RICHARD MORGAN

CARBON MODIFICAT

PALADIN
SCIENCE-FICTION

„Captivant şi extrem de interesant. Stilul lui Richard Morgan este intens, iar ţeserea intrigii ingenioasă.”

The Philadelphia Inquirer

„Un mixt între literatura science-fiction autentică şi povestea clasică a detectivului privat din literatura noir.”

Orlando Sentinel

„Carbon modificat este ca o rampă de lansare pentru cariera lui Richard K. Morgan, care luminează peisajul precum o rachetă Saturn V.”

sfreviews.net

„Un debut remarcabil prin fuziunea perfectă dintre cyberpunkul agresiv şi genul detectiv hard-boiled.

London Times

„Un hibrid SF/crime incitant, cu intrigă complexă (dar întotdeauna plauzibilă), cu atmosferă noir intensă şi suficient de dinamic pentru a-l mulţumi până şi pe cel mai împătimit fan de thrillere.”

SF Site

„O creaţie literară uimitoare… O idee SF extraordinară… *Carbon modificat* porneşte lent, dar nu întârzie să accelereze. Intrigant şi ingenios deopotrivă, romanul ţine în suspans până la ultima pagină.”

Peter Hamilton

„O aventură captivantă şi plină de rafinament. *Carbon modificat* este un roman câştigător graţie calităţii prozei lui Morgan.”

SFX Magazine

„O realizare de geniu a literaturii science-fiction noir.”

New York Times Book Review

RICHARD MORGAN

Seria: Takeshi Kovacs

#1 CARBON MODIFICAT

Original: *Altered Carbon* (2002)

Traducere din limba engleză:
PETRU IAMANDI

virtual-project.eu

PALADIN

— 2018 —

Dedic această carte
tatălui şi mamei mele:

JOHN
pentru rezistenţa lui de fier
şi generozitatea fără margini a spiritului său
în faţa nenorocirilor

&

MARGARET
pentru furia nestăvilită,
ce-şi are sălaşul în compasiune,
şi refuzul de a întoarce spatele

Prolog

Cu două ore înainte de ivirea zorilor stăteam în bucătăria cu pereţii coşcoviţi şi fumam una dintre ţigările lui Sarah, ascultând furtuna de afară şi aşteptând. Millsport se dusese de mult la culcare, dar, departe, curenţii oceanului încă se mai loveau de bancurile de nisip, iar vuietul ajungea până la ţărm şi dădea târcoale străzilor pustii. Dinspre valurile învolburate plutea o ceaţă uşoară ce se lăsa peste oraş ca nişte cearşafuri de muselină, aburind geamurile bucătăriei.

Cu simţurile ascuţite am inventariat pentru a cincizecea oară în noaptea aceea arsenalul de pe masa de lemn plină de scrijelituri. Pistolul cu fragmentaţie al lui Sarah, marca Heckler & Koch părea că-mi face cu ochiul în lumina difuză, iar tocul deschis era gata să primească încărcătorul. Era arma ideală pentru asasini, mică şi total silenţioasă. Încărcătoarele erau lângă ea. Sarah le înfăşurase într-o bandă izolatoare ca să facă diferenţa între muniţie: cele verzi, pentru a adormi victima, cele negre, pentru a-i inocula venin de păianjen. Cele mai multe încărcătoare erau înfăşurate în negru. Cu o noapte în urmă, Sarah folosise o mulţime de încărcătoare verzi contra paznicilor de la Gemini Biosys.

Partea mea de arsenal era mai puţin subtilă. Pistolul Smith & Wesson, argintiu, masiv, şi patru grenade halucinogene, ultimele pe care le mai aveam. Dunga subţire, stacojie, din jurul fiecăreia lucea intermitent, de parcă voia să se desprindă de învelişul din metal şi să plutească până la micile rotocoale de fum ce se înălţau din ţigara mea. Deformări şi modificări ale percepţiei lucrurilor, efectul secundar al tetrametului pe care îl luasem după-amiază, pe chei. De obicei nu fumez când sunt cu mintea limpede, dar nu ştiu de ce tetrametul mă face să pun mâna pe ţigară.

În ciuda vijeliei de afară, le-am auzit. Elicele sfârtecau noaptea, grăbit, sacadat.

Am stins ţigara, nu foarte impresionat de propria persoană, şi m-am îndreptat spre dormitor. Sarah dormea, un ansamblu de sinusoide de joasă frecvenţă sub cearşaf. Părul bogat, negru ca pana corbului, îi acoperea faţa, iar o mână cu degete lungi îi atârna peste marginea patului. În timp ce o priveam, noaptea se lumină brusc. Unul dintre paznicii orbitali ai Lumii lui Harlan îşi exersa tirul asupra oceanului. Tunetul se rostogoli din cerul zdruncinat şi zăngăni geamurile. Femeia din pat se mişcă şi îşi dădu părul de pe ochi. Privirea ei limpede, strălucitoare, mă găsi şi se opri asupra mea.

— La ce te uiţi?

O voce răguşită de somn.

Am schiţat un zâmbet.

— Hai, nu mai rânji. Spune-mi la ce te uiţi.

— Mă uit şi-atât. Trebuie să mergem.

Sarah ciuli urechile şi auzi elicopterul. Somnul îi dispăru de pe faţă şi se ridică în capul oaselor.

— Unde sunt sculele?

Aşa le spuneam noi, agenţii speciali. Am zâmbit, cum zâmbeşti atunci când vezi un vechi amic, şi am arătat spre lada din colţul camerei.

— Dă-mi pistolul.

— Înţeles, să trăiţi! Negru sau verde?

— Negru. Am încredere în amărâţii ăştia cât într-un prezervativ din hârtie igienică.

M-am întors în bucătărie şi i-am încărcat pistolul, m-am uitat şi la al meu, dar l-am lăsat acolo. În cealaltă mână am luat, totuşi, o grenadă halucinogenă. M-am oprit în pragul dormitorului şi am cântărit armele în mâini ca şi cum voiam să-mi dau seama care era mai grea.

— Ceva care să meargă cu pseudofalusul?

Sarah se uită pe sub coama de păr negru, care cădea ca o seceră pe fruntea ei înaltă. Tocmai îşi trăgea o pereche de ciorapi lungi din lână peste coapsele de un alb îmbietor.

— Al tău are ţeava cea mai lungă, Tak.

— Lungimea nu...

Am auzit amândoi în acelaşi timp. Un *clic* dublu, metalic,

dinspre coridor. Privirile ni se întâlniră şi, preţ de o clipă, în ochii ei mi-am văzut propria spaimă. Apoi i-am aruncat pistolul încărcat. Sarah întinse braţul şi-l prinse din zbor, în vreme ce peretele se prăbuşea cu un zgomot asurzitor. Explozia mă azvârli într-un colţ şi de acolo pe podea.

Probabil ne localizaseră cu senzorii termici şi apoi minaseră tot peretele. Ca să meargă la sigur de data asta. Primul care pătrunse prin gaura din perete era un soldat îndesat, îmbrăcat ca pentru un atac chimic, cu masca pe faţă şi cu un Kalaşnikov cu ţeava scurtă în mâinile acoperite de mănuşi.

De pe podea, simţind cum îmi ţiuie urechile, am aruncat spre el grenada halucinogenă. Fără să scot cuiul. Oricum ar fi fost inofensivă în faţa unei măşti de gaze, dar soldatul nu avu timp să vadă despre ce era vorba în timp ce grenada se rostogolea spre el. O pară cu patul Kalaşnikovului şi se dădu înapoi. În spatele măştii, ochii i se măriseră de groază.

Grenadă!

Sarah era pe podea, lângă pat, cu mâinile la urechi, neatinsă de explozia peretelui. Îmi auzi strigătul şi, în cele câteva secunde pe care le câştigasem cu grenada, se dezmetici, întinse braţul şi trase. Dincolo de perete vedeam mai multe siluete, ghemuite, aşteptând ca grenada să-şi facă efectul. Am auzit bâzâitul de ţânţar al celor trei gloanţe monomoleculare care pătrunseră, nevăzute, în comandantul trupei de asalt, prin costum şi apoi prin carne. Comandantul scoase un icnet ca şi cum se chinuia să ridice ceva foarte greu, în vreme ce veninul de păianjen pătrundea în sistemul lui nervos. Am rânjit şi am dat să mă scol de pe podea.

Sarah tocmai îşi îndrepta pistolul spre cei de dincolo de perete când un al doilea soldat apăru brusc în pragul bucătăriei şi o izbi cu puşca de asalt.

Din genunchi şi mult prea lămurit am văzut-o cum moare. Atât de lent, ca un film rulat cu încetinitorul. Soldatul lăsă ţeava mai jos şi îşi lipi Kalaşnikovul de piept, ca să-i atenueze reculul la foc continuu pentru care arma

era atât de cunoscută. Mai întâi trase în pat, prefăcându-l într-o mare de fulgi şi bucăţi de saltea, pături şi cearşafuri, apoi în Sarah, care încerca să se ferească. Am văzut cum gloanţele îi sfârtecă piciorul mai jos de genunchi, apoi corpul, bucăţi de ţesut, însângerate, smulse din pielea ei albă… am văzut-o cum se prăbuşeşte prin cortina de foc.

Am sărit în picioare când puşca de asalt şovăi şi, în cele din urmă, încetă să mai tragă. Sarah se rostogolise pe burtă, de parcă voia să ascundă pagubele pe care gloanţele i le pricinuiseră corpului ei, dar eu oricum vedeam totul ca prin ceaţă, o ceaţă roşie. Am ţâşnit din colţul meu fără să-mi fi dat seama ce voiam să fac. Soldatul nu mai avu timp să-şi îndrepte Kalaşnikovul spre mine. L-am pocnit direct în burtă, i-am blocat arma şi i-am făcut vânt înapoi, în bucătărie. Ţeava Kalaşnikovului se prinse în clanţa uşii şi soldatul scăpă arma din mână. Am auzit cum cade pe podea, în spatele meu, în timp ce amândoi ne prăbuşeam la pământ. Cu iuţeala şi forţa dată de tetramet am reuşit să-l încalec şi să mă apăr de încercările lui disperate de a mă lovi, apoi i-am prins capul în mâini şi l-am izbit de gresie ca pe o nucă de cocos.

Prin mască, i-am văzut privirea pierdută. I-am ridicat capul şi i l-am izbit din nou, simţind cum se turteşte. Trosnetul mă întărâta, aşa că l-am mai izbit o dată. Urechile îmi vuiau, ca furtuna de afară, şi undeva îmi auzeam vocea cum striga tot felul de măscări. Când să-l izbesc pentru a patra sau a cincea oară, am simţit o lovitură între omoplaţi şi, ca prin farmec, din piciorul mesei din faţa mea ţâşniră mai multe aşchii. Două dintre ele mi se înfipseră în faţă.

Brusc, fără să ştiu de ce, furia mă părăsi. Am lăsat jos capul soldatului, aproape cu blândeţe şi, ridicând nesigur o mână spre obrazul care mă ustura din cauza aşchiilor, mi-am dat seama că fusesem împuşcat şi că glonţul îmi străpunsese pieptul, trecând apoi prin piciorul mesei. Am privit în jos, consternat, şi am văzut o pată de un roşu-întunecat ce se lăţea pe cămaşă. Nu mai aveam nicio îndoială. O gaură de mărimea unei mingi de golf.

Imediat veni şi durerea. De parcă cineva îmi trecea rapid o raşchetă din fibre de oţel prin cavitatea toracică. Aproape contemplativ, am întins mâna, am găsit gaura şi am astupat-o cu două degete. Buricele degetelor zgândăriră osul rupt din rană şi dădură peste ceva moale, care pulsa. Glonţul trecuse pe lângă inimă. Am gemut şi am încercat să mă ridic, dar geamătul se transformă în tuse şi gura mi se umplu de sânge.

— Nicio mişcare, nenorocitule!

Strigătul, mult distorsionat de şoc, ţâşnise din gâtul unui tânăr. M-am gârbovit de durere şi am privit peste umăr. În spatele meu, în pragul uşii, un tânăr în uniformă de poliţist ţinea cu ambele mâini pistolul cu care tocmai mă împuşcase. Se vedea că tremură. Am tuşit din nou şi m-am întors spre masă.

Pistolul meu Smith & Wesson era la nivelul ochilor. Lucea, argintiu, exact în locul în care îl lăsasem cu mai puţin de două minute în urmă. Poate că tocmai acele câteva clipe, care trecuseră de când Sarah încă mai era în viaţă şi totul era bine, îmi dădură putere. Cu mai puţin de două minute în urmă aş fi înşfăcat arma, m-aş fi gândit cum s-o folosesc, de ce nu şi acum? Am scrâşnit din dinţi, am apăsat şi mai tare rana cu degetele şi m-am ridicat, clătinându-mă, pe picioare. Sângele cald îmi umplu din nou gura. M-am sprijinit de marginea mesei cu mâna cealaltă şi m-am uitat din nou spre poliţist. Simţeam cum buzele mi se retrag de pe dinţii încleştaţi în ceva care aducea mai degrabă a rânjet decât a grimasă.

— Kovacs, nu mă sili să trag din nou.

M-am chinuit să mai fac un pas spre masă şi m-am lăsat pe ea cu coapsele, horcăind, cu sângele dând pe dinafară. Pistolul lucea ademenitor pe lemnul scrijelit. Afară, fulgerul trimis asupra oceanului de unul dintre paznicii orbitali umplu bucătăria cu nuanţe de albastru. Auzeam cum mă cheamă furtuna.

— Am spus să nu…

Am închis ochii şi am apucat pistolul de pe masă.

PARTEA I: SOSIREA

(Descărcat prin needlecast)

Capitolul 1

Întoarcerea din morţi poate fi destul de neplăcută.

În Unitatea de Agenţi Speciali te învaţă cum să te detaşezi de toate înainte de a fi pus la păstrare. Să uiţi şi să pluteşti. E prima lecţie pe care instructorii ţi-o bagă în cap din prima zi. Virginia Vidaura, cu privirea ei aspră, cu trupul ei de balerină, în uniforma anostă a Unităţii, mergând dreaptă, în faţa noastră, spre punctul de încorporare. „O să vă fie mai uşor dacă nu vă faceţi griji”, spunea ea. Zece ani mai târziu aveam s-o întâlnesc într-o celulă a penitenciarului din Noul Kanagawa. O aştepta o pedeapsă între optzeci şi o sută de ani; jaf armat cu circumstanţe agravante şi vătămare organică. Ultimul lucru pe care mi l-a spus când a fost scoasă din celulă a fost: „Nu-ţi face griji, puştiule, ce-i al tău e pus deoparte.” Apoi şi-a aplecat capul ca să-şi aprindă o ţigară, a tras adânc fumul în plămânii de care nu-i mai păsa şi a pornit-o pe coridor ca la un simplu instructaj plictisitor. Atât cât îmi permitea să văd uşa celulei, am remarcat mândria cu care păşea şi i-am repetat în şoaptă cuvintele ca pe o mantră.

„Nu-ţi face griji, ce-i al tău e pus deoparte.” O superbă dovadă de înţelepciune populară cu dublu înţeles. Încredere oarbă în eficienţa sistemului penal şi o aluzie la nervii tari de care ai nevoie ca să treci pe sub furcile caudine ale psihozei. Indiferent ce simţi, indiferent ce gândeşti, indiferent ce eşti atunci când te pun la păstrare, aşa vei fi când vei ieşi de acolo. Stările de anxietate îţi pot cauza probleme. De aceea soluţia e să te detaşezi de toate. Să uiţi. Să te deconectezi de toate şi să pluteşti.

Dacă ai timp.

Am ieşit anevoie din cuvă, cu o mână pipăindu-mi pieptul în căutarea rănilor, cu cealaltă încercând să apuc o armă inexistentă. Greutatea mă izbi ca un baros şi mă făcu să cad înapoi, în gelul din cuvă. Am dat din mâini, m-am lovit cu cotul de marginea cuvei şi am icnit de durere. Gura mi se umplu de gel, care o luă pe gât la vale. Am

închis gura repede şi m-am prins de capac, dar n-aveam cum să scap de chestia aia vâscoasă. O simţeam în ochi, îmi ardea nasul şi gâtul, îmi aluneca printre degete. Greutatea mă trăgea de mâna cu care mă prinsesem de capac, mă apăsa pe piept ca o manevră executată în condiţii de gravitaţie excepţională, afundându-mă în gel. Corpul mi se zbătea între pereţii cuvei. Gel care te ţinea la suprafaţă? Prostii, mă înecam!

Pe neaşteptate, cineva mă prinse bine de braţ, mă scoase din cuvă şi mă îndreptă de spate. În timp ce descopeream, tuşind de mama focului, că n-am nicio rană în piept, cineva mă şterse brutal cu un prosop pe faţă şi-mi limpezi privirea. M-am hotărât să mă bucur de acest privilegiu mai târziu şi m-am chinuit să scap de gelul din nas şi din gât. Preţ de o jumătate de minut am stat jos, cu capul plecat, tuşind şi încercând să-mi dau seama de ce cântărea totul atât de mult.

— Halal instrucţie!

O voce dură, de bărbat, pe care de regulă o auzi prin închisori.

— Ce te-au învăţat ăia în Unitatea de Agenţi, Kovacs?

În clipa aceea am priceput. Pe Lumea lui Harlan, Kovacs este un nume comun. Toţi ştiu cum să-l pronunţe. Mai puţin tipul ăsta. Vorbea, într-adevăr, genul de amanglică tărăgănată de pe Lumea lui Harlan, dar chiar şi aşa reuşea să stâlcească numele; la el slavicul „ci”, de la sfârşit, era un „k” dur.

Şi totul atârna atât de greu.

Apoi percepţiile mele adormite se dezmeticiră brusc, aşa cum o cărămidă trece printr-un geam din sticlă jivrată.

La marginea universului.

Undeva, la un moment dat, îl luaseră pe Takeshi Kovacs (o.d.), îl făcuseră pachet şi-l expediaseră. Şi, întrucât Lumea lui Harlan era singura biosferă locuibilă din sistemul Glimmer, însemna că fusese proiectat prin needlecast la ani-lumină…

Unde?

Mi-am ridicat privirea. Tuburi de neon, puternice, prinse

de un tavan din beton. Stăteam pe capacul deschis al unui cilindru metalic, mat, şi arătam ca un străvechi aviator care uitase să se îmbrace înainte să urce în biplan. Cilindrul făcea parte dintr-un şir de vreo douăzeci de alţi cilindri, lipiţi de perete, vizavi de o uşă grea, din oţel, care era închisă. Aerul era rece, iar pereţii erau nezugrăviţi. Dacă e să fim corecţi, cel puţin pe Lumea lui Harlan, sălile de reîntrupare sunt zugrăvite în culori pastelate, iar asistentele arată bine. La urma urmei, se presupune că ţi-ai făcut datoria faţă de societate. Măcar să ne asigure că noul start în viaţă e unul optimist.

Cuvântul optimism nu exista în vocabularul insului de lângă mine. Înalt cam de doi metri, dădea impresia că, înainte să ajungă aici, îşi câştiga existenţa luptându-se cu panterele din mlaştini. Muşchii îi stăteau pe piept şi pe braţe ca o armură. Prin părul tuns foarte scurt se putea observa o cicatrice lungă, ca o lovitură de fulger, care-i traversa capul şi se întindea până la urechea stângă. Era îmbrăcat într-o haină neagră, cu epoleţi şi o inscripţie pe piept. Ochii îi erau la fel de negri ca haina şi mă priveau cu un amestec de calm şi asprime. După ce mă ajutase să stau în capul oaselor făcuse doi paşi în spate, conform instrucţiunilor. Se cunoştea că era vechi în branşă.

Mi-am apăsat o nară şi am suflat gelul din cealaltă.

— Poţi să-mi spui unde mă aflu? Să-mi înşiri drepturile pe care le am, chestii din astea?

— Kovacs, deocamdată n-ai niciun drept.

Am ridicat ochii şi am văzut că faţa i se întinsese într-un rânjet. Am înălţat din umeri şi, suflând cu zgomot, am scăpat şi de gelul din cealaltă nară.

— Poţi să-mi spui unde mă aflu?

Şovăi o clipă, se uită la tavanul traversat de tuburile de neon ca şi cum voia să se asigure că informaţia e corectă înainte de a o da mai departe, şi mă imită, adică ridică din umeri.

— De ce nu? Te afli în Bay City[1], amice. Bay City, planeta Pământ, răspunse el cu acelaşi zâmbet-grimasă. Leagănul

[1] San Francisco (n.red.).

Rasei Umane. Bucură-te de şederea pe această planetă, cea mai veche dintre lumile civilizate. Ta-da-da-daa.

— Nu te pricepi deloc la asemenea prezentări, i-am replicat eu pe un ton serios.

Doctoriţa mă conduse pe un coridor alb, lung, a cărui podea păstra urmele tărgilor pe rotile din cauciuc. Mergea destul de repede, iar mie îmi venea greu să ţin pasul, fiindcă eram acoperit doar cu un prosop gri şi gelul încă se mai scurgea de pe mine. Se străduia să fie amabilă, dar se vedea că e cu gândul în altă parte. Avea un teanc de hârtii sub braţ şi multe alte locuri în care trebuia să ajungă. M-am întrebat câte reîntrupări trebuia să rezolve în fiecare zi.

— Ar trebui să te odihneşti cât mai mult în următoarele câteva zile, recită ea. S-ar putea să te doară pe ici, pe colo, dar e ceva normal. Somnul le va rezolva pe toate. Dacă simţi că ceva nu e în regulă…

— Ştiu. Am mai trecut prin asta.

Nu prea aveam chef de socializare. Tocmai îmi amintisem de Sarah.

Ne-am oprit în faţa unei uşi cu o ferestruică pe care scria *duş.* Doctoriţa mă împinse înăuntru şi, pentru o clipă, rămase cu privirea aţintită asupra mea.

— Am mai făcut duş şi înainte, am asigurat-o eu.

Aprobă din cap.

— Când termini, în capătul coridorului e un lift. Procedurile de eliberare se fac la etajul următor… Te aşteaptă un poliţist, vrea să stea de vorbă cu tine.

La manual scrie că nou-reîntrupaţii trebuie feriţi de şocuri puternice, pline de adrenalină, dar doctoriţa probabil că-mi citise dosarul şi nu considera că o întâlnire cu poliţia era un eveniment prea important în viaţa mea. Am încercat să rămân indiferent.

— Ce vrea?

— A preferat să nu-mi spună, replică ea cu o undă de frustrare în glas pe care ar fi trebuit să şi-o înfrâneze. Poate că eşti o persoană foarte cunoscută.

— Poate, am zis eu şi am schiţat un zâmbet cu noua mea faţă. Ştii, e prima dată când sunt aici. Pe Pământ. Deci n-am mai avut de-a face cu poliţia locală. Ar trebui să-mi fac griji?

Doctoriţa mă privi lung şi imediat am văzut în ochii ei cum se amestecă teama, uimirea şi dispreţul faţă de un rebut uman ca mine.

— Cu unul ca tine aş zice că poliţia ar trebui să-şi facă griji, reuşi ea să spună într-un târziu.

— Mda, am aprobat-o eu încet.

Ezită, apoi îmi arătă printr-un gest.

— În vestiarul de colo vei găsi o oglindă.

Apoi plecă.

Am privit spre uşa pe care mi-o arătase, nefiind sigur dacă sunt pregătit să mă văd în oglindă.

Sub duş am fluierat ceva la întâmplare ca să-mi alung neliniştea şi mi-am săpunit bine noul corp. De data asta de-abia trecusem de patruzeci de ani, după normele Protectoratului, aveam corp de înotător, iar în sistemul nervos îmi fuseseră implantate deprinderi de militar. Un sistem neurochimic reactualizat, foarte probabil. Mi-l reactualizasem şi singur, cândva. Plămânii mă jenau un pic, ceea ce însemna că fumez, iar pe antebraţ aveam o cicatrice de toată frumuseţea, dar în rest n-aveam de ce mă plânge. Junghiurile şi toate celelalte apar mai târziu, însă, cu puţină înţelepciune, te obişnuieşti cu ele. Fiecare corp are istoria lui. Dacă nu-ţi convine, te înscrii pe listă la Syntheta’s sau Fabrikon. Eu unul am trecut prin destule corpuri sintetice; se folosesc destul de frecvent la audierile celor eliberaţi pentru bună purtare înainte de termen. Sunt ieftine, dar prea seamănă cu traiul de unul singur într-o casă prin care bate vântul, iar circuitele papilare nu se potrivesc niciodată. Tot ce mănânci are gust de rumeguş condimentat.

În vestiarul minuscul am găsit un costum de vară, frumos împăturit pe banchetă, şi o oglindă fixată în perete. Deasupra hainelor era un ceas simplu, din oţel, iar sub el un plic alb cu numele meu, scris citeţ. Am tras adânc aer

în piept şi m-am postat în faţa oglinzii.

Asta e întotdeauna partea cea mai grea. Fac asta de aproape două decenii, dar tot mi se strânge inima când mă uit în oglindă şi văd cum îmi întoarce privirea un ins pe care nu l-am mai văzut niciodată. E ca şi cum scoţi o imagine din străfundurile unei autostereograme. În primele secunde tot ce vezi e un necunoscut care se uită la tine pe o fereastră. Apoi, ca atunci când te concentrezi pe altceva, simţi cum te strecori repede după mască şi te lipeşti de ea cu un şoc aproape tactil. De parcă cineva taie un cordon ombilical, dar, în loc să te separe de tine, îl îndepărtează pe celălalt, iar tu nu faci decât să-ţi vezi reflexia într-o oglindă.

Am rămas acolo şi, în timp ce mă ştergeam de zor, am încercat să mă obişnuiesc cu noua faţă. Era chipul unui bărbat caucazian, ceva nou pentru mine, iar impresia copleşitoare pe care mi-o crea era că, dacă exista o lege a minimei rezistenţe în viaţă, faţa aceasta nu avusese de-a face cu ea. Chiar şi cu paloarea caracteristică şederii îndelungate în cuva cu gel, trăsăturile din oglindă erau ale unui ins trecut prin multe. Riduri peste tot. Părul tuns scurt era negru, dar deja înspicat. Ochii aveau o nuanţă albastră, contemplativă, iar sub cel stâng era o cicatrice mică, neregulată. Am ridicat antebraţul stâng şi am privit povestea scrisă acolo, întrebându-mă dacă cele două cicatrici aveau vreo legătură.

Plicul de sub ceas conţinea o singură foaie de hârtie, printată. Hârtie, nu altceva. Cu o semnătură de mână. Foarte bizar.

„Acum eşti pe Pământ. Cea mai veche dintre lumile civilizate.” Am strâns din umeri şi am citit rapid scrisoarea, apoi m-am îmbrăcat şi am vârât-o în buzunarul hainei de la noul meu costum. Cu o ultimă privire aruncată în oglindă, mi-am prins ceasul la mână şi am ieşit ca să mă întâlnesc cu poliţia.

Era 4.15, ora locală.

Doctoriţa mă aştepta aşezată la un birou lung, curbat.

Completa mai multe formulare pe un monitor. În spatele ei stătea un ins slab, cu un aer sobru, îmbrăcat într-un costum negru. Nu mai era nimeni în încăpere.

M-am uitat în jur, apoi la insul în negru.

— Eşti de la poliţie?

— E afară, răspunse el arătând spre uşă. Aici poliţia n-are ce căuta. Poate intra doar cu un permis special. Noi ne asigurăm singuri paza.

— Atunci tu cine eşti?

Insul mă privi cu acelaşi amestec de resentimente cu care mă blagoslovise doctoriţa mai jos cu un etaj.

— Warden Sullivan, directorul executiv al Închisorii Centrale din Bay City, pe care te pregăteşti s-o părăseşti.

— Nu pari deloc încântat că ne despărţim.

Sullivan mă pironi cu privirea.

— Eşti recidivist, Kovacs. N-am înţeles niciodată de ce se iroseşte atâta materie organică de bună calitate pe oameni ca tine.

Am atins scrisoarea din buzunarul de la piept.

— Din fericire pentru mine, domnul Bancroft e de altă părere. M-a anunţat că trimite o limuzină după mine. E deja afară?

— N-am verificat.

Dinspre birou se auzi un sunet. Doctoriţa terminase de completat formularele. Scoase o foaie de hârtie din imprimantă, o semnă în câteva locuri şi i-o înmână lui Sullivan. Directorul se aplecă asupra ei, o citi repede, cu ochii mijiţi, apoi o semnă şi el şi mi-o întinse.

— Takeshi Lev Kovacs, spuse el, pronunţându-mi numele la fel de greşit ca insul din sala cuvelor. În temeiul Acordului Naţiunilor Unite privind Justiţia, te eliberez condiţionat şi te dau în grija lui Laurens J. Bancroft pe o perioadă care nu va depăşi şase săptămâni, la sfârşitul căreia statutul tău va fi pus din nou în discuţie. Te rog să semnezi aici.

Am luat pixul şi mi-am trecut numele cu scrisul altuia lângă degetul directorului. Sullivan separă cele două copii şi mi-o înmână pe cea roz. Directorul luă din mâna

doctoriţei o altă hârtie.

— Aceasta este declaraţia medicului conform căreia Takeshi Kovacs (o.d.) a fost primit intact de la Administraţia Închisorilor de pe Lumea lui Harlan şi apoi reîntrupat. De faţă sunt subsemnatul şi monitorul cu circuit închis. Declaraţia este însoţită de un CD cu detaliile transmisiei şi informaţiile despre procesul de reîntrupare. Te rog să semnezi declaraţia.

Am ridicat ochii şi am căutat fără izbândă camerele de luat vederi. Dar n-avea rost să protestez. Am mai mâzgălit o dată noua semnătură.

— Aceasta este o copie după acordul de eliberare condiţionată, pe care trebuie să-l respecţi întocmai. Te rog să-l citeşti cu atenţie. Încălcarea oricărei prevederi atrage reîncarcerarea imediată pentru a-ţi ispăşi toată pedeapsa aici sau într-o altă închisoare aleasă de Administraţie. Înţelegi condiţiile şi promiţi să le îndeplineşti?

Am luat foaia de hârtie şi m-am uitat rapid peste ea. Nu era nimic nou pentru mine. O versiune modificată a acordului de eliberare condiţionată pe care îl semnasem de vreo şase ori înainte, pe Lumea lui Harlan. Limbajul era puţin mai preţios, dar conţinutul era acelaşi. Acelaşi rahat, dar cu alt nume. Am semnat fără să clipesc.

— În regulă, zise Sullivan părând că se mai înmoaie. Ai mare noroc, Kovacs. Numai să nu-i dai cu piciorul!

Oare nu se satură niciodată să repete acelaşi lucru?

Am împăturit cele două foi de hârtie fără să scot o vorbă şi le-am băgat în buzunar, lângă scrisoare. Când să plec, doctoriţa se ridică în picioare şi-mi întinse o carte de vizită.

— Domnule Kovacs.

M-am oprit.

— N-ar trebui să ai prea mari probleme cu adaptarea, continuă ea. Corpul e sănătos, iar tu eşti obişnuit cu schimbarea. Dacă se întâmplă ceva grav, sună la numărul ăsta.

Am întins mâna şi am luat micul dreptunghi din plastic cu o precizie mecanică pe care n-o sesizasem până atunci.

Sistemul neurochimic îşi intra în drepturi. Am vârât la fel de mecanic cartea de vizită în acelaşi buzunar, m-am întors, m-am îndreptat spre uşă şi am deschis-o fără să le adresez niciun cuvânt. Poate am fost nepoliticos, dar pe moment nimeni din clădirea aia nu merita să-i fiu recunoscător.

„Ai mare noroc, Kovacs.” Ba bine că nu. La o sută optzeci de ani-lumină de casă, în corpul altuia, închiriat pentru şase săptămâni. Expediat aici ca să îndeplinesc o misiune de care poliţia locală nu s-ar atinge nici s-o pici cu ceară. Dacă dădeam greş, eram din nou pus la păstrare. Mă simţeam atât de norocos, încât, în timp ce ieşeam pe uşă, mai că aş fi început să cânt de bucurie.

Capitolul 2

Holul exterior era imens şi aproape pustiu. Semăna cu aerogara terminus din Millsport, de acasă. Sub acoperişul înclinat, din panouri lungi, transparente, podeaua din sticlă ornamentată strălucea chihlimbariu în soarele după-amiezii. Câţiva copii se jucau la ieşire, cu uşile automate, iar un robot solitar îşi căuta de treabă la umbra unui perete. În rest, nicio mişcare. Răzleţite în lumina difuză, pe bănci din lemn vechi, mai multe persoane îşi aşteptau în tăcere prietenii sau familia să sosească din exilul carbonului modificat.

Aerogara Centrală.

Aceşti oameni n-aveau cum să-i recunoască pe cei dragi în noile lor corpuri; recunoaşterea era apanajul celor care se întorceau acasă, iar pentru cei care-i aşteptau nerăbdarea de a-i revedea era temperată de teama că le va lua ceva timp până să înveţe să iubească noua faţă şi noul corp. Sau poate că făceau parte din ultima generaţie pentru care rudele aşteptate erau doar o vagă amintire din copilărie sau o legendă de familie. L-am recunoscut pe Murakami, un tip din Unitatea de Agenţi Speciali, care aştepta eliberarea unui străbunic închis cu mai bine de un secol în urmă. Se ducea la Newpest, cu un litru de whisky şi un tac de biliard, cadouri de întâmpinare. Crescuse cu poveşti despre străbunicul lui în sălile de biliard din Kanagawa. Străbunicul fusese pus la păstrare înainte de naşterea lui Murakami.

Mi-am zărit comitetul de primire în timp ce coboram treptele în hol. Trei siluete înalte, adunate lângă o bancă, foindu-se în razele piezişe ale soarelui şi învolburând firele de praf ce pluteau peste tot. O a patra persoană stătea pe bancă. Îşi ţinea braţele încrucişate şi picioarele întinse. Toate purtau ochelari-oglindă care, de la depărtare, le transformau feţele în măşti identice.

Deja în drum spre uşă, n-am făcut nicio încercare să mă îndrept spre ele, fapt de care îşi dădură seama de-abia

când am ajuns în mijlocul holului. Două dintre persoane o luară agale spre mine cu detaşarea unor feline mari care tocmai au luat masa. Mătăhăloase, fioroase, cu părul roşu aprins, tuns ca mohicanii şi dat cu fixativ, îmi tăiară calea la câţiva metri de mine, silindu-mă fie să mă opresc, fie să le ocolesc. M-am oprit. De-abia sosit şi de-abia reîntrupat nu e cea mai bună situaţie în care să te pui cu poliţia din partea locului. Am încercat să schiţez al doilea zâmbet pe ziua aceea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Silueta mai în vârstă flutură neglijent o insignă în direcţia mea, apoi o vârî la loc, parcă de teamă să nu ruginească.

— Poliţia din Bay City. Locotenentul vrea să stea de vorbă cu tine…

Fraza părea neterminată, ca şi cum insul rezistase pornirii de a-i adăuga un epitet. Am încercat să dau impresia că mă gândesc serios dacă să merg sau nu cu ei, dar ştiam că altă soluţie nu există. La doar o oră după ce-ai ieşit din cuvă nu eşti deloc sigur dacă noul corp poate face faţă unei încăierări. Am alungat din minte imaginile cu moartea lui Sarah şi m-am lăsat condus în faţa ofiţerului aşezat pe bancă.

Locotenentul era o femeie trecută de treizeci de ani. Sub rama aurie a ochelarilor de soare avea pometţii unui strămoş amerindian şi o gură ca o tăietură lată, de cuţit, strâmbată în clipa aceea de un zâmbet sardonic. Ochelarii stăteau pe un nas cu care ai fi putut deschide conserve. Chipul îi era încadrat de un păr scurt, neîngrijit, care se ridica în ţepi deasupra frunţii. Purta o haină standard, mai mare cu două numere, dar picioarele lungi, în pantaloni negri, care i se vedeau de sub poalele jachetei, arătau clar cât de suplă era. Mă privi aproape un minut, cu braţele încrucişate, apoi catadicsi să spună:

— Eşti Kovacs, da?

— Da.

— Takeshi Kovacs?

Pronunţia ei era perfectă.

— De pe Lumea lui Harlan? Millsport via penitenciarul din Kanagawa?

— Ştii ceva? Mai bine te opresc când spui ceva greşit.

Urmă o pauză lungă, reflectată în ochelarii-oglindă. Locotenentul îşi descrucişă braţele încet şi îşi examină podul unei palme.

— Ai autorizaţie pentru simţul umorului, Kovacs?

— Îmi pare rău. Am lăsat-o acasă.

— Cu ce ocazie pe Pământ?

Am dat nerăbdător din mână.

— Cred că ştii, altfel n-ai fi aici. Ai să-mi spui ceva important sau doar i-ai adus pe puştii ăştia în scopuri educaţionale?

Am simţit o mână care se încleşta pe braţul meu şi m-am încordat. Locotenentul făcu o mişcare abia perceptibilă din cap şi poliţistul din spatele meu îmi dădu drumul.

— Calmează-te, Kovacs. Suntem doar la capitolul schimb de amabilităţi. Da, ştiu că Laurens Bancroft te-a scos de la mititica. De fapt, eu sunt aici doar ca să te duc la reşedinţa lui.

Locotenentul se aplecă brusc în faţă şi sări în picioare. Era aproape la fel de înaltă ca noul meu corp.

— Sunt Kristin Ortega, Brigada Vătămări Organice. Eu m-am ocupat de cazul Bancroft.

— La trecut?

Femeia încuviinţă din cap.

— Cazul e închis, Kovacs.

— E un avertisment?

— Nu, e doar o constatare. Sinucidere, fără doar şi poate.

— Bancroft nu pare să creadă la fel. Susţine că a fost ucis.

— Mda, am auzit şi eu, zise Ortega înălţând din umeri. E dreptul lui să spună ce vrea. Cred că e greu pentru unul ca el să creadă că şi-a zburat singur creierii.

— Unul ca el?

— Hai, nu te mai…

Se opri şi încercă un zâmbet.

— Scuză-mă, mereu uit.

— Ce anume?

Altă pauză, dar acum Kristin Ortega părea să fie nesigură pe ea, prima oară în cele câteva clipe de când avuseserăm plăcerea să ne cunoaştem. Când vorbi din nou mi-am dat seama că-şi caută cuvintele:

— Nu eşti de-aici.

— Şi ce dacă?

— Toţi cei de-aici ştiu ce fel de om e Laurens Bancroft. Asta-i tot.

Fascinat de motivul pentru care cineva ar minţi un necunoscut într-un mod atât de stupid, am încercat s-o liniştesc.

— Un om bogat, mi-am dat eu cu părerea. Un om puternic.

Ortega zâmbi vag.

— Ai să vezi cu ochii tăi… Hai, zi, vrei să te duc acolo sau nu?

Scrisoarea din buzunar spunea că în faţa aerogării mă va aştepta o limuzină. Bancroft nu pomenea nimic despre poliţie. Am ridicat din umeri.

— În viaţa mea n-am refuzat o plimbare gratuită.

— În regulă. Să mergem.

Poliţiştii mă flancară până la uşă, iar de acolo o luară înainte, cu capul sus, ca nişte gărzi de corp. Din spatele ochelarilor, ochii lor erau atenţi la fiecare mişcare din jur. Eu şi Ortega ne-am luat după ei şi, după câţiva paşi, am simţit căldura soarelui pe faţă. Am mijit ochii nou-nouţi şi am desluşit mai multe clădiri de o arhitectură îndoielnică dincolo de gardurile din sârmă adevărată de pe partea cealaltă a aerogării prost întreţinute. Structuri sterile, albe cândva, poate mai vechi de o mie de ani. Între zidurile ciudat de monocrome, am văzut părţi dintr-un pod de fier, cenuşiu, care se arcuia şi se sfârşea undeva, dincolo de raza mea vizuală. Mai multe taxiuri aeriene sau terestre, la fel de mohorâte, erau parcate fără să respecte o ordine anume. Vântul bătea în rafale, aducând un miros de buruiană înflorită care îşi făcea loc printre crăpăturile din

aerodrom. Din depărtare se auzea zumzetul familiar al traficului, dar în rest totul semăna cu decorul unei drame istorice.

— …şi, credeţi-mă pe cuvânt, există doar un s*ingur jud*ecător! Să nu-i credeţi pe savanţi când vă spun…

Cârâitul portavocei, la care vorbitorul nu prea ştia să umble, ne zgândări urechile în timp ce coboram treptele. Am privit peste aerodrom şi am văzut o mulţime adunată în jurul unui ins în haine negre cocoţat pe o ladă. Placarde holografice se agitau în aer, deasupra capetelor celor din jur. UN NU HOTĂRÂT REZOLUŢIEI 653! NUMAI *DUMNEZEU* POATE REÎNVIA PE CINEVA!! M.U.D. = M.O.A.R.T.E. Din când în când aclamaţiile acopereau cuvintele oratorului.

— Ce-i cu ăia acolo?

— Sunt catolici, răspunse Ortega, strâmbând din buze. O sectă religioasă de pe vremuri.

— Da? N-am auzit de ea.

— Nici n-aveai unde. Catolicii nu cred că o fiinţă umană poate fi digitizată fără să-şi piardă sufletul.

— Atunci nu-i o religie foarte răspândită.

— Există doar aici, pe Pământ, spuse ea pe un ton acru. Se pare că Vaticanul – sediul bisericii lor – a finanţat câteva crionave cu destinaţia Starfall şi Latimer…

— Pe Latimer am fost, dar n-am dat de aşa ceva.

— Navele au plecat la sfârşitul secolului, Kovacs. Ca să ajungă acolo le mai trebuie câteva zeci de ani.

Am trecut pe lângă mulţime, moment în care o tânără cu părul strâns la spate îmi întinse o foaie volantă. Gestul fu atât de neaşteptat, încât îmi derută reflexele nestabilizate încă: i-am blocat mişcarea înainte să-mi iau seama. Pironindu-mă cu privirea, femeia rămase cu mâna întinsă până când am luat foaia, zâmbindu-i împăciuitor.

— Nu au niciun drept, zise ea.

— A, de acord…

— Numai bunul Dumnezeu îţi poate salva sufletul.

— Dar…

Dar Kristin Ortega mă trase de braţ, într-o manieră care

sugera un exerciţiu îndelungat. Mi-am desprins braţul, politicos, dar hotărât.

— Ne grăbim chiar atât de mult?

— Da, cred că amândoi avem lucruri mai bune de făcut, răspunse ea strângând din buze şi privind în spate la colegii ei care refuzau foile volante.

— Poate voiam să vorbesc cu ea.

— Zău? Mie mi s-a părut că vrei să-i arzi una.

— E din cauza reîntrupării. Cred că e ceva legat de condiţionarea senzorilor neurochimici. Recomandabil e ca, după reîntrupare, să stai întins câteva ore. Eu n-am stat şi de asta sunt puţin nesigur pe mine.

M-am uitat la foaia pe care o ţineam în mână. E POSIBIL CA O MAŞINĂ SĂ-ŢI SALVEZE SUFLETUL? mă întreba ea retoric. Cuvântul „maşină” fusese scris cu caractere arhaice. „Sufletul” era scris cu litere stereografice care aproape că acopereau toată pagina. Am întors foaia ca să aflu răspunsul.

NU!!!!!

— Vasăzică anabioza criogenică e acceptată, dar marfa umană digitizată nu. Interesant, am zis eu şi m-am uitat înapoi, gânditor, la placardele vopsite în culori vii. Ce-i cu Rezoluţia 653?

— Este un caz generator de jurisprudenţă, pe care îl judecă Tribunalul Naţiunilor Unite, răspunse scurt Ortega. Procuratura din Bay City vrea să citeze un catolic pus la păstrare. Un martor crucial. Vaticanul spune că martorul, o femeie, e deja mort, în mâinile lui Dumnezeu. Şi mai spune că toată treaba asta e o blasfemie.

— Înţeleg. Deci e clar de partea cui eşti.

Ortega se opri şi se întoarse să mă privească în ochi.

— Kovacs, nu-i suport şi pace pe ciudaţii ăştia. Ne agasează cu credinţa lor de mai bine de două milenii şi jumătate. În toată istoria n-a existat nicio altă organizaţie care să provoace atâtea nenorociri. Le interzice adepţilor până şi *contracepţia*, dacă-ţi poţi închipui aşa ceva, iar în ultimele cinci secole s-a opus oricărei descoperiri mai importante în medicină. Practic, singurul argument care

poate fi invocat în favoarea lor e că treaba asta cu reîntruparea i-a împiedicat să se înmulţească odată cu ceilalţi.

Mijlocul de transport se dovedi a fi o Lockheed-Mitoma cam rablagită, dar elegantă, vopsită în ceea ce păreau a fi culorile poliţiei. Mai zburasem cu o Lock-Mits şi pe Sharya, dar acolo toate erau negre, ca să nu apară pe radar. Prin comparaţie, dungile alb-roşii săreau imediat în ochi. Un pilot cu ochelari identici celor purtaţi de micul grup al lui Ortega şedea nemişcat în carlingă. Trapa din burta maşinii era deja deschisă. Ortega bătu în ea în timp ce urcam la bord, şi turbinele se treziră încet la viaţă.

L-am ajutat pe unul dintre mohicani să închidă trapa, m-am proptit bine pe picioare ca să nu cad şi am ajuns, cu chiu, cu vai, la un scaun lângă hublou. În timp ce suiam în spirală, mi-am răsucit gâtul cât am putut ca să nu pierd din ochi mulţimea de dedesubt. Când ajunse la o sută de metri înălţime, maşina reveni în poziţie orizontală şi îşi lăsă uşor botul în jos. M-am abandonat în braţele plasti-scaunului şi am simţit privirea lui Ortega.

— Tot curios?

— Mă simt ca un turist. Îmi răspunzi la o întrebare?

— Dacă pot.

— Dacă sectanţii ăştia nu folosesc contracepţia, înseamnă că sunt foarte numeroşi. Iar Pământul văd că nu seamănă deloc cu un stup de albine… De ce nu conduc ei toate treburile?

Ortega şi oamenii ei schimbară un zâmbet acru.

— Sunt la poprit, spuse mohicanul din stânga mea.

M-am plesnit peste ceafă şi imediat m-am întrebat dacă gestul se folosea şi aici. La urma urmei, de regulă acesta e locul memoriei corticale, dar, fireşte, fiecare cultură cu specificul ei.

— La poprit, desigur, am repetat eu, privindu-i pe rând. Nu sunt scutiţi în niciun fel?

— Deloc.

Nu ştiam de ce, dar acest mic schimb de replici părea să ne apropie. Cei patru se relaxau. Acelaşi mohican îmi

explică mai departe:

— Zece ani, trei luni, pentru ei e acelaşi lucru. O condamnare la moarte de fiecare dată. Memoria corticală nu-i mai ajută. Haios, nu?

Am aprobat din cap.

— Foarte igienic! Ce se întâmplă cu cadavrele?

Cel din faţa mea flutură din mână, ca şi cum aruncase ceva.

— Sunt vândute, organele sunt folosite la transplanturi. Depinde de ce spune familia.

M-am întors şi am privit pe hublou.

— S-a întâmplat ceva, Kovacs?

M-am uitat la Ortega încercând să-mi destind faţa într-un nou zâmbet. Simţeam că le devin simpatic.

— Nu, nu. Doar mă gândeam. Pentru mine e o altă planetă.

Răspunsul meu îi făcu să izbucnească în râs.

Suntouch House
2 *octombrie*

Takeshi-san,

La citirea acestei scrisori vei fi, fără îndoială, mai mult sau mai puţin contrariat. Îmi cer mii de scuze, dar am primit asigurări că pregătirea pe care ai primit-o în Unitatea de Agenţi Speciali îţi va permite să faci faţă acestei situaţii. În aceeaşi măsură te asigur că nu te-aş fi solicitat dacă situaţia în care mă aflu nu ar fi atât de disperată.

Mă numesc Laurens Bancroft. Dat fiind că provii dintr-o colonie, numele meu poate că nu-ţi spune nimic. E suficient să ştii că sunt un om bogat şi influent aici, pe Pământ, şi, în consecinţă, mi-am făcut mulţi duşmani. Acum şase săptămâni am fost ucis, fapt pe care poliţia, din motive care îmi scapă, a hotărât să-l considere sinucidere. Întrucât ucigaşii n-au reuşit să-şi ducă tot planul la îndeplinire,

presupun că vor încerca din nou şi, ţinând cont de atitudinea poliţiei, s-ar putea ca de data aceasta să reuşească.

E firesc să te întrebi ce legătură are asta cu tine şi de ce ai fost scos din închisoare şi adus până aici, cale de o sută optzeci şi şase de ani-lumină, ca să te ocupi de o chestiune locală. Avocaţii mei m-au sfătuit să angajez un detectiv particular, dar, având în vedere cât de cunoscut sunt la nivel global, nu mă pot încrede în cineva de aici. Am aflat despre tine de la Reileen Kawahara, pentru care înţeleg că ai îndeplinit o misiune în Noul Beijing, cu opt ani în urmă. Unitatea de Agenţi Speciali te-au găsit în Kanagawa în mai puţin de două zile de la momentul în care m-am interesat de locul în care te afli, deşi, întrucât ai părăsit organizaţia şi ai prestat alte activităţi, nu mi s-au oferit garanţii în privinţa eficienţei tale actuale. Înţeleg că nu eşti angajatul nimănui.

Condiţiile în care ai fost eliberat sunt următoarele:

Vei lucra pentru mine pe o perioadă de şase săptămâni, eu având opţiunea de a reînnoi contractul la sfârşitul acestei perioade, în caz că mai rămân unele lucruri de făcut. În tot acest timp voi suporta toate cheltuielile rezonabile presupuse de investigaţie. În plus, voi acoperi costul închirierii noului corp pe aceeaşi durată. Dacă investigaţia se va încheia cu succes, restul sentinţei pe care trebuie s-o ispăşeşti la Kanagawa – o sută şaptesprezece ani şi patru luni – va fi anulat şi vei fi retrimis pe Lumea lui Harlan pentru a fi eliberat imediat, într-un corp pe care ţi-l vei alege singur. Sau, dacă doreşti, îţi pot achita ipoteca pe corpul tău actual, aici, pe Pământ, ca să devii cetăţean naturalizat al Naţiunilor Unite. În ambele cazuri vei primi suma de o sută de mii de dolari NU, sau echivalentul ei.

Consider că termenii înţelegerii noastre sunt

îndeajuns de generoşi, dar trebuie să te previn că nu sunt un om cu care să te joci. În eventualitatea în care investigaţia ta eşuează, iar eu sunt ucis, sau dacă încerci într-un fel sau altul să nesocoteşti termenii contractului, noul corp îţi va fi retras imediat şi vei fi închis din nou, aici, pe Pământ, ca să-ţi ispăşeşti pedeapsa. Orice alte încălcări ale legii îţi vor fi adăugate la sentinţă. Dacă nu accepţi contractul de la bun început, vei fi închis imediat, deşi, în cazul acesta, nu mă angajez să te retrimit pe Lumea lui Harlan.

Sper să vezi în acest aranjament o şansă şi să fii de acord să lucrezi pentru mine. Îţi trimit, oricum, o limuzină care să te ia din faţa închisorii. Şoferul se numeşte Curtis şi este unul dintre cei mai de încredere angajaţi ai mei. Te va aştepta în sala în care se îndeplinesc formalităţile de eliberare.

Te aştept cu nerăbdare la Suntouch House.

Cu stimă,
Laurens J. Bancroft

Capitolul 3

Suntouch House îşi merita numele[2]. Din Bay City am zburat spre sud, de-a lungul coastei, cam o jumătate de oră înainte ca o modificare în turaţia motorului să mă avertizeze că ne apropiam de destinaţie. Între timp lumina care pătrundea prin hublourile din dreapta căpătase o nuanţă caldă, aurie, pe măsură ce soarele cobora spre ocean. Maşina începea să coboare şi eu m-am uitat pe geamul hubloului. Valurile erau de un roşu-arămiu, iar aerul părea de chihlimbar. Aveam senzaţia că aterizez într-un borcan cu miere.

Maşina făcu un viraj larg, oferindu-mi ocazia de a vedea domeniul Bancroft. Pornea de la ţărm, cu un parc în care petele de verdeaţă alternau cu cele de prundiş, bine îngrijite, în jurul unui conac acoperit cu ţiglă, întins pe multe sute de metri pătraţi, îndeajuns cât să adăpostească o mică armată. Pereţii erau albi, acoperişul coraliu, iar armata, dacă exista una, nu se vedea prin preajmă. Sistemele de securitate instalate de Bancroft se dovedeau şi ele foarte discrete. În timp ce coboram, am zărit gardul de înaltă tensiune, bine mascat, ce împrejmuia domeniul. Ai fi zis că făcea parte din decor. Frumos.

Cu mai puţin de zece metri până la aterizarea pe una dintre pajiştile imaculate, pilotul frână cu o violenţă ce părea nelalocul ei. Maşina se cutremură din toate încheieturile şi se opri, împrăştiind bulgări de pământ şi smocuri de iarbă în toate părţile.

Am aruncat o privire plină de reproşuri în direcţia lui Ortega. Femeia deschise trapa şi coborî. O clipă mai târziu am sărit şi eu pe gazonul distrus. Apăsând iarba ruptă cu vârful pantofului, am strigat ca să acopăr zgomotul turbinelor:

— Ce-i cu atitudinea asta? Nu vă convine că Bancroft n-a înghiţit chestia cu sinuciderea?

— Nu asta e cauza, zise Ortega şi cercetă casa din faţa

[2] Casa-atinsă-de-soare (n.tr.).

noastră de parcă o bătea gândul să se mute în ea. Nu de asta suntem supăraţi pe domnul Bancroft.

— Atunci care e cauza?

— Dă-ţi singur seama, doar eşti detectivul pe care l-a angajat.

De după colţ apăru o tânără cu o rachetă de tenis în mână şi se apropie de noi. Se opri la vreo douăzeci de metri, îşi vârî racheta sub braţ şi-şi făcu mâinile pâlnie la gură.

— Tu eşti Kovacs?

Era frumoasă ca o zi însorită pe plajă, şortul şi body-ul purtat pe dedesubt făcând-o şi mai atrăgătoare. Părul auriu îi mângâia umerii la fiecare mişcare, iar strigătul lăsase să i se vadă dinţii albi ca laptele. Purta bentiţe, pe frunte şi la încheieturile mâinilor, ca să-i oprească transpiraţia şi, după broboanele de pe faţă, era clar că nu le folosea doar ca să facă impresie. Muşchii picioarelor erau bine tonifiaţi şi, la fiecare ridicare a braţelor, bicepşii îi ieşeau în evidenţă. Sânii exuberanţi îi puneau la grea încercare tricoul. Oare era corpul ei?

— Da, am răspuns eu. Takeshi Kovacs. Am fost eliberat în această după-amiază.

— Trebuia să te aştepte cineva în faţa închisorii.

Cuvintele ei sunau ca o acuzaţie. Mi-am desfăcut braţele.

— M-a aşteptat.

— Dar nu *poliţia.*

Tânăra se apropie cu paşi mari şi cu ochii mai mult pe Ortega.

— Pe tine te cunosc.

— Sunt locotenentul Ortega, se prezentă femeia care mă însoţise, de parcă era la o sindrofie în aer liber. Din Bay City. Brigada Vătămări Organice.

— A, mi-aduc aminte, răspunse tânăra cu o voce vădit ostilă. Bănuiesc că tu ai aranjat să fie oprit şoferul nostru şi acuzat că limuzina emite gaze în exces.

— Nu, asta e treaba celor de la trafic, răspunse poliţista politicos. Nu intră în atribuţiile mele.

Tânăra surâse batjocoritor.

— A, mai mult ca sigur. Şi tot mai mult ca sigur nu ai prieteni acolo… Te anunţ că-l vom elibera înainte de apusul soarelui, adăugă ea, dând de înţeles că nu admite niciun fel de replică.

M-am uitat cu coada ochiului ca să văd reacţia lui Ortega, dar n-am văzut nimic. Profilul ei de şoim rămase impasibil. Paradoxal, pe mine mă preocupa mai mult surâsul tinerei. Era urât de-a binelea, aparţinea unei feţe mult mai bătrâne.

În spatele ei, lângă casă, erau doi inşi masivi, cu arme automate atârnate de umăr. Apăruseră acolo, sub streaşină, încă de la sosirea noastră. Acum ieşeau de la umbră şi se îndreptau tacticos spre noi. Dat fiind că tânăra făcuse ochii mari, am dedus că ea îi chemase, printr-un microfon pe care îl avea implantat. Discret. Pe Lumea lui Harlan oamenii încă mai erau refractari la astfel de implanturi, dar pe Pământ lucrurile păreau să stea altfel.

— Să ştii că nu eşti bine-venită aici, locotenent Ortega, spuse tânăra cu o voce ca de gheaţă.

— Plec imediat, zise Ortega apăsat.

Mă bătu pe umăr, un gest neaşteptat, şi se întoarse spre maşină păşind relaxat. La jumătatea drumului se opri şi se întoarse.

— Ia de-aici, Kovacs. Cât pe ce să uit. O să ai nevoie de ele.

Vârî mâna în buzunarul de la piept, scoase un pachet mic şi mi-l aruncă. L-am prins din reflex şi l-am privit cu atenţie. Ţigări.

— Ne mai vedem.

Sări în maşină şi închise trapa. Am văzut-o cum mă priveşte prin hublou. Maşina se înălţă cu toată viteza, pulverizând pământul de sub ea, şi, lăsând o brazdă adâncă în gazon, o luă spre vest, spre ocean. Am urmărit-o până a dispărut din raza noastră vizuală.

— Minunat, remarcă femeia de lângă mine, mai mult pentru ea.

— Doamna Bancroft?

Se răsuci pe călcâie. Judecând după expresia ei, nu eram mai bine-venit decât fusese Ortega. Femeia văzuse gestul de camaraderie al locotenentului şi, vizibil nemulţumită, strâmbase din buze.

— Soţul meu a trimis o limuzină după tine, domnule Kovacs. De ce n-ai aşteptat-o?

Am scos scrisoarea lui Bancroft.

— Aici scrie că limuzina trebuia să mă aştepte. Nu m-a aşteptat.

Femeia încercă să-mi ia scrisoarea, dar mi-am retras repede mâna. Mă privi lung, roşie la faţă, cu sânii urcând şi coborând în ritmul respiraţiei, distrăgându-mi atenţia. După ce este introdus în cuvă, corpul produce hormoni aproape ca atunci când doarme. Brusc mi-am dat seama că am o erecţie ca un furtun de pompieri plin cu apă.

— Ar fi trebuit să aştepţi.

Pe Lumea lui Harlan, mi-am amintit de undeva, forţa gravitaţională este de aproximativ 0,8 g. Fără să vreau, m-am simţit din nou foarte greu. M-am străduit să scot un oftat.

— Doamnă Bancroft, dacă aş fi aşteptat, acum aş fi tot acolo. N-am putea să intrăm?

Făcu ochii puţin mai mari şi în clipa aceea am văzut în privirea ei cât de bătrână era. Apoi privi în jos, reuşind să se stăpânească.

— Îmi cer scuze, domnule Kovacs, zise ea, de data aceasta cu o voce îmbunată. Am uitat de maniere. După cum vezi, poliţia n-a fost deloc înţelegătoare. Asta ne deranjează foarte mult, tocmai de-aia suntem puţin agitaţi. Dacă ţi-ai putea imagina…

— Nu e nevoie de explicaţii.

— Dar chiar îmi pare rău. De obicei, nu mă port aşa. Nici eu, nici ei.

Arătă spre cei doi paznici înarmaţi din spatele ei, de parcă erau obişnuiţi să-i întâmpine pe nou-veniţi cu ghirlande de flori.

— Te rog să-mi accepţi scuzele.

— Desigur.

— Soţul meu te aşteaptă în salonul care dă spre ocean. Te conduc la el numaidecât.

Interiorul era foarte luminos şi aerisit. O servitoare apăru în pragul verandei şi luă racheta de tenis din mâna doamnei Bancroft fără niciun cuvânt. Am mers pe un hol pardosit cu marmură şi străjuit de tablouri care, în ochii mei de novice, păreau vechi. Schiţe cu Gagarin şi Armstrong, portrete mai arătoase decât originalele lui Konrad Harlan şi Angin Chandra. La capătul acestei galerii, fixat pe o plintă, era ceva ce aducea cu un arbore subţire, din bucăţi de piatră roşie. M-am oprit în faţa lui şi doamna Bancroft se văzu nevoită să facă un pas înapoi tocmai când se pregătea să o ia la stânga.

— Îţi place?

— Foarte mult. Trebuie să fie de pe Marte, nu?

Cu coada ochiului am văzut-o cum se schimbă la faţă. O puneam pe gânduri. M-am întors ca s-o privesc mai bine.

— Sunt impresionată.

— Mi se întâmplă destul de des. Mai ales atunci când fac câte o voltă.

Mă privi cu ochii mijiţi.

— Chiar ştii ce reprezintă asta?

— Ca să spun drept, nu. Cândva eram atras de arta structurală. Recunosc piatra din tablouri, dar…

— Este un songspire[3].

Întinse mâna pe lângă mine şi îşi trecu degetele peste una dintre ramurile verticale. Obiectul oftă uşor, înmiresmând aerul cu un amestec ciudat, de cireşe şi muştar.

— E viu?

— Nu se ştie, răspunse ea cu un entuziasm neaşteptat, care îi stătea mai bine. Pe Marte cresc până la o înălţime de o sută de metri şi uneori, la bază, sunt cât casa asta de groşi. Îi auzi cum cântă de la kilometri întregi. Le simţi şi parfumul. După felul în care se erodează, credem că cei

[3] Turla cântecului (n.tr.).

mai mulţi au cel puţin zece mii de ani. Ăsta ar putea să dateze doar de la întemeierea Imperiului Roman.

— Cred că a costat ceva. Să-l aduceţi pe Pământ.

— La noi banii nu contează, domnule Kovacs, spuse femeia, reluându-şi masca.

Ne-am continuat drumul. Am grăbit pasul pe coridorul din stânga, poate ca să recuperăm oprirea neprogramată din faţa arborelui. Sânii doamnei Bancroft săltau la fiecare pas pe sub tricoul subţire, drept care m-am concentrat, posac, pe tablourile de pe partea cealaltă a coridorului. Alte portrete empatice, Angin Chandra cu mâna ei delicată pe vârful unei rachete ce arăta ca un falus ameninţător. Tablourile nu mă ajutau cu nimic.

Salonul care dădea spre ocean se afla în aripa de vest a casei. Doamna Bancroft mă conduse înăuntru pe o uşă din lemn, obişnuită. Imediat ce păşirăm înăuntru ne orbi lumina puternică a soarelui.

— Laurens, ţi-l prezint pe domnul Kovacs.

Am pus mâna streaşină la ochi şi am văzut că salonul era pe două niveluri, cel de sus dând spre un balcon printr-o uşă glisantă, din sticlă. De balustradă se sprijinea un bărbat. Probabil ne auzise că venim; mai mult ca sigur auzise maşina poliţiei şi îşi dăduse seama care era scopul vizitei, dar rămăsese pe loc, privind spre ocean. Uneori, întoarcerea din morţi te face să te simţi astfel. Sau poate era vorba doar de aroganţă. Doamna Bancroft îmi făcu semn să înaintez. Am urcat treptele făcute din acelaşi lemn ca uşa. Pentru prima oară am remarcat că pereţii salonului erau acoperiţi de sus până jos cu rafturi pline de cărţi. Soarele lăsa o dungă uniformă de lumină portocalie pe cotoarele lor.

În timp ce păşeam pe balcon, Bancroft se întoarse cu faţa spre noi. Avea o carte în mână, pe care o ţinea întredeschisă cu un deget ca să nu piardă pagina la care ajunsese.

— Ce plăcere, domnule Kovacs, spuse el mutând cartea în mâna cealaltă ca să dea mâna cu mine. În sfârşit, ne întâlnim. Cum ţi se pare noul corp?

— Merge. E confortabil.

— Mda, nu m-am implicat prea mult în detalii, dar le-am dat dispoziţie avocaţilor să-ţi găsească ceva… potrivit, spuse Bancroft şi privi în spate, ca şi cum căuta maşina lui Ortega la orizont. Sper că poliţiştii n-au fost prea insistenţi.

— Până acum, nu.

Bancroft arăta ca un om care citeşte mult. Pe Lumea lui Harlan există un actor experia foarte popular, Alain Marriott, cunoscut mai ales pentru felul în care a jucat rolul unui tânăr şi curajos filosof quellian care se împotriveşte tiraniei primilor ani ai Colonizării. Nu ştiu cât de fidelă este portretizarea quellianilor, dar filmul e bun. L-am văzut de două ori. Bancroft arăta ca un Marriott mai bătrân în rolul acela. Era zvelt şi elegant, cu părul cărunt, bogat, pe care-l purta în coadă de cal, şi avea ochii negri, pătrunzători. Cartea din mână şi rafturile din jur arătau ca o prelungire absolut firească a unei minţi extraordinare care privea prin acei ochi.

Bancroft îşi atinse soţia pe umăr cu o obişnuinţă şi-o indiferenţă care, în starea mea de spirit, aproape că mă făcură să plâng.

— A fost aceeaşi femeie, din nou, zise doamna Bancroft. Locotenentul.

Bancroft înclină din cap.

— Nu-ţi face griji, Miriam. Adulmecă şi ei. I-am prevenit că voi face asta, dar nu m-au luat în seamă. Acum că domnul Kovacs e aici, au început să mă ia în serios.

Se întoarse spre mine şi adăugă:

— Poliţia nu prea a fost cooperantă în problema asta.

— Mda, se pare că tocmai de-aia mă aflu aici.

Ne-am privit câteva secunde, răstimp în care am încercat să mă hotărăsc dacă să mă înfurii pe el. Mă târâse jumătate din universul populat, mă închisese într-un corp nou şi-mi propusese un târg pe care n-aveam cum să-l refuz. Bogătanii obişnuiesc să facă orice altceva. Au puterea în mână şi nu văd de ce n-ar folosi-o. Bărbaţii şi femeile sunt doar o marfă, ca toate celelalte. Îi

depozitează, îi cară dintr-o parte într-alta, îi mută dintr-un corp într-altul. Cineva doar trebuie să semneze de primire.

Pe de altă parte, nimeni de la Suntouch House nu-mi stâlcise numele şi nici n-aveam de ales. Mai contau şi banii. O sută de mii de dolari NU erau de şase-şapte ori mai mult decât speraserăm, eu şi Sarah, să scoatem din hardware-ul semiorganic subtilizat în Millsport. Dolari NU, cea mai tare monedă, valabilă pe orice planetă din Protectorat.

Merita să-mi păstrez cumpătul.

Bancroft îşi atinse din nou soţia, la fel de indiferent, de data aceasta pe talie, împingând-o uşor.

— Miriam, eşti bună să ne laşi singuri un pic? Sunt sigur că domnul Kovacs are o mulţime de întrebări… Nu vreau să te plictiseşti.

— De fapt, aş avea câteva întrebări şi pentru doamna Bancroft.

Femeia era deja aproape de uşă, dar cuvintele mele o făcură să se oprească brusc. Îşi lăsă capul pe o parte şi îşi plimbă privirea de la mine la Bancroft şi înapoi. Soţul dădu semne de iritare. Era clar că nu voia să fie şi ea de faţă.

— Dar poate vorbim mai târziu, am dres-o eu. Între patru ochi.

— Desigur, zise ea.

Mă privi în ochi, apoi se uită în altă parte şi adăugă:

— Mă duc în camera hărţilor, Laurens. Trimite-l pe domnul Kovacs acolo când termini.

Am aşteptat-o amândoi să iasă şi, după ce închise uşa, Bancroft îmi făcu semn spre unul dintre şezlongurile de pe balcon. În spatele lor se afla un telescop antic, plin de praf, îndreptat spre linia orizontului. M-am uitat la podeaua din lemn şi am văzut cât de coşcovită era. Senzaţia de vechi începu să mă apese, ca o manta prea groasă şi prea strâmtă pe care trebuie s-o porţi, şi, aşezându-mă într-un şezlong, am simţit cum mi se strânge inima.

— Să nu crezi că sunt şovin, domnule Kovacs. După aproape două sute cincizeci de ani de căsnicie, relaţia mea cu Miriam este mai degrabă politicoasă. Chiar ar fi mai

bine dacă i-ai vorbi între patru ochi.

— Înţeleg.

Nu foarte adevărat, dar pentru moment mă mulţumeam cu explicaţia asta.

— Bei ceva? Alcool?

— Nu, mulţumesc. Doar suc de fructe, dacă aveţi.

Tremurul asociat cu reîntruparea se accentua. În plus, trebuia să îndur şi senzaţia de mâncărime la degetele de la mâini şi de la picioare pe care o puneam pe seama dependenţei de nicotină. În afară de câte o ţigară pe care o ceream de la Sarah, de două reîntrupări nu mai ştiam ce e fumatul şi nici nu voiam să mă apuc din nou. Iar alcoolul m-ar fi terminat.

Bancroft îşi împreună mâinile pe genunchi.

— Avem. Am să trimit servitoarea după el… Ei bine, cu ce-ai vrea să începem?

— Poate cu aşteptările pe care le ai de la mine. Nu ştiu ce ţi-a spus Reileen Kawahara sau ce dosar au despre mine cei din Unitatea de Agenţi Speciali de aici, de pe Pământ, dar sigur nu trebuie să vă aşteptaţi să fac minuni. Nu sunt vrăjitor.

— Sunt conştient de asta. Ţi-am citit dosarul cu atenţie. Iar tot ce mi-a spus Reileen Kawahara e că eşti un tip pe care mă pot baza, chiar dacă puţin cam cusurgiu.

Mi-am amintit metodele lui Kawahara şi reacţiile mele. Cusurgiu! Dacă spune ea…

I-am servit gargara clasică. Mi se părea haios să aburesc un client care mă angajase deja. Şi să-mi minimalizez meritele. Comunitatea din care fac parte stă prost la capitolul modestie – ca să te alegi cu ceva mai acătării trebuie să-ţi exagerezi mult reputaţia, câtă ai. Aveam impresia că m-am întors în Unitatea de Agenţi. Revedeam birourile lungi, lustruite bine, din sala de şedinţe, şi pe Virginia Vidaura care trecea în revistă calităţile echipei ei.

— Pregătirea în cadrul Unităţii de Agenţi Speciali are în vedere unităţile de comando NU din colonii. Ceea ce nu înseamnă că…

Ceea ce nu înseamnă că fiecare agent este automat

membrul unei unităţi de comando. Nu chiar, dar atunci ce este un soldat? Cât din pregătirea forţelor speciale îi rămâne întipărită în fizic şi cât în minte? Şi ce se întâmplă atunci când cele două sunt separate?

Spaţiul, ca să folosesc un clişeu, este enorm. Cea mai apropiată dintre planetele colonizate se află la cincizeci de ani-lumină de Pământ. Cea mai îndepărtată e la o distanţă de patru ori mai mare şi unele nave încă mai sunt în drum spre ea. Dacă un maniac se trezeşte să umble la focoasele nucleare sau la alte jucării care pot distruge biosfera, ce ne facem? Informaţia se poate transmite, via needlecastul hiperspaţial, atât de repede, aproape instantaneu, încât oamenii de ştiinţă mai au timp să se contrazică în privinţa terminologiei, ceea ce, ca să-l cităm pe quellerianul Falconer, nu înseamnă că mai ai timp să-ţi organizezi defensiva. Chiar dacă, imediat după atac, s-ar putea lansa o navă de desant, când puşcăriaşii ar ajunge la faţa locului n-ar putea decât să-i întrebe pe nepoţi cine anume a câştigat războiul.

Nu aşa se conduce un Protectorat.

De acord, minţile unor luptători de elită pot fi digitizate şi transferate. De multă vreme numărul combatanţilor nu mai contează într-un război, majoritatea victoriilor militare din ultima jumătate de mileniu fiind repurtate de forţe de gherilă mici, mobile. Acum luptătorii de elită m.u.d. pot fi transferaţi direct în corpuri deja condiţionate pentru luptă, cu un sistem nervos echilibrat şi un fizic alimentat cu steroizi. Dar ce urmează?

Luptătorii se trezesc în corpuri pe care nu le cunosc, pe o planetă pe care nu o cunosc, ajută un grup de necunoscuţi să învingă un alt grup de necunoscuţi din motive despre care probabil nici n-au auzit şi pe care cu siguranţă nu le înţeleg. Clima este diferită, limba şi cultura sunt diferite, fauna şi flora sunt diferite, atmosfera este diferită. La naiba, până şi *forţa gravitaţională* este diferită. Nu ştiu nimic şi, chiar dacă li se implantează cunoştinţe despre planetă, volumul de informaţii este enorm şi nu poate fi asimilat când misiunea lor este să lupte pe viaţă şi

pe moarte la doar câteva ore după ce au căpătat un corp nou.

Atunci apelezi la Unitatea de Agenţi Speciali.

Condiţionarea senzorilor neurochimici, interfeţele cibernetice, augmentarea – toate chestiile astea sunt *fizice.* Cele mai multe nici măcar nu ating mintea pură, şi tocmai mintea pură e cea care este transferată. Aşa a apărut Unitatea de Agenţi Speciali. S-au luat tehnicile psiho-spirituale pe care culturile orientale de pe Pământ le cunoşteau de mii de ani şi s-au prelucrat, obţinându-se un sistem de pregătire atât de complex, încât pe cele mai multe planete absolvenţilor lui li s-a interzis imediat să deţină funcţii în politică sau în armată.

Prin urmare nu sunt soldaţi. Nu chiar.

— Eu lucrez prin absorbţie. Absorb toată informaţia care îmi parvine şi acţionez conform ei, am încheiat eu.

Bancroft se foi pe şezlong. Nu era obişnuit să asculte polilogii din astea. Era momentul să trec la subiect.

— Cine ţi-a găsit cadavrul?

— Fiica mea, Naomi.

Se întrerupse – cineva deschisese uşa de la nivelul inferior. O clipă mai târziu, servitoarea care luase mai devreme racheta din mâna lui Miriam Bancroft urcă treptele până în balcon cu o tavă pe care se aflau o carafă scoasă de la rece şi pahare înalte. Bancroft părea să aibă implantat un dispozitiv de comunicare, ca toţi ceilalţi din Suntouch House.

Servitoarea lăsă tava pe o măsuţă, umplu paharele într-o tăcere aproape mecanică şi se retrase, după ce înclină scurt din cap spre Bancroft. Stăpânul casei se uită după ea cu un aer absent.

Întoarcerea din morţi nu e deloc o glumă.

— Naomi, i-am amintit eu aproape în şoaptă.

Bancroft clipi de câteva ori.

— A, da. A dat buzna aici, voia ceva. Probabil cheia de la una dintre limuzine. Eu sunt un tată indulgent, mai ales că Naomi e mezina familiei.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi trei.

— Ai mulţi copii?

— Da, foarte mulţi, răspunse Bancroft zâmbind pierit. Când ai mult timp liber şi eşti bogat, e o adevărată bucurie să aduci copii pe lume. Am douăzeci şi şapte de fii şi treizeci şi patru de fiice.

— Locuiţi împreună?

— Doar Naomi locuieşte cu mine. Ceilalţi vin şi pleacă. Majoritatea au familiile lor.

— Cum se simte Naomi? am întrebat eu pe un ton mai blând.

Să-ţi găseşti tatăl fără cap nu e cel mai bun mod de a începe ziua.

— E internată la psihochirurgie, răspunse Bancroft, tăios. Dar o să-şi revină. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Deocamdată nu.

M-am ridicat din şezlong şi m-am apropiat de uşa de la balcon.

— Zici că a dat buzna aici. Aici s-a întâmplat totul?

— Da, zise Bancroft şi mi se alătură. Cineva a pătruns aici şi m-a decapitat cu un pistol cu particule. Urmele se pot vedea pe peretele de colo. Deasupra biroului.

Am intrat înapoi şi am coborât treptele. Biroul era din lemn de arbore-oglindă, masiv – probabil că cei de pe Lumea lui Harlan trimiseseră codul genetic, iar cei de aici îl plantaseră. Ideea mi s-a părut aproape la fel de extravagantă ca şi songspire-ul din hol, dar de mai puţin bun-gust. Pe Lumea lui Harlan arborele-oglindă creşte în păduri de pe trei continente şi, practic, fiecare loc de sărituri de pe canalele din Millsport are câte o balustradă cioplită din el. Am trecut mai departe şi m-am uitat atent la stucatură. Suprafaţa albă era brăzdată de o dungă neagră, semnătura inconfundabilă a unui pistol cu particule. Dunga, rezultat al arderii, nu era foarte lungă şi pornea de la înălţimea capului, apoi se arcuia în jos.

Bancroft rămăsese pe balcon. Stătea cu faţa către mine. Am ridicat privirea spre el, dar n-am izbutit să-l văd prea bine, soarele îi bătea din spate.

— Asta e singura urmă lăsată de arma de foc din cameră?

— Da.

— Nimic n-a fost atins, stricat sau mutat de la locul lui?

— Absolut nimic.

Era clar că voia să spună mai mult, dar prefera să tacă până terminam eu cu întrebările.

— Iar poliţia a găsit pistolul lângă tine?

— Da.

— Ai o armă care să aibă acelaşi efect?

— Pistolul era al meu. Îl ţin într-un seif, sub birou. Seiful se deschide numai cu amprenta palmei. Poliţia a găsit seiful deschis şi nimic altceva nu lipsea din el. Vrei să te uiţi înăuntru?

— Nu acum, mulţumesc.

Ştiam din experienţă cât de greu e să mişti o piesă de mobilier din lemn de arbore-oglindă. Am întors un colţ al covorului de sub birou. Pe podea era o urmă abia vizibilă.

— Cine-l poate deschide?

— Eu şi Miriam.

Urmă o pauză plină de înţeles. Bancroft oftă, îndeajuns de tare ca să aud şi eu.

— Hai, Kovacs. Spune. Ce-au spus şi ceilalţi. Ori m-am sinucis, ori m-a ucis soţia mea. Altă explicaţie logică nu există. Aud asta de când m-au scos din cuvă, în Alcatraz.

M-am uitat atent în jur şi, într-un târziu, l-am privit în ochi.

— Trebuie să recunoşti că celor din poliţie le vine mai uşor să creadă asta. Îi scuteşte de multă bătaie de cap.

Bancroft pufni dispreţuitor, dar încercă şi să râdă, în acelaşi timp. Mi-am dat seama că încep să-l simpatizez pe omul ăsta, chiar dacă nu-mi doream. Am urcat treptele, am păşit pe balcon şi m-am rezemat de balustradă. Afară, un ins îmbrăcat în negru patrula pe pajişte cu arma prinsă de umăr. În depărtare, gardul de înaltă tensiune sclipea din când în când. Am rămas o vreme cu privirea într-acolo.

— E greu de crezut că cineva a pătruns aici, pe lângă toţi paznicii, a deschis un seif la care numai tu şi soţia ta

aveţi acces şi te-a ucis fără nici cel mai mic zgomot. Eşti un om inteligent, trebuie să ai un motiv serios ca să crezi aşa ceva.

— Să ştii că am. Chiar mai multe.

— Motive pe care poliţia a preferat să le ignore.

— Da.

M-am întors cu faţa spre el.

— Atunci să le auzim.

— Pe unul îl ai în faţa ta, domnule Kovacs.

Stătea acolo şi mă privea în ochi.

— Sunt aici. M-am întors. Nu pot fi ucis doar dacă cineva îmi distruge memoria corticală.

— Ai o copie stocată altundeva. Altfel n-ai fi aici. Cât de des se face reactualizarea?

Bancroft zâmbi.

— La fiecare patruzeci de ore, răspunse el bătându-se uşor cu palma pe ceafă. Transmisie directă de aici la memoria corticală protejată, care se află în instalaţia PsychaSec din Alcatraz. Nici nu trebuie să mă gândesc la asta.

— Şi tot acolo îţi păstrează clonele la gheaţă.

— Da. Unităţi multiple.

Imortalitate garantată. Am rămas tăcut, gândindu-mă cât de mult mi-ar plăcea asta. *Dacă* mi-ar plăcea.

— Trebuie să fie foarte scump, am spus eu în cele din urmă.

— Nu chiar. PsychaSec e proprietatea mea.

— Aha!

— Aşa că, vezi tu, nici eu şi nici soţia mea nu aveam cum să apăsăm pe trăgaci. Ştiam amândoi că aşa ceva n-ar fi îndeajuns ca să mă ucidă. Indiferent cât de imposibil ar părea, *sigur* a fost un necunoscut. Cineva care nu ştia de reactualizarea la distanţă.

Am încuviinţat din cap.

— Atunci cine mai ştia de asta? Să micşorăm cercul suspecţilor.

— În afară de familie? întrebă Bancroft şi ridică din umeri. Avocata mea, Oumou Prescott. Câţiva dintre

angajaţii ei. Directorul de la PsychaSec şi cam atât.

— Desigur, sinuciderea e rareori un act raţional.

— Mda, aşa au spus şi cei de la poliţie. Şi s-au folosit de aceeaşi remarcă pentru a explica toate celelalte inadvertenţe, minore, din teoria lor.

— Anume?

Tocmai asta intenţionase Bancroft să spună mai devreme.

— Anume că, înainte de a ajunge acasă, am parcurs pe jos ultimii doi kilometri, am urcat aici, mi-am reajustat ceasul interior şi apoi m-am sinucis, zise el dintr-o suflare.

Am clipit de câteva ori.

— Poftim?

— Poliţia a găsit urmele unui vehicul care a aterizat pe un câmp la doi kilometri de reşedinţa mea. În mod convenabil, dincolo de raza de acţiune a sistemului de supraveghere. Şi tot în mod convenabil, într-un interval de timp în care nu exista acoperire a satelitului de comunicaţii.

— Poliţia a verificat documentele companiilor de taxi?

Bancroft aprobă din cap.

— Dacă are vreo importanţă, a făcut-o şi pe asta, da. Legislaţia de pe Coasta de Vest nu obligă companiile de aerotaxiuri să le consemneze locaţia în orice moment. Unele dintre companiile mai importante o fac, desigur, altele nu. Unele chiar se laudă cu asta. Chipurile respectă confidenţialitatea.

Faţa lui Bancroft se înnegură brusc.

— Pentru unii clienţi, în unele cazuri, ar fi un avantaj deosebit, adăugă el.

— Ai mai apelat la aceste companii?

— Din când în când.

Următoarea întrebare logică aştepta, suspendată între noi. N-am pus-o, am aşteptat şi eu. Dacă Bancroft nu voia să-mi dezvăluie motivele pentru care apelase la transportul confidenţial, până nu aveam mai multe date de care să mă agăţ, nici eu nu voiam să-l presez.

Bancroft îşi drese glasul.

— Există, totuşi, un indiciu care sugerează că vehiculul n-a fost un taxi. Distribuţia efectului de câmp, în jargonul poliţienesc. Care ar proveni de la un vehicul mai mare.

— Depinde cu ce forţă a aterizat.

— Ştiu. Oricum, urmele lăsate de mine pornesc de la locul de aterizare şi acoperă un drum de doi kilometri prin câmp deschis. A mai fost şi un telefon dat din camera asta, la scurt timp după ora trei, în noaptea în care am fost ucis. Un fel de verificare a orei. Nu se aude nicio voce, doar respiraţia cuiva.

— Poliţia ştie şi despre asta?

— Ba bine că nu.

— Şi ce explicaţie au găsit?

Bancroft schiţă un zâmbet.

— Niciuna. În opinia poliţiei, plimbarea solitară prin ploaie se potriveşte cu intenţia de suicid. În plus, ei nu văd nimic ilogic în a-ţi verifica cronocipul interior înainte de a-ţi zbura creierii. Cum spuneai, sinuciderea nu este un act raţional. Poliţia are o mulţime de cazuri asemănătoare. Se pare că lumea e plină de incompetenţi care se sinucid, pentru ca a doua zi să se trezească într-un nou corp. Mi s-a explicat totul. Uită că au memorie corticală sau, în momentul sinuciderii, amănuntul nu li se pare deloc important. Sistemul nostru medical asistenţial, dragul de el, îi readuce la viaţă, în pofida biletelor şi cererilor lăsate în urmă. O încălcare flagrantă şi curioasă a drepturilor. Pe Lumea lui Harlan aveţi acelaşi sistem?

Am ridicat din umeri.

— Mai mult sau mai puţin. Dacă cererea este făcută cu martori, sinucigaşii sunt lăsaţi să moară. Altfel, nereîntruparea lor este considerată o încălcare a legii.

— O măsură de precauţie înţeleaptă.

— Într-adevăr. Astfel crima nu mai poate fi luată drept sinucidere.

Bancroft se sprijini de balustradă şi mă privi direct în ochi.

— Domnule Kovacs, am trei sute cincizeci şi şapte de ani. Am trecut printr-un război corporatist, urmat de

pierderi imense în plan industrial şi comercial, de moartea reală a doi dintre copiii mei, de cel puţin trei crize economice majore, şi iată-mă tot aici. Nu sunt genul de om care să-şi ia singur viaţa şi, *chiar dacă aş fi,* nu mi-aş fi luat-o în halul ăsta. Dacă aş fi vrut să mor, n-ai mai sta de vorbă cu mine acum. E clar?

I-am privit ochii, întunecaţi, pătrunzători.

— Da. Foarte clar.

— În regulă, zise el şi îşi mută privirea în altă parte. Continuăm?

— Da. Despre poliţie. Se pare că nu prea te au la inimă.

Bancroft zâmbi acru.

— Eu şi poliţia avem o problemă cu perspectiva.

— Cu perspectiva?

— Exact, răspunse el şi făcu câţiva paşi. Vino mai aproape. Vreau să-ţi arăt ce vreau să spun.

L-am urmat de-a lungul balustradei, agăţând telescopul cu braţul şi întorcându-l în poziţie verticală. Tremuram din ce în ce mai tare. Mecanismul telescopului scârţâi jalnic şi readuse instrumentul în poziţia iniţială. Elevaţia şi raza de focalizare se schimbară pe străvechiul afişaj digital. Am privit curios cum telescopul se resetează. Urmele de degete de pe tastatură erau acoperite de praful adunat peste ani.

Bancroft fie nu-mi sesizase mişcarea greşită, fie era prea politicos ca să mi-o reproşeze.

— E al tău? l-am întrebat, arătând cu degetul mare spre instrument.

Bancroft îi aruncă o privire, absent.

— A fost, odată. Pe când eram entuziasmat de tot ce vedeam pe cer. Când stelele aveau misterul lor. N-ai cum să cunoşti sentimentul, zise el fără dispreţ sau aroganţă, aproape firesc, vocea lui pierzând din intensitate, ca o transmisiune care se pierde în eter. Ultima oară când m-am uitat prin lentila aia a fost acum două secole. Pe atunci multe dintre navele coloniale erau în drum spre alte planete. Iar noi aşteptam să vedem dacă vor reuşi să ajungă acolo. Aşteptam mesajele lor luminoase. Ca pe nişte

faruri în ceaţă.

Nu mai era conştient de prezenţa mea. L-am readus la realitate.

— Perspectiva? i-am adus aminte, cu blândeţe în glas.

— Perspectiva, repetă el, înclină din cap şi-mi arătă domeniul cu un gest larg. Vezi copacul ăla? Dincolo de terenurile de tenis.

N-aveam cum să nu-l văd. Un monstru bătrân, noduros, mai înalt decât casa, care îşi arunca umbra peste o suprafaţă la fel de mare cât un teren de tenis. Am încuviinţat din cap.

— Copacul ăla are peste şapte sute de ani. Când am cumpărat domeniul, am angajat un arhitect care a vrut să-l taie. Voia să ridice casa mai sus de aici, iar copacul acoperea vederea spre ocean. L-am concediat.

Bancroft se întoarse ca să se asigure că am înţeles aluzia.

— Domnule Kovacs, inginerul era trecut de treizeci de ani şi, pentru el, copacul reprezenta doar un obstacol. Îi stătea în drum. Faptul că făcea parte din lumea aceasta de peste douăzeci de ori mai mult decât propria lui viaţă nu părea să-l deranjeze. Nu avea niciun fel de respect.

— Cu alte cuvinte, tu eşti copacul.

— Cam aşa ceva, zise el, calm. Eu sunt copacul. Poliţia ar vrea să mă taie, aşa cum voia arhitectul. Îi stau în drum şi n-are niciun fel de respect faţă de mine.

M-am întors la şezlong ca să meditez la cuvintele lui. În sfârşit, atitudinea Kristinei Ortega începea să aibă o logică. Dacă Bancroft considera că nu îndeplineşte condiţiile impuse unui bun cetăţean, nu avea cum să-şi facă mulţi prieteni în uniformă. N-avea niciun rost să-i explic că, pentru Ortega, mai exista un copac, numit Lege, şi că, în ochii ei, Bancroft îl lovea cu toporul la rădăcină fără să ţină cont de nimic. Am mai văzut aşa ceva, din ambele puncte de vedere, şi singura soluţie este cea la care au apelat şi strămoşii mei. Când nu-ţi plac legile, te duci undeva unde nu te pot atinge.

Şi acolo îţi faci legile tale.

Bancroft stătea nemişcat lângă balustradă. Poate devenea una cu copacul. Am decis ca, pe moment, să abandonez subiectul.

— Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti?

— Marţi, 14 august, răspunse el prompt. M-am dus la culcare pe la miezul nopţii.

— Asta a fost ultima reactualizare de la distanţă.

— Da, reactualizarea trebuie să fi avut loc pe la patru dimineaţa, dar, evident, dormeam la ora aia.

— Deci cu exact patruzeci şi opt de ore înainte să mori.

— Mă tem că da.

Mai rău nici că se putea. În patruzeci şi opt de ore se poate întâmpla aproape orice. În tot acest timp, Bancroft putea să ajungă pe Lună şi să se şi întoarcă. Mi-am frecat din nou cicatricea de sub ochi, întrebându-mă, absent, cum ajunsese acolo.

— Şi nimic din ceea ce s-a întâmplat înainte nu te poate ajuta să înţelegi motivul pentru care cineva a vrut să te ucidă.

Bancroft se sprijinea de balustradă, cu privirea înainte, zâmbind.

— Am spus ceva amuzant?

Avu eleganţa de a reveni la locul lui.

— Nu, domnule Kovacs. Nu e nimic amuzant în situaţia asta. Cineva îmi vrea moartea şi asta nu mă încălzeşte deloc. Dar trebuie să înţelegi că, pentru un om cu statutul meu social, duşmănia şi chiar ameninţările cu moartea fac parte din existenţa de zi cu zi. Unii oameni mă invidiază, alţii mă urăsc. Asta-i preţul succesului.

O noutate pentru mine. Există oameni care mă urăsc pe o mulţime de planete şi niciodată nu m-am considerat un om de succes.

Ai primit vreuna mai deosebită în ultima vreme? Mă refer la ameninţările cu moartea.

Bancroft înălţă din umeri.

— Poate. N-am obiceiul să mă uit peste ele. Doamna Prescott se ocupă de asta.

— Adică nu crezi că ameninţările cu moartea merită

atenţia ta?

— Domnule Kovacs, eu sunt antreprenor. Există ocazii de care trebuie să profit, crize cărora trebuie să le fac faţă. Viaţa merge înainte. Am subordonaţi care se ocupă de lucrurile mai mărunte.

— Mda, e convenabil. Dar, ţinând cont de aceste împrejurări excepţionale, îmi vine greu să cred că nici tu, nici poliţia n-aţi consultat dosarele doamnei Prescott.

Bancroft flutură din mână.

— Bineînţeles că poliţia şi-a făcut ancheta după toate regulile, chiar dacă la modul superficial. Oumou Prescott le-a spus şi lor exact ce mi-a spus şi mie. Că n-am primit nimic deosebit în ultimele şase luni. Am destulă încredere în ea ca să n-o verific. Dar probabil că vei dori şi tu să te uiţi prin dosare.

Gândul de a răsfoi sutele de metri de atacuri la persoană, fără cap şi coadă, din partea unor păgubiţi şi păguboşi ai acestei lumi învechite era îndeajuns ca să-mi aducă aminte cât de obosit eram. Am simţit cum problemele lui Bancroft pur şi simplu mă lasă rece. Dar am mascat senzaţia cu un efort demn de admiraţia Virginiei Vidaura.

— Oricum, trebuie să vorbesc cu Oumou Prescott.

— Îţi stabilesc întâlnirea imediat, spuse Bancroft cu o privire preocupată, care mă anunţa că-şi consultă implantul. La ce oră ţi-ar conveni?

Am ridicat o mână.

— Cred că e mai bine s-o stabilesc singur. Spune-i doar că iau eu legătura cu ea. Va trebui să văd şi instalaţia PsychaSec.

— Desigur. De fapt, am să-i spun lui Prescott să te ducă acolo. Îl cunoaşte pe director. Altceva?

— O linie de credit.

— Desigur. Banca mea a deschis deja un cont pe bază de ADN pentru tine. Înţeleg că aveţi acelaşi sistem şi pe Lumea lui Harlan.

Mi-am lins degetul mare şi l-am ridicat. Bancroft încuviinţă din cap.

— E la fel şi aici. Vei vedea că în unele zone din Bay City banii peşin sunt singurii care merg. Dar sper că nu va trebui să petreci prea mult timp acolo. În caz contrar, poţi scoate bani de la orice bancomat. Ai nevoie de o armă?

— Deocamdată nu.

Una dintre regulile de bază ale Virginiei Vidaura era: „Vezi în ce constă misiunea înainte să-ţi alegi mijloacele de a o îndeplini.” Dunga aceea neagră de pe stucatura peretelui din salonul lui Bancroft era prea elegantă ca să fie opera unei puşti cu care tragi în parcul de distracţii.

— În regulă, făcu Bancroft, aproape descumpănit de răspunsul meu, în timp ce căuta ceva în buzunarul cămăşii.

Îmi întinse o carte de vizită.

— Sunt datele de contact ale armurierului meu. I-am spus că treci pe la el.

Am luat cartea de vizită şi m-am uitat la ea: *Larkin & Green – armurieri din 2203,* cu litere ornamentate. Straniu. Sub nume era un singur şir de cifre. Am vârât-o în buzunar.

— S-ar putea să-mi fie de ajutor mai încolo. Dar, pe moment, vreau să am o aterizare lină. Să stau şi să aştept să se aşeze praful. Sper că eşti de acord că e nevoie de aşa ceva.

— Da, desigur. Faci cum crezi că e mai bine. Am încredere în judecata ta, spuse Bancroft şi-mi susţinu privirea. Sper să nu uiţi termenii contractului. Te plătesc pentru un serviciu. Şi sunt necruţător atunci când cineva îmi înşală încrederea, domnule Kovacs.

— Te cred pe cuvânt, am replicat eu obosit.

Mi-am amintit cum procedase Reileen Kawahara cu doi neisprăviţi care o trăseseră pe sfoară. Ţipetele lor ca de animal chinuit îmi bântuiseră visele mult timp după aceea. Argumentul lui Reileen, formulat în timp ce curăţa un măr de coajă pe fundalul acelor ţipete, era că, din moment ce nimeni nu mai moare cu adevărat, pedeapsa trebuie să vină numai prin suferinţă. Am simţit cum îmi tresare noua faţă, chiar şi acum, când îmi aminteam.

— Nu ştiu ce ţi-au spus cei din Unitatea de Agenţi

Speciali, dar sunt sigur că e departe de adevăr. Am fost şi sunt un om de cuvânt.

M-am ridicat în picioare.

— Îmi poţi recomanda un loc în care să stau? În oraş, undeva mai retras, fără prea multe pretenţii.

— Da, găseşti aşa ceva pe strada Mission. Pun pe cineva să te ducă acolo. Pe Curtis, dacă a ieşit din arest, zise Bancroft şi se ridică şi el în picioare. Bănuiesc că acum vrei să stai de vorbă cu Miriam. Ea ştie mai multe decât mine despre acele ultime patruzeci şi opt de ore, aşa că-ţi va lua ceva timp.

M-am gândit la ochii aceia bătrâni în corpul gonflabil, de adolescentă, şi, brusc, ideea de a purta o conversaţie cu Miriam Bancroft mi se păru respingătoare. În acelaşi timp, o mână rece începu să zdrăngăne corzile întinse din stomacul meu, iar penisul mi se umplu cu sânge. Ca lumea.

— Sigur, am zis eu fără entuziasm. Aşa am să fac.

Capitolul 4

— Pari crispat, domnule Kovacs. Aşa e?

Am privit peste umăr la servitoarea care mă condusese până acolo, apoi din nou spre Miriam Bancroft. Corpurile lor aveau cam aceeaşi vârstă.

— Nu, am răspuns eu, pe un ton mai aspru decât aş fi vrut.

Femeia făcu scurt o grimasă şi se apucă să ruleze harta pe care o studia la sosirea mea. În spatele meu servitoarea închise uşa cu un clic sonor. Lui Bancroft nu i se păruse necesar să fie şi el de faţă. Poate nu-şi permiteau decât o singură întrevedere pe zi. Servitoarea apăruse ca din senin în timp ce coboram de la balcon în salonul ce dădea spre ocean. Bancroft îi acordase tot atâta atenţie ca şi data trecută.

L-am lăsat în picioare, lângă biroul din lemn de arbore-oglindă, uitându-se la urma neagră de pe perete.

Doamna Bancroft strânse harta şi începu să o vâre într-un tub lung, de protecţie.

— Ei bine, pune-mi întrebări, zise ea fără să ridice privirea.

— Unde erai când s-au întâmplat toate astea?

— În pat, răspunse ea şi se uită la mine. Te rog, nu-mi cere să vin cu martori; eram singură.

Camera hărţilor era lungă şi bine aerisită, cu tavanul arcuit, placat cu iluminiu. Poliţele pline cu hărţi erau înalte până la brâu, fiecare cu câte o vitrină deasupra, aliniate pe mai multe rânduri, ca exponatele dintr-un muzeu. Am ieşit de pe coridorul central, lăsând o poliţă între mine şi doamna Bancroft. Ca măsură de precauţie.

— Doamnă Bancroft, cred că e o mică neînţelegere la mijloc. Eu nu sunt poliţist. Mă interesează informaţiile, nu a cui e vina.

Femeia strecură tubul în suportul lui şi se sprijini de poliţă cu ambele mâini la spate. Îşi lăsase transpiraţia proaspătă, de femeie tânără, şi echipamentul de tenis într-

o baie elegantă cât timp discutasem cu soţul ei. Acum era îmbrăcată impecabil, într-o pereche de pantaloni largi, negri, şi ceva rezultat din împreunarea unui corsaj cu o jachetă de seară. Îşi suflecase mânecile până aproape de cot, neprotocolar, şi îşi lăsase încheieturile goale, fără bijuterii.

— Vorbesc ca un om vinovat, domnule Kovacs?

— Pari mult prea doritoare să-ţi afirmi fidelitatea faţă de cineva care îţi e complet străin.

Izbucni în râs. Un sunet plăcut, gutural, acompaniat de mişcarea umerilor, în sus şi-n jos. Un sunet care-mi putea deveni simpatic.

— Cât de indirect poţi fi!

Am privit harta expusă deasupra poliţei din faţa mea. Avea anul trecut în colţul din stânga sus, cu patru secole înainte de a mă fi născut. Numele de pe ea erau într-un alfabet pe care nu-l puteam descifra.

— De unde vin eu, abordarea directă nu e considerată o mare virtute, doamnă Bancroft.

— Nu? Atunci ce este o mare virtute?

Am ridicat din umeri.

— Politeţea. Autocontrolul. Evitarea unei situaţii stânjenitoare pentru toate persoanele implicate.

— Sună plictisitor. Cred că vei avea parte de câteva şocuri aici, domnule Kovacs.

— Dar n-am spus că acolo de unde vin eu am fost un cetăţean model, doamnă Bancroft.

— Aaa! făcu ea şi se desprinse de poliţă îndreptându-se spre mine. Da, Laurens mi-a spus câte ceva despre tine. Se pare că, pe Lumea lui Harlan, eşti socotit un om periculos.

Am ridicat iar din umeri.

— E în rusă.

— Poftim?

— Harta, mă lămuri ea, oprindu-se lângă mine cu ochii la hartă. Este o hartă rusească, generată de computer, a aerodromurilor de pe Lună. E foarte rară. Am cumpărat-o la o licitaţie. Îţi place?

— E foarte frumoasă. La ce oră te-ai culcat în noaptea în

care a fost împuşcat soţul tău?

Mă privi lung.

— Devreme. Ţi-am spus doar, eram singură.

Se strădui să renunţe la iritarea din voce şi, când vorbi din nou, reuşi să revină la tonul glumeţ:

— A, dacă şi asta sună a vină, domnule Kovacs, să ştii că nu e vorba de aşa ceva. E doar resemnare. Cu un strop de amărăciune.

— Soţul tău te amărăşte?

— Credeam că am spus resemnare, replică ea zâmbind.

— Ai spus şi una, şi alta.

— Cu alte cuvinte, chiar crezi că mi-am ucis soţul?

— Încă nu cred nimic. Dar e o posibilitate.

— Zău?

— Aveai acces la seif. Erai în casă când s-a întâmplat, iar asta înseamnă că nu puteai cauza probleme sistemului de supraveghere. Iar acum vorbeşti de parcă ai inclusiv motive de ordin emoţional.

— Începem să punem lucrurile cap la cap, nu-i aşa, domnule Kovacs? constată ea zâmbind în continuare.

Am pironit-o cu privirea.

— Dacă se leagă…

— O vreme, poliţia a avut o teorie asemănătoare. Dar, în cele din urmă, a ajuns la concluzia că nu se leagă. Aş prefera să nu fumezi aici.

Mi-am privit mâinile şi am văzut că, fără să vreau, scosesem ţigările Kristinei Ortega. Tocmai extrăgeam una din pachet. Nervii. Simţindu-mă mai mult decât trădat de noul meu corp, am băgat pachetul în buzunar.

— Îmi cer scuze.

— Nu e nevoie. Ţine de calitatea aerului. Foarte multe hărţi de aici sunt sensibile la poluare. N-aveai de unde să ştii.

Îmi dădea de înţeles că numai un prost grămadă ar fi omis aşa ceva. Din păcate, nu mai puteam să controlez conversaţia.

— Din ce motiv a crezut poliţia că…

— Întreabă-i.

Îmi întoarse spatele şi se îndepărtă de mine, ca şi cum luase o hotărâre.

— Câţi ani ai, domnule Kovacs?

— Subiectiv? Patruzeci şi unu. Pe Lumea lui Harlan, anii sunt puţin mai lungi decât aici, dar nu cu mult.

— Şi obiectiv? întrebă ea, imitându-mi tonul.

— În cuvă am stat cam un secol. La un moment dat, pierzi socoteala.

Era o minciună. Ştiam exact cât durase fiecare stocare. Făcusem socoteala într-o noapte şi numărul îmi rămăsese în minte. De fiecare dată când eram pus la păstrare, mai adăugam ceva.

— Cât de singur trebuie să fii!

Am oftat şi m-am întors spre poliţa cea mai apropiată. Fiecare hartă făcută sul avea o etichetă în capăt. Notaţia era de natură arheologică. Syris Minor; a treia excavaţie, lotul din est. Bradbury; ruine aborigene. Am încercat să scot o hartă.

— Doamnă Bancroft, felul în care mă simt eu n-are nicio relevanţă aici. Ştii vreun motiv pentru care soţul tău ar fi vrut să se sinucidă?

Se răsuci pe călcâie aproape înainte să-mi termin întrebarea, cu faţa schimonosită de furie.

— Soţul meu nu s-a sinucis, zise ea cu o voce de gheaţă.

— Pari foarte sigură, am remarcat eu, ridicând privirea de pe hartă şi zâmbindu-i. Pentru cineva care nu era treaz la momentul ăla, vreau să zic.

— N-o atinge, strigă ea făcând un pas spre mine. Habar n-ai cât de preţioasă…

Se opri când văzu că las harta să cadă la loc. Înghiţi în sec şi îşi controlă roşeaţa din obraji.

— Încerci să mă înfurii, domnule Kovacs?

— Încerc doar să capăt puţină atenţie din partea ta.

Ne-am privit preţ de două secunde. Doamna Bancroft îşi coborî privirea.

— Ţi-am spus doar, dormeam când s-a-ntâmplat. Ce altceva mai vrei?

— Unde plecase soţul tău în noaptea aceea?

Îşi muşcă buza.

— Nu sunt sigură. În ziua aia s-a dus la Osaka, avea o şedinţă acolo.

— Unde e Osaka?

Mă privi cu surprindere.

— Ştii că nu sunt de aici, am zis eu calm.

— Osaka e în Japonia. Credeam…

— Da. Lumea lui Harlan a fost colonizată de un *keiretsu* japonez, cu mână de lucru est-europeană. Asta s-a-ntâmplat demult, când eu nu existam.

— Scuze.

— Nu e nevoie. Probabil că nici tu nu ştii prea multe despre ce făceau strămoşii voştri acum trei sute de ani.

M-am oprit. Doamna Bancroft mă privea ciudat. Abia atunci mi-am dat seama ce spusesem. Era clar că mă resimţeam după reîntrupare. Trebuia să dorm cât mai curând ca să nu mai spun sau să nu mai fac altă prostie.

— Eu *am* peste trei sute de ani, domnule Kovacs, zise ea cu un zâmbet jucăuş, abia schiţat, preluând avantajul la fel de firesc precum pluta undiţei care iese imediat la suprafaţă. Aparenţele înşală. Acesta este al unsprezecelea corp.

După felul în care stătea, părea că mă îndeamnă să o privesc cu atenţie. Mi-am aruncat ochii peste pometţii ei slavi, apoi mai jos, peste decolteu, şi mai jos, peste înclinaţia şoldurilor, a coapselor pe jumătate ascunse de pantaloni, în tot acest timp mimând o detaşare pe care nici eu, nici corpul meu excitat nu aveau dreptul să o facă simţită.

— Arată foarte bine. Puţin prea tânăr pentru gustul meu, dar, cum spuneam, eu nu sunt de-aici. Putem reveni la soţul tău, te rog? Ziua a fost în Osaka, dar seara s-a întors. Bănuiesc că nu s-a dus acolo la modul fizic.

— Bineînţeles că nu. Are o clonă de tranzit acolo, la gheaţă. Trebuia să fie înapoi pe la şase seara, dar…

— Dar?

Îşi schimbă uşor poziţia şi deschise o mână spre mine, dându-mi impresia că încearcă să se controleze.

— Dar a venit mai târziu. De obicei, Laurens întârzie după ce încheie o afacere.

— Şi nimeni n-are idee unde s-a dus de data asta? Curtis, de exemplu?

Încordarea îi rămăsese pe faţă, ca pietrele mâncate de vreme sub un strat subţire de zăpadă.

— N-a trimis după Curtis. Bănuiesc că a luat un taxi de la staţia de reîntrupare. Nu stau cu ochii pe el tot timpul, domnule Kovacs.

— Şedinţa a fost foarte importantă? Cea din Osaka…

— A… nu, nu cred. Am discutat despre ea. Sigur, el nu-şi aminteşte, dar am analizat contractele şi îşi stabilise din timp călătoria într-acolo. Este vorba de o companie de dezvoltare marină numită Pacificon, cu sediul în Japonia. Chestiuni legate de reînnoirea leasingului. De obicei, totul se rezolvă aici, în Bay City, dar era nevoie de o şedinţă extraordinară a evaluatorilor şi cel mai bine e să găseşti soluţiile cât mai aproape de sursă.

Am înclinat din cap atotştiutor, deşi habar n-aveam ce este un evaluator al dezvoltării marine, observând totodată că doamna Bancroft se mai relaxase.

— Chestii de rutină, nu?

— Cam aşa ceva, răspunse ea şi zâmbi obosită. Domnule Kovacs, sunt sigură că poliţia are consemnate toate aceste informaţii.

— Şi eu sunt sigur, doamnă Bancroft. Dar n-are niciun motiv să mi le împărtăşească. Aici n-am niciun fel de jurisdicţie.

— Păreai a fi în relaţii amicale cu cei care te-au adus aici, zise ea cu o urmă de răutate în glas.

Am fixat-o cu privirea până a lăsat ochii jos.

— Oricum, sunt sigură că Laurens îţi poate oferi toate informaţiile de care ai nevoie.

Aşa nu ajungeam nicăieri. Am dat înapoi.

— Poate că ar fi mai bine să vorbesc cu el despre asta, am spus eu privind în jur. Câte hărţi sunt aici! De când le colecţionezi?

Doamna Bancroft trebuie să fi simţit că discuţia se

apropia de sfârşit fiindcă tensiunea se scurgea din ea precum uleiul dintr-un rezervor crăpat.

— Aproape de când mă ştiu. În timp ce Laurens admira stelele, unii dintre noi rămâneam cu picioarele pe pământ.

Fără să vreau, m-am dus cu gândul la telescopul abandonat pe balconul lui Bancroft. L-am văzut profilat pe cerul serii, martor mut al unor vremuri şi obsesii trecute, o relicvă de care nimeni nu mai avea nevoie. Mi-am amintit cum a revenit brusc la poziţia iniţială după ce l-am atins, fidel unei programări care, poate, era veche de secole, deşteptat pentru o clipă, la fel cum Miriam Bancroft deşteptase, cu o mângâiere, songspire-ul din hol.

Vechi.

Brusc, sufocant, am simţit presiunea din toate părţile, duhoarea revărsându-se din pietrele casei ca dintr-o mlaştină. Vechimea. Emana până şi din această femeie din faţa mea, imposibil de tânără şi de frumoasă, astupându-mi nările, împiedicându-mă să respir. Ceva din mine voia să fug de acolo, afară, să iau o gură de aer proaspăt, să ajung cât mai departe de aceste creaturi ale căror amintiri se întindeau dincolo de orice eveniment istoric despre care învăţasem la şcoală.

— Ţi-e rău, domnule Kovacs?

Efectele reîntrupării.

M-am silit să mă concentrez.

— Nu, totul e-n ordine, am răspuns eu, mi-am dres glasul şi am privit-o în ochi. Nu te mai reţin, doamnă Bancroft. Îţi mulţumesc pentru timpul acordat.

Se apropie de mine.

— Vrei să…

— Nu, mulţumesc. Găsesc drumul şi singur.

Drumul până la uşa camerei hărţilor mi s-a părut că nu se mai sfârşeşte, zgomotul paşilor răsunându-mi în urechi ca nişte lovituri de ciocan. Cu fiecare pas, cu fiecare vitrină la care ajungeam, simţeam ochii aceia străvechi, aţintiţi în ceafă, sfredelitori.

Tânjeam după o ţigară.

Capitolul 5

Cerul avea textura argintului vechi şi, până să mă aducă înapoi în oraş şoferul lui Bancroft, luminile se aprinseseră deja în Bay City. Am coborât în spirală dinspre ocean pe deasupra unui pod suspendat, de culoarea ruginii, şi printre clădirile vârâte una într-alta de pe un deal al peninsulei, cu o viteză mai mare decât recomandabilă. Curtis, şoferul, încă se mai resimţea după ce fusese reţinut de poliţie fără prea multe discuţii. Părăsise arestul doar de câteva ore când Bancroft îi ordonase să mă repeadă înapoi şi, pe tot drumul, fusese posomorât şi tăcut. Era un tânăr musculos, a cărui înfăţişare băieţoasă, atrăgătoare, te punea pe gânduri. După părerea mea, angajaţii lui Laurens Bancroft nu erau obişnuiţi ca trepăduşii guvernului să-i distragă de la îndatoririle zilnice.

N-am spus nimic. Starea mea de spirit nu era foarte diferită de a lui. Imaginile cu moartea lui Sarah îmi tot veneau în minte. Trecuseră doar câteva ore de atunci. Subiectiv vorbind.

Am frânat în aer, deasupra unei magistrale, îndeajuns de brusc pentru ca altcineva de deasupra noastră să emită un sunet ascuţit, furios, captat de comsetul limuzinei. Curtis întrerupse semnalul plesnind consola cu o mână şi ridică ochii, încruntat, spre tavanul transparent al maşinii. Ne-am înscris cu o mică hurducătură în traficul terestru şi imediat am făcut la stânga, pe o stradă mai îngustă. Am început să fiu atent la detaliile din jurul meu.

Viaţa străzii e aceeaşi peste tot. Pe fiecare planetă pe care am fost se întâmplă aceleaşi lucruri, oamenii se perindă de colo-colo, magazinele îşi etalează marfa, unii vând, alţii cumpără, ca o chintesenţă a comportamentului uman care încearcă să scape de zăngănitul maşinăriei politice cu care s-a trezit pe cap. Bay City, Pământ, cea mai veche dintre planetele civilizate, nu făcea excepţie. De la holofaţadele imateriale de-a lungul clădirilor străvechi până la vânzătorii ambulanţi cu holograme ale căror

cataloage prin care îşi prezentau produsele expuse pe umeri, ca nişte şoimi mecanici, greoi, sau tumori uriaşe, toată lumea vindea ceva. Maşinile se opreau lângă trotuare sau demarau din parcări, corpuri suple se sprijineau de portiere, se aplecau spre cei dinăuntru ca să se înţeleagă la preţ, aşa cum făceau probabil de când existau maşini. Dinspre tarabe se împrăştiau fumul şi aburii mâncării gătite pe loc. Limuzina era antifonată, dar ghiceam zgomotele prin geam, strigătele vânzătorilor din colţul străzii şi muzica modulată care îndemna oamenii, subsonic, să cumpere cât mai mult.

În Unitatea de Agenţi Speciali, umanitatea este inversată. Mai întâi vezi asemănarea, elementul comun care te ajută să înţelegi unde te afli, apoi, după detalii, îţi dai seama de diferenţă.

Amestecul etnic de pe Lumea lui Harlan este, în primul rând, de origine slavă şi japoneză, deşi poţi întâlni orice altă varietate reîntrupată în cuvă. Aici însă fiecare faţă avea altă formă şi altă culoare – am văzut africani înalţi, cu pomeţii ascuţiţi, mongoli, nordici cu pielea alburie şi, odată, o tânără care semăna cu Virginia Vidaura, dar am pierdut-o în mulţime. Toţi păşeau grăbit, de parcă trebuia să ajungă cât mai repede într-un loc anume.

Fără graţie.

Gândul îmi veni şi dispăru la fel ca tânăra în mulţime. M-am încruntat şi am încercat să-mi dau seama ce era în neregulă cu ei.

Pe Lumea lui Harlan viaţa străzii are o anumită eleganţă, chiar dacă primitivă, o economie de mişcări şi de gesturi care aduce a balet dacă nu eşti obişnuit cu priveliştea. Cel care a crescut cu aşa ceva, cum e cazul meu, îi simte lipsa de-abia atunci când este în altă parte.

Aici vedeam altceva. Acel du-te-vino al comerţului uman semăna dincolo de geamurile limuzinei cu apa care clipoceşte în spaţiul dintre două bărci. Oamenii se împingeau şi îşi făceau loc cu coatele, dându-se brusc înapoi ca să ocolească grupurile compacte pe care păreau că le observă mult prea târziu. Din când în când

răbufneau, întorceau capul şi scăpau câte o înjurătură, gata să sară la bătaie. De două ori chiar am văzut cum se încaieră, fiind despărţiţi aproape instantaneu de valul celor din spate. Era ca şi cum locul acela fusese stropit cu un iritant feromonal.

— Curtis, am spus eu, privindu-i profilul impasibil. Aş vrea să aud ce se întâmplă afară.

Curtis întoarse ochii spre mine, strâmbând uşor din buze.

— Se rezolvă.

M-am aşezat mai comod şi am privit din nou strada.

— Eu nu sunt turist, Curtis. Aşa îmi câştig existenţa.

Strigătele vânzătorilor ambulanţi pătrunseră în maşină ca un roi de halucinaţii pe care numai o stare de delir ţi le poate produce, uşor difuze din cauza recepţiei şi acoperindu-se reciproc, în timp ce înaintam uşor, dar tot mult prea puternice după standardele Lumii lui Harlan. Proxeneţii erau cei mai vocali; o succesiune de acte orale şi anale, retuşate digital pentru a face sânii şi musculatura cât mai atrăgătoare. Numele fiecărei prostituate era murmurat cu o voce guturală, însoţit de figura ei: fetiţe sfioase, femei cu o privire ameninţătoare, sadomasochiste; apăreau şi bărbaţi, cu barba de-o zi şi bicepşii umflaţi, precum şi alte oferte specifice locului, care-mi erau total străine. Printre reclame se insinuau liste şi scenarii suprarealiste, mai subtile, ale traficanţilor de droguri şi de implanturi. Am surprins şi câteva reclame cu caracter religios, ipostaze ale liniştii interioare în creierul munţilor, însă acelea erau ca nişte oameni care se îneacă în marea produselor de consum.

Începeam să înţeleg ce se petrece în jur.

— Ce înseamnă *din partea Stabilimentelor*? l-am întrebat pe Curtis, după ce auzisem cuvintele pentru a treia oară.

Şoferul zâmbi sardonic.

— De prima mână. Stabilimentele reprezintă un cartel; bordeluri scumpe, de înaltă clasă, presărate de-a lungul coastei. Se spune că acolo ai parte de tot ce-ţi doreşti. Dacă o fată e din partea Stabilimentelor, înseamnă că a

fost învăţată să facă nişte lucruri la care majoritatea oamenilor doar visează.

Arătă spre stradă şi continuă:

— Să nu crezi ce spun ăştia, niciunul dintre cei de pe stradă n-a lucrat în Stabilimente.

— Dar *stiff?*

Curtis ridică din umeri.

— E în argou. Betatanatină. Tinerii o folosesc ca să vadă cum e când eşti pe moarte. E mai ieftină decât sinuciderea.

— Se poate.

— Voi n-aveţi betatanatină pe Lumea lui Harlan?

— Nu.

Folosisem aşa ceva de câteva ori pe alte planete, când eram în Unitatea de Agenţi, dar acasă era interzisă.

— Dar lumea se sinucide şi acolo. Poţi să blochezi din nou sunetul.

Zgomotele difuze se întrerupseră brusc, dându-mi impresia că am un gol în cap, precum o cameră nemobilată. Am aşteptat ca senzaţia să dispară şi, într-un târziu, chiar dispăru, ca majoritatea efectelor secundare.

— Asta e strada Mission, zise Curtis. Pe străzile următoare sunt numai hoteluri. Vrei să te las aici?

— Îmi poţi recomanda ceva?

— Depinde ce doreşti.

Aşa cum făcuse el mai devreme, am ridicat şi eu din umeri.

— Lumină. Spaţiu. Room-service.

Miji ochii, concentrat.

— Hotelul Hendrix n-ar fi rău. Are un turn-anexă, iar curvele de acolo sunt curate.

Limuzina mări uşor viteza. Pe următoarele străzi am trecut în tăcere. Nu m-am obosit să-i spun că nu mă refeream la genul acela de room-service. L-am lăsat să tragă concluziile pe care şi le dorea.

Fără să vreau, în minte îmi apăru decolteul adânc al lui Miriam Bancroft, pătat de transpiraţie.

Limuzina se opri lin în faţa unei faţade bine luminate, într-un stil pe care nu-l recunoşteam. Am coborât şi am

ridicat ochii spre holograma unui negru uriaş, transfigurat probabil de muzica pe care o producea apăsând cu mâna stângă corzile unei chitare albe. Holograma avea marginile uşor artificiale ale unei imagini bidimensionale recondiţionate, ceea ce îi dădea un aer vetust. Sperând că acesta era semnul unei tradiţii îndelungate şi nu doar al decrepitudinii, i-am mulţumit lui Curtis, am trântit portiera şi m-am uitat cum se îndepărtează. Limuzina decolă aproape imediat şi, după câteva momente, luminile din spate se pierdură în traficul aerian atât de aglomerat la ora aceea. M-am întors spre uşile din sticlă, care se deschiseră scurt ca să mă lase să intru.

Dacă holul era în limitele acceptabilului, Hotelul Hendrix cu siguranţă avea să-mi satisfacă cea de-a doua dorinţă. Curtis ar fi putut parca acolo trei sau patru dintre limuzinele lui Bancroft şi tot ar mai fi rămas spaţiu pentru un robot ca să şteargă praful printre ele. De prima dorinţă nu prea eram sigur. Pereţii şi tavanul erau placate cu un iluminiu trecut clar de prima tinereţe, a cărui lumină palidă avea drept unic efect concentrarea întunericului în mijlocul camerei. Strada de pe care tocmai venisem era cea mai puternică sursă de lumină.

Holul era pustiu, dar dinspre biroul de recepţie din capătul opus ajungea până la intrare o lumină albastră. M-am îndreptat într-acolo, pe lângă fotolii şi mese din metal care-şi pierduseră demult luciul, şi am găsit, într-o firidă, un monitor cu ecranul alb ca neaua, semn că era deconectat. Într-un colţ, pulsa o comandă în engleză, în spaniolă şi în alfabetul kanji:

VORBIŢI.

Am privit în jur şi din nou spre ecran.

Nimeni.

Mi-am dres glasul.

Literele se estompară şi textul se schimbă: ALEGEŢI LIMBA.

— Vreau o cameră, am zis eu în japoneză, din pură curiozitate.

Ecranul se trezi la viaţă atât de brusc, încât am făcut un

pas în spate. Din mai multe fragmente multicolore, învâltorate, prinse formă o figură asiatică, bronzată, deasupra unui guler şi a unei cravate. Figura zâmbi şi se schimbă în alta, o femeie albă, întâi mai în vârstă, apoi mai tânără, de treizeci de ani, blondă, îmbrăcată într-un costum sobru. Generând idealul meu interpersonal, hotelul ajunsese la concluzia că, de fapt, nu vorbesc japoneza.

— Bună ziua, domnule, şi bine aţi venit la Hotelul Hendrix, înfiinţat încă din 2087. Cu ce vă putem ajuta?

Mi-am repetat dorinţa, de data aceasta în amanglică.

— Vă mulţumesc, domnule. Dispunem de mai multe camere, toate conectate la centrul de informaţii şi distracţii al oraşului. Vă rog să spuneţi ce fel de cameră şi ce etaj preferaţi.

— Aş dori o cameră la ultimul etaj, cu faţa spre vest. Cea mai mare pe care o aveţi.

Figura femeii se micşoră şi se retrase într-un colţ al ecranului, lăsând loc scheletului tridimensional al interiorului hotelului. Un selector trecu sacadat de la o cameră la alta şi se opri într-un colţ, apoi mări şi roti camera dorită. Pe o jumătate a ecranului se derulă o coloană de date scrise cu caractere foarte mici.

— Apartamentul din Watchtower, trei camere, dormitorul treisprezece metri optzeci şi şapte pe…

— Suficient. Îl iau.

Harta tridimensională dispăru ca prin farmec şi femeia umplu din nou ecranul.

— Câte nopţi doriţi să rămâneţi la noi, domnule?

— Rămân pe timp nedefinit.

— Atunci trebuie *să daţi* un avans, zise hotelul, parcă scuzându-se. Pentru o şedere mai lungă de paisprezece zile trebuie să daţi un avans de şase sute de dolari NU. În caz că plecaţi înainte de cele paisprezece zile, vi se va înapoia o parte corespunzătoare din avans.

— În regulă.

— Vă mulţumesc, domnule.

Mi-am dat seama din tonul vocii că locatarii care chiar plăteau erau o noutate pentru Hotelul Hendrix.

— Cum doriţi să plătiţi?

— Cu amprenta ADN. First Colony Bank of California.

În timp ce detaliile plăţii se derulau pe ecran am simţit un cerc rece, din metal, lipit de ceafă.

— Este exact ceea ce crezi că este, zise o voce calmă. O mişcare greşită şi poliţiştii îţi vor culege de pe perete bucăţele din memoria corticală multe săptămâni de-acum înainte. Mă refer la moartea *reală,* amice. Acum depărtează frumuşel mâinile de corp.

M-am conformat, simţind un fior rece pe şira spinării, până în locul în care mă împungea ţeava pistolului. Trecuse ceva vreme de când fusesem ameninţat ultima oară cu moartea reală.

— Foarte bine, continuă vocea calmă. Acum colega mea va controla dacă eşti înarmat. Sfatul meu e să nu te împotriveşti şi să nu faci mişcări bruşte.

— Vă rugăm să vă puneţi amprenta ADN pe tastatura de lângă acest ecran.

Hotelul accesase baza de date a băncii. Am aşteptat impasibil, în timp ce o femeie zveltă, îmbrăcată în negru, cu o cagulă, îmi dădea ocol, plimbând pe mine, din cap până-n picioare, un scaner gri, care torcea alene. Pistolul din ceafă rămase nemişcat. Nu mai era rece. Pielea mea îl adusese la o temperatură mai suportabilă.

— E curat, zise femeia, cu o voce profesionistă, sigură pe ea. Are sinapse de bază, care nu funcţionează. Nu e înarmat.

— Zău? Îţi place să călătoreşti fără bagaje multe, Kovacs!

Inima îmi sări din piept şi mi se opri, pleoştită, în stomac.

Sperasem că era vorba de o infracţiune minoră.

— Nu te cunosc, am spus eu, precaut, întorcând capul câţiva milimetri.

Arma mă împunse din nou în ceafă. M-am oprit.

— Aşa e, nu mă cunoşti. Mda, uite ce facem în continuare. Ieşim din hotel…

— Accesul la credit încetează în treizeci de secunde, zise

hotelul, răbdător. Vă rog să vă puneţi amprenta ADN imediat.

— Domnul Kovacs nu mai are nevoie de cameră, zise insul din spatele meu şi-mi puse o mână pe umăr. Hai, Kovacs, te invit la o plimbare cu maşina.

— Nu putem încheia formalităţile de cazare fără să plătiţi, spuse femeia de pe ecran.

Cuvintele ei mă făcură să mă opresc brusc şi să simulez o tuse seacă, din toţi rărunchii.

— Ce…

Îndoindu-mă din pricina tusei, am dus mâna la gură şi mi-am lins degetul mare.

— …dracu' încerci să faci, Kovacs?

M-am îndreptat de spate şi am plesnit cu palma tastatura de lângă ecran. Receptorul negru, mat, se umplu de scuipat. O secundă mai târziu, o mână grea mă izbi în tâmpla stângă. Am căzut în patru labe pe podea. O gheată mă lovi în plină figură şi m-am întins pe jos cât eram de lung.

— Vă mulţumesc, domnule, am auzit vocea hotelului prin vuietul din cap. Contul dumneavoastră este procesat.

Am încercat să mă ridic, dar efortul îmi fu răsplătit cu încă o gheată, în coaste. Sângele mi se scurgea din nas pe covor. Ţeava pistolului încerca să-mi străpungă gâtul.

— N-a fost deloc o mişcare inteligentă, Kovacs, zise vocea aproape la fel de calm. Memoria corticală te-a ameţit de-a binelea dacă-ţi închipui că poliţiştii ne pot da de urmă. Hai, *hopa sus!*

Tocmai mă ridica în picioare când am auzit un răpăit.

Habar n-aveam de ce sistemele de securitate ale hotelului fuseseră prevăzute cu mitraliere calibru 20mm, dar ştiu că şi-au făcut treaba cu vârf şi îndesat. Cu coada ochiului, am zărit cum cele două ţevi identice se lasă din tavan ca nişte şerpi, pentru ca o clipă mai târziu să trimită o rafală de trei secunde în agresorul meu. Suficientă ca să doboare un mic aparat de zbor. Zgomotul fu asurzitor.

Femeia cu mască alergă spre ieşire şi, cu ecoul rafalei care-mi răsuna în urechi, am văzut cum ţevile îşi schimbau

poziţia, urmărind-o. Femeia făcu vreo zece paşi prin întunericul din jur înainte ca o rază laser, sub forma unei prisme rubinii, să-i împestriţeze spatele şi o nouă explozie să zdruncine holul hotelului din temelii. Mi-am astupat urechile, tot în genunchi, şi gloanţele trecură prin ea. Femeia se prăbuşi la podea, într-un amestec dizgraţios de mâini şi picioare.

Focul încetă.

În liniştea ce duhnea a cordită, totul rămase nemişcat. Mitralierele se culcară la loc, ţevile retrăgându-se în tavan, culatele fumegând în continuare. Mi-am dezlipit mâinile de pe urechi şi m-am ridicat în picioare, pipăindu-mi nasul şi faţa ca să văd în ce stare se află. Sângerarea părea că încetineşte şi, chiar dacă simţeam mai multe răni în gură, dinţii erau la locul lor. Coastele mă dureau în locul în care mă lovise insul pentru a doua oară, dar, la prima vedere, nu era ruptă niciuna. Am aruncat o privire la cadavrul de alături şi imediat m-a apucat părerea de rău. Cineva trebuia neapărat să folosească mopul.

În stânga mea se deschise un lift cu un clinchet vesel.

— Apartamentul vă aşteaptă, domnule, mă anunţă hotelul.

Capitolul 6

Kristin Ortega se dovedi extrem de reţinută.

Intră în hotel cu paşi mari, buzunarul plin al jachetei bătându-i-se de coapsă. Se opri în mijlocul holului, privi carnagiul şi fluieră a mirare.

— Faci des chestii din astea, Kovacs?

— În ultima vreme nu prea, i-am răspuns eu cu blândeţe. Doar când nu sunt în apele mele.

Hotelul telefonase poliţiei din Bay City de îndată ce mitralierele începuseră să tragă, dar trecuse mai bine de o jumătate de oră înainte ca primele maşini să coboare în spirală din traficul aerian. Nu mă obosisem să urc în apartament ştiind că poliţia oricum venea şi avea să mă ridice din pat şi, până la sosirea lui Ortega, nici nu se punea problema să mă mişc de aici. O asistentă medicală de la poliţie mă consultă rapid, se asigură că n-am nimic grav şi-mi dădu un spray stiptic ca să nu-mi mai sângereze nasul. M-am aşezat într-un fotoliu din hol şi i-am permis noului meu corp să fumeze câteva dintre ţigările locotenentului. După o oră apăru şi Ortega.

— Scuze. Noaptea e trafic aglomerat, zise ea făcând un gest a lehamite.

I-am oferit pachetul. Se uită la el de parcă-i pusesem o întrebare filosofică de cea mai mare importanţă, îl luă şi scoase o ţigară. Ignorând plasturele de fosfor de pe cantul pachetului, se căută prin buzunare, scoase o brichetă masivă şi o aprinse. Părea că e pe pilot automat, făcând aproape mecanic un pas lateral ca să lase echipa de criminalişti să-şi aducă echipamentul. Apoi vârî bricheta în alt buzunar. În jurul nostru, holul se umpluse brusc de oameni care-şi făceau treaba cu eficienţă.

— Carevasăzică, spuse ea, dând drumul la câteva rotocoale de fum deasupra capului. Îi cunoşti?

— Ia scuteşte-mă!

— Cum adică?

— Adică sunt ieşit din cuvă de nici şase ore, am răspuns

eu, simţind cum ridic vocea. Adică am vorbit cu exact trei oameni de când ne-am despărţit. Adică e prima oară când mă aflu pe Pământ. Adică *ştii prea bine asta.* Hai, vii cu nişte întrebări inteligente sau mă duc la culcare?

— Uşurel, nu te impacienta, zise Ortega arătând brusc foarte obosită şi afundându-se în fotoliul din faţa mea. I-ai spus sergentului că păreau profesionişti.

— Erau.

Hotărâsem că e singura informaţie pe care o puteam da poliţiei, fiindcă oricum aveau să afle ce şi cum de îndată ce descopereau identitatea celor două cadavre.

— Ţi-au spus pe nume?

M-am încruntat cu mare grijă.

— Pe nume?

— Da, răspunse ea făcând un gest de nerăbdare. Ţi-au spus Kovacs?

— Nu cred.

— Au folosit alte nume?

Am ridicat din sprânceană.

— Cum ar fi?

Oboseala care-i înnorase faţa dispăru pe neaşteptate. Mă privi fioros.

— Hai s-o lăsăm baltă. Aflăm asta din memoria hotelului.

Aoleu!

— Pe Lumea lui Harlan e nevoie de un mandat pentru aşa ceva, am spus eu pe un ton mult prea indiferent.

— Ca şi aici, zise Ortega şi scutură scrumul pe covor. Dar nu e nicio problemă. Se pare că nu e prima dată când Hotelul Hendrix e acuzat de vătămări organice. S-a mai întâmplat nu demult, dar hotelul are o istorie mult mai lungă.

— Atunci cum se face că n-a fost dezafectat?

— Am spus că a fost acuzat, nu şi condamnat. Tribunalul a respins acuzaţiile. Autoapărare demonstrabilă. Desigur, în cazul precedent a fost vorba de electrocutare mascată, nu de aşa ceva, spuse Ortega, arătând spre ţevile din tavan, de unde doi membri ai echipei de criminalişti adunau probe.

— Chiar voiam să întreb. Cine instalează astfel de arme într-un hotel?

— De unde să ştiu? Ce, sunt enciclopedie ambulantă?

De câteva secunde bune Ortega se uita la mine cu o ostilitate speculativă, care nu-mi prea plăcea. Apoi, brusc, ridică din umeri şi spuse:

— În drum spre hotel am căutat prin arhivă. Mitralierele au fost instalate cu câteva secole în urmă, când războaiele corporatiste deveniseră tot mai crâncene. E logic. În nebunia aia o mulţime de clădiri şi-au instalat sisteme de apărare. Sigur, majoritatea companiilor au dat faliment la scurt timp după marea criză comercială, de aia nimeni nu s-a mai deranjat să dea o lege a dezafectării. Hotelul Hendrix a scăpat câştigându-şi statutul de inteligenţă artificială.

— Bine gândit.

— Mda, din câte am auzit, inteligenţele artificiale au fost singurele care au influenţat cât de cât ceea ce s-a-ntâmplat cu piaţa. Au fost destule care s-au descurcat. Multe hoteluri de prin părţile astea sunt inteligenţe artificiale.

Zâmbi larg printre rotocoalele de fum şi continuă:

— De asta nu stă nimeni în ele. Şi e păcat. Am citit undeva că sunt programate să-şi dorească locatari la fel cum oamenii îşi doresc să facă sex. Frustrant, nu?

— Desigur.

Unul dintre mohicani se apropie de noi. Ortega ridică privirea spre el, dându-i de înţeles că nu vrea să fie deranjată.

— Avem rezultatele analizelor ADN, raportă mohicanul, rezervat, întinzându-i un videofax.

Ortega citi repede şi tresări.

— Măi să fie! Te-ai aflat într-o companie foarte selectă, Kovacs, spuse ea şi arătă spre cadavrul bărbatului. Ultima oară corpul ăsta a fost înregistrat pe numele lui Dimitri Kadmin, cunoscut şi ca Dimi Geamănul. Asasin de profesie, din Vladivostock.

— Şi femeia?

Ortega schimbă o privire cu mohicanul.

— În evidenţa persoanelor din Ulan Bator?

— Exact, şefa.

— Am dat şi de ea, zise Ortega sărind în picioare cu o energie reînnoită. Să le scoatem memoria corticală şi să mergem pe strada Fell. Vreau ca Dimi să fie reîntrupat în Holding până la miezul nopţii… Kovacs, s-ar putea să ne fii mai de folos decât am crezut.

Mohicanul vârî mâna sub haina la două rânduri şi scoase un cuţit lung, cu lama groasă, cu nonşalanţa unuia care-şi scoate ţigările. Împreună, se apropiară de cadavru şi îngenunchează lângă el. Poliţişti în uniformă se adunară, curioşi, în jurul lor. Se auzi trosnetul cartilajului umed, secţionat. O clipă mai târziu, m-am ridicat în picioare şi m-am alăturat spectatorilor. Nimeni nu-mi acordă nici cea mai mică atenţie.

Nu era ceea ce s-ar numi o operaţie biotehnică de mare precizie. Mohicanul decupase o parte din şira spinării ca să ajungă la baza craniului, iar acum căuta cu vârful cuţitului memoria corticală. Kristin Ortega ţinea capul cu ambele mâini.

— Acum o plasează mult mai adânc decât înainte, constată ea. Vezi dacă poţi să scoţi şi restul vertebrelor, sub ele trebuie să fie.

— Încerc, mormăi mohicanul. Aici cred că a fost adăugat ceva. Un dispozitiv antişoc, probabil, despre care vorbea Noguchi ultima oară când a fost aici… Ei, drăcie!! Credeam c-am dat de ea.

— Nu, trebuie să schimbi unghiul. Lasă-mă pe mine, zise Ortega şi-i luă cuţitul, apăsând capul cu genunchiul ca să nu se mişte.

— La naiba, era cât pe-aci s-o scot, şefa.

— Am înţeles, dar n-am de gând să stau toată noaptea ca să te văd cum bâjbâi.

Ortega ridică ochii, mă văzu, înclină scurt din cap şi vârî vârful cuţitului în locul cuvenit. Apoi, răsucind mânerul, desprinse ceva. Privi în sus, spre mohican, şi zâmbi larg.

— Ai auzit?

Vârî mâna în rană şi scoase memoria între degetul mare

şi cel arătător. Nu arăta grozav, o cutiuţă ultrarezistentă, pătată de sânge, aproape cât un muc de ţigară, dar cu filamentele răsucite ale microfişelor ieşind ţepene dintr-un capăt. Acum înţelegeam de ce catolicii nu voiau să creadă că acesta era receptacolul sufletului uman.

— Te-am prins, Dimi! exclamă Ortega ridicând memoria la lumină.

Apoi i-o dădu mohicanului împreună cu cuţitul şi îşi şterse degetele de hainele cadavrului.

— Acum s-o scoatem pe cealaltă, de la femeie, adăugă ea.

În timp ce urmăream cum mohicanul repetă procedura pe cel de-al doilea cadavru, m-am apropiat de Ortega cât să-i pot murmura:

— Deci ştii şi cine e femeia?

Se trase înapoi ca să mă privească în ochi, fie surprinsă, fie deranjată de apropierea mea, n-aş fi putut spune.

— Mda, asta e tot Dimi Geamănul. Ha, ha! Corpul e înregistrat în Ulan Bator care, pentru cultura ta generală, este capitala bursei negre a reîntrupării din Asia. Vezi tu, Dimi nu prea are încredere în oameni. Îi place să se înconjoare de inşi care să-l susţină la nevoie. În cercurile prin care se mişcă, Dimi n-are încredere decât în propria persoană.

— Cercurile astea îmi par cunoscute. E uşor să-ţi faci copii pe Pământ?

Ortega se strâmbă.

— Din ce în ce mai uşor. Cu tehnologia de azi, un procesor de reîntrupare ultramodern încape într-o baie. Foarte curând va încăpea într-un lift. Apoi într-un geamantan.

Ridică din umeri şi conchise:

— Ăsta e preţul progresului.

— Aproape singura modalitate prin care poţi să-ţi faci copii pe Lumea lui Harlan este să te înscrii pentru o transmisie prin needlecast, să-ţi scoţi o asigurare de călătorie şi apoi, în ultimul moment, să anulezi transmisia. Să falsifici un certificat de tranziţie, apoi să soliciţi o

descărcare temporară urgentă a copiei. Pretinzi că ai un partener de afaceri pe o altă planetă şi că firma lui e pe cale să dea faliment, motive din astea. Descarci o copie după original la staţia de transmisie şi încă una prin compania de asigurări, în altă parte. Prima copie părăseşte staţia în mod legal. S-a răzgândit, nu mai pleacă. O mulţime de oameni fac asta. A doua copie nu se mai întoarce niciodată la compania de asigurări pentru restocare. Ceea ce costă, totuşi, o grămadă de bani. Trebuie să dai mită în stânga şi-n dreapta, să te agiţi mult ca să scapi cu faţa curată.

Mohicanul făcu o mişcare greşită şi se tăie la degetul mare. Ortega îşi dădu ochii peste cap şi scoase un oftat reţinut. Apoi se întoarse din nou spre mine.

— Aici e mai uşor, zise ea repede.

— Da? Cum funcţionează sistemul?

— Păi... şovăi ea, de parcă încerca să-şi dea seama de ce vorbeşte cu mine. De ce vrei să ştii?

I-am zâmbit larg.

— Fiindcă aşa sunt eu, curios din fire.

— Bine, Kovacs, spuse ea şi îşi făcu mâinile căuş în jurul cănii de cafea. Uite cum funcţionează. Domnul Dimitri Kadmin intră în una dintre companiile mari de asigurări ale reîntrupărilor şi recuperărilor. O companie *cu adevărat* respectabilă, cum e Lloyd's sau Cartwright Solar.

— Le aveţi şi aici? am întrebat eu arătând spre luminile de pe pod care se vedeau pe ferestrele apartamentului meu. În Bay City?

Mohicanul o privi ciudat pe Ortega când ea hotărî să rămână pe loc, să nu părăsească hotelul odată cu ceilalţi. Ortega îl trimise pe acelaşi ton răstit să-l descarce pe Kadmin cât mai repede, apoi urcarăm la mine în apartament. Aproape că nici nu se uită cum se îndepărtează maşinile poliţiei.

— În Bay City, pe coasta de est, poate chiar şi în Europa, zise Ortega şi sorbi din cafea, surprinsă puţin de cât whisky turnase hotelul, la solicitarea ei. Nu contează.

Contează doar compania. Una de prestigiu. Veche, de când a apărut chestia cu reîntruparea. Domnul Kadmin vrea o poliţă R & R[4], pe care, după o discuţie mai lungă despre prime, o obţine. Înţelegi tu, totul trebuie să pară perfect legal. E o şmecherie veche, numai că aici nu e vorba numai de bani.

M-am rezemat de tocul ferestrei. Apartamentul din Watchtower[5] îşi merita numele. Toate cele trei camere aveau vedere spre oraş şi ocean, spre nord şi spre vest, iar ferestrele din salon reprezentau cam o cincime din întreg spaţiul, străjuite de un şir de pernuţe colorate psihedelic. Stăteam faţă în faţă cu Ortega, cu un metru între noi.

— Bun, asta e o copie. Pe urmă?

Ortega ridică din umeri.

— Un accident fatal.

— În Ulan Bator?

— Exact. Dimi intră cu toată viteza într-un stâlp de înaltă tensiune sau cade pe fereastra unui hotel, ceva în genul ăsta. Un agent din Ulan Bator recuperează memoria corticală şi, pentru o mită consistentă, face o copie. Aici intervine Cartwright Solar sau Lloyd's cu actele doveditoare, îl trimite pe Dimi (o.d.) înapoi la banca de clone şi-l descarcă în corpul gata pregătit. Vă mulţumesc foarte mult. A fost o plăcere să fac afaceri cu dumneavoastră.

— Între timp…

— Între timp agentul achiziţionează un corp la bursa neagră, probabil un caz catatonic de la un spital din localitate sau victima unei supradoze care nu e foarte afectată din punct de vedere fizic. Poliţia din Ulan Bator e renumită pentru comerţul cu cei care ajung morţi la spital. Agentul şterge memoria corpului, o înlocuieşte cu cea a lui Dimi şi corpul pleacă frumos de acolo. Într-un zbor suborbital, spre partea cealaltă a globului, la treabă în Bay City.

— Se pare că pe tipii ăştia nu-i prindeţi prea des.

---

[4] Repetabilitate şi reproductibilitate (n.tr.).
[5] Turn de supraveghere (n. tr.).

— Aproape niciodată. Problema e că trebuie să prinzi ambele copii, fie moarte, ca astea, fie reţinute în urma unei infracţiuni pasibile de urmărire penală după legile NU. Fără aprobarea NU n-ai niciun drept să scoţi memoria corticală dintr-un corp viu. Iar într-o situaţie disperată, geamănul pur şi simplu îşi distruge singur memoria corticală înainte de a apuca să-l arestăm. Am văzut asta cu ochii mei.

— Îmi închipui spectacolul. Care e pedeapsa pentru aşa ceva?

— Des-fiinţarea.

— *Des-fiinţarea*? Faceţi aşa ceva aici?

Ortega încuviinţă din cap, încercând fără succes să schiţeze un zâmbet trist.

— Da, facem. Eşti surprins?

M-am gândit câteva clipe. Unele infracţiuni comise de membrii Unităţii de Agenţi Speciali, în principal dezertarea sau refuzul de a se supune unui ordin de luptă, erau pedepsite cu des-fiinţarea, dar n-o văzusem niciodată pusă în practică. Venea în contradicţie cu reflexul condiţionat de a te salva prin orice mijloace. Iar pe Lumea lui Harlan desfiinţarea fusese abolită cu zece ani înainte de a mă naşte.

— E cam demodat, nu crezi?

— Cumva îţi pare rău de ce i se va întâmpla lui Dimi?

Mi-am trecut vârful limbii peste rănile din gură, m-am gândit la cercul rece, din metal, lipit de ceafă, şi am clătinat din cap.

— Nu. Dar măsura se aplică numai unora ca el?

— Există alte câteva infracţiuni de gravitate maximă, dar de cele mai multe ori sunt pedepsite cu două secole de închisoare.

Expresia lui Ortega îmi dădea de înţeles că nu i se părea o idee extraordinară.

Am lăsat cana jos şi m-am întins după o ţigară. Mişcările erau automate, iar eu eram prea obosit ca să le controlez. Femeia îmi făcu semn că pot să mă servesc. Atingând ţigara de plasturele de fosfor de pe pachet, am privit-o cu

ochii mijiţi.

— Câţi ani ai, Ortega?

— Treizeci şi patru, răspunse ea privindu-mă la fel. De ce?

— N-ai fost niciodată o.d.?

— Am trecut printr-o psiho-operaţie acum câţiva ani, am fost stocată timp de câteva zile. Cam atât. Nu sunt infractoare şi nici n-am atâţia bani pentru o astfel de călătorie.

Am scos primul rotocol de fum.

— Te cam deranjează subiectul, după cum văd.

— Cum îţi spuneam, nu sunt infractoare.

— Mda, am zis eu gândindu-mă la ultima oară când o văzusem pe Virginia Vidaura. Dacă ai fi, o dislocare de două sute de ani nu ţi s-ar părea o condamnare atât de uşoară.

— N-am spus asta.

— Nici nu era nevoie.

Nu-mi dădeam seama ce anume mă făcuse să uit că Ortega reprezenta legea – era totuşi *ceva.* Ceva intervenise în spaţiul dintre noi, un fel de energie statică, un lucru pe care l-aş fi putut înţelege dacă intuiţia mea, antrenată de-a lungul anilor petrecuţi în Unitatea de Agenţi, n-ar fi fost tocită de noul corp. Eram sigur doar că tocmai dispăruse. M-am îndreptat de umeri şi am tras din ţigară. Simţeam nevoia să dorm.

— Kadmin trebuie să ceară mult, nu? Cu atâtea cheltuieli, cu atâtea riscuri asumate, e scump rău.

— Cam douăzeci de mii pe comandă.

— Deci Bancroft nu s-a sinucis.

Ortega ridică din sprânceană.

— O concluzie rapidă pentru cineva care tocmai a ajuns aici.

— Să fim serioşi, am obiectat eu trimiţând o pală de fum în direcţia ei. Dacă s-a sinucis, cine naiba a plătit douăzeci de mii ca să-mi facă felul?

— Te bucuri de multă simpatie, asta e.

M-am aplecat spre ea.

— Dimpotrivă. Sunt antipatizat în multe locuri, dar nu de persoane cu astfel de legături sau cu atâţia bani. Nu sunt chiar aşa de important ca să-mi fac duşmani la nivelul ăsta. Cel care l-a trimis pe Kadmin să mă lichideze ştie că lucrez pentru Bancroft.

Ortega zâmbi larg.

— Parcă ziceai că nu ţi-a spus pe nume…

Eşti obosit, Takeshi. Parcă o vedeam pe Virginia Vidaura arătându-mi un deget dezaprobator. „Agenţii speciali nu se lasă prinşi cu ocaua mică de poliţie."

Am încercat s-o dreg.

— Ştiau cine sunt. Kadmin şi cei de teapa lui nu dau târcoale hotelurilor ca să-i uşureze de bani pe eventualii turişti. Să fim *serioşi,* Ortega!

Aşteptă ca exasperarea mea să se afunde în tăcere şi de-abia atunci răspunse:

— Deci Bancroft a fost omorât la comandă? Poate. Şi ce dacă?

— Deci trebuie să redeschizi ancheta.

— Nu mă asculţi, Kovacs, spuse ea cu un zâmbet menit să-i înspăimânte până şi pe cei mai fioroşi atacatori. Cazul e închis.

M-am lipit din nou cu spatele de perete şi am privit-o prin fuioarele de fum. În cele din urmă am spus:

— Ştii, când ţi-a sosit echipa de intervenţie aici, unul dintre poliţişti mi-a vârât legitimaţia sub nas şi a ţinut-o aşa până am avut timp să citesc tot ce scria acolo. Drăguţă, privită de aproape. Vulturul şi scutul. Şi textul din jurul lor.

Ortega îmi făcu semn să trec mai repede la subiect, dar eu am tras adânc din ţigară înainte s-o ating la punctul sensibil:

— *Să apăr şi să slujesc?* Bănuiesc că, în momentul în care ajungi locotenent, nu mai crezi în aşa ceva.

Punct ochit, punct lovit! Un muşchi îi tresări sub ochi şi obrajii i se traseră de parcă supsese ceva amar. Mă privi lung, făcându-mă să cred că întinsesem prea mult coarda. Apoi se gârbovi şi scoase un oftat.

— Aşa, dă-i înainte. Ce dracu' ştii tu despre cazul ăsta? Bancroft nu e ca mine şi ca tine. E un afurisit de matus.

— Un matus?

— Da. Un matus. „Iar toate zilele lui Matusalem, pe care le-a trăit, au fost nouă sute şaizeci şi nouă de ani…"[6] E bătrân. Bătrân de tot.

— Şi asta e o crimă, locotenent Ortega?

— Ar trebui să fie, zise ea pe un ton sumbru. Dacă trăieşti atât de mult, trebuie să ţi se întâmple ceva. Devii prea plin de tine. Ajungi să te crezi Dumnezeu. Brusc, oamenii mici, de treizeci-patruzeci de ani, nu mai înseamnă nimic. Ai văzut cum s-au ridicat şi s-au prăbuşit societăţi întregi şi ai senzaţia că tu eşti în afara lor şi că nimic nu mai contează pentru tine? Şi poate te deranjează oamenii ăştia mici şi-i înlături, cum smulgi margaretele din pământ, dacă-ţi stau în drum.

Am privit-o foarte serios.

— L-aţi prins pe Bancroft cu aşa ceva?

— Nu mă refer la Bancroft, răspunse femeia dând din mână, deranjată de întrebare. Mă refer la *cei ca el.* Sunt ca inteligenţele artificiale. O specie aparte. Nu sunt nicidecum oameni, îi tratează pe oameni cum tratăm noi insectele… Mda, când ai de-a face cu poliţia din Bay City, uneori o atitudine ca asta se poate întoarce împotriva ta.

Mi-am adus aminte de excesele lui Reileen Kawahara şi m-am întrebat câtă dreptate avea Ortega. Pe Lumea lui Harlan, majoritatea oamenilor îşi puteau permite să fie reîntrupaţi cel puţin o dată, dar, dacă nu erai foarte bogat, condiţia era să-ţi trăieşti viaţa până la capăt, iar senectutea, chiar şi tratată cu antisen, era greu de suportat. A doua oară era şi mai rău, fiindcă ştiai ce te aşteaptă. Nu mulţi aveau curajul să o facă, mai mult de două ori. După aceea majoritatea acceptau de bunăvoie stocarea, cu reîntrupări temporare ocazionale, pentru rezolvarea unor probleme de familie şi, desigur, numărul celor care se reîntrupau scădea pe măsură ce apăreau noi

---

[6] *Facerea 5, 27.* „Biblia", Editura Institutului Biblic şi de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1975 (n.red.).

generaţii, care pierdeau legătura cu trecutul.

Trebuia să ai un psihic tare ca să continui, *să vrei* să continui, viaţă după viaţă, reîntrupare după reîntrupare. De fiecare dată trebuia să începi altfel, indiferent de ce ajungeai să fii odată cu trecerea secolelor.

— Vasăzică Bancroft nu merită atenţie, fiindcă e un matus. Ne pare rău, Laurens, eşti un tip prea arogant. În plus, trăieşti prea mult. Poliţia din Bay City e prea ocupată cu ale ei ca să te ia în serios. Cunosc refrenul.

Ortega însă n-avea de gând să muşte iar din momeală. Sorbi din cafea şi făcu un gest a lehamite.

— Uite ce e, Kovacs. Bancroft e în viaţă şi, indiferent de cât de complicat e cazul, are destui care se îngrijesc să nu moară. Nimeni de aici nu geme sub povara unei erori judiciare. Departamentul de poliţie are bani prea puţini, oameni prea puţini şi e suprasolicitat. N-aveam resurse ca să alergăm la nesfârşit după fantomele lui Bancroft.

— Dar dacă nu e vorba de fantome?

Ortega oftă.

— Kovacs, chiar eu am cercetat casa aia centimetru cu centimetru împreună cu echipa de criminalişti. N-am găsit nicio urmă de luptă, nicio urmă de pătrundere prin efracţie, sistemul de securitate n-a înregistrat prezenţa niciunui intrus. Miriam Bancroft a acceptat să se supună oricărui test poligrafic de ultimă oră şi le-a trecut pe toate fără cea mai mică ezitare. Nu şi-a ucis soţul, nimeni nu s-a strecurat înăuntru ca să-i ucidă soţul. Laurens Bancroft s-a sinucis, din motive numai de el ştiute, asta e tot şi nimic mai mult. Îmi pare rău că eşti nevoit să dovedeşti contrariul, dar numai cu dorinţa nu ajungi nicăieri. Este un caz clar ca bună ziua. Şi închis.

— Şi apelul telefonic? Faptul că Bancroft n-avea cum să uite că memoria lui putea fi reactualizată de la distanţă? Faptul că cineva mă crede îndeajuns de important ca să-l trimită pe Kadmin după mine?

— În privinţa asta n-am de gând să mă mai contrazic cu tine, Kovacs. Îl vom interoga pe Kadmin şi vom afla ce ştie, dar despre toate celelalte am mai discutat şi, ca să-ţi spun

drept, subiectul a cam început să mă plictisească. Sunt oameni care au mult mai multă nevoie de noi decât Bancroft. Victime reale, care n-au beneficiat de reactualizare de la distanţă când le-a fost distrusă memoria corticală. Catolici măcelăriţi fiindcă ucigaşii lor ştiu că victimele nu vor fi reîntrupate ca să se poată răzbuna pe ei.

Ochii îi trădau o oboseală tot mai accentuată în timp ce enumera pe degete:

— Cazuri de vătămări organice în care victimele n-au bani să se reîntrupeze şi pot fi reîntrupate numai dacă statul e capabil să tragă la răspundere pe cineva. Am de-a face cu aşa ceva zece ore pe zi, sau chiar mai mult, de aceea, îmi pare rău s-o spun, pur şi simplu n-am cum să-l mai compătimesc şi pe domnul Laurens Bancroft, cu clonele lui la gheaţă, cu magica lui influenţă în cercurile înalte, cu avocaţii lui ultradeştepţi care ne pun tot felul de piedici ori de câte ori un membru al familiei lui sau al personalului care-l serveşte vrea să scape basma curată.

— Aşadar, se întâmplă des.

— Destul de des, dar nu trebuie să te arăţi surprins, zise ea şi-mi aruncă un zâmbet sumbru. E un afurisit de matus. Iar matusii sunt toţi la fel.

Era o latură a ei care nu-mi plăcea, un subiect pe care nu voiam să-l dezvolt şi o opinie despre Bancroft de care n-aveam nevoie. Mai presus de toate, sistemul meu nervos îşi cerea tot mai insistent dreptul la somn.

Am stins ţigara.

— Cred că e cazul să pleci, locotenent Ortega. Simt cum mă ia durerea de cap când aud toate prejudecăţile astea.

Ceva îi licări în ochi, ceva greu de descifrat. Preţ de o clipă, apoi dispăru. Ridică din umeri, lăsă cana jos şi îşi frecă picioarele. Se ridică, se arcui până când am auzit cum îi trosnesc oasele şi se îndreptă spre uşă fără să privească înapoi. Am rămas pe loc, urmărindu-i reflecţia pe geam, printre luminile oraşului.

La uşă se opri şi întoarse capul.

— Hei, Kovacs.

— Ai uitat ceva? am întrebat eu, privind-o lung.

Înclină din cap, cu buzele strânse într-o linie piezişă, de parcă îmi recunoştea punctul câştigat într-un joc pe care tocmai îl încheiaserăm.

— Vrei să-ţi vând un pont? Vrei ceva de care să te agăţi? Tu mi l-ai dat pe Kadmin, deci îţi sunt datoare cu ceva.

— Nu-mi eşti datoare cu nimic, Ortega. Hotelul Hendrix a făcut-o, nu eu.

— Leila Begin, zise ea. Interesează-te la avocaţii ultradeştepţi ai lui Bancroft. Vezi cum te poate ajuta.

Uşa se deschise, apoi se închise, iar în cameră rămaseră doar luminile de afară, ale oraşului. Le-am privit o vreme, mi-am mai aprins o ţigară şi am fumat-o până la filtru.

Bancroft nu se sinucisese, asta era clar. Trecuse mai puţin de o zi de când începusem cercetările şi deja aveam două probleme pe cap. Mai întâi zdrahonii, ce-i drept manieraţi, ai Kristinei Ortega, de la departamentul de poliţie, apoi asasinul din Vladivostock şi copia lui. Ca să nu mai vorbesc de purtarea ciudată a lui Miriam Bancroft. Deja apele erau mai tulburi decât ar fi trebuit să fie. Ortega voia ceva, cel care-l plătise pe Dimitri Kadmin voia ceva şi, după toate aparenţele, amândoi voiau să nu redeschid cazul Bancroft.

O opţiune pe care eu n-o aveam.

— Musafirul dumneavoastră a părăsit clădirea, mă anunţă Hendrix, scoţându-mă brusc dintr-ale mele şi speriindu-mi somnul.

— Mulţumesc, am spus absent şi am strivit ţigara în scrumieră. Se poate să încui uşa şi să blochezi lifturile la etajul ăsta?

— Desigur. Doriţi să fiţi informat asupra oricărei persoane care intră în hotel?

— Nu, am răspuns eu, căscând ca un şarpe care încearcă să înghită un ou. Nu lăsa pe nimeni să urce până aici. Şi nici să-mi telefoneze timp de şapte ore şi jumătate.

N-am mai putut decât să-mi scot hainele înainte ca valurile somnului să mă copleşească. Am întins costumul de vară primit de la Bancroft pe un fotoliu şi m-am

strecurat în patul uriaş, cu cearşafuri purpurii. Suprafaţa patului se ondulă uşor, adaptându-se la greutatea şi dimensiunile mele, apoi mă lăsă să plutesc. Cearşafurile emanau un miros plăcut.

Am încercat fără prea mult entuziasm să mă masturbez cu gândul la formele voluptoase ale lui Miriam Bancroft, dar tot vedeam trupul palid al lui Sarah sfârtecat de gloanţele Kalaşnikovului.

În cele din urmă m-am lăsat învins de somn.

Capitolul 7

Ruine scăldate de umbre şi un soare roşu ca sângele care coboară vertiginos după dealurile din depărtare. Deasupra, nori moi se îndreaptă în panică spre orizont, ca nişte balene care se tem de harpon, iar vântul tremură printre crengile copacilor ce străjuiesc strada.

Innenininenninenennin...

Cunosc locul.

Păşesc cu grijă printre zidurile năruite, încercând să nu mă ating de ele fiindcă, ori de câte ori o fac, aud focuri de armă şi ţipete înfundate, ca şi cum conflictul care a dus la moartea acestui oraş se impregnase în tot ce-a mai rămas. În acelaşi timp, mă mişc repede, pentru că mă urmăreşte cineva, cineva care atinge ruinele fără să-i pese de ce aude. Îl simt cum înaintează, sigur pe el, după rafale şi strigătele de durere. Se apropie. Încerc să iuţesc pasul, dar simt cum mă înăbuş şi asta nu mă ajută deloc.

Jimmy de Soto apare de după ciotul care a mai rămas dintr-un turn. Nu sunt prea surprins să-l văd aici, dar faţa lui răvăşită mă face să tresar. Rânjeşte cu ce i-a mai rămas din trăsături şi-mi pune o mână pe umăr. Încerc să rămân calm.

— Leila Begin, spune el şi arată cu capul spre locul de unde vin. Interesează-te la avocatul ultradeştept al lui Bancroft.

— Aşa am să fac, zic eu şi trec pe lângă el.

Dar mâna îi rămâne pe umărul meu, ceea ce înseamnă că braţul lui se întinde după mine precum ceara fierbinte. Mă opresc, vinovat de durerea pe care i-o pricinuiesc, dar e tot aici, lângă umărul meu. Pornesc din nou.

— Te întorci ca să lupţi? întreabă el pe un ton firesc, pornind alături de mine, parcă fără să păşească.

— Cu ce? întreb eu, arătându-i mâinile goale.

— Ar fi trebuit să te înarmezi, prietene. Până-n dinţi.

— Virginia ne-a spus să nu ne încredem prea mult în arme.

Jimmy de Soto pufneşte dispreţuitor.

— Mda, dar uite unde-a ajuns vipera. De la optzeci la o sută de ani, cu executarea integrală a pedepsei.

— N-ai de unde şti, spun eu absent, mai atent la paşii din spatele meu. Tu ai murit cu ani buni înainte să se întâmple asta.

— Haida de, cine mai moare în zilele astea?

— Spune-i asta unui catolic. Şi, oricum, tu chiar ai murit, Jimmy. Definitiv, din câte-mi amintesc.

— Ce-i un catolic?

— Îţi spun mai încolo. Ai o ţigară?

— Ţigară? Ce-ai păţit la braţ?

Întrerup şirul de inconsecvenţe logice şi-mi privesc braţul. Jimmy are dreptate. Cicatricele de pe antebraţ s-au transformat într-o rană proaspătă, din care sângele curge în voie, prelingându-se pe mână. Aşa că, desigur…

Ridic mâna spre ochiul stâng şi, sub el, dau de ceva umed. Degetele mi se umplu de sânge.

— Mare noroc ai avut, constată Jimmy de Soto. Dacă te nimerea în ochi…

Vorbeşte din experienţă. În locul ochiului său stâng e o pată de sânge închegat, tot ce-a mai rămas la Innenin când şi-a scos singur ochiul, cu degetele. Nimeni n-a aflat ce anume vedea în momentul acela. Până să-i aducă pe Jimmy şi pe ceilalţi de la capul de pod numit Innenin ca să-i supună psiho-operaţiei, virusul răspândit de duşmani le distrusese complet mintea. Efectele au fost atât de devastatoare, încât clinica nici nu a îndrăznit să păstreze pentru cercetări ce mai rămăsese din memoria corticală. Rămăşiţele lui Jimmy de Soto sunt pe un disc sigilat pe care scrie cu litere roşii INFORMAŢII CONTAMINATE, undeva, într-un subsol din sediul Unităţii de Agenţi Speciali.

— Trebuie să fac ceva, spun eu, puţin disperat.

Zgomotele trezite de urmăritorul meu în zidurile năruite se aud tot mai aproape. Soarele alunecă după dealuri. Sângele îmi curge pe braţ şi pe faţă.

— Simţi şi tu? întreabă Jimmy, ridicând faţa spre aerul

rece din jur. Îl schimbă.

— Ce anume?

Dar imediat îl simt şi eu. Un miros proaspăt, înviorător, asemănător cu cel din Hotelul Hendrix, dar puţin altfel, nu chiar mirosul îmbătător, decadent, în care am adormit doar ca să...

— Şi acum la treabă, spune Jimmy, iar eu tocmai vreau să-l întreb unde, când îmi dau seama că se referă la mine şi...

Mă trezesc.

Ochii mi se deschiseră brusc pe una dintre picturile murale psihedelice din camera de hotel. Siluete zvelte, ca de copii, îmbrăcate în caftane, împrăştiate pe o pajişte plină de flori albe şi galbene. M-am încruntat şi mi-am pipăit cicatricea îngroşată de pe antebraţ. Nici urmă de sânge. În clipa aceea, m-am trezit de tot şi m-am ridicat în capul oaselor pe patul mare, cu cearşafuri purpurii. Mirosul plăcut care mă îndemnase la somn fu înlocuit de cel al cafelei şi al pâinii proaspete. Semnalul de trezire olfactiv al Hotelului Hendrix. Lumina invada camera semiîntunecată printr-o crăpătură din geamul polarizat.

— Aveţi un musafir, anunţă, vioaie, vocea hotelului.

— Cât e ceasul? am întrebat eu, răguşit.

Aveam senzaţia că cineva îmi turnase pe gât clei îngheţat.

— 10.16, ora locală. Aţi dormit şapte ore şi patruzeci şi două de minute.

— Cine e musafirul?

— Oumou Prescott. Vreţi micul dejun?

M-am dat jos din pat şi m-am îndreptat spre baie.

— Da. Cafea cu lapte, carne de pasăre, bine făcută, şi suc de fructe. Spune-i lui Prescott că poate urca.

Când am auzit soneria, ieşisem deja de sub duş şi-mi pusesem un halat albastru irizat, împodobit cu fire aurii. Am luat tava cu micul dejun din trapa de serviciu şi, cu ea într-o mână, am deschis uşa.

Oumou Prescott era o negresă impozantă, mai înaltă decât mine cu câţiva centimetri, cu părul împletit, tras pe

spate, plin de mărgele ovale în şapte-opt culori care-mi plăceau, şi cu pometţii tatuaţi în desene abstracte. Rămase în prag, într-un costum gri-deschis şi un pardesiu lung, negru, cu gulerul ridicat, privindu-mă nesigur.

— Domnul Kovacs?

— Întocmai, intră. Vrei să guşti ceva?

Am lăsat tava pe patul nefăcut.

— Nu, mulţumesc. Domnule Kovacs, sunt reprezentantul principal al lui Laurens Bancroft via firma Prescott, Forbes şi Hernandez. Domnul Bancroft m-a informat că…

— Da, ştiu, am zis eu luând un copan de pe tavă.

— Domnule Kovacs, ideea e că avem o întâlnire cu Dennis Nyman la PsychaSec peste…

Ridică ochii scurt ca să consulte un ceas retinal şi adăugă:

— Treizeci de minute.

— Aha, am făcut eu, mestecând încet. Nu ştiam.

— Te-am tot sunat de la opt dimineaţa, dar hotelul a refuzat să-mi facă legătura. Nu mi-am dat seama că vei dormi atât de mult.

Am rânjit la ea cu gura plină.

— Nu te-ai informat cum trebuie. De-abia ieri am fost reîntrupat.

Se încordă puţin, dar calmul profesional îi învinse reacţia. Traversă camera şi se aşeză lângă fereastră.

— Atunci vom întârzia. Bănuiesc că nu te poţi lipsi de micul dejun.

Era frig în mijlocul oraşului.

Am coborât din taxi sub lumina diluată a soarelui şi un vânt năprasnic. Plouase în timpul nopţii, iar câţiva nori cumulus, cenuşii, încă mai pluteau deasupra, rezistând, posaci, încercărilor brizei dinspre ocean de a-i alunga de acolo. Mi-am ridicat gulerul costumului de vară şi m-am hotărât să-mi cumpăr o haină mai groasă. Nimic deosebit, ceva care să-mi ajungă mai sus de genunchi, cu guler şi cu buzunare îndeajuns de încăpătoare ca să-mi vâr mâinile în ele.

Lângă mine, Prescott arăta insuportabil de confortabil în haina ei. Achită călătoria lipindu-şi degetul mare de aparatul de taxat şi făcurăm amândoi un pas înapoi când taxiul o luă din loc. Un val de aer cald, bine-venit, dinspre turbine, îmi mângâie mâinile şi faţa. Am clipit din ochi ca să mă feresc de mica furtună de praf şi pietricele şi am văzut cum Prescott ridică un braţ delicat ca să facă la fel. Apoi taxiul se înălţă huruind, spre a se alătura traficului aerian, de deasupra oraşului, la ora aceea destul de aglomerat. Prescott se întoarse spre clădirea din spatele nostru şi arătă în direcţia ei.

— Pe aici.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele mici ale costumului şi m-am luat după ea. Aplecaţi uşor ca să înfruntăm vântul, am urcat anevoie treptele abrupte, şerpuitoare, până la PsychaSec Alcatraz.

Mă aşteptam la o instalaţie de maximă securitate şi n-am fost dezamăgit. PsychaSec era alcătuit dintr-un şir de module pe două niveluri, joase şi lungi, cu ferestrele adânc încastrate, amintind de un buncăr militar. Singura notă discordantă o făcea o cupolă în capătul de vest, care adăpostea, probabil, roata satelită. Întregul complex era cenuşiu-deschis, ca de granit, iar ferestrele portocaliu-deschis, reflectorizant. Nu era nicio hologramă, niciun difuzor care să anunţe destinaţia acelei clădiri, niciun indiciu cum că am ajuns unde trebuia, doar o placă sobră, gravată cu laserul în peretele din piatră, înclinat, de la intrare:

PsychaSec S.A.
M.U.D. Recuperare şi stocare sigură
Reîntrupare clonică

Deasupra plăcii, era un mic vizor negru, flancat de difuzoare zăbrelite. Oumou Prescott ridică un braţ şi-l flutură în faţa lui.

— Bun venit la PsychaSec Alcatraz, zise o voce artificială, pe un ton vioi. Vă rog să vă identificaţi în limita

celor cincisprezece secunde disponibile.

— Oumou Prescott şi Takeshi Kovacs pentru domnul director Nyman. Avem programare.

Un laser subţire, verde, se aprinse deasupra noastră şi ne scană din cap până-n picioare, apoi o parte din perete se dădu uşor la o parte şi se lăsă jos, formând un pasaj. Bucuros c-am scăpat de vântul de afară, am intrat sprinten, luându-mă după luminile portocalii din lateral, am pornit pe un coridor nu foarte lung până în sala de primire, lăsând-o pe Prescott să vină în urma mea. De îndată ce-am ajuns amândoi în sală, lespedea masivă se înălţă şi se retrase. Securitate maximă.

Sala de primire era circulară, bine luminată, cu scaune şi mese joase, amplasate în cele patru puncte cardinale. În nord şi est erau mici grupuri de persoane care discutau în şoaptă. În centru era un birou circular, cu un secretar care stătea în dosul unui întreg arsenal specific meseriei. Un secretar adevărat, nu un construct artificial, un tânăr zvelt, de-abia trecut de douăzeci de ani, care ne privi cu ochi inteligenţi.

— Puteţi intra, doamnă Prescott. Biroul domnului director e la etaj, a treia uşă pe dreapta.

— Mulţumesc, spuse Prescott şi trecu din nou în faţă, întorcându-se spre mine de îndată ce ne-am îndepărtat de secretar. Nyman se cam umflă în pene de când s-a construit clădirea asta, dar, în fond, e un om cumsecade. Încearcă să nu-l scoţi din sărite.

— Am înţeles.

Am urmat instrucţiunile secretarului până când, în faţa uşii la care trebuia să ajungem, am simţit nevoia să mă opresc şi să-mi înăbuş un chicot. Uşa de la biroul lui Nyman, fără îndoială în cel mai clasic gust pământean, era din lemn – cu o oglindă de sus până jos. După sistemul de securitate original şi secretarul în carne şi oase, uşa mi se părea la fel de subtilă ca vasele pentru spălături vaginale de la bordelul madamei Mi de pe chei. Pesemne că amuzamentul meu era evident, fiindcă Prescott îmi aruncă o privire încruntată în timp ce bătea la uşă.

— Intraţi.

Somnul făcuse minuni cu interfaţa dintre minte şi noul meu corp. Încercând să arborez o mină cât mai serioasă cu trăsăturile mele de împrumut, am urmat-o pe Prescott în încăpere.

Nyman stătea la birou, lucrând ostentativ la un holodisplay, colorat în gri şi verde. Era un ins slab, grav, cu o pereche de ochelari cu rame de oţel care se asortau cu costumul negru, croit elegant, şi părul scurt, pieptănat cu grijă. Expresia lui, din spatele lentilelor, era uşor nemulţumită. Îl iritase telefonul dat din taxi prin care Prescott îl anunţa că vom întârzia, dar era clar că Bancroft luase legătura cu el, fiindcă acceptase amânarea întâlnirii cu docilitatea unui copil disciplinat.

— Domnule Kovacs, având în vedere că ai solicitat să vezi ce oferă firma noastră aici, te rog să mă urmezi. Pentru următoarele două ore mi-am anulat orice altă activitate, deşi sunt câţiva clienţi care aşteaptă.

Ceva din felul lui de a fi mă duse cu gândul la directorul Sullivan, dar un Sullivan mai potolit, mai puţin înverşunat. M-am uitat din nou la costumul şi faţa lui Nyman. Poate că, dacă s-ar fi ocupat de inşii putred de bogaţi în loc de elementele certate cu legea, Sullivan ar fi arătat la fel.

— În regulă.

Vizita s-a dovedit destul de plictisitoare. PsychaSec, ca majoritatea depozitelor m.u.d., era doar un ansamblu uriaş de rafturi cu aer condiţionat. Am trecut prin camerele de la subsol cu temperatura între 7 şi 11 grade Celsius, recomandată de fabricanţii de carbon modificat, ne-am uitat peste etajerele cu discurile extinse, având diametrul de treizeci de centimetri, şi am admirat roboţii de recuperare care se deplasau pe şine cu ecartamentul lat de-a lungul pereţilor plini de rafturi.

— E un sistem duplex, explică Nyman cu mândrie în glas. Fiecare client este stocat pe două discuri separate, în locuri diferite din clădire. În urma unei distribuiri codificate aleatorii, numai procesorul central le poate găsi pe amândouă, iar sistemul e prevăzut cu o siguranţă

pentru a împiedica accesul simultan la ambele copii. Ca să strici ceva cu adevărat, trebuie să intri şi să treci de toate sistemele de securitate de două ori.

Am scos un fluierat de admiraţie.

— Roata satelită funcţionează prin intermediul unei reţele de nu mai puţin de optsprezece platforme orbitale de siguranţă, amplasate într-o ordine aleatorie.

Nyman se lăsa furat de dorinţa de a-şi vinde marfa, părând să uite că nici eu şi nici Prescott nu voiam să beneficiem de serviciile firmei.

— Nicio platformă orbitală nu e folosită mai mult de douăzeci de secunde o dată. Reactualizările de la distanţă vin prin needlecast, fără a avea posibilitatea de a anticipa ruta transmisiei.

La drept vorbind, ceea ce spunea el nu era adevărat. Cu o inteligenţă artificială îndeajuns de avansată, mai devreme sau mai târziu ruta tot putea fi aflată, dar asta ţinea de teorie. Duşmanii care foloseau inteligenţe artificiale ca să te elimine n-aveau nevoie să apeleze la un pistol cu particule ca să-ţi zboare creierii. Era clar că nu căutam unde trebuie.

— Se poate să văd clonele lui Bancroft? am întrebat-o brusc pe Prescott.

— Din punct de vedere legal? întrebă Prescott, ridicând din umeri. Din câte ştiu eu, aveţi *carte blanche* de la domnul Bancroft.

Carte blanche? Prescott îmi repetase chestia asta toată dimineaţa. Cuvintele mai că nu trosneau, ca pergamentul vechi. De parcă fuseseră rostite de Alain Marriott într-un film din anii Colonizării.

„Nu uita că eşti pe Pământ acum.” M-am întors spre Nyman, care încuviinţă din cap fără tragere de inimă.

— Există anumite proceduri, zise el.

Am revenit la primul nivel, pe coridoare care-mi aminteau, fără să vreau, de instalaţia de reîntrupare din închisoarea Centrală din Bay City tocmai prin faptul că se deosebeau atât de mult. Fără urmele de roţi ale tărgilor – aici corpurile erau transportate probabil cu vehicule pe

pernă de aer –, iar pereţii erau vopsiţi în nuanţe pastelate. Ferestrele, precum vizetele unui buncăr privite din afară, erau înrămate şi împodobite cu cornişe vălurite, *à la* Gaudi. La un moment dat am trecut pe lângă o femeie care le ştergea manual. Am ridicat din sprânceană. Extravaganţa n-avea limite.

Nyman îmi surprinse privirea.

— Sunt unele lucruri pe care roboţii pur şi simplu nu le pot face cum trebuie, mă lămuri el.

— Cu siguranţă.

Băncile de clone apărură pe stânga, uşi grele, închise ermetic, din oţel forjat, în contrapunct cu ferestrele ornamentate. Ne-am oprit în dreptul uneia şi Nyman îşi lipi ochiul de vizeta de lângă ea. După scanarea retinei, uşa se deschise lin în afară, groasă de un metru, din oţel tungsten. Am văzut o încăpere lungă de patru metri care se termina cu o uşă asemănătoare. În clipa în care am intrat, uşa din spatele nostru se închise repede, cu un zgomot surd care-mi înfundă urechile.

— Aceasta e o cameră etanşă, explică Nyman, deşi nu era nevoie. Vom fi dezinfectaţi sonic ca să nu contaminăm banca de clone. Nu trebuie să vă alarmaţi.

O lumină din tavan pulsa în nuanţe de violet, semn că dezinfectarea era în plină desfăşurare, apoi cea de-a doua uşă se deschise la fel de silenţios ca prima. Am pătruns în seiful familiei Bancroft.

Mai văzusem aşa ceva. Reileen Kawahara păstrase unul mic pentru clonele ei de tranzit pe Noul Beijing şi, desigur, Unitatea de Agenţi Speciali avea o grămadă. Dar un seif de dimensiunile astea nu mai văzusem.

Încăperea era ovală, cu tavanul sub formă de cupolă, şi probabil că ocupa ambele niveluri ale instalaţiei. Era uriaşă, cât un templu de pe Lumea lui Harlan. Lumina era difuză, un portocaliu somnoros, iar temperatura era cea a sângelui. Sacii cu clone erau pretutindeni, capsulele transparente, striate, la fel de portocalii ca lumina, stăteau suspendate de tavan cu cabluri şi tuburi nutritive. Clonele se puteau desluşi înăuntru, braţe şi picioare în poziţia

fetusului, dar de lungimi normale. Sau cel puţin aşa arătau cele mai multe dintre ele; mai sus, aproape de cupolă, am văzut saci mai mici, unde creşteau alte clone. Sacii erau organici, o replică rudimentară a uterului matern, şi creşteau odată cu fetusul, ajungând la un metru şi jumătate, precum cei din jumătatea de jos a seifului. Toate atârnau acolo, clopoţei de vânt inventaţi de un savant nebun, aşteptând ca un vânt îndrăcit, plin de miasme, să le clatine.

Nyman îşi drese glasul scoţându-ne din uimirea care ne ţintuise în prag.

— Poate amplasarea vi se pare aleatorie, dar să ştiţi că *este* generată de computer.

— Ştiu, am zis eu înclinând din cap şi m-am apropiat de unul dintre sacii de jos. E derivat fractal, nu?

— A, desigur, zise Nyman, aproape ofensat de cunoştinţele mele.

Am privit dona cu atenţie. La câţiva centimetri de faţa mea, trăsăturile lui Miriam Bancroft visau în lichidul amniotic de sub membrană. Stătea cu braţele încrucişate, protector, pe sâni, şi cu mâinile strânse sub bărbie. Părul îi fusese strâns în creştetul capului, ca un şarpe gros, încolăcit, şi acoperit cu un fel de pânză de păianjen.

— Toată familia e aici, murmură Prescott lângă umărul meu. Soţ şi soţie, toţi cei şaizeci şi unu de copii. Majoritatea au una-două clone, dar Bancroft şi soţia lui au câte şase. Impresionant, nu?

— Mda.

Fără să vreau, am întins o mână şi am atins membrana de pe faţa lui Miriam. Era caldă şi moale. În jurul tuburilor nutritive şi al celor de eliminare a dejecţiilor, membrana avea urme de răni, ca şi pustule minuscule în locurile în care fuseseră introduse ace pentru extragerea eşantioanelor de ţesut sau pentru introducerea aditivilor. Membrana probabil că ceda la astfel de solicitări şi se vindeca ulterior.

Am întors spatele femeii visătoare şi l-am întrebat pe Nyman:

— Toate bune şi frumoase, dar bănuiesc că nu goliţi câte un sac ori de câte ori trece Bancroft pe aici. Trebuie să aveţi şi cuve.

— Pe aici, vă rog, zise Nyman făcându-ne semn să-l urmăm.

Se apropie de capătul camerei unde o altă uşă etanşă era încastrată în perete. Sacii de jos se legănară straniu când am trecut pe lângă ei şi a trebuit să las capul jos ca să nu ating vreunul. Degetele lui Nyman interpretară o scurtă tarantelă pe tastatura de lângă uşă. Am pătruns într-o încăpere lungă, joasă, ale cărei lumini reci erau aproape orbitoare după cele difuze din seif. Un şir de opt cilindri metalici nu foarte diferiţi de cel în care mă trezisem cu o zi în urmă, era lipit de un perete, dar, în timp ce cuva în care mă născusem era nevopsită şi zgâriată în urma milioanelor de utilizări, aceste unităţi aveau un strat gros de vopsea crem, lucioasă, cu dungi galbene în jurul vizetei şi al diverselor protuberanţe funcţionale.

— Camere de anabioză, spuse Nyman. În general, acelaşi ambient ca pentru modulele de anabioză. Aici se face reîntruparea. Aducem clone proaspete, în module, şi le introducem în cuve. Nutrienţii din cuve conţin o enzimă care pătrunde prin peretele modulului, astfel că tranziţia nu e deloc traumatică. Toate operaţiunile clinice sunt executate de personal în corpuri sintetice pentru a se evita riscul contaminării.

Am văzut cum Oumou Prescott îşi dă ochii peste cap, exasperată, şi am schiţat un zâmbet.

— Cine are acces la camera asta?

— Eu şi personalul autorizat, cu un cod care se schimbă în fiecare zi. Şi proprietarii, desigur.

Am pornit-o încet de-a lungul cilindrilor, aplecându-mă ca să citesc datele de pe display-ul de la baza fiecăruia. Într-al şaselea era o clonă a lui Miriam şi două ale lui Naomi în cilindrii şapte şi opt.

— Pe fiică o aveţi de două ori?

— Da, răspunse Nyman contrariat şi cu un aer aproape de superioritate.

Acum era momentul să preia iniţiativa pierdută când pomenisem de fractali.

— N-aţi fost informat de starea în care se află?

— Ba da, e la psihochirurgie, am mormăit eu. Ceea ce nu explică de ce sunt două clone aici.

— Mda, făcu Nyman şi aruncă o privire în spate, spre Prescott, de parcă voia să spună că divulgarea altor informaţii cade sub incidenţa legii.

Avocata îşi drese glasul şi spuse:

— PsychaSec a primit instrucţiuni de la domnul Bancroft să aibă tot timpul o clonă de rezervă pentru el şi familia lui, gata pentru decantare. Cât timp domnişoara Bancroft este internată la spitalul de psihiatrie din Vancouver, ambele corpuri sunt stocate aici.

— Familiei Bancroft îi place să alterneze corpurile, zise Nyman atotştiutor. Ca multor altora dintre clienţii noştri. Se uzează mai greu. Corpul uman este capabil de o regenerare extraordinară dacă e stocat corect. Desigur, noi oferim un pachet complet de reparaţii clinice pentru vătămări majore. La preţuri rezonabile.

— Nu mă îndoiesc, am spus eu, am întors spatele ultimului cilindru şi i-am zâmbit. Deşi în cazul unui cap care s-a vaporizat nu prea aveţi ce face…

Urmă o pauză scurtă, răstimp în care Prescott fixă cu privirea un colţ al tavanului, iar buzele lui Nyman se strânseră atingând proporţii aproape anale.

— Remarca dumneavoastră mi se pare de prost gust, zise directorul în cele din urmă. Mai aveţi şi alte întrebări *importante,* domnule Kovacs?

M-am oprit lângă cilindrul lui Miriam Bancroft şi am privit înăuntru. Chiar şi prin efectul de ceaţă produs de gel şi vizorul aburit, i-am desluşit formele pline, senzuale.

— Doar una. Cine hotărăşte când se alternează corpurile?

Nyman îi aruncă o privire lui Prescott ca şi cum voia să se asigure că ceea ce va spune va fi susţinut din punct de vedere legal.

— Domnul Bancroft m-a autorizat în mod expres să

efectuez transferul ori de câte ori este digitizat. Desigur, există şi cazuri speciale în care mi s-a cerut să n-o fac. De data asta, nu mi s-a cerut aşa ceva.

Am ciulit urechile, antenele Unităţii de Agenţi începeau să funcţioneze; ceva, undeva, *prindea formă.* Era prea devreme ca să-mi dau seama ce anume. Am privit de jur împrejur.

— Orice intrare aici este monitorizată, nu?

— Desigur, răspunse Nyman cu o voce la fel de rece.

— A fost multă activitate aici în ziua în care Bancroft a plecat la Osaka?

— Nu mai multă decât de obicei. Domnule Kovacs, poliţia a verificat deja toate înregistrările. Chiar nu văd ce rost…

— Ia scuteşte-mă, am spus eu, fără să-l privesc, pe un ton specific agenţilor speciali, care îi închise gura ca un întrerupător.

Două ore mai târziu, mă uitam pe geamul altui taxi în timp ce se înălţa de pe helioportul companiei şi pornea pe deasupra oraşului.

— Ai găsit ce căutai?

M-am uitat scurt spre Oumou Prescott şi m-am întrebat dacă simţea cât de frustrat eram. Credeam că reuşisem să înfrânez toate reacţiile acestui corp, dar auzisem că există avocaţi care erau condiţionaţi empatic să capteze semnale subliminale privind starea de spirit a martorilor în timpul unui proces. Iar aici, pe Pământ, n-aş fi fost surprins dacă Oumou Prescott ar fi avut, în capul ei frumos, de zeiţă africană, un scaner complet, voce-corp, subsonic, pe bază de raze infraroşii.

Înregistrările din seiful familiei Bancroft în ziua de joi, 16 august, erau dincolo de orice suspiciuni, la fel ca intrările şi ieşirile din mallul Mishima într-o după-amiază de marţi. La ora opt dimineaţa Bancroft a intrat cu doi asistenţi, s-a dezbrăcat şi a urcat într-una dintre cuve. Asistenţii au ieşit, luându-i şi hainele. Paisprezece ore mai târziu, clona lui a coborât, cu gelul picurând de pe ea, din

cuva învecinată, a luat un prosop de la un alt asistent şi s-a dus să facă duş. S-au schimbat doar câteva cuvinte, de complezenţă. Nimic altceva.

Am ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Nici nu ştiu ce anume caut.

Prescott căscă.

— Absorbţie Totală…

— Cam aşa ceva, am spus eu, privind-o mai de-aproape. Ştii câte ceva despre Unitatea de Agenţi Speciali?

— Un pic. Mi-am luat diploma în litigiile NU. Aşa am învăţat terminologia. Deci ce anume ai absorbit până acum?

— Doar că e mult fum în jurul a ceva despre care autorităţile susţin că nu arde. Ai întâlnit-o vreodată pe poliţista care s-a ocupat de caz?

— Kristin Ortega. Bineînţeles. N-am cum s-o uit. Am ţipat una la alta, peste un birou, aproape o săptămână întreagă.

— Impresii?

— Despre Ortega? întrebă Prescott, surprinsă. O poliţistă destoinică, din câte mi-am dat seama. Se spune că e foarte dură. Brigada Vătămări Organice e alcătuită numai din poliţişti unu şi unu, deci câştigarea unei astfel de reputaţii probabil că n-a fost foarte uşoară. A condus cazul cu destulă eficienţă…

— Dar n-a fost pe placul lui Bancroft.

Pauză. Prescott mă privi cu precauţie.

— Am zis cu eficienţă. N-am zis cu îndârjire. Ortega şi-a făcut treaba, dar…

— Dar nu-i plac matusii, nu?

Altă pauză.

— Văd că ştii să pleci urechea la bârfe, domnule Kovacs.

— Eu cu bârfele, tu cu terminologia… Crezi că Ortega n-ar fi închis cazul dacă Bancroft n-ar fi fost matus?

Prescott se gândi câteva clipe.

— Asta e o prejudecată destul de comună, răspunse ea rar. Dar nu cred că Ortega a închis cazul din cauza asta. Probabil a considerat că nu merită efortul. Departamentul

de poliţie practică un sistem de promovare bazat cel puţin în parte pe numărul cazurilor rezolvate. Nimeni n-a găsit o soluţie rapidă la acest caz, domnul Bancroft era viu, deci…

— Avea altceva mai bun de făcut.

— Da. Cam aşa ceva.

Am privit din nou pe geam. Taxiul zbura rapid pe deasupra clădirilor zvelte, cu mai multe etaje, şi a crevaselor dintre ele, care gemeau de trafic. Simţeam cum creşte vechea furie în mine, fără nicio legătură cu problemele pe care le aveam acum. O furie acumulată de-a lungul anilor petrecuţi în Unitatea de Agenţi, provocată de balastul emoţional cu care ajungi să te obişnuieşti, ca şi de reziduurile care se aştern peste sufletul tău. *Virginia Vidaura, Jimmy de Soto, care a murit în braţele mele la Innenin, Sarah…* Lista unui păgubos, oricum ai privi-o.

M-am forţat să mă gândesc la altceva.

Cicatricea de sub ochi mă mânca, iar degetele nu-şi găseau astâmpăr din nevoia de nicotină. Mi-am frecat cicatricea. Am lăsat ţigările în buzunar. Dimineaţa, la un moment dat, hotărâsem să mă las. Brusc, mi-a venit o idee.

— Doamnă Prescott, tu ai ales corpul ăsta pentru mine?

— Poftim?

Prescott tocmai scana o proiecţie subretinală şi avu nevoie de câteva secunde ca să se concentreze.

— Ce-ai spus?

— Corpul pe care-l am acum. Tu l-ai ales?

Se încruntă.

— Nu. Din câte ştiu eu, selecţia a fost făcută de domnul Bancroft. Noi doar i-am pus la dispoziţie lista scurtă, potrivit specificaţiilor.

— Bancroft mi-a spus că avocaţii lui s-au ocupat de asta. Ţin minte sigur.

— A, făcu ea şi schiţă un zâmbet, descreţindu-şi fruntea. Domnul Bancroft are foarte mulţi avocaţi. Probabil că s-a adresat altui birou. De ce întrebi?

— Nimic deosebit. Cel care a avut corpul ăsta înaintea mea a fost fumător, iar eu nu sunt. Mă cam seacă.

Zâmbetul i se lărgi pe faţă.

— Ai de gând să te laşi?

— Dacă am timp. Înţelegerea cu Bancroft e ca, după ce rezolv cazul, să fiu reîntrupat indiferent de costuri, deci pe termen lung nu mai contează. Doar ca nu suport să mă trezesc în fiecare dimineaţă cu gâtul ca de iască.

— Crezi că poţi să renunţi?

— La fumat?

— Nu, la cazul ăsta.

Am privit-o impasibil.

— Nu există opţiunea asta, doamnă avocat. Ai citit termenii contractului?

— Da, chiar eu l-am întocmit.

Prescott mă privi la fel de impasibil, dar în ochii ei am desluşit jena care mă împiedică să mă aplec spre ea şi să-i strivesc nasul cu o lovitură de pumn.

— I-auzi! m-am mărginit eu să spun şi am întors privirea spre geam.

BĂGA-MI-AŞ PUMNUL ÎN FOFOLOANCA NEVESTI-TII CU TINE DE FAŢĂ NENOROCIT ŞI TICĂLOS DE MATUS NU POŢI SĂ

Mi-am scos căştile şi am clipit de câteva ori. Cuvintele creaseră mai multe imagini virtuale brutale, dar elocvente şi un subsonic care-mi făcea urechile să tune. De cealaltă parte a biroului, Prescott mă privea cu compătimire.

— O ţine tot aşa?

— Da, dar tot mai puţin coerent, răspunse ea şi arătă spre holodisplay-ul care plutea deasupra biroului, unde reprezentările dosarelor pe care le accesam se succedau în nuanţe reci de albastru şi verde. Acesta e ceea ce noi numim lotul R & R. Rabiat şi Retardat. De fapt, tipii ăştia sunt prea duşi cu pluta ca să constituie o ameninţare reală, dar nu e deloc plăcut să ştii că astfel de persoane chiar există.

— Ortega a arestat vreunul?

— Nu e de resortul ei. Brigada Infracţiuni Cibernetice mai prinde câţiva după ce facem noi scandal, dar tehnologia de diseminare a informaţiilor fiind aşa cum

este, e ca şi cum acoperi fumul cu o plasă. Şi chiar şi atunci când sunt prinşi, lucrul cel mai rău care li se poate întâmpla e să fie puşi câteva luni la păstrare. E o pierdere de timp. Noi pur şi simplu aşteptăm până ne spune Bancroft să ştergem înregistrările.

— Nimic nou în ultimele şase luni?

Prescott ridică din umeri.

— Poate ceva de la fanaticii religioşi. Mai multe reacţii din partea catolicilor privind Rezoluţia 653. Domnul Bancroft exercită o influenţă nedeclarată asupra Tribunalului NU, deşi aproape toată lumea ştie asta. A, mai e şi o sectă arheologică marţiană, care face caz de arborele acela, songspire, pe care-l ţine în hol. Se pare că luna trecută s-a comemorat martiriul fondatorului acestei secte, mort prin depresurizarea costumului. Dar niciunul dintre aceşti indivizi nu deţine mijloacele prin care să treacă de sistemul de securitate de la Suntouch House.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am privit în tavan. Un stol de păsări în formă de V se îndrepta spre sud. Comunicau între ele, abia auzit. Biroul lui Prescott era plasat virtual în mijlocul naturii, fiecare dintre cele şase suprafeţe interne proiectând o altă imagine. Acum masa de scris, dintr-un metal cenuşiu, era poziţionată nefiresc la jumătatea unei pajişti în pantă, deasupra căreia soarele începea să apună, în depărtare se vedea o cireadă de vite şi, din când în când, o pasăre traversa cerul scoţând tot felul de triluri. Rezoluţia era una dintre cele mai bune pe care le văzusem vreodată.

— Ce-mi poţi spune despre Leila Begin?

Liniştea care se lăsă mă făcu să cobor privirea în podea. Oumou Prescott se uita într-un colţ al pajiştii.

— Bănuiesc că-i ştii numele de la Kristin Ortega, zise ea rar în loc de răspuns.

— Întocmai, am spus eu şi m-am ridicat în picioare. Mi-a sugerat că Leila Begin ar putea să-mi ofere unele indicii legate de cazul Bancroft. De fapt, m-a îndemnat să-i aduc numele în discuţia cu tine ca să văd cum reacţionezi.

Prescott se întoarse spre mine.

— Nu văd ce relevanţă ar avea Leila Begin pentru caz.

— Să încercăm, poate are.

— Bine, zise ea răstit şi cu o privire sfidătoare. Leila Begin a fost prostituată. Poate că e şi acum. În urmă cu cincizeci de ani, Bancroft era unul dintre clienţii ei. Din gură în gură, vestea a ajuns la urechile lui Miriam Bancroft. Cele două s-au întâlnit la o sindrofie în San Diego. Se pare că s-au dus la baie împreună şi acolo Miriam Bancroft a zvântat-o în bătaie.

Am privit-o atent pe avocată, nedumerit.

— Asta e tot?

— Nu, nu e tot, Kovacs, răspunse ea pe un ton obosit. La vremea aia Begin era însărcinată în şase luni. A pierdut copilul în urma bătăii primite. Unui fetus nu i se poate implanta o memorie corticală, deci a fost vorba de moarte reală. Lucru care atrage o pedeapsă de la trei la cinci decenii.

— Era copilul lui Bancroft?

Prescott ridică din umeri.

— E discutabil. Begin a refuzat o comparare a genelor, spunând că nu contează cine a fost tatăl. S-a gândit, probabil, că incertitudinea era mai de preţ, din punctul de vedere al publicităţii, decât un „nu” fără drept de apel.

— Sau poate că era prea afectată…

— Să fim serioşi, Kovacs, spuse Prescott făcând un gest de iritare. Vorbim despre o curvă din Oakland.

— Miriam Bancroft a fost închisă?

— Nu, şi de asta se leagă Ortega. Bancroft i-a cumpărat pe toţi. Martori, presă, chiar şi Begin a fost mulţumită până la urmă. Totul s-a rezolvat înainte, n-a mai fost proces. Begin s-a ales cu o poliţă de donare de la Lloyd’s în schimbul promisiunii de a nu scoate o vorbă. Ultima oară când am auzit de ea, era la a doua întrupare, undeva în Brazilia. Dar asta se întâmpla acum o jumătate de secol.

— Te născuseşi?

— Nu, răspunse Prescott aplecându-se spre mine. Şi nici Kristin Ortega, de-aia mi se face greaţă când o aud cum una-două aduce vorba despre asta. Mi-a făcut şi mie capul

calendar o dată, când a pus capăt anchetei, luna trecută. Nici măcar n-a întâlnit-o pe Begin.

— Da, cred că ar fi trebuit s-o contacteze, măcar din principiu, am zis eu înţelegător. Bancroft mai frecventează prostituatele? În mod regulat?

— Asta nu e treaba mea.

Am vârât degetul în holodisplay şi am urmărit cum dosarele colorate îşi schimbă forma în jurul lui.

— S-ar putea să fie treaba ta. Gelozia de tip sexual e un motiv destul de întemeiat pentru a comite o crimă.

— Dă-mi voie să-ţi amintesc că, în momentul în care i s-a pus această întrebare, Miriam Bancroft a fost testată negativ de poligraf, zise Prescott cu o voce tăioasă.

— Nu mă refer la doamna Bancroft, am spus eu, încetând să mă mai joc cu display-ul şi uitându-mă direct la avocata din faţa mea. Mă refer la milionul de orificii disponibile şi la numărul şi mai mare de partenere sau rude de sânge cărora poate nu le-a convenit să vadă cum le-o trage un matus. Aici intră şi experţii în penetrare ascunsă, fără să fac vreun joc de cuvinte, şi poate câţiva psihopaţi. Pe scurt, cineva în stare să intre în casa lui Bancroft şi să-i facă felul.

În depărtare, una dintre vite scoase un muget trist.

— Ce părere ai, Prescott? am întrebat eu fluturând mâna prin holograf. Avem ceva aici care începe cu PENTRU CE I-AI FĂCUT IUBITEI MELE, FIICEI MELE, SURORII MELE, MAMEI MELE, DES-FIINŢARE DUPĂ CAZ?

N-aveam nevoie să-mi răspundă. Am văzut răspunsul pe faţa ei.

În timp ce soarele lăsa dungi pe masa de scris, iar păsările cântau în copacii de pe pajişte, Oumou Prescott se aplecă peste tastatura bazei de date şi făcu să apară un nou dreptunghi purpuriu în holodisplay. Am privit cum dreptunghiul de lumină înfloreşte şi se deschide ca o orhidee în manieră cubistă. În spatele meu, o altă vită îşi exprimă nemulţumirea resemnată.

Mi-am pus din nou căştile.

Capitolul 8

Oraşul se numea Ember. L-am găsit pe hartă, la vreo două sute de kilometri nord de Bay City, pe malul oceanului. Lângă el, în apă, era un simbol galben asimetric.

— *Free Trade Enforcer,* spuse Prescott, privind peste umărul meu. Portavion. Ultima navă de război cu adevărat mare construită vreodată. Eşuată acolo din cauza nu ştiu cărui idiot, în primii ani ai Colonizării. Oraşul a crescut în jurul ei, ca să atragă turiştii.

— Turiştii?

— E ditamai nava, zise avocata şi se uită lung la mine.

Am închiriat o maşină terestră de la o firmă care cunoscuse şi vremuri mai bune, la două străzi de biroul lui Prescott, şi am pornit spre nord, peste podul suspendat, mâncat de rugină. Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc. Şoseaua paralelă cu ţărmul oceanului era prost întreţinută, dar aproape pustie, aşa că m-am ţinut aproape de linia galbenă din mijloc şi am mers constant o sută cincizeci de kilometri pe oră. La radio prindeam mai multe posturi care, în general, abordau subiecte de care eram complet străin, dar, până la urmă, am găsit unul de propagandă neomaoistă, uitat în memoria unui satelit de comunicaţii, pe care nimeni nu se ostenise să-l scoată din uz. Amestecul de patos politic şi numerele siropoase de karaoke era irezistibil. Briza dinspre ocean pătrundea prin geamul deschis, iar şoseaua şerpuia în faţa mea făcându-mă să uit pentru o vreme de Unitatea de Agenţi, de Innenin şi de tot ce se întâmplase de atunci.

Până să trecem de cotul după care se vedea Ember, soarele coborâse deja dincolo de unghiurile ascuţite ale punţii portavionului, ultimele lui raze lăsând pete de roz aproape imperceptibile pe valurile care clipoceau de o parte şi de alta a umbrei epavei. Prescott avea dreptate. Era ditamai nava.

Am redus viteza din respect faţă de clădirile din jur,

întrebându-mă cât de prost putea fi cel din cauza căruia un vas aşa de mare naufragiase atât de aproape de ţărm. Poate ştia Bancroft. Fusese, probabil, contemporan cu evenimentul.

Strada principală din Ember se întindea de-a lungul ţărmului cât ţinea oraşul şi era separată de plajă printr-un un şir de palmieri maiestuoşi şi o balustradă neovictoriană din fier forjat. De trunchiurile palmierilor erau fixate holodifuzoare, toate cu aceeaşi imagine – o faţă de femeie înconjurată de cuvintele MARE SUCCES – ANCHANA SALOMAO & TEATRUL TOTAL RIO. Mici grupuri de oameni erau adunate în jur, privind cu nesaţ.

Am înaintat cu viteza întâi, cercetând faţadele caselor, până am găsit ce căutam, după ce am acoperit cam două treimi din distanţă. Am trecut pe lângă clădire, am parcat la vreo cincizeci de metri şi am aşteptat câteva minute ca să văd dacă se întâmplă ceva, apoi, constatând că totul e în ordine, am coborât şi am pornit înapoi în direcţia clădirii.

Firma de brokeraj Elliot's Data Linkage avea o faţadă îngustă, înghesuită între un magazin de produse chimice industriale şi un teren viran unde pescăruşii ţipau şi se băteau pe resturile de mâncare dintre obiectele aruncate care-ncotro. Un monitor cu ecranul plat care nu mai funcţiona era proptit de uşă. Dincolo de ea era sala de lucru. Am intrat şi am aruncat o privire în jur. Patru console, aşezate câte două, spate în spate, în dosul unei mese lungi, din material plastic. După ele, mai multe uşi dădeau într-un birou cu pereţii din sticlă. Pe peretele din faţă se aflau şapte monitoare pe care se derulau şiruri de date fără înţeles pentru mine. Mai mult ca sigur, spaţiul gol dintre ele fusese ocupat de monitorul care acum servea drept piedică. Pe perete se vedeau urmele scoabelor care nu se lăsaseră scoase cu una, cu două. Monitorul de lângă spaţiul gol pâlpâia continuu, semn că boala în urma căreia celălalt sucombase era contagioasă.

— Ce vrei?

Un ins tras la faţă, de vârstă incertă, se iţi de după colţul uneia dintre console. Între buze ţinea o ţigară neaprinsă,

iar din interfaţa fixată în dosul urechii drepte îi atârna un cablu subţire. Avea pielea prea albă ca să pară sănătoasă.

— Vreau să vorbesc cu Victor Elliott.

— A ieşit, spuse insul şi arătă în direcţia din care tocmai venisem. Îl vezi pe tipul ăla bătrân de lângă balustradă? Care se uită la epavă? El e.

Am privit dincolo de uşă, în lumina serii, şi am zărit silueta solitară de lângă balustradă.

— El e patronul, nu?

— Da. Aici îşi ispăşeşte păcatele, rânji angajatul şi arătă în jur. După cum merg afacerile, nu prea are de ce să stea în birou.

I-am mulţumit şi m-am întors în stradă. Începea să se întunece, faţa holografică a Anchanei Salomao devenind şi mai obsesivă în lumina difuză. Am trecut pe sub unul dintre holodifuzoare, m-am apropiat de Victor Elliott şi m-am sprijinit de balustrada neagră. Bărbatul se întoarse spre mine, înclină din cap a salut, apoi îşi aţinti din nou privirea asupra liniei orizontului, de parcă voia să caute o fisură în locul în care oceanul se lipea de cer.

— O acostare ca asta se vede o dată la o mie de ani, am zis eu arătând spre epavă.

Elliott mă privi cercetător înainte de a-mi răspunde:

— Se spune că a fost mâna teroriştilor.

Vorbea sec, dezinteresat, ca şi cum îşi întrebuinţase vocea prea mult şi ceva se stricase în ea.

— Sau poate s-a defectat sonarul în timpul unei furtuni, adăugă el. Sau poate şi una, şi alta.

— Poate au făcut-o pentru a încasa asigurarea.

Elliott mă privi din nou, mai cu luare-aminte.

— Nu eşti de pe aici? întrebă el, cu o voce un pic mai interesată.

— Nu. Sunt în trecere.

— Din trupa Rio? întrebă el arătând spre Anchana Salomao. Eşti artist?

— Nu.

— Aha!

Părea că se gândeşte ce să spună, conversaţia fiind

pentru el o deprindere de mult uitată.

— Te mişti ca un artist.

— Eşti pe aproape. Am pregătire militară.

Înţelese, dar şocul se manifestă doar ca un licăr în privire. Mă măsură din ochi, apoi se întoarse spre ocean.

— Pe mine mă căutai? Vii din partea lui Bancroft?

— Cam aşa ceva.

Îşi umezi buzele.

— Ai venit să mă omori?

Am scos transcrierea din buzunar şi i-am întins-o.

— Am venit să-ţi pun mai multe întrebări. Tu ai transmis asta?

O citi în gând, mişcând din buze. În minte parcă îi auzeam cuvintele pe care le gusta din nou:… *fiindcă mi-ai luat fiica de lângă mine… îţi voi pune capul la frigare… nu vei şti nici ora şi nici ziua… cât timp vei trăi, nicăieri nu vei fi în siguranţă…* Nu era ceva foarte original, dar era spus din inimă şi formulat într-o manieră mult mai îngrijorătoare decât toate ameninţările din lotul Rabiat & Retardat pe care mi le arătase la Prescott. Şi menţiona exact felul în care murise Bancroft. Pistolul cu particule arsese exteriorul craniului lui Bancroft înainte de a face să explodeze creierul supraîncălzit şi să împroaşte pereţii din jur.

— Da, eu, răspunse Elliott calm.

— Ştii probabil că Laurens Bancroft a fost asasinat luna trecută.

Elliott îmi înapoie foaia de hârtie.

— Zău? Eu am auzit că s-a sinucis.

— Mda, e o posibilitate, am zis eu, mototolind hârtia şi aruncând-o într-un coş de pe plaja de sub noi. Dar nu e o posibilitate pe care s-o iau în serios. Din nefericire pentru tine, cauza morţii se apropie prea mult de textul pe care l-ai transmis.

— Eu n-am nicio vină, zise Elliott scurt.

— Mă aşteptam să spui asta. Şi chiar aş fi înclinat să te cred, doar că cel care l-a ucis pe Bancroft a trecut prin câteva sisteme de securitate foarte bine puse la punct, iar

tu ai fost sergent într-o unitate de puşcaşi marini specializată în operaţiuni tactice. Pe Lumea lui Harlan am învăţat şi eu ce înseamnă operaţiuni tactice. Unele dintre ele se refereau la asasinate.

Elliott mă privi curios.

— Eşti lăcustă?

— Poftim?

— Lăcustă. De pe altă planetă.

— Mda.

Nu-mi dădeam seama dacă Elliott se temuse vreun moment de mine, dar vedeam cum se relaxează. M-am gândit să joc cartea Unităţii de Agenţi, însă parcă nu merita.

— Bancroft n-avea de ce să aducă pe cineva de pe altă planetă. În ce calitate eşti aici?

— Detectiv particular. Trebuie să-l găsesc pe ucigaş.

Elliott pufni dispreţuitor.

— Şi ai crezut că eu sunt ăla.

Nu crezusem, dar nu i-am spus, fiindcă presupusa mea înţelegere greşită îl făcea să se simtă stăpân pe situaţie şi astfel să continue discuţia. Ceva ca o scânteie îi apăru în ochi.

— Chiar ai crezut că aş fi putut pătrunde în casa lui Bancroft? Eu sunt sigur că n-aş fi putut, fiindcă am văzut specificaţiile tehnice. Dacă ar fi existat o modalitate de a intra, m-aş fi folosit de ea acum un an şi l-aţi fi găsit bucăţele, împrăştiate pe gazon.

— Din cauza fiicei tale?

— Da, din cauza fiicei mele, răspunse el, tot mai agitat. A fiicei mele şi a celorlalte fete. Era doar un copil.

Se opri brusc şi privi din nou spre ocean. După o clipă, arătă spre *Free Trade Enforcer,* unde am văzut mai multe luminiţe în jurul a ceea ce era probabil o scenă instalată pe puntea înclinată.

— Asta voia ea să facă. Tot ce voia ea să facă. Teatru Total. Să fie ca Anchana Salomao şi Rhian Li. A plecat la Bay City fiindcă auzise că era cineva acolo care o putea...

Se opri şi mă privi lung. Informaticianul spusese că e

bătrân şi acum, pentru prima oară, înţelegeam de ce. În ciuda ţinutei milităroase, a umerilor largi şi a unei talii aproape zvelte, faţa îi era bătrână, brăzdată de cute adânci, urme ale unei dureri îndelungate. Îi venea să plângă.

— Şi ar fi reuşit. Era aşa frumoasă!

Căută ceva prin buzunare. Am scos pachetul de ţigări şi i-am oferit una. O luă cu gesturi automate, o aprinse trecând-o peste plasturele de fosfor de pe pachet, însă continuă să caute prin buzunare până dădu de un mic Kodakristal. Nu voiam să mă uit, dar îl activă înainte să apuc să spun ceva şi imediat între noi apăru o imagine cubică, minusculă.

Avea dreptate. Elizabeth Elliott era o fată frumoasă, blondă, atletică, cu doar câţiva ani mai tânără decât Miriam Bancroft. Din imagine nu-ţi puteai da seama dacă avea voinţa nestrămutată şi rezistenţa ieşită din comun pe care le presupunea Teatrul Total, dar probabil că-şi putea încerca norocul.

În hologramă stătea între Elliott şi o altă femeie, o versiune mai în vârstă, aproape perfectă, a lui Elizabeth. Holograma fusese făcută undeva în plin soare, pe o pajişte, fiind stricată doar de umbra unui copac ce cădea pe faţa femeii mai în vârstă. Femeia se încrunta, de parcă sesizase că ceva nu era în regulă, dar nu foarte mult, apropiindu-şi sprâncenele uşor. O stare palpabilă de fericire făcea uitat acest mic detaliu.

— A plecat, zise Elliott, ca şi cum ghicise unde-mi era concentrată atenţia. Acum patru ani. Ştii ce înseamnă dipping?

Am clătinat din cap. „Culoarea locală”, îmi şopti Virginia Vidaura în ureche. „Asimilează-o.”

Elliott ridică privirea, o clipă am crezut că spre holograma Anchanei Salomao, apoi am văzut că spre cer.

— Acolo, sus, adăugă el şi se opri din nou, la fel ca atunci când se referise la tinereţea fiicei lui.

Am aşteptat.

— Acolo, sus, sunt sateliţii de comunicaţii. Care ne

asaltează cu informaţii. Pe unele hărţi virtuale arată de parcă cineva tricotează o eşarfă pentru lumea întreagă.

Se uită din nou la mine, cu ochi strălucitori.

— Irene spunea asta. De parcă cineva tricotează o eşarfă pentru lumea întreagă. O parte din eşarfă o reprezintă oamenii. Oameni bogaţi, digitizaţi, între un corp şi altul. Ghemuri de amintiri, sentimente şi gânduri, fiecare cu numărul lui.

Am înţeles ce urma, dar nu l-am întrerupt.

— Dacă eşti bun, cum era ea, şi ai echipamentul necesar, poţi capta acele semnale. Se numesc biţi mentali. Trăiri ale vedetei unei case de modă, idei ale unui teoretician al particulelor, amintiri din copilăria unui rege. Există o piaţă de desfacere pentru aşa ceva. Sigur, revistele mondene publică incursiuni în mintea celebrităţilor, dar totul e redactat, autorizat, dezinfectat. Interzis consumului public. Fără momente penibile, nimic care să pună într-o situaţie jenantă pe cineva sau să-i afecteze popularitatea, doar zâmbete mari, din plastic, din toate părţile. Dar nu de asta au nevoie oamenii.

Eu unul mă îndoiam. Astfel de reviste se bucurau de mare succes şi pe Lumea lui Harlan, singura dată când cititorii protestau fiind atunci când una dintre celebrităţi era surprinsă într-un moment de slăbiciune umană. Infidelitatea şi limbajul injurios provocau cea mai mare reacţie negativă din partea publicului. Ceea ce era logic. Toţi cei care nu se puteau abţine de la a petrece atât de mult timp în afara minţii lor nu voiau să vadă aceleaşi realităţi umane de bază reflectate în minţile idealizate ale celor pe care îi admirau.

— Cu biţii mentali obţii orice, continuă Elliott cu un entuziasm nefiresc, care am bănuit că era, de fapt, împrumutat de la soţia lui. Îndoiala, murdăria, omenescul. Unii sunt în stare să cheltuiască o avere pentru aşa ceva.

— Este ilegal?

Elliott arătă spre firma care-i purta numele.

— Piaţa informaţiilor era la pământ. Prea mulţi brokeri. O piaţă saturată. Aveam o asigurare de clonă şi

reîntrupare pentru mine, soţia mea şi Elizabeth, ale cărei prime trebuia să le achit. Pensia de fost militar nu-mi ajungea. Ce puteam face?

— Cât a primit? am întrebat eu încet.

Elliot privi spre ocean.

— Treizeci de ani.

După o vreme, cu ochii aţintiţi asupra orizontului, adăugă:

— Timp de şase luni n-am simţit nimic, pe urmă am deschis televizorul şi am văzut-o pe negociatoarea unei corporaţii în corpul Irenei.

Se întoarse pe jumătate spre mine şi scoase ceva ce semăna a râset.

— Corporaţia l-a cumpărat direct de la Închisoarea Centrală din Bay City. A plătit de cinci ori mai mult decât îmi puteam permite eu. Am auzit că nenorocita aia îi poartă corpul din două în două luni.

— Elizabeth a aflat?

Elliott înclină din cap o singură dată, ca o secure care cobora spre capul victimei.

— Într-o seară m-a forţat să-i spun. Eram cu nervii la pământ. Căutasem peste tot ceva de lucru, ceva de care să mă agăţ. Nu mai ştiam unde mă aflu sau ce se-ntâmplă. Vrei să ştii ce-a spus?

— Nu, am murmurat eu.

Nu mă auzi. Articulaţiile mâinilor i se albiră pe balustrada din fier.

— A spus: „Lasă, tată, când am să fiu bogată, am s-o răscumpăr pe mama.”

Situaţia ameninţa să scape de sub control.

— Uite ce e, Elliott, îmi pare rău de fiica ta, dar, din câte am auzit eu, nu lucra prin locurile frecventate de Bancroft. Clubul Exclusivist al lui Jerry nu e acelaşi lucru cu Stabilimentele…

Fostul sergent se răsuci brusc spre mine, cu o privire ucigătoare şi pumnii încleştaţi. Nu-i găseam vină. În faţa lui stătea omul lui Bancroft.

Însă asupra unui membru al Unităţii de Agenţi *nu poţi* să

sari – nu eşti condiţionat pentru aşa ceva. Am simţit că mă va ataca aproape înainte să-şi dea seama că o va face şi, într-o fracţiune de secundă, mi-am încordat corpul de împrumut. Vru să mă lovească în burtă, evitându-mi braţele pe care credea că le voi ridica, căutând să-mi rupă coastele. Dar nu-mi atinse nici braţele, nici restul corpului. M-am repezit în el, l-am dezechilibrat cu greutatea mea şi i-am pus piedică. În timp ce se sprijinea de balustradă, i-am aplicat un upercut scurt, cu cotul, în plexul solar. Şocul îl făcu să se albească la faţă. M-am urcat deasupra lui şi i-am înfipt degetele în gât, ca o furculiţă.

— Potoleşte-te, i-am spus răstit, puţin nesigur pe mine.

Sistemul neurochimic al noului corp nu era la fel de rafinat precum cele ale agenţilor din Unitatea Specială pe care le folosisem în trecut, plus că, din cauza mişcărilor bruşte, aveam senzaţia că cineva mă raşchetează pe sub piele cu o perie din sârmă.

M-am uitat în jos, la Elliott.

Ochii lui erau la o palmă de ai mei şi, chiar dacă-l strângeam de gât ca într-un cleşte, erau tot plini de furie. Gâfâia în timp ce încerca să scape din strânsoare şi să mă lovească.

L-am desprins de balustradă şi l-am proptit în faţa mea, ţinându-l la distanţă cu un braţ.

— Ascultă, n-am făcut atâta drum până aici ca să-mi dau cu părerea. Vreau să aflu nişte lucruri. Ce te face să crezi că fiica ta are vreo legătură cu Bancroft?

— Fiindcă mi-a spus *cu gura ei,* nenorocitule, şuieră el. Mi-a spus ce-a făcut Bancroft.

— Ce-a făcut?

Clipi repede, furia strânsă în el transformându-se în lacrimi.

— Tot felul de lucruri murdare. De care *avea nevoie.* Îndeajuns de murdare ca să nu le uiţi niciodată. Îndeajuns de murdare ca să plătească pentru ele.

Sursa de venit. „Lasă, tată, când o să fiu bogată, o s-o răscumpăr pe mama.” O greşeală uşor de făcut atunci când eşti tânăr. Dar nimic nu se câştigă uşor.

— Crezi că din cauza asta a murit?

Întoarse capul şi mă privi ca pe o specie mult prea veninoasă de păianjeni de pe podeaua bucătăriei lui.

— N-a *murit,* domnule. A fost omorâtă. Cu un brici, tăiată în bucăţi.

— La proces s-a stabilit că a fost vorba de un client, nu de Bancroft.

— De unde să ştie ăia? întrebă el cu năduf. Corpul primeşte un nume, dar cum să ştii cine se ascunde în el? Cine plăteşte pentru el?

— L-au găsit?

— Pe ucigaşul unei curve de la biocabine? De unde până unde? Doar nu lucra în Stabilimente…

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, Elliott. Dacă spui că Bancroft frecventa clubul lui Jerry, te cred. Dar trebuie să recunoşti că nu pare deloc a fi stilul lui. L-am întâlnit, am stat de vorbă cu el. Nu mi se pare a fi tipul care să facă turul bordelurilor de mâna a doua.

Elliott privi în altă parte.

— La ce să te aştepţi de la un matus? întrebă el.

Se înnoptase de-a binelea. Pe puntea înclinată a navei de război începuse spectacolul. Ne-am uitat amândoi la lumini, am auzit frânturi de muzică, ca nişte transmisii dintr-o lume la care nu puteam avea acces niciodată.

— Elizabeth e încă la păstrare, am zis eu încet.

— Da, şi ce dacă? Poliţa de reîntrupare nu mai e valabilă de patru ani, când am prăpădit toţi banii pe un avocat care se lăuda că rezolvă cazul Irenei, replică Elliott uitându-se spre faţada luminată difuz a firmei lui. Arăt eu a om care va da de o mină de aur cât de curând?

Nu mai aveam ce să-i spun. L-am lăsat privind luminile de pe navă şi m-am întors la maşină. Stătea tot acolo când am ieşit din orăşel. Nemişcat.

PARTEA II: REACŢIA

(Intervenţie în forţă)

Capitolul 9

Am sunat-o pe Prescott din maşină. Arăta uşor iritată în timp ce imaginea se limpezea pe micul ecran prăfuit încastrat în bordul maşinii.

— Kovacs, ai găsit ce căutai?

— Tot nu ştiu ce caut, am răspuns eu vesel. Ce crezi, Bancroft a frecventat vreodată biocabinele?

Prescott făcu o grimasă.

— Ce întrebare!

— Bun, atunci să pun alta. Leila Begin a lucrat vreodată în biocabine?

— Habar n-am, Kovacs.

— Atunci te rog să verifici. Aştept, am spus pe un ton glacial.

Sila bine disimulată a lui Prescott nu se asorta prea bine cu suferinţa pricinuită lui Victor Elliott de soarta fiicei sale.

Am bătut darabana pe volanul maşinii cât a dispărut avocata de pe ecran, fredonând un cântec pescăresc din Millsport, care se potrivea cu ritmul. Afară, ţărmul oceanului aluneca în noapte, iar mirosurile şi zgomotele apei păreau s-o fi luat razna. Nimic definit, niciun iz de belabumbac în vântul ce bătea din larg.

— Am găsit, zise Prescott aşezându-se în dreptul telefonului-scaner, un pic stingheră. Arhivele din Oakland arată că a lucrat de două ori în biocabine, înainte să fie angajată într-unul dintre Stabilimentele din San Diego. Probabil la recomandarea cuiva sau a fost remarcată de un recrutor de talente.

Cu recomandarea lui Bancroft ar fi putut intra oriunde. Am rezistat tentaţiei de a o spune.

— Ai vreo imagine?

— Cu Begin? întrebă Prescott şi ridică din umeri. Numai una bidimensională. Vrei să ţi-o trimit?

— Te rog.

Telefonul străvechi al maşinii scoase un fâşâit în timp ce încerca să se adapteze la noul semnal; în cele din urmă,

trăsăturile Leilei Begin prinseră contur. M-am dat mai aproape ca să văd ce căutam. Mi-au trebuit câteva secunde bune, dar am găsit.

— În regulă. Acum îmi poţi da adresa locului în care a lucrat Elizabeth Elliott? E vorba de Clubul Exclusivist al lui Jerry. Pe strada Mariposa.

— Mariposa colţ cu San Bruno, am auzit vocea lui Prescott din dosul figurii bosumflate a Leilei Begin. Dumnezeule mare, e chiar sub vechea autostradă. Asta e împotriva regulilor de siguranţă!

— Poţi să-mi trimiţi o hartă, cu drumul marcat dinspre pod?

— Vrei să mergi acolo? În noaptea asta?

— Doamnă Prescott, în locurile astea nu prea se lucrează ziua, am zis eu cu răbdare în glas. Bineînţeles că merg acolo în noaptea asta.

Am simţit-o cum şovăie.

— Nu e o zonă recomandată, Kovacs. Trebuie să ai grijă.

De data aceasta nu m-am mai obosit să-mi reţin un chicot. Era ca şi cum îi spune unui chirurg să aibă grijă să nu se murdărească de sânge. Cred că m-a auzit.

— Îţi trimit harta imediat, spuse ea înţepat.

Faţa Leilei Begin dispăru, făcând loc unei reţele de străzi, ca o broderie complicată. Oricum nu mai aveam nevoie s-o văd. Avea părul purpuriu-irizat, gâtul aproape sufocat de un colier din oţel şi ochii machiaţi strident... liniile feţei erau însă cele care o dădeau de gol. Aceleaşi linii care se anunţau pe faţa fiicei lui Victor Elliott, în Kodakristal. Asemănare aproximativă, dar de netăgăduit.

Miriam Bancroft.

Ploua când m-am întors în oraş, o burniţă fină care se cernea din cerul întunecat. Am parcat peste drum de clubul lui Jerry şi am privit cum firma de neon clipea printre dârele şi picăturile de apă de pe parbriz. Undeva, în întunecimea de sub oasele din piatră ale autostrăzii, holograma unei femei dansa într-un pahar de cocktail, probabil un defect de transmisie, fiindcă imaginea se

pierdea mereu.

Îmi făcusem griji că maşina ar putea atrage atenţia, dar curând mi-am dat seama că o maşină terestră era ceva obişnuit în acea parte a oraşului. Majoritatea vehiculelor din faţa clubului erau terestre; singurele excepţii erau taxiurile aeriene care, din când în când, coborau în spirală ca să lase sau să ia clienţi, pentru a se alătura din nou traficului cu acurateţea şi viteza pe care numai un pilot automat şi le putea permite. Cu luminile lor multiple, roşii, albastre şi albe, arătau ca nişte vizitatori plini de bijuterii de pe altă planetă, de-abia atingând pavajul crăpat, plin de gunoaie, în timp ce clienţii săreau din ele sau urcau la bord.

Am privit aşa preţ de o oră. Clubului chiar îi mergea bine, clientelă din belşug, mai ales de sex masculin. Clienţii erau verificaţi la intrare de un paznic robot, copia aproape identică a unei caracatiţe ce se strângea şi se lăţea ca un acordeon, prins de buiandrugul uşii de la intrare. Unii erau nevoiţi să lase acolo obiectele ascunse, arme probabil, iar alţii, puţini, făceau cale întoarsă. Fără să protesteze – cu un robot nu te poţi certa. Afară, oamenii îşi parcau maşinile, urcau sau coborau din ele şi se tocmeau pentru o marfă pe care n-o puteam desluşi de la distanţă. La un moment dat, doi inşi săriră la bătaie cu cuţitele, în umbrele dintre doi piloni de susţinere ai autostrăzii, dar fără prea mult spor. Unul dintre combatanţi se îndepărtă şchiopătând, strângând cu cealaltă mână braţul crestat, celălalt intră la loc; în club, de parcă ieşise doar ca să se uşureze.

Am coborât din maşină, m-am asigurat că are alarma în funcţiune şi am luat-o încet pe stradă. Doi traficanţi şedeau picior peste picior pe capota unei maşini, apăraţi de ploaie de o unitate de repulsie statică aşezată la picioare. Ridicară privirea spre mine în timp ce mă apropiam de ei.

— Vrei un disc, amice? Spinneri proaspeţi din Ulan Bator, calitatea întâi.

Am trecut agale pe lângă ei şi am clătinat din cap alene.

— Stiff?

Am repetat gestul. Am ajuns în dreptul robotului, m-am oprit, în timp ce braţele lui mă percheziţionau, şi am dat să trec pragul când vocea sintetică, dogită, anunţă: „Curat”. Unul dintre braţe mă împunse uşor în spate.

— Vrei în cabină sau la bar?

Am ezitat, prefăcându-mă că încerc să mă hotărăsc.

— Care-i treaba cu barul?

— Ha, ha, ha.

Robotul fusese programat să râdă. Ca un grăsan care se îneacă într-un butoi cu sirop. Se întrerupse brusc.

— Barul înseamnă *priveşte,* dar *nu atinge.* Nu pui banii jos, ţii mâinile acasă. Regula casei. Se aplică şi în cazul celorlalţi clienţi.

— Vreau în cabină, am zis eu, nerăbdător să scap de hăhăiala mecanică.

Prin comparaţie, traficanţii de pe stradă erau mici copii.

— Pe trepte în jos şi la stânga. Ia un prosop de pe masă.

Am coborât cele câteva trepte din metal şi am făcut la stânga, pe un coridor cu lumini roşii, fixate în tavan, care se roteau precum cele de pe taxiurile de afară. O muzică ritmică, neîntreruptă, monotonă, biciuia aerul de parcă localul era ventriculul unei inimi uriaşe, ţinute în viaţă de tetramet. Aşa cum îmi spusese robotul, pe o masă dintr-o nişă era un morman de prosoape albe, curate, iar dincolo de nişă se înşiruiau uşile cabinelor. Am trecut pe lângă primele patru, două dintre ele fiind neocupate, şi am păşit în a cincea.

Podeaua era acoperită cu un material lucios precum satinul, cam de doi metri pe trei. Nu se vedea nicio pată fiindcă singura sursă de lumină era o cireaşă rotativă, în genul celor de pe coridor. Aerul era cald şi stătut. Sub umbrele intermitente, într-un colţ, se afla o consolă de credit, uzată, vopsită într-un negru mat, cu un display digital deasupra şi un led roşu. Consola era prevăzută cu o fantă pentru carduri de credit şi bani peşin. Nu şi pentru credit ADN. Peretele din faţă era din sticlă glazurată.

Mai văzusem aşa ceva la o autobancă, în timp ce traversam oraşul – de acolo retrăsesem un teanc de

bancnote. Am scos o bancnotă plastifiată de valoare mai mare şi am introdus-o în fantă. Am apăsat pe butonul de pornire. Creditul apăru scris cu cifre roşii. Uşa se închise lin în spatele meu, estompând muzica. Apoi un corp se izbi cu toată puterea de peretele din sticlă glazurată făcându-mă să tresar. Cifrele de pe display se treziră la viaţă. Cheltuieli minime până acum. Am studiat corpul lipit de sticlă. Sâni mari presaţi, profil de femeie şi contururile neclare ale şoldurilor şi coapselor. Gemete uşoare, filtrate prin difuzoare ascunse. O voce întretăiată:

— Vrei să mă vezi, să mă vezi, să mă vezi…?

O cavitate rezonantă ieftină montată pe vocoder.

Am apăsat din nou pe buton. Sticla se deglazură, iar femeia din spatele ei deveni vizibilă. Se mută dintr-o parte într-alta, arătându-mi totul, corpul bine lucrat, sânii măriţi, apoi se aplecă şi linse sticla cu vârful limbii, răsuflarea aburind-o din nou. Cu ochii în ochii mei.

— Vrei să mă atingi, să mă atingi, să mă atingi…?

Nu ştiu dacă era vorba de un mesaj subsonic, subliminal, cert e că reacţionam conform aşteptărilor. Am simţit cum mi se întăreşte penisul şi se ridică. Mi-am înfrânat pornirea şi am trimis sângele înapoi, în muşchi, la fel cum procedam când mă pregăteam de luptă. Pentru scena asta trebuia să fiu stăpân pe mine. Am apăsat din nou pe butonul de debit. Paravanul din sticlă se dădu în lături şi femeia păşi înăuntru, ca şi cum ieşise de sub duş. Se apropie de mine cu o mână întinsă, făcută căuş.

— Spune-mi ce vrei, dragule, zise ea de undeva, din fundul gâtului, cu o voce încordată, lipsită de efectul vocoderului.

Mi-am dres glasul.

— Cum te cheamă?

— Anenome. Vrei să ştii de ce mi se spune aşa?

Mâna ei se pusese pe treabă. În spatele ei, contorul torcea uşor.

— Mă interesează o fată care a lucrat aici.

Acum încerca să-mi scoată cureaua.

— Dragule, nicio fată care a lucrat aici n-ar fi fost în

stare să-ţi facă ce-ţi pot face eu. Ce-ai vrea să…?

— O chema Elizabeth. Era numele ei adevărat. Elizabeth Elliott.

Îşi lăsă mâinile să cadă şi masca stării de excitare îi alunecă de pe faţă ca şi cum fusese unsă cu grăsime pe dinăuntru.

— Ce dracu' vrei de la mine? Eşti de la Sia?

— De unde?

— De la Sia. De la poliţie, aproape că strigă ea, îndepărtându-se de mine. Eşti al nu ştiu câtelea care…

— Nu.

Am făcut un pas spre ea. Se ghemui, o poziţie de apărare pe care se vedea că o mai adoptase şi altă dată. M-am dat înapoi şi am spus cu voce scăzută:

— Nu, sunt maică-sa.

Tăcere încordată. Tânăra mă fulgeră cu privirea.

— Aiurea. Mama lui Lizzie e la închisoare.

— Nu, am spus eu, am prins-o de mână şi i-am lipit-o de vintrele mele. Pipăie aici. Vezi? Nicio reacţie. Mi-au dat un corp de bărbat, dar sunt femeie. Nu pot, n-aş putea…

Se ridică puţin, pipăindu-mă fără tragere de inimă.

— Arăţi de parcă tocmai ai ieşit din cuvă, zise ea, neîncrezătoare. Dacă de-abia te-au scos de-acolo, cum se face că nu ţi-au dat corpul unui amărât de narcoman, eliberat pentru bună purtare?

— Nu e vorba de aşa ceva.

Antrenamentul complex pe care-l făcusem în cadrul Unităţii de Agenţi îmi reveni brusc în minte, ca o escadrilă de avioane de asalt care lasă în siaj minciuni la limita plauzibilului şi a detaliilor cunoscute doar pe jumătate. Am simţit din nou euforia care anunţa începutul oricărei misiuni.

— Ştii pentru ce m-au închis?

— Lizzie spunea ceva despre nişte biţi mentali…

— Aşa e. Dipping. Ştii de la *cine* i-am luat?

— Nu. Lizzie nu mi-a povestit prea multe…

— Elizabeth nu ştia prea multe. Şi nici în presă n-a ajuns.

Tânăra cu sânii mari îşi puse mâinile în şolduri.

— De la cine…

Am schiţat un zâmbet.

— Mai bine să nu ştii. De la cineva sus-pus. De la cineva îndeajuns de puternic ca să mă scoată de acolo şi să-mi dea corpul ăsta.

— Dar nu îndeajuns de puternic ca să-ţi dea un corp cu aia de femeie.

Vocea Anenomei trăda în continuare neîncredere, dar convingerea îi lua rapid locul, ca un banc de peşti atraşi de recifuri. *Voia* să creadă această mamă închipuită, care pornise în căutarea fiicei pierdute.

— Cum se face că ai primit un corp de bărbat?

— Am încheiat un târg, i-am spus eu, alunecând pe lângă adevăr ca să fac povestea cât mai credibilă. Această… persoană… M-a scos de acolo cu condiţia să fac ceva pentru ea. Un lucru pentru care e nevoie de un corp de bărbat. Dacă-l fac, ne alegem cu un corp nou, şi eu, şi Elizabeth.

— Zău? Atunci de ce-ai venit aici?

O urmă de amărăciune din vocea ei îmi spunea că părinţii n-ar fi căutat-o niciodată acolo. Şi că mă credea. Mi-am completat ultimele detalii ale minciunii:

— E o problemă cu reîntruparea lui Elizabeth. Cineva blochează procedura. Vreau să ştiu cine e şi de ce se opune. Ştii cine a hăcuit-o?

Clătină din cap, cu privirea în podea.

— O mulţime de fete păţesc chestii din astea, zise ea încet. Dar Jerry ne încheie asigurări pentru orice eventualitate. Se pricepe la aşa ceva şi chiar ne stochează dacă avem nevoie de mai mult timp ca să ne vindecăm. Dar, cu siguranţă, cel care i-a făcut aşa ceva lui Lizzie nu vine regulat aici.

— Elizabeth avea clienţi care o vizitau regulat? Cineva mai important? Cineva mai ciudat?

Ridică privirea spre mine. Puteam să citesc mila din ochii ei. Mi-am dat seama cât de convingător eram în rolul Irenei Elliott.

— Doamnă Elliott, toţi cei care vin aici sunt ciudaţi. Dacă n-ar fi, n-ar mai veni aici.

M-am forţat să tresar.

— Cineva mai important?

— Nu ştiu… Doamnă Elliott, adevărul e că, deşi mi-a fost simpatică şi de câteva ori chiar m-a ajutat cu un cuvânt bun când eram disperată, n-am fost foarte apropiată de Lizzie. Lizzie a fost mai apropiată de Chloe şi de…

Făcu o pauză, apoi adăugă repede:

— Nu în sensul ăla al cuvântului, dar îşi făceau confidenţe, ea şi Chloe, şi Mac. Vorbeau mereu…

— Pot să vorbesc şi eu cu ele?

Privi în jur, speriată, de parcă auzise un zgomot inexplicabil. Aducea cu un animal hăituit.

— Mai bine… nu. Lui Jerry nu-i place să vorbim cu vizitatorii. Dacă ne prinde…

Am pus la bătaie toată forţa de convingere a unui agent special, în expresia feţei şi în tonul vocii.

— Poate te interesezi pentru mine…

Privi şi mai speriată, deşi glasul îi deveni mai grav.

— Desigur. Am să întreb. Dar nu acum. Trebuie să pleci de aici. Vino mâine, la aceeaşi oră. Şi aceeaşi cabină. Am să încerc să fiu disponibilă. Spune-le că ai făcut o programare.

I-am luat mâna şi am strâns-o uşor.

— Mulţumesc, Anenome.

— Nu mă cheamă Anenome, zise ea scurt. Mă cheamă Louise. Spune-mi Louise.

— Mulţumesc, Louise, am spus eu fără să-i dau drumul la mână. Mulţumesc că faci asta…

— Să ştii că nu promit nimic, zise ea încercând să asprească tonul. Am să întreb, asta e tot. Acum te rog să pleci.

Îmi arătă cum să contramandez restul de plată pe consola de credit şi uşa se deschise imediat. Nimic altceva. N-am încercat s-o ating din nou. Am ieşit pe uşă în tăcere, lăsând-o acolo, cu braţele încrucişate şi cu capul în jos, privind podeaua căptuşită cu satin a cabinei ca şi cum abia

atunci o văzuse pentru prima oară.

Luminată în roşu.

Afară, strada arăta la fel. Cei doi traficanţi erau tot acolo, în negocieri aprinse cu un mongol uriaş care se sprijinea de capota maşinii şi privea un obiect pe care-l ţinea în mâini. Caracatiţa îşi arcui braţele ca să mă lase să trec. Am păşit în ploaia măruntă. Mongolul ridică privirea în timp ce treceam pe lângă el şi se schimbă la faţă, semn că mă recunoştea.

M-am oprit, m-am întors şi l-am văzut cum lasă privirea în jos, mormăind ceva către traficanţi. Sistemul neurochimic se activă imediat, ca un fior pe şira spinării. M-am apropiat de maşină, moment în care conversaţia monosilabică dintre cei trei încetă. Mâinile le alunecară în buzunare şi prin alte cotloane. Ceva mă mâna de la spate, ceva care avea prea puţin de-a face cu privirea pe care mi-o aruncase mongolul. Ceva întunecat ce-şi desfăcuse aripile peste nefericirea reţinută din cabină, o reacţie necontrolată pentru care Virginia Vidaura m-ar fi făcut cu ou şi cu oţet. Parcă-l auzeam pe Jimmy de Soto cum îmi şopteşte la ureche.

— Mă aşteptai? l-am întrebat pe mongol, care era cu spatele la mine, şi am văzut cum i se încordează muşchii.

Poate că unul dintre traficanţi anticipa ce avea să se-ntâmple, fiindcă ridică împăciuitor o mână.

— Uşurel, spuse el cu o voce moale.

L-am fulgerat cu privirea, făcându-l să-şi înghită restul cuvintelor.

— Am întrebat...

În clipa aceea, mongolul se desprinse, urlând, de capota maşinii şi îşi abătu braţul de mărimea unui jambon asupra mea. Lovitura nu-şi atinse ţinta, dar, evitând-o, am fost nevoit să mă dau un pas înapoi. Traficanţii îşi scoaseră armele, una mai fioroasă decât alta, din metal negru-cenuşiu, care-şi scuipau gloanţele sacadat, printre stropii de ploaie. M-am ferit de trasoare ascunzându-mă după mongol, căruia i-am aplicat o lovitură cu muchia palmei în

faţa schimonosită. Am auzit cum îi trosneşte un os şi am sărit pe maşină în timp ce traficanţii se chinuiau să înţeleagă unde sunt. Senzorii neurochimici îşi făceau treaba cu brio – mişcările celor doi păreau că au viteza mierii de albine, groasă, turnată într-un pahar. Cu o lovitură de picior laterală am zdrobit degetele încleştate în jurul unei arme îndreptate spre mine. Stăpânul lor scoase un ţipăt de durere în timp ce repezeam un pumn în tâmpla celuilalt. Amândoi căzură de pe maşină, unul gemând în continuare, celălalt în nesimţire sau poate chiar mort. M-am ghemuit la pământ.

Mongolul o luă la fugă.

Am sărit pe maşină şi de acolo după el, fără să stau pe gânduri. Am simţit imediat duritatea asfaltului, şi cum mi se îndoaie picioarele de durere, dar senzorii neurochimici atenuară impactul. Mongolul nu era departe, la vreo zece metri. Am ridicat capul şi am sprintat.

Mongolul alerga în zigzag, ca un avion de asalt care vrea să scape de tirul urmăritorului. Pentru un ins de gabaritul lui, se mişca foarte repede printre pilonii de susţinere ai autostrăzii şi prin umbrele lăsate de aceştia, mărind distanţa dintre noi la mai bine de douăzeci de metri. Am iuţit pasul, junghiurile din piept făcându-mă să tresar. Ploaia, care se înteţise între timp, mă bătea în faţă.

Lua-le-ar dracu' de ţigări!

Am ieşit de sub pilonii de susţinere şi am traversat o intersecţie pustie, unde semafoarele erau lăsate pe o parte, ca nişte inşi care băuseră prea mult. Unul dintre ele se trezi la viaţă şi îşi schimbă culoarea tocmai când trecea mongolul pe lângă el. O voce de robot senil strigă, dogit, la mine: *Traversează acum. Traversează acum. Traversează acum.* Traversasem deja. Ecourile mă urmăriră insistent câteva zeci de metri.

Am trecut pe lângă carcasele vehiculelor abandonate, care nu fuseseră mutate din locul lor de lângă bordură de ani întregi. Pe lângă vitrine acoperite de grilaje şi obloane care poate erau ridicate în timpul zilei pentru a expune marfa, pe lângă o gură de canal din care ieşeau aburi, ca o

vietate din altă lume. Asfaltul de sub picioare aluneca din cauza ploii şi a noroiului cenuşiu, un amestec de apă şi gunoaie putrezite, de mult nestrânse. Pantofii pe care-i primisem de la Bancroft odată cu costumul de vară aveau talpa subţire, fără aderenţă. Doar echilibrul perfect al sistemului neurochimic mă ţinea drept.

Când ajunse lângă două maşini abandonate, mongolul aruncă o privire peste umăr şi, văzând că sunt în continuare pe urmele lui, o luă la stânga, pe lângă ultimul vehicul. Am încercat să-mi ajustez traiectoria şi să-i tai calea, traversând strada în diagonală până la cele două maşini abandonate, dar mongolul îmi înţelesese intenţia. Ajuns în dreptul primei maşini, m-am oprit brusc, dar am alunecat câţiva metri. Am sărit pe capota maşinii ruginite şi de acolo, în oblonul unui magazin. Oblonul din metal zăngăni sub greutatea mea şi, sfârâind, aproape că-mi arse palmele din cauza curentului de joasă frecvenţă la care era conectat împotriva eventualilor spărgători. Peste drum, mongolul reuşise să adauge zece metri distanţei dintre noi.

Huruitul unui vehicul deasupra mea mă făcu să ridic privirea.

Am zărit silueta mongolului pe partea cealaltă a străzii şi am pornit-o din nou după el, blestemând clipa în care refuzasem ca Bancroft să-mi dea o armă. De la distanţa asta, o armă cu laser ar fi secerat uşor picioarele mongolului. În disperare de cauză, am tras cât am putut de mine, forţându-mi plămânii să mă ajute să-l ajung din urmă. Poate aşa intra în panică şi îşi pierdea suflul.

Nu se întâmplă exact cum voiam eu, doar ceva pe aproape. Clădirile din stânga noastră lăsară loc unui teren viran mărginit de un gard căzut în paragină. Mongolul privi în urmă şi astfel făcu prima greşeală. Se opri, încercă să sară gardul, dar gardul se prăbuşi, iar mongolul trecu peste el în patru labe şi dispăru în întuneric. Am rânjit şi l-am urmat. În sfârşit, eram în avantaj.

Poate spera să se piardă în întuneric sau se aştepta să-mi scrântesc o gleznă pe terenul denivelat. Dar reflexele mele condiţionate, de agent special, îmi dilatară imediat

pupilele şi-mi conduseră paşii pe terenul denivelat, senzorii menţinându-mi o viteză constantă. Pământul aluneca sub picioarele mele la fel cum aluneca şi sub Jimmy de Soto, în visul de peste noapte. Încă o sută de metri în ritmul ăla şi aveam să-l ajung din urmă pe amicul meu mongol, cu condiţia să nu beneficieze şi el de vizibilitate augmentată.

Într-un târziu, după ce-am trecut de terenul viran şi am ajuns la un alt gard, din sârmă, distanţa se reduse la cei zece metri de la început. Mongolul escaladă gardul, sări în partea cealaltă şi o luă la fugă pe stradă, în timp ce eu tocmai ajungeam la gard; brusc, mi s-a părut că se împiedică de ceva. Am sărit repede dincolo şi am aterizat fără probleme. Probabil mă auzise, fiindcă se răsuci spre mine, meşterind ceva la obiectul pe care-l ţinea în mâini. Am văzut ţeava şi m-am aruncat la pământ.

M-am lovit rău şi m-am julit la mâini în timp ce mă rostogoleam. Un fulger lumină locul în care tocmai fusesem. Am simţit cum mă învăluie mirosul greu de ozon şi cum îmi vâjâie urechile din cauza detunăturii. M-am rostogolit mai departe, în timp ce pistolul cu particule trăgea din nou, cât pe-aci să-mi carbonizeze umărul. Un val de aburi ţâşni din strada umedă. Am căutat să mă adăpostesc undeva, dar unde?

— LASĂ ARMA JOS!

Mai multe lumini pulsatorii se aprinseră brusc deasupra noastră, difuzorul răsunând în noapte precum vocea unui zeu-robot. Un proiector se aprinse brusc şi ne copleşi cu focul lui alb. De unde mă făcusem una cu pământul am mijit ochii şi am desluşit conturul unui vehicul al poliţiei rutiere, la cinci metri deasupra străzii, cu luminile lui intermitente. Mica furtună stârnită de turbinele sale învolburau bucăţile de hârtie şi plastic, lovindu-le de zidurile clădirilor din apropiere şi chiar lipindu-le de ele, ca nişte molii aflate pe moarte.

— RĂMÂI PE LOC! tună difuzorul din nou. LASĂ ARMA JOS!

Mongolul ridică pistolul cu particule, ochi, iar pilotul

înclină vehiculul ca să evite impactul. Turbina atinsă se umplu de scântei şi vehiculul se clătină ameninţător. De sub botul lui ţâşniră rafalele unei mitraliere, dar mongolul traversase deja strada, spulberase o uşă şi acum trecea dincolo de ea, prin gaura plină de fum.

Am auzit ţipete dinăuntru.

M-am ridicat încet şi am privit cum vehiculul aterizează la mai puţin de un metru de mine. Un extinctor acoperea cu spumă turbina care fumega, pătând inclusiv strada de alb. În spatele pilotului se deschise scârţâind o trapă şi în cadrul ei apăru Kristin Ortega.

Capitolul 10

Vehiculul era o versiune austeră al celui în care ajunsesem la Suntouch House, motiv pentru care în cabină era mult zgomot. Ortega se văzu nevoită să strige ca să acopere huruitul motoarelor.

— Trimitem o echipă după el, dar, dacă e conectat, îşi poate schimba semnătura chimică a corpului înainte de ivirea zorilor. După aia va trebui să ne bazăm doar pe martori. Ca în Epoca de Piatră. Iar în partea asta a oraşului...

Vehiculul se înclină şi Ortega arătă spre labirintul de străzi de dedesubt.

— Priveşte. I se spune Cartierul Derbedeilor. Cu ani în urmă i se spunea Limanul, când era o zonă liniştită.

— De ce s-a schimbat?

Ortega ridică din umeri pe scaunul protejat de o sită din oţel.

— Din cauza crizei economice. Ştii cum e. Azi ai casa ta, poliţa de asigurare a reîntrupării plătită la timp, mâine eşti pe stradă, cu grija unei singure vieţi.

— E greu.

— Mie-mi spui... Kovacs, ce *dracu'* căutai la clubul lui Jerry?

— Am avut chef de o tăvăleală. Ce, e interzis de lege?

Mă privi lung.

— Nu te-ai dus acolo ca să te distrezi. N-ai stat nici măcar zece minute.

Am ridicat şi eu din umeri, cu o mină care se voia smerită.

— Dacă ai fi fost descărcată vreodată într-un corp de bărbat, direct din cuvă, ai şti care e senzaţia. Hormonii. Gata să sară din tine. Şi, într-un club ca al lui Jerry, nu trebuie să faci performanţe.

Buzele lui Ortega se arcuiră în ceva ce semăna a zâmbet. Se aplecă spre mine.

— Basme, Kovacs. Bas-me! Ţi-am accesat dosarul din

Millsport. Profilul psihologic. Specialiştii îl numesc gradientul Kemmerich, iar al tău e atât de înclinat, încât trebuie să fii ditamai alpinistul ca să ajungi în vârf. Tot ce faci, vrei să faci la perfecţie.

— Mda, am zis eu şi mi-am aprins o ţigară. Doar ştii că, pentru unele femei, poţi face o mulţime de lucruri în zece minute.

Ortega îşi dădu ochii peste cap şi dădu din mână a lehamite, de parcă voia să alunge o muscă ce-i bâzâia în jurul feţei.

— Aha! Şi vrei să-mi spui că locul ăsta, păstorit de Jerry, e tot ce-ţi poţi permite cu creditul pe care-l ai de la Bancroft?

— Nu-i vorba de bani, am răspuns eu, întrebându-mă dacă acela era motivul pentru care oamenii ca Bancroft ajungeau în Cartierul Derbedeilor.

Ortega îşi rezemă capul de geam şi privi cum plouă.

— Ai primit un pont, Kovacs. Te-ai dus la clubul lui Jerry ca să verifici ce-a făcut Bancroft acolo. N-am nevoie de prea mult timp ca să aflu ce şi cum, dar mi-ar fi mai uşor dacă mi-ai spune totul acum.

— De ce? Ziceai că nu mai există cazul Bancroft, că s-a închis. Ce te mai interesează?

Întrebarea o făcu să se întoarcă spre mine, scăpărând din ochi.

— Mă interesează să fie pace. Poate n-ai observat, dar, de câte ori ne întâlnim, se lasă cu focuri de armă de mare calibru.

Mi-am răsfirat degetele de la ambele mâini.

— Nu sunt înarmat. Şi nu fac decât să pun întrebări. Apropo… Cum de-ai apărut chiar în clipa în care a început balul?

— Din întâmplare.

N-am insistat. Ortega mă urmărea, mai mult ca sigur. Ceea ce însemna că era vorba de un caz mult mai complicat decât lăsa ea să se înţeleagă.

— Ce se va întâmpla cu maşina mea?

— O ridicăm noi. Tu anunţă firma de la care ai închiriat-

o. Să vină cineva s-o ia de la secţie. Doar dacă n-ai nevoie de ea…

Am clătinat din cap.

— Fii sincer, Kovacs. De ce-ai închiriat o maşină terestră? La cât te plăteşte Bancroft, puteai să iei una din asta, zise plesnind peretele de lângă ea.

— Îmi place să mă deplasez la sol. Aşa simt mai bine distanţele. Iar pe Lumea lui Harlan nu prea apelăm la vehicule aeriene.

— Zău?

— Zău. Ascultă, tipul care era să vă trântească la pământ adineauri…

— Poftim? făcu ea, ridicând din sprânceană, gest despre care începeam să cred că e ticul ei. Mie mi s-a părut că noi ţi-am salvat noul corp adineauri. Pe tine voia să te mătrăşească tipul ăla.

— Bine, fie cum spui tu. Tipul mă aştepta.

— Te aştepta?

Nu ştiu ce gândea cu adevărat, dar pe faţă i se citea neîncrederea.

— Din câte au declarat ăia doi care vindeau stiff şi pe care i-am luat cu duba, tipul tocmai cumpăra de la ei, continuă ea. Era client vechi.

Am clătinat din cap.

— Mă aştepta. Când m-am apropiat ca să vorbesc cu el, a luat-o la fugă.

— Poate că nu i-a plăcut mutra ta. Unul dintre traficanţi, cred că ăla căruia i-ai spart capul, spunea că erai pornit să omori pe cineva.

Ortega ridică din umeri şi adăugă:

— Au spus că tu ai pornit cearta şi cred c-au dreptate.

— În cazul ăsta de ce nu mă acuzi oficial?

— Pe ce bază? întrebă ea scoţând un rotocol de fum imaginar. Vătămarea organică (reparabilă prin intervenţie chirurgicală) a doi traficanţi de stiff? Punerea în pericol a unui vehicul al poliţiei? Tulburarea liniştii din Cartierul Derbedeilor? Să fim serioşi, Kovacs. Chestii din astea se întâmplă în fiecare noapte în faţa clubului lui Jerry. Sunt

prea obosită ca să mă ocup de hârţoage.

Vehiculul se lăsă pe o parte şi am văzut pe geam conturul difuz al unui turn. Era Hotelul Hendrix. Acceptasem oferta lui Ortega de a fi dus acasă cu aceeaşi intenţie cu care acceptasem călătoria la Suntouch House – ca să văd ce vrea de la mine. Înţelepciune căpătată în anii cât fusesem agent special. Lasă-te dus de val ca să vezi unde ajungi. N-aveam niciun motiv să cred că Ortega mă minţea în privinţa destinaţiei, dar o parte din mine chiar rămase surprinsă la vederea turnului. Agenţii speciali nu stau foarte bine la capitolul încredere.

După o scurtă dispută cu hotelul privind permisiunea de a ateriza, pilotul ne lăsă pe un helioport murdar din vârful turnului. Am simţit cum vântul zgâlţâie vehiculul uşor din toate încheieturile. Când trapa se deschise, frigul dădu buzna în cabină. Am dat să cobor. Ortega rămase pe loc, privindu-mă pieziş, enigmatic. Mă încerca din nou starea de nelinişte din noaptea trecută. Simţeam nevoia să pun întrebarea care-mi stătea pe buze ca un strănut ce nu putea fi oprit.

— Hei, cum v-aţi descurcat cu Kadmin?

Se foi pe scaun şi întinse un picior, lung, punându-şi gheata pe locul pe care tocmai îl părăsisem. Şi schiţă un zâmbet.

— A intrat în malaxorul legii. Mai devreme sau mai târziu îl rezolvăm noi.

— Foarte bine, am zis eu şi am ieşit în ploaia şi vântul de afară. Mulţumesc pentru deranj, am adăugat ridicând vocea.

Înclină din cap cu un aer grav, apoi îşi lăsă capul pe spate ca să-i spună ceva pilotului. Huruitul turbinelor se amplifică, iar eu m-am îndepărtat repede de trapa care începea să se închidă. În timp ce făceam paşi înapoi, vehiculul se desprinse de turn şi se înălţă, fulgerând noaptea cu luminile lui. Am zărit în fugă faţa lui Ortega prin geamul cabinei brăzdat de ploaie, apoi vântul păru că poartă cu el micul vehicul, ca pe o frunză de toamnă, lăsându-l în jos, spre străzile de dedesubt. După câteva

secunde se pierdu printre miile de alte vehicule care brăzdau cerul. M-am întors şi am pornit spre scară, luptându-mă cu vântul. Costumul era îmbibat de apă. Nu înţelegeam nici în ruptul capului ce-l apucase pe Bancroft să mă îmbrace ca de vară când în Bay City vremea se schimba de la o oră la alta. Pe Lumea lui Harlan, când e iarnă, vremea rămâne la fel cât să iei deciziile corecte în privinţa garderobei.

Nivelurile superioare ale Hotelului Hendrix erau cufundate în întuneric, cu excepţia unei plăci de iluminiu, ici şi colo, care împrăştia o lumină difuză. Hotelul însă îşi făcea datoria aprinzând tuburile de neon când mă apropiam de ele şi stingându-le de îndată ce le depăşeam. Un efect straniu, ca şi cum aveam în mână o lumânare sau o torţă.

— Aveţi un musafir, mă anunţă hotelul pe un ton familiar în timp ce intram în lift şi uşa se închidea cu un zgomot surd.

Am apăsat brusc pe butonul de alarmă, simţind cum mă usturǎ palma julită.

— Poftim?

— Aveţi un musa…

— Am auzit, am spus eu repede întrebându-mă dacă nu cumva tonul meu deranja inteligenţa artificială. Cine e şi unde e?

— S-a prezentat drept Miriam Bancroft. Am verificat arhivele oraşului şi am constat că identitatea se confirmă. I-am permis să vă aştepte în apartament, dat fiind că nu e înarmată şi că n-aţi lăsat nimic de valoare când aţi plecat azi-dimineaţă. În afară de o sticlă cu băutură, nu s-a atins de nimic.

Simţind cum mă apucă nervii, m-am concentrat pe o mică denivelare de pe uşa din metal a liftului şi m-am străduit să mă calmez.

— Interesant. Hotelul ia hotărâri arbitrare ca aceasta în numele tuturor clienţilor?

— Miriam Bancroft este soţia lui Laurens Bancroft, răspunse hotelul cu reproş în voce. Care vă plăteşte

şederea aici. Din aceste considerente ni s-a părut că e mai înţelept să nu creăm tensiuni inutile.

Am ridicat ochii spre tavanul liftului.

— M-ai verificat şi pe mine?

— Verificarea de rutină face parte din contractul pe baza căruia funcţionăm. Orice informaţie este absolut confidenţială, cu excepţia celor care intră sub incidenţa directivei 231,4 a NU.

— Zău? Şi ce altceva mai ştii?

— Locotenent Takeshi Lev Kovacs. Cunoscut şi sub numele de Mamba Lev, Cu-o-singură-mână, Spărgătorul-de-gheaţă, născut în Newpest, Lumea lui Harlan, pe 35 mai 187, probabil de origine colonială. Recrutat de forţele Protectoratului NU pe 11 septembrie 204, selecţionat pentru instruire în cadrul Unităţii de Agenţi Speciali pe 31 ianuarie 211 în timpul unei trieri de rutină…

— Suficient.

Eram destul de surprins de cât de meticuloasă fusese inteligenţa artificială. De obicei, informaţiile despre un individ sau altul se opresc în momentul în care respectivii părăsesc planeta. Un needlecast interstelar e foarte scump. Doar dacă nu cumva hotelul spărsese arhiva directorului Sullivan. Mi-am amintit de comentariul lui Ortega privind infracţiunile comise de hotel de-a lungul timpului. Oare în ce constau?

— De asemenea, am bănuit că doamna Bancroft se află aici în legătură cu moartea soţului ei, pe care ştiam că o anchetaţi. Ne-am gândit că aţi prefera să vorbiţi cu ea. Din păcate, n-a vrut să aştepte în hol.

Am oftat şi mi-am dezlipit palma de buton.

— Îmi închipui.

Stătea pe pervazul ferestrei, cu un pahar înalt în mână, plin cu gheaţă, şi privea luminile din trafic. Camera era în întuneric, singurele surse de lumină fiind trapa de serviciu şi dulapul cu băuturi încadrat de tuburi de neon tricolore, îndeajuns ca să observ că purta un fel de şal, blugi şi un body foarte strâmt. Văzând că nu întoarce capul spre mine, am înaintat până am ajuns în faţa ei.

— Hotelul m-a anunţat că eşti aici. În caz că te întrebi de ce şocul nu m-a făcut să mă dezîntrupez la vederea ta.

Ridică ochii spre mine şi scutură din cap ca să-şi dea părul de pe faţă.

— Foarte seacă, gluma, domnule Kovacs. Să aplaud?

Am ridicat din umeri.

— Mi-ai putea mulţumi pentru paharul pe care-l ţii în mână.

Examină buza paharului, gânditoare, apoi îşi ridică din nou privirea.

— Mulţumesc pentru paharul pe care-l ţin în mână.

— Cu plăcere.

M-am apropiat de dulapul cu băuturi şi am trecut în revistă sticlele aliniate acolo. Una cu whisky vechi de cincisprezece ani părea că-mi face cu ochiul. I-am scos dopul, am dus sticla la nas şi am ales un pahar mare. Cu ochii pe mâini în timp ce umpleam paharul, am întrebat:

— Aştepţi de mult?

— Cam de o oră. Oumou Prescott mi-a spus că te-ai dus în Cartierul Derbedeilor. Am bănuit c-ai să te-ntorci mai târziu. Ai avut necazuri?

Am luat un gât de whisky, l-am păstrat în gură până am simţit cum mă usturã rănile lăsate de cizma lui Kadmin şi l-am înghiţit repede. Am făcut o grimasă.

— De ce-aş fi avut necazuri, doamnă Bancroft?

Flutură elegant din mână.

— Fără niciun motiv. Nu vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu chiar.

M-am lăsat să cad într-un fotoliu rabatabil, la piciorul patului cu aşternuturi purpurii, şi am privit-o lung. Am tăcut, şi eu, şi ea. Stătea cu spatele la fereastră, cu faţa învăluită de întuneric. Am desluşit un licăr, poate ochiul ei stâng. După o vreme, îşi schimbă poziţia şi cuburile de gheaţă din paharul ei scoaseră un clinchet.

— Mda, făcu ea dregându-şi glasul. Despre ce-ai vrea să vorbim?

Am ridicat paharul spre ea.

— Să începem cu motivul pentru care te afli aici.

— Vreau să ştiu dacă ai aflat ceva.

— Vei primi un raport detaliat mâine dimineaţă. I-l trimit doamnei Oumou Prescott înainte de plecare… Haide, fii serioasă! E târziu. Încearcă altceva.

O clipă am crezut că va pleca, după felul în care tresărise. Dar apucă paharul cu ambele mâini, se apleacă asupra lui ca şi cum căuta cea mai bună replică şi, după un timp, ridică din nou privirea.

— Vreau să renunţi.

Am lăsat cuvintele să se piardă în întuneric.

— De ce?

Am văzut cum buzele i se despart într-un zâmbet, am auzit sunetul scos de ele.

— De ce nu?

— Mda, am făcut eu plimbând alcoolul prin gură, de la o rană la alta, ca să-mi potolesc hormonii. În primul rând, nu pot din cauza soţului tău, care mi-a spus foarte clar că, dacă nu respect contractul, sănătatea mea ar avea mult de suferit. În al doilea rând, e vorba de cele o sută de mii de dolari. În al treilea rând, e chestia aia idealistă, despre promisiuni şi cuvântul dat. Şi, ca să fiu sincer, sunt *curios.*

— O sută de mii nu sunt foarte mulţi bani, zise ea rar. Iar Protectoratul e îndeajuns de mare. Ţi-aş putea da eu banii. Ţi-aş găsi un loc unde Laurens n-ar da niciodată de tine.

— Am înţeles. Dar mai rămân cuvântul şi curiozitatea mea.

Se apleacă peste pahar.

— Hai să spunem lucrurilor pe nume, domnule Kovacs. Laurens a făcut mai mult decât să încheie un contract cu tine. Pur şi simplu te-a legat de mâini şi de picioare. Altă soluţie n-ai avut decât să accepţi. Din acest motiv, nimeni nu te-ar acuza că ţi-ai încălcat cuvântul.

— Rămâne curiozitatea.

— Poate ţi-o satisfac eu, zise ea şoptit.

Am mai luat o gură de whisky.

— Da? Tu l-ai ucis pe domnul Bancroft?

Făcu o grimasă.

— Nu mă refer la jocul dumitale de-a detectivii. Bănuiesc că eşti curios în privinţa altor lucruri… nu?

— Poftim? am zis eu privind-o peste buza paharului.

Miriam Bancroft coborî de pe pervaz cu faţa spre mine şi îşi lipi şoldurile de el. Lăsă paharul jos cu o grijă exagerată şi îşi duse mâinile la spate, ridicând umerii. Mişcarea îi schimbă forma sânilor, sub materialul transparent din care era făcut body-ul.

— Ştii ce este *integral 9?* întrebă ea, puţin nesigură.

— Empatin?

Nu ştiu de unde mi-a venit cuvântul. O bandă de spărgători înarmaţi până-n dinţi de pe Lumea lui Harlan, amici de-ai Virginiei Vidaura. Gândăceii Albaştri. Ei acţionau numai după ce luau *integral 9.* Spuneau că-i întăreşte. Nişte nebuni de legat.

— Da, empatin. Derivaţi ai empatinului, împreună cu satyron şi ghedin, care amplifică efectul. Corpul acesta… zise ea trecându-şi degetele răsfirate peste formele voluptuoase. Tehnologie biochimică de ultimă oră, folosită în Laboratoarele Nakamura. Eu secret *integral 9* când… mă excit. În transpiraţie, în salivă, în vagin, domnule Kovacs.

Se desprinse de pervaz, în timp ce şalul îi aluneca de pe umeri pe podea. I se adună în jurul picioarelor, ca o baltă de mătase. Miriam Bancroft păşi peste el, spre mine.

Mda, una este Alain Marriott, onorabil şi infailibil în toate întrupările lui experia, nenumărate, şi cu totul altceva este realitatea. În realitate, indiferent de costuri, există unele lucruri de la care nu te poţi abţine.

Ne-am întâlnit la jumătatea drumului. Simţeam deja *integral 9* în aer, în mirosul corpului ei, în respiraţia ei. Am tras adânc aer în piept şi am simţit cum se declanşează reacţiile chimice, ca nişte corzi ciupite în străfundurile stomacului. Paharul meu dispăruse, pus undeva, iar mâna care-l ţinuse se mula pe unul dintre sânii proeminenţi ai lui Miriam Bancroft. Îmi trase capul în jos, cu ambele mâini, până l-am simţit din nou, *integral 9,* în broboanele de sudoare din puful fin din jurul decolteului. Am tras de tivul

body-ului, eliberând sânii presaţi, căutând cu gura şi dând de urma unui sfârc.

Am auzit-o cum icneşte deasupra mea şi mi-am dat seama că empatinul îşi croia drum spre creierul meu, trezind instincte telepate latente, gata să răspundă excitaţiei extreme pe care o genera această femeie. Mi-am dat seama şi că va dori să simtă gustul propriului sân în gura mea. Odată pornit, empatinul era ca o minge de tenis voleiată, câştigând în intensitate de fiecare dată când ricoşa dintr-un centru nervos inflamat în altul, până când atingea punctul culminant, aproape de nesuportat.

Miriam Bancroft începu să geamă când ne-am lăsat pe podea, iar eu, cu capul între sânii ei, am început să le testez flexibilitatea. Mâinile ei erau tot mai flămânde, apucându-mă de şolduri, înfigându-şi unghiile în ele şi în umflătura, dureroasă, dintre picioare. Trăgeam fiecare de hainele celuilalt, căutând gura celuilalt şi, după ce-am scăpat de tot ce aveam pe noi, covorul păru să tragă dungi fierbinţi pe trupurile noastre. M-am suit pe ea şi barba mea ţepoasă îi zgârie uşor netezimea fermă a pântecului, în timp ce, cu gura, o luam încet, în jos, gustând din ea. Apoi am dat de încreţiturile sărate ale vaginului, sorbind *integral 9* împreună cu seva ei, întorcându-mă ca să apăs şi să stârnesc mugurele clitorisului. Undeva, la celălalt capăt al lumii, penisul îmi pulsa în mâna ei. Gura ei se închise asupra lui, sugând uşor.

Dorinţa crescând la fel, am ejaculat rapid, la unison, semnalele amestecate ale *integral 9* contopindu-se până când n-am mai văzut deosebirea dintre încordarea insuportabilă a penisului între degetele ei şi presiunea limbii mele undeva, dincolo de locul în care reuşea să ajungă. Coapsele ei îmi prinseră capul ca într-o menghină. Am auzit un geamăt profund, dar fără să-mi dau seama care dintre noi îl scosese. Brusc, nu ne mai despărţi nimic, preaplinul din noi, senzorial, dădu pe dinafară, tensiunea crescând din aproape în aproape, tot mai mult, până când, pe neaşteptate, am auzit-o râzând de stropii calzi, săraţi, de pe faţă şi degete, iar eu am rămas neajutorat între

şoldurile ce parcă se înşurubau în jurul meu, când valul ţâşnit din ea o copleşi, golind-o.

O vreme am rămas aşa, tremurând. Cea mai mică mişcare, cea mai mică atingere ne făcea să icnim. Apoi, rod al perioadei mult prea îndelungate în care corpul meu nou stătuse în cuvă, imaginile blurate ale Anenomei lipită de sticla biocabinei, penisul meu se trezi la viaţă şi se întări din nou. Miriam Bancroft îl atinse cu nasul, îşi trecu vârful limbii peste el şi în jurul lui, lingându-l până la ultima picătură şi, când văzu că e din nou tare, se aşeză călare pe mine. Lăsându-se pe spate ca să se echilibreze, lăsă penisul s-o pătrundă cât mai adânc şi scoase un geamăt lung, fierbinte. Apoi se aplecă peste mine, legănându-şi sânii. Am ridicat capul şi am început să sug pofticios globurile acelea tot mai jucăuşe. Am prins-o bine de coapse, în locul în care se întindeau de-o parte şi de alta a corpului meu.

Urmă mişcarea.

A doua oară dură mai mult, empatinul făcând-o să pară mai mult estetică decât sexuală. Orientându-se după semnalele ce erupeau din centrii mei nervoşi, Miriam Bancroft se angajă într-o mişcare lentă, sacadată, în timp ce eu îi priveam stomacul încordat şi sânii proeminenţi cu o dorinţă acum detaşată. Dintr-un motiv numai de hotel ştiut, din colţurile camerei susura o muzică raga la fel de lentă, învăluitoare, iar un efect luminos acoperea tavanul cu stele roşii şi violete ce se amestecau mereu. Când lumina se potoli, iar stelele ne acoperiră trupurile, am simţit cum mă cuprinde liniştea şi cum percepţiile se domolesc şi ele. Acum nu mai erau decât şoldurile lui Miriam Bancroft, legănându-se, şi frânturi din corpul şi din faţa ei, în lumini multicolore. Când am ejaculat, a fost ca o explozie îndepărtată, legată mai mult de femeia care se oprise brusc, cutremurându-se, decât de noul meu corp.

Mai târziu, în timp ce stăteam întinşi unul lângă celălalt, cu mâinile încercând să ne redeşteptăm dorinţa, ea mă întrebă:

— Ce crezi despre mine?

Mi-am privit corpul, am privit ce făcea cu mâna şi mi-am dres glasul.

— E o întrebare-capcană?

Izbucni în râs, acelaşi râs răguşit care-mi plăcuse în camera hărţilor din Suntouch House.

— Nu. Pur şi simplu vreau să ştiu.

— Contează?

N-am întrebat cu răutate şi, într-un fel, *integral 9* îndulci tonul brutal.

— Crezi că asta înseamnă să fii un matus?

Cuvântul sună ciudat pe buzele ei, ca şi cum nu se referise la ea însăşi.

— Crezi că nouă nu ne pasă de tot ce înseamnă tinereţe?

— Nu ştiu, am răspuns cu sinceritate. E un punct de vedere pe care l-am auzit de la mai multă lume. Când trăieşti mai bine de trei sute de ani, n-ai cum să nu-ţi schimbi filosofia de viaţă.

— Ai dreptate, zise ea şi tresări uşor când degetele mele i se strecurară înăuntru. Aşa este. Dar îţi pasă în continuare. Fiindcă vezi cum toate alunecă pe lângă tine. Iar tu vrei doar să te prinzi de ceva, să te apuci de ceva, să opreşti totul. Să nu se scurgă pe lângă tine.

— Aşa trebuie?

— Aşa trebuie. Deci ce crezi despre mine?

M-am aplecat peste ea şi m-am uitat la corpul de femeie tânără în care sălăşluia, la trăsăturile fine ale feţei şi la ochii aceia bătrâni, bătrâni. Eram încă ameţit de *integral 9* şi nu-i găseam niciun cusur. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată. Am renunţat la orice încercare de a fi obiectiv şi am sărutat-o pe un sân.

— Miriam Bancroft, eşti o încântare a ochilor şi, ca să te posed, aş renunţa de bunăvoie la sufletul meu.

Îşi înăbuşi un chicot.

— Vorbesc serios. Îţi place de mine?

— Ce întrebare…

— Vorbesc serios, repetă ea, cuvintele venindu-i dintr-un loc pe care *empatinul* nu-l putea atinge.

Am încercat să mă controlez şi am privit-o în ochi.

— Da. Îmi place.

— Îţi place ce-am făcut adineauri? întrebă ea, răguşit.

— Da, îmi place ce-am făcut adineauri.

— Mai vrei?

— Da, mai vreau.

Se ridică în capul oaselor ca să mă privească în faţă. Mâna ei îşi înteţi mişcarea, tot mai violentă. Iar vocea i se înăspri.

— Spune-o din nou.

— Mai vreau. Te vreau.

Îmi puse palma în piept şi mă împinse, apoi se aplecă peste mine. Mă apropiam de o nouă erecţie. Începu să-şi sacadeze mişcarea, încet, profund.

— În vest, la vreo cinci ore de aici, e o insulă, murmură ea. Nimeni nu merge acolo, e interzis, are doar cincizeci de kilometri pătraţi, e păzită de un satelit, dar e foarte frumoasă. Am construit un complex acolo, cu o bancă de clone şi o instalaţie de reîntrupare.

Vocea îi devenise nesigură.

— Uneori decantez chiar eu clonele. Copii de-ale mele. Ca să mă joc. Înţelegi ce-ţi ofer?

Am scos un icnet. Imaginea pe care tocmai mi-o sugerase, de a fi în stare să-mi schimb un corp ca acesta ori de câte ori voiam, totul sub comanda aceleiaşi minţi, îmi întărise în sfârşit penisul. Mâna ei îşi iuţi ritmul, sus-jos, ca o maşină.

— Ce-a fost asta? întrebă ea şi se aplecă, lipindu-şi sfârcurile de pieptul meu.

— De câte? am reuşit să îngaim, printre mişcările spasmodice ale muşchilor stomacului, prin ameţeala provocată de *integral 9.* De câte ori ne putem da în acest *montagne russe?*

Rânji, un rânjet pe care scria desfrâu.

— De câte ori vrem.

— Dar numai pentru un timp, nu?

Clătină din cap.

— Nu, n-ai înţeles. Locul ăla e al meu. Tot, insula, marea din jur, tot ce e acolo. Îmi aparţine. Te pot ţine acolo cât

vrei tu. Până te saturi.

— Asta ar putea dura ceva.

— Nu, spuse ea, cu un pic de tristeţe după felul în care clătină din cap şi privi în jos. Nu ar putea.

Mişcarea sacadată a mâinii ei pierdu din ritm. Am gemut şi am apucat-o de mână, forţând-o să mărească viteza. Gestul meu păru că o însufleţeşte, drept care se concentră din nou asupra penisului meu, când mai repede, când mai încet, aplecându-se ca să mă apese cu sânii, să mă sugă sau să mă lingă. Am simţit cum pierd noţiunea timpului, înlocuită de o senzaţie copleşitoare, care creştea mereu, dureros de încet, spre o explozie pe care mă auzeam cum mi-o doresc, cu o voce nesigură, undeva, departe.

În timp ce mă îndreptam spre orgasm, am devenit vag conştient, prin *integral 9,* că-şi înfige degetele în vagin, frecându-se cu o dorinţă necontrolată, total în contradicţie cu sângele rece cu care mă manipula. Stimulată de empatin, ajunse la orgasm cu câteva secunde înaintea mea şi, în timp ce ejaculam, mă stropi pe faţă şi pe corp cu propria-mi spermă.

Ca un strat de zăpadă.

Şi, când mi-am revenit, mult mai târziu, apăsat de *integral 9* ca de o greutate de plumb, Miriam Bancroft dispăruse ca după un vis de om bolnav.

Capitolul 11

Când n-ai prieteni, iar femeia cu care te-ai culcat noaptea trecută te-a lăsat cu o durere de cap îngrozitoare şi fără să-ţi spună vreun cuvânt, opţiunile sunt limitate. Când eram mai tânăr, ieşeam pe străzile din Newpest ca să caut motiv de ceartă. Încăierările se terminau cu câte doi inşi înjunghiaţi, alţii, nu eu, ajutându-mă să-mi fac ucenicia într-una dintre bandele de pe Lumea lui Harlan (Capitolul Newpest). Mai târziu, perseverând în această îndeletnicire, am intrat în armată; acolo, încăierările aveau un scop precis şi foloseam mult mai multe arme, dar, în ultimă instanţă, erau la fel de sordide. Cred că n-ar fi trebuit să rămân atât de surprins – de fapt, singurul lucru pe care voiau să-l afle recrutorii din infanteria marină era în câte încăierări ieşisem învingător.

În ultima vreme însă, am o reacţie mai puţin distructivă la starea generală de indispoziţie. Când patruzeci de minute petrecute în piscina subterană a Hotelului Hendrix nu au reuşit să alunge nici dorul după compania toridă a lui Miriam Bancroft, nici durerea de cap pricinuită de *integral 9,* am făcut singurul lucru pentru care eram cu adevărat pregătit. Am comandat analgezice prin room-service şi am ieşit după cumpărături.

Până să ajung pe stradă, Bay City intrase deja în ritmul zilei, centrul comercial fiind blocat de pietoni. Am rămas pe margine câteva minute, apoi m-am alăturat mulţimii şi am început să mă uit prin vitrine.

Un sergent cu un nume ciudat, Serenity Carlyle, o blondină apetisantă, mă învăţase, pe Lumea lui Harlan, cum să procedez. Înainte de asta, îmi perfecţionasem o tehnică pe care aş numi-o achiziţie punct ochit-punct lovit. Identifici ţinta, intri în magazin, o cumperi şi ieşi. Dacă nu e ceea ce vrei, te laşi păgubaş şi ieşi la fel de repede. În lunile în care am fost împreună, Serenity m-a convins să renunţ la această abordare, familiarizându-mă cu propria filosofie despre goana după cumpărături.

— Ştii, dacă s-ar fi vrut, ieşitul la cumpărături – fizic vorbind – ar fi putut să dispară cu sute de ani în urmă, îmi spuse ea într-o zi, la o cafenea din Millsport.

— Cine să fi vrut?

— Oamenii. Societatea, răspunse ea fluturând din mână, nerăbdătoare. Cei care decid. Aveau şi resursele. Comanda prin poştă, supermarketurile virtuale, sistemele de debitare automată. S-ar fi putut face, dar nu s-a făcut. Ce-ţi spune ţie asta?

La douăzeci şi doi de ani şi ca infanterist provenit din bandele din Newpest, nu-mi spunea nimic. Văzându-mi privirea nedumerită, Carlyle oftă adânc şi continuă:

— Îţi spune că oamenilor le *place* să iasă la cumpărături. Că asta le satisface o nevoie de bază, la nivel genetic, de a achiziţiona obiecte. O nevoie pe care am moştenit-o de la strămoşii noştri, vânători-culegători. Sigur, există magazine cu produse de uz casnic de bază, cu achiziţionare automată, sisteme mecanice de distribuire a alimentelor pentru cei săraci şi marginalizaţi. Dar există şi o proliferare masivă a centrelor comerciale şi a pieţelor specializate, cu alimente şi obiecte de artizanat, la care oamenii *trebuie să meargă,* în persoană. Dacă nu le-ar plăcea, n-ar mai face-o, nu?

Cred c-am înălţat din umeri, păstrându-mi indiferenţa juvenilă.

— Ieşitul la cumpărături înseamnă interacţiune fizică, exercitarea capacităţii de a lua decizii, satisfacerea dorinţei de a achiziţiona, de a strânge cât mai multe obiecte, impulsul de a căuta, a găsi şi a lua. Dacă stai bine să te gândeşti, acţiunea e atât de omenească. Trebuie să înveţi s-o accepţi, Tak. Chiar dacă poţi traversa întreg arhipelagul cu un vehicul pe pernă de aer fără să te uzi deloc, acţiunea în sine nu-ţi răpeşte plăcerea de a înota, nu? Învaţă să cumperi *cum trebuie,* Tak. Fii flexibil. Savurează incertitudinea.

În momentul ăla numai de savoare nu-mi ardea mie, dar m-am străduit să fiu flexibil, conform filosofiei lui Serenity Carlyle. Am început să caut o geacă impermeabilă,

rezistentă, însă ceea ce m-a făcut să intru într-un magazin a fost o pereche de ghete pentru orice fel de teren.

După ghete, am cumpărat o pereche de pantaloni negri, largi şi o bluză izotermă, cu fermoare de la gât până la brâu. Până acum văzusem pe străzile din Bay City cel puţin o sută de variaţiuni ale acestei ţinute. Principiul pierderii în mulţime. Tocmai ce-mi trebuia. După o scurtă reflecţie, îngreunată de starea de mahmureală, am adăugat o bandană din mătase roşie, provocatoare, pe care am prins-o pe frunte. Stilul bandelor din Newpest. Sigur, nu mă ajuta să mă pierd în mulţime, dar se potrivea cu iritarea pe care o simţeam cum creşte în mine încă de ieri. Am aruncat costumul de vară primit de la Bancroft într-un coş de gunoi şi am lăsat pantofii lângă el.

Înainte de asta, mi-am amintit să caut prin buzunarele hainei. Am găsit două cărţi de vizită: una a medicului de la închisoarea Centrală din Bay City, cealaltă a armurierului lui Bancroft.

Am descoperit că Larkin şi Green nu erau nume de armurieri, ci de străzi care se intersectau pe un deal străjuit de arbori numit Russian Hill. Taxiul îmi puse o înregistrare cu impresiile unor clienţi despre zona respectivă, dar i-am tăiat-o scurt. Larkin & Green, Armurieri din 2203, era o clădire aşezată discret, pe colţ, întinsă pe mai puţin de şase metri pe o stradă şi pe cealaltă, dar încadrată de alte clădiri, cu obloanele trase, ce păreau să fi fost anexate. Am pătruns pe uşile din lemn, bine întreţinute, în clădirea răcoroasă, cu miros de ulei.

Locul mă duse cu gândul la camera hărţilor din Suntouch House. Era spaţios, iar lumina pătrundea în voie prin cele două rânduri de ferestre înalte. Primul etaj fusese desfiinţat şi înlocuit cu o galerie întinsă pe toate cele patru laturi, cu deschidere spre parter. De pereţi erau fixate vitrine plate, iar spaţiul de sub galerie adăpostea cărucioare grele, acoperite cu sticlă, care aveau aceeaşi destinaţie. În aer plutea un iz de deodorizant, un miros de copac bătrân ce încerca să acopere mirosul de ulei de armă, iar podeaua de sub picioarele mele încălţate în

ghetele nou-nouţe era acoperită cu un covor.

O faţă neagră, din oţel, apăru la marginea galeriei. În loc de ochi avea fotoreceptori verzi.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

— Mă numesc Takeshi Kovacs. Sunt trimis de Laurens Bancroft, am zis eu lăsând capul pe spate ca să întâlnesc privirea omdroidului. Caut ceva armament.

— Desigur, domnule, răspunse vocea plăcută, întru totul masculină şi lipsită de orice nuanţe subsonice menite să convingă de avantajele oricărei achiziţii din acest magazin. Domnul Bancroft ne-a anunţat că veţi veni. Pe moment sunt ocupat cu un alt client, dar nu durează mult. Vă rog să vă simţiţi ca acasă. În stânga dumneavoastră sunt mai multe scaune şi un dulap cu gustări. Vă rog să vă serviţi.

Capul dispăru şi conversaţia murmurată pe care o auzisem vag la intrare continuă pe acelaşi ton. Am localizat bufetul şi l-am găsit bine garnisit cu alcool şi trabucuri. L-am închis imediat. Deşi analgezicele reduseseră din efectele *integral 9,* nu eram în stare să mai pun ceva în gură. Uşor surprins, mi-am dat seama că trecea ziua şi încă nu mă atinsesem de o ţigară. M-am apropiat de o vitrină şi m-am uitat la mai multe săbii de samurai. Tecile aveau ataşate etichete cu anul fabricaţiei. Unele săbii erau mai bătrâne decât mine.

În următoarea vitrină erau expuse câteva arme de foc care păreau mai degrabă c-au crescut de la sine, şi nu c-au fost fabricate. Ţevile răsăreau din paturi curbate firesc, una cu încărcătoarele, ca un corp viu. Şi acestea datau din secolul trecut. Tocmai încercam să descifrez semnele gravate pe o ţeavă când am auzit paşi metalici pe treptele din spatele meu.

— Domnul a găsit ceva care să-i fie pe plac?

M-am întors spre omdroidul care se apropia de mine. Avea corpul din acelaşi metal lustruit din care erau făcute şi armele, modelat după muşchii unui bărbat arhetipal. Numai organul genital era absent. Faţa era lungă şi slabă, cu trăsături îndeajuns de fine ca să atragă atenţia, în ciuda imobilităţii ei. Capul era brăzdat de dungi ce reprezentau

părul des, pieptănat pe spate. Pe piept scria cu litere aproape şterse *Mars Expo 2076.*

— Mă uitam, am răspuns eu arătând spre arme. Sunt din lemn?

Omdroidul mă privi grav cu ochii lui de fotoreceptor verde.

— Într-adevăr, domnule. Paturile sunt din lemn de fag hibrid. Toate sunt făcute manual. Kalaşnikov, Purdey şi Beretta. Aici sunt reprezentate toate mărcile europene. Care v-au atras atenţia?

Am privit în spate. Formele aveau o poezie stranie, ceva între scopul lor strict funcţional şi graţia organică, ceva care parcă îţi cerea să le iei în mână şi să le mângâi. Şi să le foloseşti.

— Sunt prea artistice pentru mine. Mă gândeam la ceva mai practic.

— Desigur, domnule. Putem presupune că nu sunteţi un simplu novice în acest domeniu?

Am rânjit spre maşinăria din faţa mea.

— Putem presupune.

— Atunci poate îmi spuneţi care au fost preferinţele dumneavoastră până acum.

— Smith & Wesson, calibrul 11 mm, Magnum. Pistol cu gloanţe subcalibru Ingram 40. Aruncător de particule Sunjet. Dar înainte de a avea corpul ăsta.

Receptorii verzi scânteiară. Omdroidul nu făcu niciun comentariu. Poate nu fusese programat să poarte o conversaţie cu Agenţii Speciali.

— Atunci ce anume doreşte domnul în acest corp?

Am ridicat din umeri.

— Ceva uşor. Ceva greu. Arme cu proiectile. Şi un cuţit. Cel greu să semene cu Smith & Wesson.

Omdroidul rămase nemişcat. Aproape că-l auzeam cum procesează datele. M-am întrebat într-o doară cum de ajunsese o maşinărie ca asta tocmai aici. Era clar că nu fusese proiectată pentru aşa ceva. Pe Lumea lui Harlan n-ai să vezi prea mulţi omdroizi. Fabricarea lor costă mult, în comparaţie cu cei sintetici sau chiar cu clonele, iar

majoritatea treburilor care necesită o formă umană sunt făcute mai bine de alternativele lor organice. Adevărul e că un om-robot e doar o coliziune absurdă a două funcţii disparate. Inteligenţa artificială, care are mai mult spor pe un computer de mare viteză şi capacitate de stocare, şi corpul tare, rezistent, pe care majoritatea firmelor de ciberinginerie l-au proiectat pentru o îndeletnicire anume. Ultimul robot pe care-l văzusem pe Lumea lui Harlan se ocupa de grădinărit.

Fotoreceptorii se luminară uşor în timp ce omdroidul îşi schimba poziţia.

— Dacă binevoiţi să mă urmaţi, vă voi arăta combinaţia dorită.

Am urmat maşinăria pe o uşă care se confunda atât de bine cu peretele din spate, încât nici nu mi-am dat seama că e acolo, apoi pe un coridor scurt. La capătul lui era o încăpere lungă, joasă, ai cărei pereţi din rigips, nezugrăviţi, erau străjuiţi de lăzi din fibră de sticlă. Mai mulţi oameni lucrau în tăcere, împrăştiaţi ici şi colo. Atmosfera era dominată de zăngănitul obiectelor din metal manipulate cu pricepere. Omdroidul mă conduse la un ins micuţ de statură, cu părul cărunt, care demonta un aruncător de cuie electromagnetic ca şi cum desfăcea un pui la rotisor. Când ne apropiarăm, ridică privirea.

— Care-i baiul, Chip? întrebă insul înclinând din cap spre omdroid şi fără să mă bage în seamă.

— Clive, el e Takeshi Kovacs. E prieten cu domnul Bancroft şi caută armament. Te-aş ruga să-i arăţi Nemexul şi un pistol Philips, apoi să i-l prezinţi Sheilei, pentru un cuţit.

Clive aprobă din cap şi puse aruncătorul deoparte.

— Pe aici, spuse el.

Omdroidul îmi atinse braţul uşor.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, mă găsiţi în salonul de prezentare.

Se înclină aproape imperceptibil şi plecă. L-am urmat pe Clive de-a lungul şirurilor de lăzi până în locul în care mai multe tipuri de arme uşoare erau expuse pe grămezi de

granule din polistiren ca nişte confetti. Alese una şi se întoarse spre mine.

— Nemesis X, seria a doua, zise el întinzându-mi arma. Nemex. Fabricat sub licenţă Mannlicher-Schoenauer. Foloseşte gloanţe cu mantă, cu accelerator personalizat Druck 31. Un pistol foarte puternic, foarte precis. Încărcător de optsprezece cartuşe, foc cu foc. E puţin cam mare, dar tocmai bun într-un schimb de focuri prelungit. Ia-l în mână ca să vezi cât e de greu.

Am luat pistolul şi l-am întors pe toate părţile. Era, într-adevăr, mare, cu ţeava grea, puţin mai lung decât un Smith & Wesson, dar bine echilibrat. L-am aruncat dintr-o mână într-alta, ca să-l simt mai bine, şi m-am uitat prin cătare. Clive aştepta lângă mine, răbdător.

— Îl iau, am zis eu înapoind pistolul. Şi ceva mai subtil?

— Un minipistol Phillips.

Clive băgă mâna într-o ladă şi căută prin confetti până găsi un pistol cenuşiu, subţire, aproape cât jumătate din Nemex.

— Oţel masiv, spuse el. Foloseşte un accelerator electromagnetic. Complet silenţios, precizie până în douăzeci de metri. Fără recul. Generatorul e prevăzut cu un câmp invers, ceea ce înseamnă că poţi recupera gloanţele din ţintă. Încărcător de zece.

— Baterii?

— În instrucţiuni se spune că funcţionează la capacitatea maximă când tragi primele patruzeci-cincizeci de gloanţe. După aceea, viteza scade cu fiecare glonţ. În preţ sunt incluse două baterii şi o trusă de reîncărcare compatibilă cu sursele de electricitate din casă.

— Aveţi un poligon? Un loc unde să le probez?

— În spate. Dar ambele arme se vând cu un disc de antrenament virtual, care echivalează cu cel real. Face parte din garanţie.

— În regulă.

Despăgubirea putea fi inutilă dacă nu-ştiu-ce cowboy se folosea de ineficienţa armei ca să-ţi tragă un glonţ în cap. Mai ales dacă nu ştiai când te puteai alege cu un nou corp,

dacă te puteai alege. Între timp, durerea de cap se luase la întrecere cu analgezicele. Poate că trasul la ţintă nu era tocmai ce-mi trebuia în acel moment. N-am întrebat de preţ. Nu cheltuiam din banii mei.

— Muniţie?

— În cutii de câte cinci încărcătoare, pentru ambele arme, dar pentru Nemex primiţi unul gratis. Un fel de promoţie pentru noul tip. E suficient?

— Nu chiar. Vreau câte două cutii pentru ambele pistoale.

— Adică zece încărcătoare pentru fiecare? întrebă Clive cu respect, dar şi îndoială în glas.

Pentru o armă uşoară, zece încărcătoare sunt mai mult decât suficiente, dar descoperisem că, în unele cazuri, poate fi mai bine să umpli aerul cu gloanţe decât să loveşti ceva.

— Vreţi şi un cuţit, nu?

— Întocmai.

— Sheila! strigă Clive către o femeie înaltă, cu părul blond tuns scurt, care stătea picior peste picior pe o ladă, cu mâinile în poală şi cu o mască cenuşiu-mat pe faţă, absorbită de realitatea virtuală.

Auzindu-şi numele, femeia privi în jur, îşi aminti de mască şi o scoase, clipind de câteva ori. La semnul lui Clive, se ridică de pe ladă, clătinându-se uşor după saltul brusc la realitatea din jur.

— Sheila, tipul ăsta caută un cuţit. Eşti bună să-l serveşti?

— Cu plăcere, zise femeia şi întinse un braţ lung şi subţire. Mă numesc Sheila Sorenson. Ce fel de cuţit cauţi?

I-am strâns mâna.

— Takeshi Kovacs. Am nevoie de un cuţit pe care să-l pot arunca repede, unul mic. Pe care să-l pot fixa de antebraţ.

— Am înţeles, spuse ea, amabil. Vino cu mine, dacă ai terminat aici.

Clive înclină din cap şi spuse:

— Duc pistoalele la Chip, ca să le împacheteze. Vrei să ţi le trimit acasă sau le iei cu tine?

— Le iau cu mine.
— Mă gândeam eu.
Locul de muncă al Sheilei era o cameră mică, dreptunghiulară, cu două ţinte umane pe un perete şi mai multe arme, de la stilete la macete, expuse pe ceilalţi trei pereţi. Alese un cuţit negru, cu lama plată, din oţel cenuşiu, şi lungă de vreo cincisprezece centimetri.
— Cuţitul Tebbit, zise ea pe un ton degajat. Foarte periculos.
Şi, cu aceeaşi degajare, se întoarse şi aruncă arma spre ţinta din stânga. Cuţitul zbură prin aer ca un uliu şi se înfipse în capul siluetei.
— Aliaj din tantal şi oţel, cu plăsele din carbon. În mâner are o bucată de cremene care-i dă greutate. La nevoie, poţi folosi mânerul ca să loveşti agresorul în cap, dacă nu-l dai gata cu lama.
M-am apropiat de ţintă şi am desprins cuţitul din ea. Lama era îngustă şi ascuţită brici, pe ambele părţi. Un mic şanţ o străbătea prin mijloc, scos în evidenţă de o linie subţire, roşie, cu litere minuscule, complicate, gravate pe ea. Am înclinat cuţitul ca să pot citi cuvântul, dar era un cod necunoscut mie. Lumina abia se reflecta din metalul cenuşiu.
— Asta ce e?
— Ce anume? întrebă Sheila venind mai aproape. A, da. Codul specific bioarmelor. Şanţul e îmbibat cu C-381. În contact cu hemoglobina, produce derivaţi ai cianurii. Departe de tăiş, ca să nu păţeşti ceva dacă te tai din greşeală, dar dacă îl introduci în ceva prin care curge sânge…
— Minunat.
— Ţi-am spus că e periculos, zise ea cu mândrie în glas.
— Îl iau.
Ieşit în stradă, îngreunat de cumpărături, mi-am dat seama că am nevoie de o haină mai încăpătoare, chiar şi pentru a ascunde noul meu arsenal. Am ridicat ochii în căutarea unui taxi, dar, văzând că soarele străluceşte îndeajuns, m-am hotărât să-mi continui drumul pe jos. Mai

ales că durerea de cap dădea semne că mă lasă.

De-abia după ce-am parcurs pe vreo trei străzi am înţeles că sunt urmărit.

Mi-am dat seama datorită reflexelor căpătate în Unitatea de Agenţi Speciali, abia trezite la viaţă după doza masivă de *integral 9.* Perceperea sporită a apropierii cuiva, fiorul abia simţit şi o siluetă zărită cu coada ochiului de prea multe ori. Silueta asta era pricepută. Într-un loc mai aglomerat, aş fi putut s-o ratez, dar aici pietonii erau prea rari ca să se poată fofila.

Cuţitul Tebbit era prins de antebraţul stâng, într-o teacă din piele moale, cu declanşare neuronală; pe de altă parte, nu puteam scoate niciunul dintre pistoale fără să dau de înţeles că-mi depistasem umbra. M-am gândit dacă să scap de ea, dar am renunţat la idee aproape imediat. Nu eram obişnuit cu oraşul, *integral 9* îmi tocise simţurile şi oricum aveam mâinile ocupate. Mai bine să-l las pe cel care mă urmărea să facă şi el cumpărături, împreună cu mine. Am iuţit pasul puţin şi am intrat în inima centrului comercial, unde am găsit o haină scumpă, roşu-albastră, lungă până la coapse, cu figuri specifice stâlpilor totemici ai inuiţilor, care se fugăreau de-a curmezişul ei. Nu chiar ce-aş fi vrut eu, însă era călduroasă şi avea o mulţime de buzunare largi. În timp ce plăteam la casă, am reuşit să zăresc faţa urmăritorului. Tânăr, alb, cu părul negru. Nu-l cunoşteam.

Am traversat împreună Piaţa Union, oprindu-ne ca să ne uităm la o altă demonstraţie împotriva Rezoluţiei 653, organizată într-un colţ şi cu tot mai puţini participanţi. Scandările pierdeau din intensitate, iar sistemul de amplificare suna dogit. M-aş fi putut pierde uşor în mulţime, dar am văzut că nu mai era nevoie. Dacă urmăritorul meu ar fi vrut să fac mai mult decât să mă observe de la distanţă, ar fi putut acţiona în locurile mai pustii de pe deal. Aici era prea mare vânzoleală ca să mă atace. Mi-am făcut loc printre ultimii demonstranţi, refuzându-le pliantele, şi am luat-o spre sud, în direcţia străzii Mission şi a Hotelului Hendrix.

Ajuns pe strada Mission, am păşit fără să vreau în raza

de acţiune a unui vânzător ambulant. Brusc, am fost asaltat de tot felul de imagini. Mergeam pe o alee plină de femei ale căror haine erau astfel concepute încât să arate mai mult decât dacă purtătoarele lor ar fi fost în pielea goală. Cizme care le făceau pulpele şi mai apetisante, coapsele prinse în panglici sub formă de săgeţi ce arătau drumul cel mai scurt, suporturi structurale ce ridicau şi presau sânii ca să-i scoată în evidenţă; pandantive rotunjite, grele, ce se cuibăreau ca nişte penisuri în decolteurile brobonite de sudoare. Femeile îşi treceau limba peste buzele date cu ruj roşu, strident, sau negru ca smoala, şi rânjeau provocator.

Am simţit cum mă copleşeşte un val rece, cum îmi face uitată dorinţa arzătoare şi transformă trupurile femeilor într-o expresie abstractă a feminităţii. M-am trezit calculând unghiurile şi circumferinţele proeminenţelor, ca o maşină, stabilind geometria cărnii şi a oaselor, de parcă femeile erau o specie de plantă.

Betatanatina. Doamna cu coasa.

Odrasla unei familii chimice numeroase, folosită în cercetarea fenomenului Lazăr la începutul mileniului, betatanatina aducea corpul uman atât de aproape de moartea clinică, cât să nu provoace afectarea ireversibilă a celulelor. În acelaşi timp, stimulii de control din molecula ei asigurau funcţionarea clinică a intelectului, fapt ce le permitea cercetătorilor să-şi vadă de experienţe fără a fi influenţaţi de emoţii şi stări de derută care ar fi impietat asupra consemnării corecte a datelor. Folosită în doze mai mici, Doamna cu coasa te lăsa indiferent la reacţii precum durerea, excitarea, bucuria şi tristeţea. Detaşarea totală, pe care bărbaţii se prefăceau de secole că o au în faţa unei femei goale, era la îndemână, într-o capsulă. Betatanatina era aproape nelipsită de pe lista adolescenţilor.

Era şi un ideal drog militar. Cu o simplă doză, un sihastru adept al bisericii Visul lui Godwin putea trece prin foc şi pară un sat plin de femei şi copii, singura lui reacţie fiind fascinaţia faţă de felul în care flăcările mistuiau carnea de pe oase.

Ultima oară când folosisem betatanatină fusese în luptele de stradă de pe Sharya. O doză mare, menită să reducă temperatura corpului la temperatura din jur şi bătăile inimii la minimum. Trucuri prin care induceam în eroare detectoarele antipersonal de pe tancurile-păianjen sharyane. În faţa unor raze infraroşii neputincioase, te urcai pe tanc şi distrugeai trapa cu grenade cu termit. De obicei, şocul exploziei făcea din membrii echipajului victime sigure, la fel de uşor de omorât ca pisoiaşii abia născuţi.

— Vrei stiff, bătrâne? întrebă, inutil, o voce răguşită.

Am clipit de câteva ori ca să alung efectul reclamei şi m-am trezit în faţa unui ins alb, palid, cu o glugă pe cap. Ţinea emiţătorul pe umăr, luminiţele roşii clipind spre mine ca nişte ochi de lilieci. Pe Lumea lui Harlan există legi foarte stricte privind utilizarea transmisiilor direct în creier; chiar şi cele întâmplătoare pot genera acelaşi gen de violenţă ca atunci când, din greşeală, verşi paharul cuiva într-o tavernă de pe chei. I-am dat un brânci care l-a făcut să se lipească de vitrina unui magazin.

— Hei…

— N-ai ce căuta în creierul meu, amice. Nu-mi place deloc.

Am văzut cum întinde mâna pe furiş spre un dispozitiv prins de brâu şi am priceput ce urmează. Am repetat mişcarea, cu degetele întinse, de data asta ţintindu-i ochii…

Şi m-am trezit faţă în faţă cu un morman de came umedă, membranoasă, înalt de aproape doi metri. Tentaculele lui se răsuceau încercând să mă prindă, în timp ce mâna mea pătrundea într-o gaură plină de flegmă, mărginită de cili groşi, negri. Stomacul mi se întoarse pe dos, gata să dea pe dinafară. Înăbuşindu-mi repulsia, am băgat mâna şi mai adânc, printre cilii agresivi, până am simţit cum cedează carnea aceea vâscoasă.

— Dacă vrei să mai vezi, deconectează rahatul ăla, am şuierat eu printre dinţi.

Mormanul de carne dispăru. Eram din nou cu traficantul

şi-i apăsam cât puteam de tare ochii.

— Ajunge, ajunge, spuse el şi ridică mâinile. Nu vrei, nu cumperi. Încerc şi eu să mă descurc cum pot.

Am făcut un pas înapoi, lăsându-l să se dezlipească de vitrina în care îl îngrămădisem.

— În locul din care vin eu nu se intră în capul oamenilor pe stradă.

Dar insul simţise deja că-l las în pace şi făcu un gest cu degetul mare, obscen probabil.

— Ce dracu' îmi pasă mie de unde vii? Lăcustă împuţită. Dă-i drumul de-aici.

L-am lăsat acolo, întrebându-mă, în timp ce traversam strada, dacă era vreo diferenţă de ordin moral între el şi proiectanţii genetici care introduseseră *integral 9* în corpul lui Miriam Bancroft.

M-am oprit la un colţ şi m-am aplecat ca să-mi aprind o ţigară.

Era ora trei după-amiaza. Prima ţigară pe ziua aceea.

Capitolul 12

În timp ce mă îmbrăcam în faţa oglinzii, eram sută-n sută convins că altcineva îmi purta corpul şi că, în dosul ochilor mei, fusesem redus la rolul de simplu observator.

Se numeşte respingere psihototală. Sau doar fragmentare. Nu e ceva neobişnuit să te apuce tremuriciul din când în când, chiar şi atunci când ai schimbat mai multe corpuri, dar ani buni nu mai trecusem prin aşa ceva. Minute în şir pur şi simplu îmi era groază să mă gândesc la ceva anume, pentru ca insul din oglindă să nu-mi remarce prezenţa. Înlemnit, m-am uitat cum vâră cuţitul Tebbit în teaca neurală, cum ridică pistoalele Nemex şi Philips şi le verifică încărcătoarele. Pistoalele aveau tocuri ieftine, din fibră de sticlă îmbibată în enzime, ce se mulau pe îmbrăcăminte în clipa în care le presai. Insul din oglindă îşi puse Nemexul sub braţul stâng, ascuns sub haină, şi Philipsul la spate, sub cingătoare. Le scoase de câteva ori din toc, rapid, îndreptându-le spre reflexia lui din oglindă, deşi nu era nevoie. Discurile de antrenament se dovediseră extrem de utile, exact cum îl asigurase Clive. Era pregătit să ucidă pe cineva cu oricare dintre pistoale.

Mi-am schimbat poziţia în dosul ochilor lui.

Fără prea multă tragere de inimă, scoase pistoalele şi cuţitul şi le puse din nou pe pat. Apoi rămase nemişcat o vreme, până depăşi senzaţia absurdă de goliciune.

Slăbiciunea armelor, aşa o numea Virginia Vidaura, fusese considerată un păcat capital în care nu trebuia să cazi cu niciun chip chiar din prima zi petrecută în Unitatea de Agenţi Speciali.

„Arma – orice armă – e o unealtă”, ne-a spus ea. Ţinea în braţe un pistol Sunjet, cu particule. „Proiectată într-un scop anume, ca orice unealtă, utilă doar în acel scop. Poate vi se pare ciudat cel care duce cu el, peste tot, un ciocan de forţă doar fiindcă e inginer de meserie. Dacă aşa ceva e valabil pentru ingineri, pentru Agenţii Speciali e valabil de două ori.”

Aproape de mine, Jimmy de Soto tuşi amuzat. La momentul acela, el era cel care vorbea în numele majorităţii. Nouăzeci la sută dintre recruţi proveneau din trupele convenţionale ale Protectoratului, unde, în general, armele aveau un statut ambiguu, undeva între jucării şi fetiş personal. Puşcaşii marini ai NU mergeau înarmaţi peste tot, chiar şi în permisie.

Virginia Vidaura auzi tusea şi surprinse privirea lui Jimmy.

— Domnule de Soto. Înţeleg că nu eşti de acord.

Jimmy se mută de pe un picior pe altul, puţin ruşinat că fusese prins asupra faptului atât de uşor.

— Ei bine, doamnă… cu cât eşti mai blindat, cu atât atragi atenţia asupra ta, cel puţin aşa m-a învăţat experienţa.

Dinspre şirurile de recruţi se auzi un murmur de aprobare. Virginia Vidaura aşteptă până se făcu linişte.

— Aha, făcu ea şi ridică pistolul cu particule. Dispozitivul ăsta… are un efect deosebit asupra blindajului. Apropie-te şi ia-l în mână.

Jimmy şovăi o clipă, apoi îşi făcu loc până în faţă şi luă arma. Virginia Vidaura se dădu câţiva paşi înapoi ca să-l lase pe Jimmy în centrul atenţiei şi îşi scoase haina. În bluza fără mâneci şi pantofii uşori arăta slabă şi foarte vulnerabilă.

— Dacă te uiţi bine, ai să vezi că e setat pe Test, zise ea cu voce tare. Dacă tragi în mine, rezultatul va fi o mică arsură de gradul unu, nimic mai mult. Distanţa dintre noi e de aproximativ cinci metri. Eu nu sunt înarmată. Domnule de Soto, te rog să tragi în mine. Când vrei.

Jimmy privi surprins, dar se supuse. Ridică pistolul şi verifică setarea, însă pe urmă lăsă arma jos şi privi spre femeia din faţa lui.

— Când vrei, repetă ea.

— *Acum,* strigă el.

Totul se derulă cu o viteză incredibilă, aproape imposibil de urmărit. Jimmy îndreptă arma spre Virginia Vidaura în clipa în care deschise gura şi, conform instrucţiunilor,

apăsă pe trăgaci înainte ca ţeava să ajungă în poziţie orizontală. Aerul se umplu de pârâitul specific aruncătorului de particule. Raza ţâşnise, dar fără să-şi găsească ţinta. Virginia Vidaura nu mai era acolo. Calculase perfect unghiul razei şi se ferise din calea ei. Cumva, parcursese jumătate din cei cinci metri, iar haina din mâna ei era în plină mişcare. Se înfăşură în jurul ţevii şi trase de ea. Femeia sări asupra lui Jimmy înainte ca el să-şi dea seama ce se întâmplă, făcând vânt aruncătorului de particule până în celălalt capăt al sălii de instrucţie, doborându-l la podea şi apropiindu-şi muchia palmei de nasul lui.

Tăcerea se prelungi până când recrutul de lângă mine îşi ţugui buzele şi scoase un fluierat lung, ca pentru el. Virginia Vidaura înclină din cap, uşor, în direcţia lui, sări în picioare şi-l ajută pe Jimmy să se ridice de jos.

— Arma e o unealtă, repetă ea, cu respiraţia puţin întretăiată. O unealtă cu care ucizi şi distrugi. Vor fi momente când, ca agenţi speciali, va trebui să ucideţi şi să distrugeţi. Pentru asta va trebui să alegeţi şi să vă înarmaţi cu uneltele de care aveţi nevoie. Dar nu uitaţi slăbiciunea armelor. Armele sunt doar unelte – *voi* sunteţi ucigaşii şi distrugătorii. Voi sunteţi întregul, cu sau fără ele.

Punându-şi haina inuită, îşi văzu din nou ochii în oglindă. Faţa care îi întorcea privirea nu era mai expresivă decât omdroidul de la Larkin Green. Se uită la ea impasibil, apoi ridică mâna ca să-şi frece cicatricea de sub ochiul stâng. O ultimă privire din cap până-n picioare, după care am părăsit camera odată cu declanşarea bruscă, rece, a controlului asupra nervilor. În timp ce coboram cu liftul, departe de oglindă, am încercat un zâmbet.

„Am pus fragmentele laolaltă, Virginia.”

„Respiră”, zise ea. „Mişcă-te. Controlează-te.”

Şi am coborât în stradă. Hotelul îmi adresă un bună seara curtenitor. Peste drum, urmăritorul meu apăru dintr-o cafenea şi porni agale, în aceeaşi direcţie cu mine. Am mers cale de două cvartale, încercând să mă acomodez cu aerul serii şi întrebându-mă dacă să scap de umbră.

Soarele strălucise cât de cât convingător aproape toată ziua, iar cerul era aproape senin, dar tot nu era cald. Potrivit hărţii pe care o consultasem la hotel, Cartierul Derbedeilor era la vreo cincisprezece străzi spre sud. M-am oprit la un colţ, am făcut semn unui taxi care tocmai trecea pe deasupra şi, în timp ce urcam în el, am văzut că urmăritorul meu face la fel.

Începea să mă calce pe nervi.

Taxiul făcu un viraj şi porni spre sud. M-am aplecat în faţă şi am trecut o mână peste interfonul destinat pasagerilor.

— Bun venit şi mulţumim că apelaţi la serviciile Urbline, spuse o voce feminină mieroasă. Sunteţi în legătură cu banca centrală de date Urbline. Vă rugăm să spuneţi ce informaţii doriţi.

— Există zone nesigure în Cartierul Derbedeilor?

— În general zona numită Cartierul Derbedeilor este considerată a fi nesigură în totalitatea ei, răspunse banca pe un ton neutru. Dar serviciile Urbline vă garantează transportul în siguranţă la orice destinaţie din Bay City şi…

— Am înţeles. Îmi poţi recomanda o stradă din Cartierul Derbedeilor cu cea mai înaltă rată a criminalităţii?

Urmă o pauză scurtă în timp ce computerul căuta prin date mai puţin accesate.

— Strada 19, între Missouri şi Wisconsin, are la activ cincizeci şi trei de vătămări organice în ultimul an. O sută şaptezeci şi şapte de arestări pentru deţinere de substanţe interzise, o sută douăzeci şi două de vătămări organice minore, două sute…

— Suficient. Cât de departe e de Clubul Exclusivist al lui Jerry, aflat între Mariposa şi San Bruno?

— Un kilometru în linie dreaptă.

— Ai o hartă?

Pe consolă apăru o reţea de străzi, clubul lui Jerry marcat cu o cruce şi numele străzilor trecute cu verde. Am studiat-o câteva clipe.

— În regulă. Lasă-mă acolo. Strada 19 colţ cu Missouri.

— Ca parte a grijii faţă de clienţii noştri, este de datoria mea să vă previn că e o destinaţie nerecomandabilă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am simţit cum un zâmbet larg îmi cuprinde toată faţa, neforţat de data asta.

— Mulţumesc.

Taxiul mă lăsă, fără alte proteste, la intersecţia străzilor 19 şi Missouri. Am privit în jur în timp ce coboram şi am zâmbit din nou. Destinaţie nerecomandabilă fusese un eufemism tipic din partea Urbline.

Dacă străzile pe care îl fugărisem pe mongol cu o noapte în urmă erau pustii, această parte a Cartierului Golanilor era plină de viaţă, iar pe lângă locuitorii lui clientela lui Jerry părea aproape salubră. În clipa în care am achitat cursa, am văzut cum o mulţime de capete se întorc spre mine, niciunul care să arate pe de-a-ntregul uman. Aveam senzaţia că ochii unui fotomultiplicator se concentrează pe valuta cu care hotărâsem să plătesc, luminând bancnotele într-o nuanţă de verde, stranie şi luminiscentă; nări supradimensionate, canine, fremătând la mirosul gelului pe care-l folosisem în baia hotelului, întreaga adunătură recepţionând semnalul bogăţiei pe sonarul străzii ca pe un banc de peşti pe radarul unei nave de pescuit din Millsport.

Al doilea taxi cobora în spirală, în spatele meu. O alee aflată în întuneric, la mai puţin de zece metri, părea să fie cea mai bună soluţie. Abia intrasem pe ea când mă abordară primii dintre localnici.

— Cauţi ceva anume, turistul lui peşte?

Erau trei, şeful lor, un uriaş de doi metri şi jumătate, gol până la brâu, cu ceea ce părea a fi producţia anuală de muşchi pentru grefe a lui Nakamura, masaţi pe braţe şi pe trunchi. De sub pielea pectoralilor străluceau tatuaje roşii, din iluminiu, astfel încât pieptul îi arăta ca un foc de cărbuni, aproape stins, iar de sub curea îi răsărea un cap de cobră care, pe abdomenul încordat, aducea cu un penis. Braţele care-i atârnau pe lângă corp se terminau în gheare. Faţa îi era brăzdată de cicatricele bătăilor pe care le luase, iar în locul unui ochi avea o magnilentilă ieftină.

Vocea îi suna surprinzător de moale şi de tristă.

— Poate-i curios să vadă cum se trăieşte în mahala, zise ameninţător insul din dreapta uriaşului.

Era tânăr, zvelt şi palid la faţă, cu părul lung, bogat, care-i acoperea chipul, şi tresărea mereu, semn că folosea senzori neurochimici ieftini. El, probabil, era cel mai iute.

Al treilea membru al comitetului de recepţie rămase tăcut, doar îşi dezveli botul canin, dând la iveală transplantul de colţi şi o limbă care nu se mai sfârşea. Sub capul supradimensionat prin intervenţie chirurgicală, corpul era uman, de bărbat, în haine strâmte, din piele.

Eram în criză de timp. Urmăritorul meu achita cursa şi se orienta în spaţiu, hotărându-se dacă să rişte sau nu. Mi-am dres glasul.

— Sunt doar în trecere. Dacă aveţi puţină minte, mă lăsaţi în pace. Cu cetăţeanul ăla de colo, care tocmai a aterizat, cred că vă veţi descurca mai uşor.

Urmă o pauză scurtă, plină de nedumerire. Apoi uriaşul întinse o mână spre mine. L-am plesnit peste ea şi m-am dat în spate, executând demonstrativ mai multe lovituri, evident mortale. Cei trei înlemniră, scoţând un mârâit din boturile de câine. Am tras aer în piept.

— Repet, dacă aveţi puţină minte, mă lăsaţi în pace.

Uriaşul voia să se lase păgubaş. Mi-am dat seama după expresia de pe faţa lui plină de semne. Se luptase de mult prea multe ori ca să nu-şi dea seama că are de-a face cu cineva instruit în lupta corp la corp, iar instinctul de supravieţuire, care-l salvase de atâtea ori în ring, îi spunea că n-avea nicio şansă împotriva mea. Ceilalţi doi erau mai tineri şi ştiau mai puţin despre ce înseamnă să pierzi. Dar, până să scoată o vorbă, tânărul palid, cel care tresărea din cauza senzorilor neurochimici ieftini, se repezi la mine înarmat cu un obiect ascuţit, iar căpăţânosul îmi căută braţul drept. Senzorii mei, deja pe fază şi probabil mai scumpi, se dovediră mai rapizi. Pe tânăr l-am prins de braţ şi i l-am rupt din cot, răsucindu-l şi făcându-i vânt spre ciracii lui. Căpăţânosul se feri, însă nu îndeajuns, fiindcă nimeri cu botul chiar în piciorul meu. Scoase un ţipăt şi

căzu la pământ. Tânărul se lăsă în genunchi, scâncind şi ţinându-se de cotul zdrobit. Uriaşul se aruncă asupra mea, dar se opri când degetele încordate de la mâna mea dreaptă mai aveau un centimetru şi îi scoteau ochii.

— Uşurel, i-am spus eu calm.

Tânărul gemu pe jos, la picioarele noastre. În spatele lui, căpăţânosul zăcea exact în locul în care îl trimisese lovitura mea de picior, tresărind abia vizibil. Uriaşul se ghemui între ei, întinzând mâinile lui mari ca şi cum voia să le aline durerea. Ridică privirea spre mine, cu o expresie acuzatoare.

M-am retras cu spatele vreo zece metri, apoi m-am întors şi am luat-o la fugă, lăsându-l pe urmăritor să se descurce cu cei trei şi apoi să încerce să mă ajungă.

Aleea cotea la dreapta, în unghi drept, şi dădea într-o altă stradă aglomerată. Am dat colţul şi mi-am încetinit alergarea ca să intru pe stradă în pas grăbit. Făcând la stânga, m-am pierdut în mulţime şi am început să caut indicatoarele cu numele străzilor.

În faţa clubului lui Jerry, femeia captivă în paharul de cocktail dansa în continuare. Firma strălucea cu putere, iar afacerile păreau că merg mai bine decât noaptea trecută. Mici grupuri de oameni intrau şi ieşeau pe sub braţele flexibile ale robotului de la intrare, iar traficanţii pe care-i rănisem în bătaia cu mongolul fuseseră înlocuiţi de alţii.

Am traversat strada şi m-am oprit în faţa robotului, ca să mă caute de arme.

— E curat, constată vocea sintetică. Vrei în cabină sau la bar?

— Care-i treaba cu barul?

— Ha, ha, ha, am auzit râsul protocolar. Barul înseamnă *priveşte,* dar *nu atinge.* Nu pui banii jos, ţii mâinile acasă. Regula casei. Se aplică şi în cazul celorlalţi clienţi.

— În cabină.

— Pe trepte în jos şi la stânga. Ia un prosop de pe masă.

Am coborât treptele şi am pornit pe coridorul cu

luminile roşii, care se roteau neîntrerupt, pe lângă nişa cu prosoape şi pe lângă primele patru uşi, închise, ale cabinelor. Ritmul drăcesc al muzicii de deasupra făcea pereţii să vibreze. Am închis a cincea uşă în urma mea, am introdus câteva bancnote în consola de credit, ca să salvez aparenţele, şi m-am apropiat de geamul glazurat.

— Louise?

Formele unduioase i se lipiră brusc de geam, cu sânii presaţi. Lumina roşiatică din cabină o brăzda cu dungi.

— Louise, sunt eu, Irene, mama lui Lizzie.

O pată neagră i se ivi între sâni, întinzându-se pe geam. Senzorii neurochimici din mine se treziră la viaţă. Apoi uşa din sticlă alunecă într-o parte şi corpul tinerei căzu în braţele mele. Un pistol cu ţeava groasă apăru peste umărul ei, îndreptat spre capul meu.

— Nicio mişcare, amice, zise o voce încordată. Cu arma asta nu-i de glumit. O mică greşeală şi-ţi zboară capul de pe umeri. La reciclare cu tine.

Am înţepenit. Vocea era precipitată, nu departe de panică. Foarte periculoasă.

— S-a terminat cu tine.

Uşa din spatele meu se deschise, lăsând să intre muzica sacadată de pe coridor, şi un al doilea pistol îşi făcu loc între coastele mele.

— Las-o jos, încet, şi retrage-te.

Uşor, am dat drumul tinerei pe podeaua căptuşită cu satin şi m-am îndreptat de spate. Cabina se umplu brusc de o lumină albă, puternică, iar lumina roşiatică, rotativă, clipi de două ori şi se stinse. Uşa din spatele meu se trânti, făcând muzica să amuţească. În faţa mea apăru un ins înalt, blond, îmbrăcat în haine negre, mulate, cu degetele încordate pe trăgaciul pistolului cu particule. Strângea din buze, iar albul ochilor îi juca în jurul pupilelor dilatate de drog. Arma din coaste mă împinse înainte, spre blond, care îşi lipi pistolul de buza mea de jos, făcând-o una cu dinţii.

— Tu cine *dracu'* eşti? şuieră el.

Am întors puţin capul, cât să pot deschide gura.

— Irene Elliott. Fiica mea a lucrat aici.

Blondul mai făcu un pas spre mine şi îşi plimbă pistolul pe faţa mea, până sub bărbie.

— Minţi, spuse el aproape în şoaptă. Am un amic în poliţia din Bay City care zice că Irene Elliott e tot la păstrare. Vezi? Am verificat aiurelile pe care i le-ai spus fufei ăsteia.

Lovi cu piciorul cadavrul de pe podea. Am privit în jos cu coada ochiului. În lumina albă, nemiloasă, urmele de tortură se vedeau clar în carnea Louisei.

— Acum vreau să te gândeşti bine cum răspunzi la următoarea întrebare, indiferent cine eşti. De ce te interesează Lizzie Elliott?

Mi-am aruncat privirea peste ţeava pistolului, spre faţa schimonosită din dosul ei. Nu era deloc expresia unuia care era la curent cu tot ce se petrece. Arăta prea speriat.

— Lizzie Elliott e fiica mea, rahat cu ochi, şi dacă amicul tău chiar ar avea acces la baza de date, ai şti de ce se spune că sunt tot la păstrare.

Pistolul din spatele meu mă împunse şi mai abitir, dar, pe neaşteptate, blondul păru că se relaxează, afişând un rictus resemnat. Lăsă pistolul jos.

— Bine, făcu el. Deek, adu-l pe Oktai.

Cineva din spate părăsi cabina în linişte. Blondul îşi flutură pistolul spre mine.

— Aşază-te în colţul ăla, zise el pe un ton distrat, aproape firesc.

N-am mai simţit pistolul în spate şi m-am conformat. În timp ce mă aşezam pe podeaua acoperită cu satin, mi-am cântărit şansele. Chiar dacă cel pe nume Deek plecase, tot mai rămâneau trei. Blondul, o femeie într-un corp de asiatică ce părea sintetic şi înarmată cu al doilea pistol a cărui împunsătură încă o mai simţeam în şira spinării, şi un negru masiv, a cărui singură armă era un fel de ţeavă din fier. Nicio şansă. Nu erau nici pe departe rechinii străzii cu care avusesem de-a face pe strada 19. Tipii ăştia îşi ştiau meseria, erau un fel de versiune ieftină a lui Kadmin, de la Hotelul Hendrix.

Am privit o clipă spre femeia sintetică şi m-am întrebat,

dar nu, aşa ceva nu era posibil. Chiar dacă s-ar fi putut sustrage acuzaţiilor despre care vorbise Kristin Ortega şi s-ar fi reîntrupat, Kadmin era în cunoştinţă de cauză. Ştia cine îl angajase şi cine sunt eu. Feţele din biocabină care se zgâiau la mine, după cum şi recunoscusem indirect, nu ştiau nimic.

„Să lăsăm lucrurile aşa."

Ochii mi-au alunecat spre corpul plin de vânătăi al Louisei. Cei care o torturaseră se părea că-i crestaseră coapsele şi apoi trăseseră de piele într-o parte şi în cealaltă ca să lărgească rănile. Simplu, fără milă şi foarte eficient. Probabil că o siliseră să vadă tot, ca să combine durerea cu groaza. Ce poate fi mai cumplit decât să vezi cum îţi este chinuit propriul corp? Pe Sharya, poliţia religioasă se folosea de asemenea metode. Ca să treacă peste traumă, probabil avea nevoie de o intervenţie psihochirurgicală.

Blondul băgă de seamă unde mă uitam şi înclină din cap cu o privire feroce, de parcă eram complice la aşa ceva.

— Vrei să ştii de ce mai are capul pe umeri?

L-am privit încruntat.

— Nu. Pari o persoană foarte ocupată, dar cred c-o să te ocupi şi de asta.

— Nu e nevoie, răspunse el pe un ton degajat, savurând momentul. Anenome e catolică. A treia sau a patra generaţie, după cum m-au informat fetele. Jurământul ei este înregistrat pe disc, Jurământ de Abţinere trimis Vaticanului. Angajăm multe din astea. Uneori sunt foarte convenabile.

— Vorbeşti prea mult, Jerry, zise femeia.

Ochii blondului o străfulgerară, dar replica ce stătea să-i ţâşnească printre buzele strânse rămase nerostită când doi inşi, probabil Deek şi Oktai, intrară în camera minusculă pe acelaşi ritm sacadat care umplea coridorul. L-am măsurat din ochi pe Deek şi l-am plasat în aceeaşi categorie – muşchi mulţi, minte puţină – ca pe negrul cu ţeava, apoi m-am uitat la tovarăşul lui, care mă privea fix. Am simţit cum îmi sare inima din loc. Oktai era mongolul.

Jerry arătă cu capul spre mine.

— El e?

Oktai înclină din cap încet, cu un rânjet triumfal, sălbatic, pe faţa lui lată. Îl vedeam cum îşi încleştează şi îşi descleştează mâinile ca nişte baroase. Mă ura cu atâta intensitate, încât simţeam cum se înăbuşă. Pe nasul rupt avea o gâlmă pe care cineva încercase, fără prea mult folos, s-o acopere cu un plasture, dar asta nu-i justifica furia aproape oarbă.

— Ce zici, Ryker? întrebă blondul aplecându-se un pic. Îţi schimbi povestea? Îmi spui de ce-ai venit ca să-mi strici liniştea?

Vorbea cu mine.

Deek scuipă într-un colţ al încăperii.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, am răspuns eu rar. Ai făcut o prostituată din fiică-mea, pe urmă ai omorât-o. Pentru asta vei avea aceeaşi soartă.

— Mă îndoiesc că vei avea ocazia, zise Jerry, ghemuindu-se în faţa mea şi uitându-se la podea. Fiică-ta a fost o fufă cu mintea de găină, care credea că mă poate îmbrobodi şi…

Se opri şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

— Ce dracu' m-a apucat? Chiar dacă eşti aici, în faţa mea, eu tot sunt aproape să te cred. Eşti bun, Ryker, ce-i al tău, e-al tău, spuse el pufnind pe nas. Te mai întreb o singură dată, cu frumosul. Poate ajungem la o înţelegere. După aia te trimit să faci cunoştinţă cu nişte prieteni de-ai mei, foarte sofisticaţi. Înţelegi ce vreau să-ţi spun?

Am încuviinţat din cap, o singură dată, încet.

— În regulă. Iată întrebarea, Ryker. Ce cauţi în Cartierul Derbedeilor?

L-am privit în ochi. Un derbedeu cu ifose de mahăr. Aici n-aveam cum să aflu mare lucru.

— Cine e Ryker?

Blondul lăsă iar capul jos şi privi podeaua. Părea că suferă gândindu-se la ce va urma. În cele din urmă îşi linse buzele, dădu încet din cap doar pentru sine şi îşi trecu mâna peste genunchi înainte de a se ridica în picioare.

— Fie cum vrei, căpăţânosule. Dar sper să-ţi aminteşti că ţi-am dat o şansă, zise el şi se întoarse spre femeia sintetică. Du-l de aici. Nu vreau să rămână nicio urmă. Şi spune-le că e îndărătnic ca un catâr, în corpul ăsta n-o să scoată nimic de la el.

Femeia încuviinţă din cap şi-mi făcu semn cu pistolul să mă scol în picioare. Apoi împinse cadavrul Louisei cu vârful cizmei.

— Cu asta ce facem?

— Aruncaţi-o undeva. Milo, Deek, mergeţi cu ea.

Negrul cu ţeava îşi puse arma la brâu şi se aplecă să ridice cadavrul ca pe o legătură de vreascuri. Din urmă, Deek plesni afectuos cadavrul Louisei peste o fesă învineţită.

Mongolul scoase un zgomot din gât. Jerry îl privi cu un dezgust aproape evident.

— Tu nu. Nu trebuie să vezi unde se duc. Dar sigur totul va fi pus pe disc.

— Am înţeles, zise Deek peste umăr. Aducem discul de îndată ce terminăm.

— Uite care-i treaba, Ryker, spuse femeia cu asprime, proţăpindu-se în faţa mea. Sper să ne înţelegem. Tu ai senzori neurochimici la fel ca mine. Iar ce vezi aici e un corp care rezistă la aproape orice. Doar piloţii de încercare de la Lockheed-Mitoma mai au aşa ceva. N-ai cum să-mi faci nici cel mai mic rău. Pe de altă parte, voi fi fericită să-ţi găuresc burta numai dacă te uiţi chiorâş la mine. Acolo unde mergem noi nu le pasă în ce stare te aducem. E clar, Ryker?

— Nu mă cheamă Ryker, am răspuns eu, iritat.

— Cum vrei.

Am ieşit pe uşa din sticlă glazurată şi am pătruns într-un spaţiu minuscul, cu o masă de toaletă şi un duş, apoi pe un coridor paralel cu cel care trecea pe lângă biocabine. Aici, lumina era puternică, nu se auzea niciun fel de muzică şi coridorul dădea spre camere mai mari, parţial acoperite de draperii, unde tineri şi tinere şedeau întinşi şi fumau sau doar priveau în gol, ca nişte manechine uitate. Niciunul nu

dădea de înţeles c-ar vedea mica procesiune care trecea pe lângă ei. Milo mergea în faţă, cu cadavrul, Deek venea în spatele meu, iar femeia sintetică încheia alaiul, cu pistolul la brâu. Ultima oară când l-am văzut, Jerry stătea cu mâinile în şolduri, ca un stăpân ce era, pe coridor, în spatele nostru. Apoi Deek mă lovi peste ceafă şi, m-am întors în direcţia opusă. Picioarele mutilate ale Louisei se bălăngăneau în faţa mea în timp ce ieşeam într-o parcare acoperită, în culori sumbre, unde ne aştepta un vehicul aerian negru, prelung.

Femeia sintetică deschise portbagajul şi-mi făcu semn cu pistolul.

— Ai loc berechet. Fă-te comod.

M-am urcat în portbagaj şi am descoperit că avea dreptate. Apoi Milo aşeză cadavrul Louisei lângă mine şi trânti capota, lăsându-ne în întuneric. Am auzit zgomotul înfundat scos de portierele deschise şi închise, apoi huruitul motoarelor şi desprinderea bruscă de sol.

Călătoria se dovedi rapidă şi mai lină decât una terestră. Amicii lui Jerry conduceau cu grijă – se fereau să fie opriţi de un poliţist plictisit pentru trecere nesemnalizată de pe o bandă pe alta, când aveau pasageri în portbagaj. Dacă n-ar fi fost mirosul greu de fecale dinspre cadavru poate chiar mi-ar fi plăcut atmosfera de acolo, ca în burta mamei. În timpul torturilor, Louise îşi golise maţele.

Mai toată călătoria m-am gândit la soarta acelei fete şi la absurditatea doctrinei catolice, ca un câine obsedat de ciolan. Memoria ei corticală era neatinsă. Făcând abstracţie de problemele financiare, Louise putea fi readusă la viaţă foarte simplu. Pe Lumea lui Harlan ar fi fost reîntrupată temporar, chiar dacă într-un corp sintetic, pentru audierile la tribunal, iar după pronunţarea verdictului, la poliţa deţinută de familie s-ar fi adăugat un supliment din fondul de susţinere a victimelor. În nouă din zece cazuri banii ajungeau pentru reîntrupare. Unde îţi este, moarte, boldul tău?[7]

Nu ştiam dacă pe Pământ aveau suplimente din fondul

[7] *Corinteni I, 15* (n.tr.).

de susţinere a victimelor. Monologul furios al Kristinei Ortega din urmă cu două nopţi nu părea să sugereze aşa ceva, dar cel puţin exista posibilitatea readucerii la viaţă a acestei tinere. Undeva, pe planeta asta aiurită, un guru hotărâse altfel şi Louise, alias Anenome, se încolonase, alături de mulţi alţii, ca să ratifice această nebunie.

Fiinţele umane. Cum să le înţelegi?

Maşina se lăsă pe o parte şi cadavrul se izbi de mine în timp ce coboram în spirală. Am simţit ceva umed prin pantaloni. Transpiram de frică. Voiau să mă decanteze într-un corp lipsit de rezistenţa la durere pe care o avea corpul în care mă aflam acum. Şi, în timp ce eram închis acolo, îmi puteau face orice, inclusiv să mă ucidă.

Apoi o puteau lua de la capăt, cu un corp nou.

Sau, dacă erau inventivi, îmi puteau conecta conştiinţa la o matrice virtuală asemănătoare celor folosite în psihochirurgie, ca să fie totul electronic. Subiectiv vorbind, nu era nicio diferenţă, dar ceea ce în lumea reală dura zile întregi, aşa dura doar câteva minute.

Am înghiţit în sec, folosind senzorii neurochimici, cât îi mai aveam, ca să-mi înăbuş frica. Încet de tot, am împins-o pe Louise de lângă mine şi am încercat să nu mă mai gândesc la motivul pentru care murise.

Maşina ateriză şi rulă câţiva metri până să se oprească. Când portbagajul se deschise din nou, am văzut doar tavanul altei parcări acoperite, traversat de tuburi de iluminiu.

Mă scoaseră cu multă precauţie, femeia stând la o distanţă sigură, Deek şi Milo ocupând poziţii laterale aşa încât ea să poată trage în mine la nevoie. Am coborât cu greu, peste cadavrul Louisei, pe o suprafaţă din beton negru. Privind în jur pe furiş, am văzut vreo cinci – şase vehicule, fără niciun însemn pe ele şi prea departe ca să le pot citi codul de bare. O rampă scurtă, în capătul celălalt ducea probabil la locul de aterizare. La fel ca un milion de alte instalaţii. Am oftat şi, în timp ce mă îndreptam de spate, am simţit din nou umezeala pe picior. Mi-am privit pantalonii. Pe una dintre coapse aveam o pată închisă la

culoare.

— Unde ne aflăm? am întrebat eu.

— La capătul liniei, mormăi Milo, ridicând-o pe Louise şi aruncându-i o privire. Asta merge la locul obişnuit?

Femeia sintetică încuviinţă din cap şi Milo porni spre un set de uşi duble. Am dat să-l urmez, dar un gest scurt al femeii mă opri în loc.

— Tu nu. Acolo e jgheabul – soluţia cea mai la îndemână. Sunt câţiva oameni care vor să stea de vorbă cu tine înainte să faci cunoştinţă cu jgheabul. Tu mergi cu noi.

Deek rânji şi scoase o armă mică din buzunarul de la spate.

— Ai auzit bine, domnule Copoi Turbat. Mergi cu noi.

Am intrat printr-un alt set de uşi duble, într-un lift mare, de mărfuri, care, potrivit display-ului cu leduri de pe perete, cobora până la nivelul douăzeci şi patru. În timpul călătoriei, Deek şi femeia se postară în colţuri opuse, cu pistoalele îndreptate spre mine. I-am ignorat, urmărind cum se derulează numerele pe display.

Când s-au deschis uşile, afară aştepta o echipă medicală cu o targă metalică, pe roţi, prevăzută cu chingi. Instinctul mă îndemna să mă opun într-un fel sau altul, dar am rămas nemişcat în timp ce doi inşi în uniforme albastru-deschis mă prinseră de mâini, iar doctoriţa îmi injectă în gât un spray hipodermic. Am simţit o înţepătură rece, cum mă ia cu frig şi mi se aşază o ceaţă pe ochi. Ultimul lucru pe care l-am desluşit a fost figura indiferentă a doctoriţei care se uita cum îmi pierd cunoştinţa.

Capitolul 13

M-am trezit în sunetul chemării la rugăciune, venit de undeva, din apropiere, poezie cu accente de lamentaţie, metalică, în gâturile multiple ale difuzoarelor moscheii. Era un sunet pe care ultima oară îl auzisem deasupra oraşului Zihicce, pe planeta Sharya, urmat la câteva secunde de şuierul ascuţit al bombelor. Lumina se strecura printre gratiile unei ferestre ornamentate. Simţeam o greutate pe suflet, ceva care-mi spunea că mi-a venit sorocul.

M-am ridicat în capul oaselor pe podeaua din lemn şi m-am privit. Îmi dăduseră un corp de femeie, tânără, de cel mult douăzeci de ani, cu pielea arămie, lucioasă, şi părul negru, bogat, tuns bob, care, în clipa în care l-am atins, părea unsuros şi murdar, ca la început de menstruaţie. Şi pielea era uşor unsuroasă, semn că nu mai făcusem baie de ceva timp. Purtam doar o cămaşă kaki, aspră la pipăit, cu câteva numere mai mare. Sub ea, sânii îmi stăteau umflaţi şi sensibili. Eram în picioarele goale.

M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră. Nu avea geam, dar era cu mult peste înălţimea mea, motiv pentru care m-am prins bine de gratii şi m-am ridicat ca să privesc afară. Acoperişuri de ţiglă, ce cunoscuseră vremuri mai bune, îmbăiate de soare, se întindeau cât vedeam cu ochii, împânzite de receptoare de antene şi antene satelit străvechi. O aglomerare de minarete străpungea orizontul în stânga, iar un vehicul aerian urca pe cer, lăsând o dâră de vapori albi. Aerul care pătrundea printre zăbrele era fierbinte şi umed.

Fiindcă braţele începeau să mă doară, mi-am dat drumul pe podea şi m-am apropiat de uşă. Bineînţeles că era încuiată.

Chemarea la rugăciune se opri.

Virtualitate. Îmi umblaseră prin amintiri şi mi-o scoseseră tocmai pe asta. Pe Sharya, ani la rând, văzusem unele dintre cele mai neplăcute lucruri care ţineau de

durerea umană. Iar poliţia religioasă sharayană era la fel de celebră pentru utilizarea programelor de interogare ca şi Angin Chandra pentru scenele hardcore din filmele porno. Şi acum, în această Sharya virtuală, respingătoare, îmi dăduseră un corp de femeie.

Într-o seară, Sarah îmi spusese: „Femeile reprezintă rasa umană, Tak. Nu e nici cea mai mică îndoială. Bărbaţii sunt doar o mutaţie, cu mai mulţi muşchi şi cu jumătate din nervii lor. Nişte maşini de regulat şi de luptat.” Trecerea mea prin mai multe corpuri, când de femeie, când de bărbat, îi confirmase teoria. A fi femeie era o experienţă senzorială dincolo de cea a bărbatului. Atingerea şi textura erau mai profunde, o interfaţă cu mediul înconjurător, pe care pielea bărbatului părea că o respinge instinctiv. Pentru un bărbat, pielea era o barieră, o formă de protecţie. Pentru o femeie, era un organ de contact.

Ceea ce avea şi dezavantaje.

În general, şi poate tocmai din acest motiv, pragurile pe care le atingea durerea femeii erau mai înalte decât în cazul bărbatului, iar ciclul menstrual le cobora la nivelul cel mai scăzut o dată pe lună.

Sistemul neurochimic dispăruse. Am verificat.

Reflexele condiţionate, de luptă, reflexele agresive dispăruseră şi ele.

Nu mai aveam nimic.

Nici măcar bătături pe pielea tânără.

Uşa se trânti de perete, făcându-mă să tresar. Am simţit cum pielea mi se acoperă brusc de broboane de sudoare. Doi inşi bărboşi, cu privirea fioroasă, pătrunseră în cameră. Amândoi purtau veşminte largi din in, care-i apărau împotriva căldurii. Unul avea în mâini o rolă de bandă adezivă, celălalt o mică lampă de sudură. M-am aruncat asupra lor doar ca să scap de spaima ce mă paraliza şi să-mi controlez cât de cât neajutorarea.

Cel cu banda adezivă îmi blocă braţele subţiri şi mă plesni cu dosul mâinii peste faţă. Am căzut la podea. Am rămas acolo, cu faţa amorţită, simţind sânge în gură.

Celălalt mă trase de un braţ ca să mă ridice în picioare. Am văzut ca prin ceaţă figura celui care mă lovise şi am încercat să mă concentrez asupra lui.

— Aşadar, să începem, l-am auzit zicând.

M-am repezit la el încercând să-i scot ochii cu unghiile de la mâna cealaltă. Lunile de antrenament petrecute în cadrul Unităţii de Agenţi Speciali îmi dădură viteza de care aveam nevoie, dar nu şi precizia. Două dintre unghiile mele îi zgâriară faţa până la sânge. Insul tresări şi făcu un pas înapoi.

— Scârba dracului, exclamă el ducând o mână la rană şi privindu-şi sângele de pe degete.

— Fii serios, am reuşit eu să îngaim cu partea din gură rămasă neamorţită. Trebuie să trecem prin tot scenariul? Doar fiindcă *port* corpul ăsta…

M-am oprit brusc. Insul mă privea satisfăcut.

— Vasăzică *nu* eşti Irene Elliott. Am început să facem progrese.

De data asta mă lovi sub coaste, lăsându-mă fără aer, paralizându-mi plămânii. M-am pliat pe braţul lui ca o haină şi am alunecat la podea, încercând să inspir. N-am auzit decât un hârâit. M-am răsucit pe scândurile de sub mine în timp ce, deasupra mea, insul lua banda adezivă de la celălalt şi desfăcea cam un sfert de metru din ea. Cu un zgomot obscen, ca de piele jupuită. După ce o rupse cu dinţii, se ghemui lângă mine şi-mi lipi încheietura mâinii drepte de podea, deasupra capului. M-am zvârcolit de parcă mă curentase, dar în câteva secunde insul reuşi să-mi imobilizeze şi celălalt braţ, îndeajuns ca să repete procesul. Am simţit nevoia să urlu, dar nu era nevoia mea, ci a trupului în care eram, aşa că am înfrânt-o. Nu avea niciun rost. Păstrează-ţi forţele.

Podeaua era tare şi denivelată pentru pielea fină a coaielor mele. Am auzit un hârşâit şi am întors capul. Celălalt bărbat trăgea două scaune mai aproape. În timp ce insul care mă bătuse îmi desfăcea picioarele şi mi le lipea de podea, spectatorul se aşeză pe unul dintre scaune, scoase un pachet de ţigări şi alese una. Rânjind la mine, îşi

vârî ţigara în gură şi se aplecă după lampa de sudură. Când tovarăşul lui făcu un pas în spate ca să-şi admire opera, îi întinse pachetul. Tovarăşul îl refuză. Fumătorul ridică din umeri, aprinse lampa şi aplecă uşor capul ca să-şi aprindă ţigara de la ea.

— Ai să ne spui tot ce ştii despre Clubul lui Jerry şi Elizabeth Elliott, zise el fluturându-şi ţigara şi scoţând un rotocol de fum deasupra mea.

Lampa de sudură şuieră şi chicoti ca pentru sine în linişte din jur. Lumina soarelui pătrundea în voie prin fereastra înaltă şi aducea cu ea, de-abia auzite, zgomotele unui oraş plin de oameni.

Începură cu picioarele.

Ţipătul nu se mai sfârşeşte, mai subţire şi mai tare decât am crezut vreodată că poate ţâşni din gâtul unui om, asurzindu-mă. Fulgere roşii îmi trec prin faţa ochilor.

Inneninninenninninennin…

Jimmy de Soto apare clătinându-se, cu mâinile pline de sânge lipite de faţă. Sunjetul a dispărut. Ţipetele urcă din el, mătăhăind, şi, preţ de o clipă, sunt cât pe ce să cred că e vorba de alarma de contaminare. Din reflex, îmi verific contorul de pe umăr, apoi o fărâmă de cuvânt inteligibil îşi face loc prin tot chinul ăla şi îmi dau seama că provine de la el.

Stă aproape drept, o ţintă sigură pentru orice lunetist chiar şi în haosul bombardamentului. Mă reped la el, în câmp deschis, şi-l trântesc peste ce a mai rămas dintr-un perete. Când îl întorc cu faţa în sus ca să văd ce a păţit, încă mai ţipă. Îi desprind cu forţa mâinile de pe faţă şi văd cum i se cască găvanul ochiului stâng, negru. Pe degete i-au rămas urme lipicioase din umoarea vitroasă.

— Jimmy, JIMMY, ce dracu'…

Ţipătul îmi zgârie timpanele în continuare. Trebuie să-mi adun toate puterile ca să-l împiedic să nu-şi ducă mâinile la celălalt ochi, nevătămat, care priveşte în toate părţile. Simt un fior pe şira spinării când înţeleg ce se întâmplă.

Atac cu viruşi.

Nu mai strig la Jimmy, strig la ceilalţi.

— Sanitar! Sanitar! Avem un rănit! Atac cu viruşi!

Şi lumea se prăbuşeşte în jur când aud cum strigătul meu e repetat de-a lungul capului de pod Innenin.

După o vreme te lasă în pace, ghemuit în jurul rănilor. Aşa fac mereu. Aşa ai timp să te gândeşti la ce ţi-au făcut şi, mai important, la ce nu ţi-au făcut încă. Anticiparea viitoarelor chinuri e un instrument aproape la fel de eficient în mâinile lor ca fierul înroşit şi lama cuţitului.

Când îi auzi cum se întorc, ecoul paşilor te înspăimântă atât de mult, încât vomiţi şi resturile de bilă care ţi-au mai rămas în stomac.

Imaginează-ţi harta aerofotogrametică a unui oraş, realizată din satelit, la scara 1:10.000. Unele lucruri le poţi distinge dintr-o singură privire. Oraşul s-a extins în mod planificat sau a crescut organic, în urma schimbărilor survenite de-a lungul secolelor? Este sau a fost vreodată fortificat? Are ieşire la mare? Priveşte îndeaproape şi-ai să vezi mai multe. Poţi să vezi unde sunt arterele principale, dacă există un aeroport pentru navete spaţiale, dacă oraşul are parcuri. Dacă eşti un cartograf experimentat, îţi poţi da chiar seama de migraţia locuitorilor. Îţi poţi da seama unde sunt zonele cele mai căutate, unde este traficul mai intens şi dacă în ultima vreme oraşul a fost afectat de bombardamente sau de tulburările de stradă.

Dar sunt şi unele lucruri pe care, privind această hartă, nu le vei afla niciodată. Oricât de mult ai mări fiecare detaliu, nu-ţi poate spune dacă rata criminalităţii este în creştere sau la ce oră se duc cetăţenii la culcare. Nu-ţi poate spune dacă primarul are de gând să demoleze cartierul vechi, dacă poliţia e coruptă sau ce lucruri ciudate se întâmplă pe Cheiul Îngerilor, la numărul 51. Şi nu contează câtuşi de puţin faptul că harta poate fi împărţită pe secţiuni, iar secţiunile pot fi amestecate şi reasamblate. Unele lucruri le afli numai mergând prin oraş şi vorbind cu locuitorii.

Depozitul de persoane digitizate n-a renunţat la interogatoriu, dimpotrivă, i-a reactualizat principiile de bază. O minte digitizată e doar o poză la minut. Nu surprinde gândurile individului, la fel cum nici imaginea luată din satelit nu surprinde viaţa unui individ. Un psihochirurg poate depista traume majore pe un model Ellis, poate ghici ce anume trebuie făcut, dar, în ultimă instanţă, tot va trebui să creeze un mediu virtual în care să-şi sfătuiască pacientul şi să-l trateze. Anchetatorii, ale căror sarcini sunt mai precise, au probleme şi mai mari.

Depozitarea o.d. le *dă* posibilitatea de a tortura o fiinţă umană până o omoară şi apoi să o ia de la capăt. Această opţiune a făcut inutil interogatoriul pe bază de hipnoză şi administrare de droguri. Contracondiţionarea chimică sau mentală necesară era prea uşoară în cazul celor pentru care acest gen de intervenţie se încadra la capitolul riscurile meseriei.

În universul cunoscut nouă nu există niciun fel de condiţionare care să te pregătească pentru momentul în care cineva îţi arde picioarele. Sau îţi smulge unghiile.

Sau îşi stinge ţigările de sânii tăi.

Sau îţi vâră un fier înroşit în vagin.

Durerea. Umilinţa.

Vătămarea.

Pregătirea psihodinamică/Întărirea integrităţii.

Introducere.

Mintea reacţionează interesant în condiţii de stres extrem. Halucinaţii, dislocare, retragere. Aici, în Unitatea de Agenţi Speciali, veţi învăţa să le folosiţi pe toate, nu ca reacţii oarbe la durere, ci ca mişcări într-un joc.

Metalul înroşit în foc se afundă în came, arzând pielea ca pe o bucată de polietilenă. Durerea te năuceşte, dar şi mai rău e să vezi cum e produsă. Ţipătul, la început fiindcă nu-ţi vine să crezi, e acum mult prea familiar pentru urechile-ţi îngrozite. Ştii că ţipătul nu-i va opri, dar ţipi în continuare, implorându-i…

— Al dracu' joc, amice, nu crezi?

Jimmy zâmbind larg spre mine, din moarte. Suntem tot în Innenin, deşi nu înţeleg cum. Jimmy încă mai ţipa când l-au luat sanitarii. În realitate...

Expresia i se schimbă brusc, devine sumbră.

— Lasă realitatea, n-are nicio treabă aici. Rămâi detaşat. Au rănit-o rău?

Tresar.

— La picioare. Nu mai poate să meargă.

— Nemernicii, zice el pe un ton firesc. Ce-ar fi să le spunem ce vor să ştie?

— Nu ştim ce vor să ştie. Îl vor pe Ryker.

— Ryker? Cine dracu' mai e şi ăsta?

— Nu ştiu.

Ridică din umeri.

— Atunci spune-le despre Bancroft. Sau nu te lasă onoarea?

— Cred că le-am spus deja. Dar nu vor să mă creadă. Nu asta vor să audă. Sunt nişte amatori, prietene. Nişte ageamii.

— Dacă o ţii aşa, până la urmă tot te cred.

— Nu asta-i problema, Jimmy. Când termină, nu mai contează cine sunt, băieţii îmi distrug memoria corticală şi-mi vând corpul bucată cu bucată.

— Mda, spune Jimmy, îşi băgă un deget în găvanul ochiului şi scoase, absent, sângele închegat. Înţeleg. În teorie, trebuie să treci la nivelul următor, nu?

În perioada pe care Lumea lui Harlan a cunoscut-o sub numele de Decolonizare, născocit dintr-un umor negru, caracteristic, trupele de gherilă din Brigăzile Negre quelliste aveau implantate chirurgical un sfert de kilogram de explozibil detonabil pe baza unei enzime care putea transforma în scrum tot ce se afla pe o suprafaţă de cincizeci de metri pătraţi. Tactica nu s-a bucurat de succesul scontat. Enzima respectivă reacţiona la starea de furie a purtătorului, iar condiţionarea necesară declanşării exploziei era nesigură, motiv pentru care avuseseră loc

mai multe detonări involuntare.

Şi totuşi, nimeni nu voia să interogheze un membru al Brigăzilor Negre. Mai ales după interogarea primului, sau mai corect a primei. Numele ei…

Credeai că mai rău nu se poate, dar iată că acum fierul e în tine şi ei îl lasă să se înfierbânte încet, ca să-ţi dea timp de gândire. Te rogi de ei mai mult bolborosind…

Cum spuneam…

Numele ei era Iphigenia Deme, Iffy pentru prietenii ei care încă nu fuseseră măcelăriţi de trupele Protectoratului. Se spune că ultimele ei cuvinte, pe când era legată de masa de interogatoriu de la parterul Bulevardului Shimatsu, numărul 18, ar fi fost: „De-ajuns, lua-v-ar dracu'!"

Explozia a năruit toată clădirea.

„De-ajuns, lua-v-ar dracu'!"

M-am trezit brusc, ultimul ţipăt încă răsunând în mintea mea, bâjbâind cu mâinile ca să-mi acopăr rănile pe care mi le aminteam. Dar, sub cearşaful proaspăt scrobit, am găsit pielea tânără, neatinsă, m-am simţit legănat uşor şi am auzit cum, în apropiere clipoceşte apa. Deasupra mea, era un tavan din lemn, înclinat, şi un hublou, prin care lumina soarelui pătrundea pieziş. M-am ridicat în capul oaselor pe patul îngust şi cearşaful mi-a alunecat de pe sâni. I-am privit, erau netezi, fără urme de răni, cu sfârcurile intacte.

O luam de la capăt.

Lângă pat era un scaun simplu, din lemn, cu un tricou alb şi o pereche de pantaloni din pânză groasă, împăturiţi frumos. Pe podea era o pereche de sandale din sfoară. Cabina minusculă nu mai avea nimic interesant, doar încă un pat, identic cu cel în care mă aflam eu, cu pătura dată de-o parte, neglijent, şi o uşă. Puţin cam frust, însă mesajul era clar. M-am îmbrăcat şi am ieşit pe puntea însorită a unei nave de pescuit.

— Aha, visătoarea.

Femeia care stătea la pupă bătu din palme la apariţia mea. Era cu vreo zece ani mai mare decât corpul în care mă aflam, o brunetă arătoasă, într-un costum din acelaşi material ca pantalonii mei. În picioare purta espadrile, fără ciorapi, iar ochii îi erau acoperiţi de ochelari de soare cu lentile mari. În poală ţinea un bloc de desen pe care am desluşit un peisaj citadin. Când văzu că rămân pe loc, se ridică, lăsă jos blocul de desen şi se apropie de mine. Se mişca elegant, sigură pe ea. Prin comparaţie, mă simţeam nătâng.

M-am uitat peste marginea navei, la apa albastră.

— De data asta ce urmează? am întrebat eu cu o veselie forţată. Mă daţi la rechini?

Femeia râse, arătându-şi dinţii perfecţi.

— În momentul ăsta nu e nevoie de aşa ceva. Tot ce vreau e să discutăm.

Am rămas, nesigur pe picioarele mele, privind-o lung.

— Atunci să discutăm.

— Foarte bine, zise femeia şi îşi reluă locul, graţios, la pupă. Te-ai implicat în nişte treburi care nu te privesc şi ai suferit consecinţele. Interesul meu este, cred, acelaşi cu al tău. Adică evitarea altor neplăceri.

— Interesul meu e să te văd cum mori.

Abia schiţă un zâmbet.

— Da, de asta sunt sigură. Chiar şi o moarte virtuală probabil că te-ar mulţumi. Deocamdată, aş vrea să-ţi atrag atenţia că ai de-a face cu un corp care are cinci dani în shotokan.

Întinse o mână ca să-mi arate încheieturile îngroşate ale degetelor.

— În plus, putem reveni oricând la metodele dinainte.

Arătă peste apă şi, urmărindu-i braţul, am văzut oraşul pe care îl desenase. Mijind ochii în lumina soarelui, am zărit minaretele. Mi-a venit să zâmbesc la cât de ieftină era psihologia la care apelau. O navă. Marea. Evadare. Băieţii ăştia îşi cumpăraseră programarea de la solduri.

— Nu vreau să mă întorc acolo, am spus eu cu sinceritate.

— Foarte bine. Atunci ne spui cine eşti.

Am încercat să nu-mi exteriorizez surprinderea. Instruirea temeinică se deşteptă la viaţă, inventând minciuni.

— Credeam că v-am spus.

— Ce ne-ai spus e puţin cam încurcat. Unde mai pui că ai scurtat interogatoriul oprindu-ţi inima. Nu eşti Irene Elliott, de asta suntem siguri. Nu pari a fi nici Elias Ryker, doar dacă nu cumva ai fost reinstruit. Susţii că ai o legătură cu Laurens Bancroft şi că vii de pe o altă planetă, ca membru al Unităţii de Agenţi Speciali. Nu asta vrem de la tine.

— Pun pariu că nu, am mormăit eu.

— Noi nu vrem să ne amestecăm în treburi care nu ne privesc.

— Dar deja v-aţi amestecat. Aţi răpit şi torturat un Agent Special. Aveţi idee ce vă va face Unitatea când va afla? Vă va urmări până va pune mâna pe voi şi vă va distruge memoria corticală prin şocuri electromagnetice. La toţi. Apoi le va face acelaşi lucru familiilor voastre, partenerilor de afaceri, familiilor *lor* şi tuturor celor care îi stau în cale. Când va termina cu voi, nu veţi mai fi nici măcar o amintire. N-aveţi cum să vă puneţi cu Unitatea şi apoi să compuneți cântece despre asta. Pur şi simplu vă va *eradica.*

Era o cacealma colosală. Nu mai luasem legătura cu Unitatea de cel puţin un deceniu din viaţa mea subiectivă şi aproape de un secol din timpul obiectiv. Dar, în tot Protectoratul, Agenţii Speciali reprezentau o ameninţare care îi lua cu fiori pe toţi, până la preşedintele planetar, la fel cum îi lua cu fiori pe copilaşii din Newpest când erau ameninţaţi cu Peticilă.

— Din câte ştiu eu, Unitatea de Agenţi Speciali nu mai are voie să acţioneze pe Pământ decât cu aprobarea NU, zise femeia calm. Poate că, recunoscând că eşti unul dintre agenţi, ai numai de pierdut…

„Domnul Bancroft exercită o influenţă nedeclarată asupra Tribunalului NU, deşi aproape toată lumea ştie

asta”, mi-am amintit cuvintele lui Oumou Prescott şi m-am grăbit să ripostez.

— Poate că *vrei* să discuţi problema cu Laurens Bancroft şi cu Tribunalul NU, am sugerat eu, încrucişând mâinile pe piept.

Femeia mă privi lung. Vântul îmi ciufulea părul aducând cu el ceva din forfota oraşului.

— Eşti conştient că am putea să-ţi ştergem memoria corticală şi să-ţi fărâmiţăm corpul în aşa fel încât să nu mai dea nimeni de tine, zise ea în cele din urmă. Practic, n-ar mai rămâne nimic.

— Tot v-ar găsi, am spus eu cu siguranţa pe care ţi-o dă firul de adevăr dintr-o minciună. De Unitatea Agenţilor Speciali nu vă puteţi ascunde. Vă va găsi orice aţi face. Singurul lucru în care puteţi spera acum este să ajungeţi la o înţelegere.

— Ce fel de înţelegere? întrebă ea sec.

Într-o fracţiune de secundă, înainte de a vorbi, mintea mea se încordă la maximum, cântărind impactul fiecărei silabe pe care urma s-o rostesc. Asta era scăparea mea. Altă şansă n-aveam.

— De mai mult timp se desfăşoară o operaţiune biopirat prin care o mare cantitate de arme furate este plasată de-a lungul Coastei de Vest, am zis eu pe un ton precaut. Prin intermediul unor localuri precum clubul lui Jerry.

— Şi pentru asta s-a apelat la Unitatea de Agenţi Speciali? întrebă femeia cu dispreţ în glas. Pentru biopiraţi? Haide, Ryker. Altceva mai bun n-ai găsit?

— Nu sunt Ryker, am răspuns eu răstit. Corpul ăsta e doar o identitate falsă… Într-un fel, ai dreptate. În nouă din zece cazuri chestiile astea nu sunt de competenţa noastră. Unitatea de Agenţi Speciali n-a fost destinată să se ocupe de criminalitate la un nivel atât de jos. Dar biopiraţii au intrat în posesia unor arme foarte periculoase. Arme biologice cu reacţie rapidă, folosite la nivel diplomatic. Arme pe care nici n-ar fi trebuit să le vadă. Cineva s-a înfuriat peste măsură – cineva din Prezidiul NU – drept care s-a apelat la noi.

Femeia se încruntă.

— Şi care ar fi înţelegerea?

— Păi, în primul rând îmi daţi drumul şi nimeni nu scoate o vorbă despre asta. Să spunem că la mijloc a fost o neînţelegere de ordin profesional. Apoi, îmi daţi mai multe informaţii. Câteva nume. Într-o clinică neagră ca asta informaţiile circulă. Pentru mine ar putea fi importante.

— Cum ţi-am mai spus, noi nu dorim să ne implicăm…

Am izbucnit, lăsând să răzbată atâta furie încât să par convingător:

— Mă iei de fraier, frumoaso. V-aţi implicat până peste cap! Vă place sau nu, aţi muşcat dintr-o momeală care nu era pentru voi şi acum ori o înghiţiţi, ori o scuipaţi. Ce alegeţi?

Tăcere. Numai briza oceanului între noi, uşoara legănare a bărcii.

— Ne mai gândim, răspunse femeia.

Ceva se întâmpla cu lumina care se reflecta din apă. M-am uitat peste umărul femeii şi am văzut cum luciul se desprinde de valuri şi se ridică spre cer, tot mai intens. Oraşul se albi ca într-o explozie atomică, marginile navei dispărură încet, ca într-o ceaţă marină. Femeia din faţa mea dispăru şi ea. Linişte deplină.

Am ridicat o mână ca să ating ceaţa în locul în care se sfârşeau parametrii lumii, braţul meu părând că se mişcă cu încetinitorul. Se auzea un şuier static, precum ploaia care se înteţeşte în tăcere. Buricele degetelor deveniră transparente, apoi albe ca minaretele oraşului sub explozie. Incapabil de orice fel de mişcare, am simţit cum albul mi se furişează de-a lungul braţului. Răsuflarea mi se opri în gât, inima mi se opri în mijlocul unei bătăi. Nu mai.

Eram.

Capitolul 14

M-am trezit din nou, de data aceasta cu o senzaţie de amorţeală, cum îţi simţi mâinile după ce le-ai spălat de detergent sau de terebentină, dar prin tot corpul. Reintrarea într-un corp de bărbat. Senzaţia se domoli repede, pe măsură ce mintea se acomoda cu noul sistem nervos. Răcoarea aerului condiţionat mă făcu să mă zgribulesc. Eram în pielea goală. Am ridicat mâna stângă şi mi-am atins cicatricea de sub ochi.

Mă puseseră la loc.

Deasupra mea, tavanul era alb, împânzit cu spoturi luminoase puternice. M-am sprijinit în coate şi am privit în jur. M-am zgribulit din nou când mi-am dat seama că mă aflu într-o sală de operaţii. La câţiva metri de mine era un suport din oţel, lustruit bine, cu tot instrumentarul, plus un perfuzor, şi braţele încrucişate ale autochirurgului, ca un păianjen gata de atac. Niciunul dintre sisteme nu era activ, dar pe mai multe ecrane mici, fixate în perete, clipea cuvântul STANDBY, ca şi pe monitorul de lângă mine. M-am dat mai aproape de display şi am văzut cum se derulează, de mai multe ori, o listă cu funcţii. Programaseră autochirurgul să mă desfacă bucată cu bucată.

Tocmai mă întorceam cu spatele când uşa se deschise şi intră femeia sintetică, urmată de doi asistenţi. Avea pistolul cu particule prins la şold şi în mâini ţinea un pachet uşor de recunoscut.

— Hainele, spuse ea aruncându-le spre mine, încruntată, îmbracă-te.

Unul dintre asistenţi îşi puse mâna pe braţul ei.

— Procedura necesită…

— Mda, făcu femeia zâmbind ironic. Spune-i, de parcă ne va da în judecată. Să nu crezi că locul ăsta e doar pentru dezîntrupări şi reîntrupări. Dac-ar fi aşa, i-aş spune lui Ray să luăm pe altcineva la întrebări.

— Nu cred că s-a referit la reîntrupare, am remarcat eu

trăgându-mi pantalonii pe mine. Vrea să verifice dacă am rămas cu ceva traume după interogatoriu.

— Ţi-a cerut cineva părerea?

Am înălţat din umeri.

— Trebuia? Unde mergem?

— Mergem să vorbim cu cineva, răspunse ea scurt şi se întoarse spre asistenţi. Dacă e cine susţine că e, traumele nu contează. Dacă nu, oricum tot aici se întoarce.

Am continuat să mă îmbrac la fel de calm. Încă nu scăpasem. Tunica şi haina erau intacte, bandana însă dispăruse, ceea ce mă deranjă mai mult decât era nevoie. O cumpărasem cu doar câteva ore în urmă. Şi ceasul lipsea. Hotărând să nu fac un caz din asta, mi-am pus ghetele şi m-am ridicat în picioare.

— Cu cine mergem să vorbim?

Femeia îmi aruncă o privire acră.

— Cu cineva care ştie cum să verifice balivernele tale. Pe urmă ceva îmi spune că ne vom întoarce aici pentru o dezmembrare metodică.

— Când se termină toată tărăşenia asta, poate conving o echipă a noastră să vă facă o vizită. Când sunteţi în corpurile voastre reale. Ca să vă mulţumească pentru sprijinul acordat.

Pistolul ţâşni din teacă cu un foşnet abia auzit şi se opri sub bărbia mea. Aproape fără să-mi dau seama. Simţurile mele recent reîntrupate se chinuiră să reacţioneze, dar mult prea târziu. Femeia sintetică îşi apropie faţa de a mea.

— Pe mine să nu mă ameninţi, rahat cu ochi ce eşti, spuse ea încet. Pe clovnii ăştia poţi să-i sperii, ăştia care te cred în stare să-i înfunzi, dar cu mine nu-ţi merge. Ai priceput?

Am privit-o cu coada ochiului, singurul lucru pe care-l puteam face cu pistolul înfipt în bărbie.

— Am priceput.

— Foarte bine, şuieră ea şi îşi retrase pistolul. Dacă ieşi bine din întâlnirea cu Ray, îmi cer scuze faţă de toată lumea. Dar până atunci eşti doar un amărât care nu ştie ce

minciuni să mai spună ca să-şi salveze memoria.

În pas săltat, am mers pe mai multe coridoare pe care am încercat să le ţin minte şi am urcat într-un lift identic cu cel care mă adusese la clinică. Am numărat din nou nivelurile şi, când am ieşit în parcare, am privit fără să vreau uşa pe unde o duseseră pe Louise. Nu-mi dădeam seama cât durase tortura – condiţionarea căpătată în Unitatea de Agenţi Speciali mă detaşase tocmai ca să nu simt durerea la maximum –, dar chiar dacă ar fi ţinut şi două zile, în timp real nu putea fi mai mult de zece minute. Probabil că nu stătusem în clinică mai mult de o oră, cel mult două, iar cadavrul Louisei poate că încă mai aştepta bisturiul chirurgului în dosul acelei uşi, cu memoria intactă.

— Urcă în maşină, comandă femeia, laconic.

De data asta, maşina era mai încăpătoare, mai elegantă, amintindu-mi de limuzina lui Bancroft. În cabina din faţă era un şofer în uniformă şi ras în cap, cu codul de bare al patronului printat deasupra urechii stângi. Văzusem mai mulţi inşi la fel ca el, pe străzile din Bay City şi mă întrebasem de ce acceptau aşa ceva. Pe Lumea lui Harlan, doar militarii puteau fi văzuţi cu însemnele gradului printate astfel şi numai dacă erau deja morţi. Prea îmi aducea aminte de anii de sclavie din timpul Colonizării ca să accept obiceiul ca pe ceva firesc.

Un al doilea ins stătea lângă portiera compartimentului din spate, ţinând neglijent un pistol fioros în mână. Şi el era ras în cap şi avea un cod de bare. Am privit codul atent în timp ce am intrat lângă el. Femeia sintetică se aplecă spre şofer, moment în care mi-am încordat senzorii neurochimici ca să aud ce spune.

— …în nori. Vreau să ajungem acolo înainte de miezul nopţii.

— Nicio problemă. Traficul e destul de liber în seara asta şi…

Unul dintre asistenţi trânti portiera de lângă mine şi zăngănitul fu cât pe aici să-mi spargă timpanele. Am rămas tăcut, încercând să-mi revin, până când femeia şi pistolarul

deschiseră portierele de pe partea cealaltă şi urcară lângă mine.

— Închide ochii, zise femeia şi scoase bandana mea. Am să te leg la ei pentru câteva minute. Dacă te lăsăm să pleci, tipii ăştia nu vor să ştie unde pot fi găsiţi.

Am privit geamurile din jur.

— Astea oricum sunt polarizate.

— Da, dar n-avem cum să ştim cât de buni sunt senzorii tăi neurochimici. Stai drept.

Înnodă bandana roşie cu o eficienţă care dovedea că n-o făcea pentru prima dată şi o întinse bine, ca să-mi astupe vederea. M-am lăsat pe spătarul banchetei.

— Doar câteva minute. Stai liniştit şi nu încerca să tragi cu ochiul. Îţi spun eu când ajungem.

Maşina prinse viteză şi probabil părăsi parcarea, fiindcă am auzit cum bătea ploaia în caroserie. Tapiţeria mirosea uşor a piele, mult mai plăcut decât duhoarea de fecale de la venire, iar bancheta se mula după corpul meu. Era un progres.

Doar pe moment, amice. Am schiţat un zâmbet la auzul vocii lui Jimmy, în minte. Avea dreptate. Acum, câteva lucruri îmi erau clare despre cel cu care aveam să ne întâlnim. O persoană care nu voia să vină la clinică, care nu voia să fie văzută acolo. Asta însemna respectabilitate şi putere, puterea de a accesa date de pe alte planete. Foarte curând aveau să afle că ameninţarea cu Unitatea de Agenţi Speciali n-avea niciun temei şi, foarte curând după aceea, aveam să fiu mort. Mort de-a binelea.

Asta te cam obligă să treci la acţiune, amice.

Mulţumesc, Jimmy.

După câteva minute, femeia îmi spuse să scot bandana de pe ochi. Am împins-o pe frunte şi am legat-o din nou, în poziţia ei obişnuită. Lângă mine, musculosul cu pistol rânji superior. L-am privit curios.

— E ceva de râs?

— Da, răspunse femeia fără să-şi întoarcă ochii de la luminile oraşului care se vedeau pe geam. Arăţi ca un dobitoc sadea.

— Nu şi pe planeta de unde vin eu.

Se întoarse ca să se uite la mine cu milă.

— Aici nu eşti pe planeta ta. Aici eşti pe Pământ. Încearcă să te comporţi ca atare.

Mi-am mutat privirea de la unul la celălalt. Pistolarul rânjea în continuare, femeia sintetică îşi păstrase expresia de dispreţ politicos, motiv pentru care am ridicat din umeri şi am întins mâinile ca să-mi dezleg bandana. Femeia se întoarse din nou spre luminile oraşului care dispăreau sub noi. Ploaia părea că se oprise.

Am lovit cu toată puterea de la înălţimea capului, în stânga şi în dreapta. Pumnul stâng se opri în tâmpla pistolarului cu o forţă suficientă ca să-i rupă osul şi insul se lăsă pe o parte cu un singur geamăt. Nici nu-mi mirosise lovitura. Braţul drept era în plină mişcare.

Femeia sintetică se feri, ghicindu-mi intenţia, dar nu pe de-a-ntregul. Ridică braţul ca să mă blocheze şi să-şi acopere capul, dar i-am evitat garda, întinzând mâna pe sub ea. I-am smuls pistolul de la brâu, i-am scos siguranţa şi am tras. Raza şuieră, pătrunse adânc în pulpa dreaptă a femeii, făcând-o ferfeniţă, înainte ca circuitele de rezervă să o întrerupă. Femeia scoase un urlet, mai mult de furie decât de durere. Am ridicat pistolul şi am tras din nou în ea, de data asta în diagonală. Raza trecu prin femeie şi prin banchetă, lăsând în urmă o gaură cât mâna mea de mare. Sângele împroşcă totul în jur.

Am mai tras o dată şi, când raza de foc se opri, în cabină se făcu aproape întuneric. Lângă mine, femeia sintetică bolborosea şi ofta. Într-un târziu, bucata de tors de care era legat gâtul alunecă uşor în stânga ei. Fruntea i se sprijini de geamul bătut de ploaie, pe care privise până adineauri. Arăta ca şi cum ar fi încercat să se răcorească. Restul corpului stătea absolut drept, rana masivă, în diagonală, fiind cauterizată de raza pistolului. Duhnea a carne şi componente sintetice arse.

— Trepp? *Trepp?* strigă şoferul prin interfon.

Mi-am şters ochii de sânge şi am privit ecranul fixat pe peretele despărţitor.

— E moartă, am spus eu spre faţa descumpănită, arătându-i pistolul. Amândoi sunt morţi. Urmezi tu, dacă nu aterizezi imediat.

— Suntem la cinci sute de metri deasupra oraşului, amice, şi eu sunt ăla care conduce, zise şoferul reuşind să se adune. Ce părere ai?

Am ales un punct din mijlocul peretelui dintre cele două cabine, am armat pistolul şi mi-am ferit faţa cu o mână.

— Hei, ce dracu'…

Am tras direct în cabina şoferului. Raza făcu o gaură cam de un centimetru şi, preţ de câteva secunde, cabina se umplu de scântei ţâşnite din armătura de sub învelişul de plastic. Scânteile dispărură când raza pătrunse dincolo, producând un scurt-circuit. M-am oprit.

— Următoarea salvă va trece prin scaunul tău, am promis eu. Am prieteni care mă vor reîntrupa după ce ne vor pescui din golf. Din tine însă vor ieşi mai multe fripturi de toată frumuseţea, direct prin peretele ăsta, şi chiar dacă nu-ţi nimeresc memoria, cei care te vor aduna bucată cu bucată nu vor şti să le pună cap la cap, aşa că *aterizează imediat.*

Brusc, limuzina se înclină şi pierdu din altitudine. M-am aşezat mai comod, în mijlocul carnagiului, şi mi-am şters sângele de pe faţă cu o mânecă.

— Aşa mai merge, am zis calm. Aterizează aproape de strada Mission. Dacă ai de gând să semnalizezi după ajutor, ţine minte un singur lucru: în cazul unui schimb de focuri, tu mori primul. Ai priceput? Tu mori primul. Şi e vorba de moarte reală. Voi avea grijă să-ţi ard memoria chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l fac înainte să mă pună la pământ.

Şoferul îmi întoarse privirea pe ecran, palid la faţă. Speriat, dar nu îndeajuns. Sau poate speriat de altcineva. Cel care printează coduri de bare pe angajaţi nu poate fi un ins îngăduitor, iar reflexul unei supuneri îndelungate pe cale ierarhică e de obicei suficient pentru a învinge teama unei morţi violente. La urma urmei, aşa se poartă războaiele – cu soldaţi care se tem mai mult să încalce

ordinele decât să moară pe câmpul de luptă.

Aşa eram şi eu cândva.

— Uite ce-ţi propun eu. Ştiu că, printr-o aterizare forţată, încalci regulile de circulaţie. Imediat apar cei din Sia, te înhaţă şi te plasează în arest. Tu nu declari nimic. Eu dispar şi singura ta vină e că n-ai respectat regula. Le spui că eşti doar un biet şofer, că pasagerii s-au ciondănit între ei pe bancheta din spate şi unul te-a obligat să aterizezi. Între timp, patronul te scoate pe cauţiune şi-ţi dă şi un bonus că te-ai ţinut tare şi n-ai spus nimic.

L-am urmărit cum reacţionează. Mai întâi şovăi, apoi înghiţi în sec. Îl luasem destul cu binişorul, acum era momentul să-i arăt bâţul. Am armat din nou pistolul şi l-am ridicat ca să-l vadă, apoi l-am lipit de ceafa lui Trepp.

— Aş zice că e un târg onorabil.

Acţionat de aproape, pistolul cu particule spulberă şira spinării, memoria corticală şi tot ce era în jurul ei. M-am întors spre ecran.

— Tu hotărăşti.

Şoferul se schimonosi la faţă, iar limuzina începu să piardă din înălţime neuniform. Am urmărit traficul pe geam, apoi m-am aplecat şi am bătut în ecran.

— Nu uita de încălcarea legii, da?

Şoferul înghiţi în sec şi înclină din cap. Limuzina se lăsă să cadă printre benzile de circulaţie aeriene aglomerate şi ateriză cu hopuri într-un cor de claxoane furioase din partea vehiculelor din jur. Pe geam am recunoscut strada deasupra căreia zburasem alături de Curtis cu o noapte în urmă. În cele din urmă, maşina reuşi să-şi reducă viteza.

— Crapă portiera de lângă mine, am zis eu, ascunzând pistolul sub haină.

Şoferul dădu scurt din cap şi portiera se întredeschise zăngănind. M-am răsucit, am lovit-o cu piciorul ca să se deschidă de tot şi am auzit sirena maşinii de poliţie văitându-se undeva, deasupra noastră. Privirea mea se intersectă cu cea a şoferului preţ de o secundă.

— O hotărâre înţeleaptă, am remarcat eu rânjind şi am sărit afară din vehiculul care continua să ruleze.

În timp ce mă rostogoleam pe trotuar, am simţit o durere ascuţită în umăr şi în spate şi am auzit strigătele speriate ale trecătorilor. Într-un târziu m-am oprit în faţada de piatră a unui magazin şi m-am ridicat precaut în picioare. Un cuplu mă privi lung şi, în ciuda încercării mele de a le zâmbi, iuţiră pasul, arătându-se brusc interesaţi de alte magazine.

O pală de vânt trecu peste mine în momentul în care maşina de poliţie se lăsă uşor în spatele limuzinei care încălcase regulile de circulaţie. Am rămas pe loc, întorcând privirea curioasă a puţinilor trecători care fuseseră martorii sosirii mele neobişnuite şi acum aşteptau să vadă ce se va întâmpla. Oricum, interesul faţă de mine scădea. Unul câte unul îmi întoarseră spatele, atraşi de luminile maşinii care acum plutea ameninţător deasupra limuzinei.

— Opreşte motoarele şi rămâi unde eşti, tună o voce de sus.

Lumea se aduna în grabă, înghiontindu-se, ca să fie cât mai aproape. M-am rezemat de perete şi am încercat să-mi dau seama cât de şifonat ieşisem de pe urma saltului. Durerea din umăr şi spate slăbea din ce în ce şi am tras concluzia că de data asta mă descurcasem.

— Părăseşte vehiculul cu mâinile sus, răsună vocea metalică a poliţistului.

Peste capetele curioase ale spectatorilor, l-am zărit pe şofer ieşind din limuzină în poziţia recomandată. Părea uşurat că e în viaţă. M-am surprins întrebându-mă de ce un astfel de compromis nu era mai agreat în cercurile în care mă mişcăm.

Poate prea mulţi doreau moartea altora.

M-am dat câţiva metri înapoi, prin mulţime, apoi m-am întors şi m-am pierdut în anonimatul puternic luminat al nopţii din Bay City.

Capitolul 15

Tot ce e personal, aşa cum le place multora să spună, e şi politic. Aşa că, dacă un idiot de politician, unul care e la butoane, încearcă să pună în practică politici care te afectează sau care nu-ţi convin, IA-O CA PE CEVA PERSONAL. Înfurie-te. Maşinăria justiţiei nu te va ajuta aici – e lentă şi insensibilă, e a lor, de la A la Z. Numai oamenii neînsemnaţi suferă de pe urma Justiţiei; oamenii puterii se fofilează râzându-şi în barbă. Dacă vrei dreptate, trebuie să le-o iei cu forţa. IA-O CA PE CEVA PERSONAL. Fă cât mai mult rău. FĂ-TE ÎNŢELES PRIN ORICE MIJLOACE. Aşa ai mai multe şanse ca altă dată să fii luat în serios. Să fii considerat periculos. Şi să-ţi fie clar: numai dacă eşti luat în serios, numai dacă eşti considerat periculos, însemni ceva în ochii lor, e SINGURA DIFERENŢĂ dintre cei care fac jocurile şi oamenii neînsemnaţi. Cu cei care fac jocurile se încheie înţelegeri. Cei care nu înseamnă nimic sunt anihilaţi. Şi, ca bătaia de joc să fie totală, îţi încununează anihilarea, dezmembrarea, tortura, execuţia brutală cu insulta supremă: asta-i treaba, e politică, aşa e lumea, viaţa e dură, N-O LUA CA PE CEVA PERSONAL. Eu zic să-i bagi în mă-sa şi s-o iei ca pe ceva personal.

QUELLCRIST FALCONER
Lucruri pe care ar fi trebuit să le învăţ până acum
Volumul II

Când am ajuns din nou în Cartierul Derbedeilor, zorii se arătau albaştri şi reci deasupra caselor şi totul în jur părea umed şi cenuşiu după ploaia care încetase de curând. M-am oprit în umbra pilonilor de susţinere a autostrăzii şi am privit în lungul ei să văd dacă se mişcă ceva. Era pustie. Aveam nevoie de o senzaţie anume, dar în lumina neprietenoasă a începutului de zi nu-mi era deloc uşor să o trăiesc. În timp ce capul îmi vuia asimilând datele cu rapiditate, Jimmy de Soto îmi apăru în gând ca un demon

binecunoscut, ce nu-şi găseşte liniştea.

Unde te duci, Tak?

Să fac puţin rău.

Hotelul Hendrix nu avea nicio informaţie despre clinica la care fusesem dus. Dacă mă luam după promisiunea făcută de Deek mongolului, de a-i aduce un disc cu chinurile la care fusesem supus, bănuiam că locul era de partea cealaltă a golfului, probabil în Oakland, dar nici asta nu-mi era de prea mare ajutor, cum nu era nici pentru o inteligenţă artificială. Întreaga zonă a golfului părea că duduie de activităţi biotehnice ilegale. Eram nevoit să refac traseul pas cu pas.

Clubul Exclusivist al lui Jerry.

Aici hotelul îmi fusese de ajutor. După o scurtă dispută cu mai multe sisteme anti-intruziune de calitate inferioară, îmi prezentase toate detaliile despre club pe ecranul din apartamentul meu. Planul clubului, numărul paznicilor şi amplasarea lor, programul de lucru şi cum se schimbau între ei. Am parcurs informaţiile în doar câteva secunde, întărâtat de furia adunată în timpul interogatoriului. În lumina ce se înfiripa prin fereastra din spatele meu, am vârât cele două pistoale, Nemex şi Philips, în tocuri, mi-am prins cuţitul Tebbit de antebraţ şi am ieşit ca să organizez şi eu un interogatoriu, după mintea mea.

La intrarea în hotel, nu-mi zărisem nicăieri urmăritorul şi nici când am ieşit nu părea să fie prin preajmă. Norocul lui.

Clubul Exclusivist al lui Jerry în zori de zi.

Nici urmă de aură erotică, ieftină, ce înconjura locul în timpul nopţii. Firma de neon şi hologramele erau stinse, fixate de clădire ca o broşă de prost gust pe o rochie demodată. M-am încruntat la dansatoarea prinsă în paharul de cocktail şi m-am gândit la Louise, alias Anenome, torturată până la moarte, o moarte din care religia ei nu-i permitea să se întoarcă.

Ia-o ca pe ceva personal.

Ţineam Nemexul în mâna dreaptă, ca pe o hotărâre luată de mult. În timp ce mă îndreptam spre club, am tras

siguranţa, pocnetul metalic tulburând liniştea dimineţii. Simţeam cum creşte furia în mine, rece, puţin câte puţin.

Robotul de la intrare se agită la apropierea mea, ridicând braţele ca să mă oprească.

— E închis, prietene, zise vocea sintetică.

Am ridicat Nemexul la nivelul capului şi i-am zburat creierul. Învelişul ar fi putut opri gloanţele de calibru mai mic, dar gloanţele Nemexului îl făcură fărâme. Aerul se umplu de scântei şi vocea sintetică ţipă gâtuit. Braţele de caracatiţă se vânturară spasmodic, apoi se înmuiară. Capul zdrobit al robotului începu să fumege.

Prudent, am înlăturat cu Nemexul o tentaculă fără vlagă şi am păşit înăuntru, dând nas în nas cu Milo care tocmai urca treptele ca să vadă ce-i cu zgomotul. La vederea mea, făcu ochii cât cepele.

— Tu! Ce…

L-am împuşcat în gât, m-am uitat cum flutură din braţe şi cade de-a berbeleacul pe trepte, iar când am văzut cum se chinuie să se ridice în picioare, l-am împuşcat în faţă. În timp ce coboram treptele, după Milo, un al doilea malac apăru jos, în spaţiul luminat difuz, se uită surprins la cadavrul lui Milo şi îşi duse mâna la pistolul uriaş de la brâu. I-am înfipt două gloanţe în piept înainte ca degetele lui să atingă arma.

După ce am coborât scările, m-am oprit, am luat Philipsul în mâna stângă şi am rămas nemişcat, aşteptând să se stingă ecourile împuşcăturilor. Ritmul de artilerie grea pe care mă aşteptasem să-l aud din nou în clubul lui Jerry răsuna ca de obicei, dar şi vocea Nemexului era puternică. În stânga era lumina roşie, pulsatorie, a coridorului, care ducea la cabine, în dreapta, o hologramă ca o pânză de păianjen, cu o mulţime de ţevi şi sticle prinse în ea, iar pe uşile negre, late, din spate, scria BAR cu litere din iluminiu. Ştiam, din informaţiile primite de la hotel, că la cabine nu erau prea mulţi paznici – cel mult trei, mai degrabă doi la o oră matinală. Milo şi malacul căruia nu-i ştiam numele şi care zăcea lat la baza scărilor, şi poate încă unul. Barul era izolat fonic, conectat la un

sistem audio separat, cu doi până la patru paznici înarmaţi care o făceau şi pe barmanii.

Jerry zgârie-brânză.

Am ascultat, ascuţindu-mi senzorii neurochimici. Dinspre coridorul care o lua spre stânga am auzit cum se deschide uşa unei cabine, încet, şi paşii furişaţi ai unei persoane care credea că, dacă mergea astfel, va face mai puţin zgomot. Cu ochii pe uşile barului din dreapta, am întins mâna după colţul din stânga şi, fără să mă uit, am tras cu Philipsul, în surdină, o ploaie de gloanţe pe coridorul luminat în roşu. Victima păru că oftează precum ramurile unui copac în adierea vântului. Am auzit un geamăt înăbuşit, apoi o bufnitură şi zăngănitul unei arme scăpate pe podea.

Uşile barului rămaseră închise.

M-am iţit de după colţ şi, printre dungile lăsate de luminile roşii care se roteau întruna, am văzut o femeie trupeşă, în ţinută de campanie, apăsându-şi coastele cu un braţ, iar cu celălalt chinuindu-se să ajungă la pistol. M-am apropiat repede de armă şi i-am făcut vânt cu piciorul, apoi am îngenuncheat lângă ea. Cred că o nimerisem în mai multe locuri; avea sânge pe picioare, iar cămaşa îi era năclăită. I-am lipit ţeava pistolului Philips de frunte.

— Eşti paznic aici?

Femeia aprobă din cap, cu ochii tot mai albi în jurul irişilor.

— Îţi dau o şansă. Unde e Jerry?

— În bar, şuieră ea printre dinţi, încercând să-şi învingă durerea. La o masă. În colţul din spate.

Am dat din cap, m-am ridicat în picioare şi i-am lipit pistolul între ochi.

— Aşteaptă…

Philipsul oftă şi el.

Vătămare.

Eram în mijlocul hologramei-pânză de păianjen, tocmai întindeam mâna spre uşile barului, când se deschiseră brusc, lăsându-l pe Deek să treacă. Insul avu şi mai puţin timp de reacţie în faţa fantomei decât Milo. Am schiţat o

mică plecăciune protocolară, o simplă înclinare din cap, şi am dat frâu liber furiei din mine, împuşcându-l de mai multe ori în piept, şi cu Nemexul şi cu Philipsul. Deek se dădu înapoi, clătinându-se sub atâtea gloanţe, iar eu l-am urmat, trăgând în continuare.

Barul era încăpător, luminat difuz de spoturi înclinate şi de tuburile de neon, portocalii, care marcau scena dansatoarelor, acum abandonată. De-a lungul unui perete, o lumină albastră, rece, scotea în evidenţă barul, de parcă anunţa un şir de trepte, misterios, care cobora în paradis. Rafturile de pe perete erau ticsite cu tot felul de sticle, conducte şi fişe de conectare. Patronul acestei comori a îngerilor îi aruncă o privire lui Deek, care se dădea înapoi cu mâinile în burta ciuruită, şi se ascunse sub tejghea cu o viteză aproape supranaturală.

Am auzit cum se sparge paharul scăpat din mână şi am tras cu Nemexul, lipind gorila lui Jerry de bunătăţile expuse pe perete ca într-o crucificare improvizată. Rămase atârnat acolo, doar câteva clipe, curios de elegant, apoi se întoarse şi, încercând în van să se agaţe de sticle şi de conducte, alunecă la podea. Deek căzu şi el, încă viu, şi, imediat, un ins mătăhălos, care până atunci stătuse rezemat de scenă, sări la mine, scoţând un pistol de la brâu. Am lăsat Nemexul fixat pe bar – n-aveam timp să mă întorc şi să ţintesc – şi am tras cu Philipsul, la nivelul pieptului. Insul gemu şi se clătină, scăpă arma din mână şi se izbi de scenă. Braţul meu stâng se ridică, se îndreptă şi glonţul tras direct în cap îl trimise înapoi pe scenă.

Ecourile Nemexului încă nu se stinseseră în colţurile încăperii.

Apoi l-am văzut din nou pe Jerry. Era la vreo zece metri de mine, tocmai voia să fugă de după o măsuţă. Am îndreptat Nemexul spre el. Jerry înlemni.

— Eşti înţelept, l-am complimentat eu.

Senzorii neurochimici vibrau ca nişte cabluri bine întinse, iar pe faţă îmi trona un rânjet plin de adrenalină. Am făcut repede socoteala. Un cartuş rămas în Philips, şase rămase în Nemex.

— Ţine mâinile la vedere şi stai jos. Cum ai mişcat un deget, cum ţi-l retez de la rădăcină.

Se aşeză pe scaun, schimbându-se la faţă. Vederea periferică îmi spunea că nimeni altcineva nu mai mişca în bar. Am păşit cu grijă peste Deek, care adoptase poziţia fetusului, strângându-şi burta şi văitându-se de durere. Îndreptând Nemexul spre masă, mai precis spre vintrele lui Jerry, am lăsat jos celălalt braţ, înarmat cu Philipsul, şi am tras. Zgomotul venit dinspre Deek încetă.

Văzând că-i groasă, Jerry răbufni.

— Eşti nebun, Ryker? Opreşte-te! Nu poţi să…

Am ridicat puţin Nemexul şi, fie gestul meu, fie ceva de pe faţa mea, îl reduse la tăcere. Nimic nu se mişca după cortină, nimic după tejghea. Uşile rămaseră închise. M-am apropiat de masa lui Jerry, mi-am tras un scaun cu piciorul, l-am întors cu spătarul spre mine şi m-am aşezat.

— Jerry, sfatul meu e ca, din când în când, să mai asculţi ce spun oamenii, am zis eu calm. Ţi-am spus doar că numele meu nu e Ryker.

— Oricine dracu' ai fi, să ştii că sunt conectat, spuse Jerry cu atât de mult venin în ochi, încât m-am mirat că nu se îneacă în el. Sunt conectat la maşinăria aia, ai înţeles? Tot clubul e. Ai să plăteşti pentru asta. Amarnic. Ai să regreţi…

— Că te-am întâlnit, l-am completat eu.

Am pus Philipsul golit de cartuşe în tocul lui.

— Jerry, deja regret că te-am întâlnit. Amicii tăi sofisticaţi mi-au demonstrat cu vârf şi îndesat cât de sofisticaţi sunt. Dar observ că nu te-au anunţat că sunt din nou liber ca pasărea cerului. Ai cam pierdut legătura cu Ray în ultima vreme…

Îi urmăream atent expresia feţei, dar nu reacţionă în niciun fel la auzul numelui. Ori ştia să-şi păstreze cumpătul în condiţii extreme, ori nu se mişca prin cercurile înalte. Am încercat din nou.

— Trepp e moartă, am zis eu într-o doară.

Am văzut o scânteie în ochii lui, doar pentru o fracţiune de secundă.

— Trepp şi alţi câţiva. Vrei să ştii de ce mai eşti în viaţă?

Strânse din buze, dar nu spuse nimic. M-am aplecat peste masă şi am lipit gura Nemexului de ochiul lui stâng.

— Te-am întrebat ceva.

— Du-te-n mă-ta!

Am înclinat din cap şi mi-am reluat poziţia.

— Eşti dur, nu glumă… Atunci am să-ţi spun eu. Fiindcă am nevoie de câteva răspunsuri, Jerry. Poţi să începi prin a-mi spune ce s-a-ntâmplat cu Elizabeth Elliott. Ar trebui să fie uşor, bănuiesc că tu ai ciopârţit-o. Pe urmă, vreau să ştiu cine e Elias Ryker, pentru cine lucrează Trepp şi unde e clinica la care m-ai trimis.

— Du-te-n mă-ta!

— Nu crezi că vorbesc serios? Sau speri că poliţiştii îşi vor face apariţia şi-ţi vor salva memoria?

Am scos pistolul confiscat din buzunar, cu mâna stângă, şi am ochit capul paznicului mort de pe scenă. Distanţa era mică, motiv pentru care raza îi făcu scrum capul dintr-o singură explozie. Mirosul greu de carne arsă ajunse până la noi. Cu un ochi la Jerry, am plimbat raza puţin până m-am asigurat că n-a mai rămas nimic de la umeri în sus, apoi am pus piedica şi am înclinat arma. Jerry mă privi lung peste masă.

— Nenorocitule, era *un simplu paznic*!

— Din punctul meu de vedere, meseria asta tocmai a fost scoasă în afara legii. Deek şi ceilalţi vor avea aceeaşi soartă. Ca şi tine, dacă nu-mi spui tot ce vreau să ştiu.

Am ridicat pistolul, doar un pic.

— Îţi dau o şansă.

— Bine, bine, zise el, cu vocea gâtuită. Bine, bine. Elliott a încercat să îmbrobodească un client, un matus, unul barosan, care venea des pe aici, credea că-l are cu destule la mână ca să-l stoarcă de bani. Fraiera a încercat să mă ia părtaş, credea că-l poate duce de nas. Habar n-avea cu cine-şi pusese în cârcă.

— Cred şi eu, am spus, aruncându-i o privire de gheaţă peste masă.

Jerry îmi surprinse privirea.

— Ştiu ce gândeşti, dar să ştii că nu-i aşa. Am încercat s-o previn, dar nu m-a ascultat şi a acţionat de una singură. De una singură cu ditamai matusul. Doar nu crezi c-am vrut ca locul ăsta să se ducă dracu’ şi eu odată cu el. A trebuit să intervin, a trebuit s-o scot din joc.

— Ai băgat-o la gheaţă?

— Am dat un telefon, răspunse el, aproape în şoaptă, clătinând din cap. Aşa merg lucrurile aici.

— Cine e Ryker?

— Ryker e un… zise el şi înghiţi în sec. Un poliţist. A lucrat la Sustrageri de Corpuri, pe urmă l-au avansat, la Brigada Vătămări Organice. I-o trăgea tipei ăleia de la Sia, care a venit aici în noaptea când l-ai aranjat pe Oktai.

— Ortega?

— Da, Ortega. Toată lumea ştia, se zice că aşa a obţinut transferul. De asta ne-am închipuit că ai fost – că a fost – repus în drepturi. Când Deek te-a văzut vorbind cu Ortega, ne-am dat seama că tipa a luat legătura cu cineva şi că a căzut la învoială.

— Repus în drepturi? Cum aşa?

— Ryker era corupt.

Acum că-şi dăduse drumul, nu-l mai puteam opri.

— I-a scos din funcţiune pe câţiva traficanţi de corpuri din Seattle…

— I-a scos din funcţiune?

— Întocmai, răspunse Jerry, privind nedumerit, de parcă-l întrebam ce culoare are cerul.

— Eu sunt de pe altă planetă, l-am lămurit, răbdător.

— I-a omorât definitiv. Le-a făcut felul. Pe alţii i-a lăsat cu memoria intactă şi a plătit un hacker ca să-i treacă drept catolici. Dar, fie că datele nu s-au potrivit, fie că cineva de la Vătămări Organice s-a prins, cert e că a primit pedeapsa maximă. Două sute de ani, integral. Se spune că Ortega comanda echipa care l-a prins.

„Măi să fie.” I-am făcut semn cu Nemexul, ca să-l încurajez.

— Asta-i tot. Tot ce ştiu. Neoficial. Zvonuri. Şi încă ceva. Ryker n-a făcut nicio razie pe-aici, nici măcar atunci când

lucra la Sustrageri de Corpuri. La mine totul e curat. Nu l-am întâlnit nici măcar o dată.

— Dar Oktai?

Jerry înclină din cap de câteva ori.

— Cu Oktai a fost altceva. Oktai vindea organe dincolo de Oakland. Tu, pardon, Ryker îl scutura mai tot timpul. Cu vreo doi ani în urmă i-a dat o bătaie soră cu moartea.

— Deci Oktai a dat fuga la tine…

— Exact. A dat fuga la mine, înnebunit, şi mi-a spus că Ryker pune la cale ceva aici. De-aia am văzut toate înregistrările din cabine, când ai vorbit cu…

Jerry se opri descumpănit când văzu încotro se îndrepta discuţia noastră. I-am făcut din nou semn cu pistolul.

— Cam asta-i tot, zise el cu disperare în glas.

— În regulă, am făcut eu, m-am aşezat mai bine şi mi-am pipăit buzunarele după ţigări, amintindu-mi că n-am aşa ceva. Fumezi?

— Dacă fumez? Chiar atât de prost mă crezi?

Am oftat.

— Să lăsăm asta. Ce-mi poţi spune despre Trepp? Mi s-a părut cam scumpă pentru buzunarele tale. De unde ai împrumutat-o?

— Trepp e liber-profesionistă. Lucrează pe bază de contract. Din când în când îmi face câte un serviciu.

— Nu şi de-acum încolo. I-ai văzut vreodată corpul adevărat?

— Nu. Se spune că-l ţine la gheaţă în New York, mai tot timpul.

— Aşa departe de aici?

— La mai puţin de o oră, dacă zboară suborbital.

După calculele mele, Trepp intra în aceeaşi categorie cu Kadmin. Acţionau numai la nivel global, poate şi interplanetar. Elita.

— Din ce-ai auzit, pentru cine lucrează acum?

— Nu ştiu.

Am studiat ţeava pistolului ca şi cum era o relicvă marţiană.

— Ba ştii, am spus eu şi i-am oferit un zâmbet sumbru.

Trepp e istorie. Ca şi memoria ei, tot tacâmul. Nu mai trebuie să-ţi faci probleme dacă o dai în gât sau nu. Acum trebuie să-ţi faci probleme în privinţa mea.

Mă privi sfidător câteva secunde, apoi lăsă privirea în jos.

— Am auzit că făcea nişte treburi pentru Stabilimente.

— Bravo. Acum spune-mi ceva despre clinică. Despre amicii tăi atât de sofisticaţi.

Cu antrenamentul căpătat la Unitatea de Agenţi ar fi trebuit să-mi controlez vocea, dar poate că începeam să dau rateuri, fiindcă Jerry, desluşind ceva în ea îşi umezi buzele.

— Ascultă, oamenii ăia sunt foarte periculoşi. Fii mulţumit că ai scăpat din mâinile lor. Habar n-ai de ce sunt în stare…

— Să ştii că mi-am cam făcut o idee, am zis eu ţintindu-i faţa cu pistolul. Despre clinică!

— Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba despre nişte simple cunoştinţe. Parteneri de afaceri, dacă vrei. Câteodată se folosesc de organe, iar eu…

Văzându-mi expresia, se grăbi să adauge:

— Câteodată îmi fac unele servicii. Afaceri, doar atât.

M-am gândit la Louise, alias Anenome, şi la călătoria pe care o făcusem împreună. Am simţit cum îmi tresare un muşchi sub ochi şi de-abia m-am ţinut să nu apăs pe trăgaci. Mi-am controlat vocea cât am putut, făcând-o să sune mai ceva decât vocea robotului de la intrare.

— Ieşim la o plimbare, Jerry. Doar noi doi, ca să le facem o vizită partenerilor tăi de afaceri. Nu-ţi recomand să te joci cu mine. Mi-am dat seama că locul e undeva de partea cealaltă a oraşului. Şi am memoria locurilor. Dacă-mi dai direcţia greşită, te scot din funcţie imediat. Ai priceput?

Figura lui îmi spuse că înţelesese.

Dar, ca să fiu mai sigur, în drum spre ieşire, m-am oprit lângă fiecare cadavru şi i-am făcut scrum capul, până la umeri. Mirosul greu, acru, de ars, ne însoţi pe coridoare, până afară, în strada care începea să se lumineze, ca o nălucă a furiei dezlănţuite.

Pe braţul de nord al arhipelagului Millsport există un sat în care, dacă un pescar scapă de la înec, trebuie să înoate până la un mic recif aflat la o jumătate de kilometru de ţărm, să scuipe în ocean în partea cealaltă a recifului şi să se întoarcă. Sarah e de acolo şi cândva, nimerind într-un amărât de hotel, în timp ce fugeam de poliţie şi de arşiţa de afară, încercase să-mi explice obiceiul acela. Întotdeauna mi se păruse ceva exagerat, o chestie de bravură ieftină.

Acum, călcând din nou pe coridoarele albe, sterile, ale clinicii, cu ţeava Philipsului meu lipită de ceafa mea, începeam să înţeleg cât curaj trebuie să ai ca să intri din nou în apa aia. Mă treceau fiorii de când coborâserăm cu liftul pentru a doua oară, în timp ce Jerry mă ameninţa din spate cu pistolul. După Innenin, aproape că uitasem ce înseamnă să-ţi fie cu adevărat frică, dar realitatea virtuală era o excepţie notabilă.

Iar şi iar.

Cei de la clinică erau zdruncinaţi rău. Vestea participării active a lui Trepp la o frigare în maşină trebuie să fi ajuns la ei, fiindcă faţa căreia Jerry i se adresase pe ecranul de pe uşa de la intrare, indicată discret, se albise la vederea mea.

— Credeam că…

— Gura, spuse Jerry răstit. Deschide dracu' uşa! Trebuie să băgăm înăuntru rahatul ăsta.

Clinica făcea parte dintr-un bloc vechi, de la sfârşitul mileniului trecut, renovat în stilul neoindustrial, cu uşile vopsite în V-uri negre şi galbene, cu faţadele în eşafodaje boltite şi balcoanele prinse în imitaţii de cabluri şi troliuri. Uşa dublă din faţa noastră se deschise la baza V-urilor din mijloc, alunecând într-o parte şi în cealaltă fără zgomot. Aruncând o ultimă privire spre strada pustie, Jerry mă împinse înăuntru.

Holul de la intrare era în acelaşi stil neoindustrial, cu alte eşafodaje boltite de-a lungul pereţilor şi locuri din care se desprinsese tencuiala. La capătul lui, aşteptau doi

paznici înarmaţi. Unul dintre ei întinse o mână la apropierea noastră, Jerry însă i-o dădu deoparte, mârâind:

— N-am nevoie de ajutor. Voi sunteţi căcăcioşii care l-au scăpat pe găozarul ăsta.

Cei doi paznici schimbară o privire şi făcură un pas înapoi, împăciuitori. Ne conduseră spre un lift care se dovedi a fi acelaşi lift de mărfuri din parcare în care coborâsem ultima oară. La ieşire, aştepta aceeaşi echipă medicală, cu sedativele gata pregătite. Tipii păreau agitaţi şi obosiţi. Probabil erau la sfârşitul schimbului. Când acelaşi asistent dădu să mă injecteze, Jerry mârâi din nou. O făcea la perfecţie.

— Las-o dracului! spuse el împingându-mi Philipsul în ceafă. Şi aşa rămâne aici. Vreau să vorbesc cu Miller.

— E în sala de operaţii.

— În sala de operaţii? repetă Jerry scoţând un hohot de râs. Adică se uită cum maşinăria aia face şi desface. Bine, atunci vreau să vorbesc cu Chung.

Echipa şovăi.

— Ce? Să nu-mi spuneţi că azi toţi specialiştii voştri îşi câştigă existenţa prin muncă.

— Nu, nu asta... zise insul cel mai apropiat şi flutură din mână. Nu asta e procedura, să-l ducem treaz înăuntru.

— Ce dracu' mă luaţi pe mine cu procedura? spuse Jerry jucând bine rolul unuia care mai avea puţin şi exploda de furie. Tot procedură a fost şi când l-aţi lăsat pe rahatul ăsta să iasă de aici şi să-mi dea localul peste cap după ce vi l-am trimis pachet? Tot procedură a fost? *Aud?*

Se lăsă tăcerea. M-am uitat la pistolul cu particule şi la Nemexul de la brâul lui Jerry şi mi-am calculat şansele. Jerry mă înşfăcă şi mai tare de guler şi-mi vârî pistolul sub bărbie. Se încruntă la asistenţi şi vorbi cu un calm abia reţinut.

— La prima mişcare îl rad. Aţi priceput? N-am timp de pierdut. Trebuie să vorbesc cu Chung. Hai, *mişcaţi-vă!*

Echipa medicală se lăsă convinsă. Oricine s-ar fi lăsat. Dacă pui presiune cât trebuie, cei mai mulţi oameni se dau bătuţi. Se supun celui superior pe cale ierarhică sau celui

cu arma în mână. Oamenii ăştia erau obosiţi şi speriaţi. Am străbătut coridoarele în mare grabă. Pe lângă sala de operaţii în care mă trezisem, sau una asemănătoare. Am zărit siluetele adunate în jurul mesei şi autochirurgul care se mişca precum un păianjen printre ele. După vreo zece paşi, cineva ieşi pe coridor în spatele nostru.

— O clipă.

Vocea era cultivată, aproape domoală, dar îi făcu pe asistenţi şi pe Jerry să se oprească în loc. Ne-am întors şi am văzut un ins înalt, îmbrăcat în albastru, cu mănuşi şi o mască pătate de sânge, pe care şi-o scoase tacticos, cu degetul mare şi cel arătător. Am văzut nişte ochi albaştri şi o faţă atrăgătoare, bronzată, cu maxilare puternice, afabilă, Bărbatul Anului, mulţumită unuia dintre saloanele de cosmetică exclusiviste.

— Miller, spuse Jerry.

— Ce se-ntâmplă aici? Courault, zise insul înalt întorcându-se spre asistentă. Doar ştii că n-aveţi voie să aduceţi pacienţii aici fără să fie sedaţi.

— Ştiu, domnule Miller. Dar domnul Sedaka a insistat că nu e niciun risc şi că se grăbeşte. Ca să stea de vorbă cu domnul director Chung.

— Nu mă interesează dacă se grăbeşte sau nu, replică Miller răsucindu-se pe călcâie spre Jerry, cu ochii mijiţi, bănuitori. Ai înnebunit, Sedaka? Ce crezi că-i aici, expoziţie? Avem o grămadă de clienţi, feţe care pot fi recunoscute. Courault, sedează-l imediat pe omul ăsta.

„Aşa-i soarta. Nimeni n-are noroc la nesfârşit.”

Eram deja în mişcare. Înainte ca asistenta să scoată hipospray-ul din săculeţul prins de şold, am smuls pistolul cu particule şi Nemexul de la brâul lui Jerry şi m-am întors, trăgând cu amândouă. Courault şi cei doi colegi ai ei se prăbuşiră la podea cu răni multiple. Albul antiseptic din spatele lor se umplu de sânge. Miller avu timp să scoată un ţipăt de furie până să-l împuşc în gură cu Nemexul. Jerry se dădea înapoi, Philipsul neîncărcat încă atârnându-i în mână. Am îndreptat pistolul spre el.

— Opreşte-te, am făcut tot ce-am putut, am…

Raza îl lovi în plin şi capul îi explodă.

În tăcerea bruscă ce se lăsă, m-am întors la sala de operaţii şi am deschis uşile. Siluetele în ţinute imaculate se îndepărtaseră de masa pe care era întins trupul unei femei şi acum mă priveau uluite, cu măştile uitate pe feţe. Numai autochirurgul îşi vedea de treabă, netulburat, făcând incizii perfecte şi cauterizând răni ce sfârâiau uşor. Bucăţi de carne, roşii, de diverse forme, umpleau mai multe recipiente din metal înşirate la capul femeii. Ca şi cum un banchet ezoteric, înfricoşător, tocmai stătea să înceapă.

Femeia de pe masă era Louise.

În sală erau cinci bărbaţi şi femei – i-am ucis pe toţi în timp ce mă priveau uluiţi. Apoi, cu pistolul, am făcut fărâme autochirurgul, ca şi restul aparatelor din încăpere. Alarma se deşteptă la viaţă din fiecare perete. În vacarmul din jur, i-am scos pe toţi din funcţiune, pentru totdeauna.

Afară, alarma răsuna şi mai tare. Doi asistenţi încă mai erau în viaţă. Courault reuşise să se târască vreo zece metri pe coridor, lăsând o dâră lată de sânge, iar unul dintre colegii ei, prea slăbit ca să scape, încerca să se sprijine de perete. Podeaua era alunecoasă şi asistentul cădea mereu la loc. L-am ignorat şi m-am apropiat de femeie. Se opri la auzul paşilor, întoarse capul spre mine şi începu să se târască din nou, înnebunită de frică. Am apăsat-o cu piciorul între umeri ca s-o opresc şi am întors-o, tot cu piciorul, cu faţa în sus.

Ne-am privit câteva clipe în timp ce-mi aminteam cu câtă nepăsare mă sedase cu o noapte în urmă. I-am arătat pistolul.

— Moarte pe veci, am spus eu şi am apăsat pe trăgaci.

M-am întors la celălalt asistent, care văzuse scena şi acum se ferea disperat din calea mea. M-am ghemuit în faţa lui. Alarma se înteţi, abătându-se asupra noastră ca nişte suflete pierdute.

— Dumnezeule, gemu el când am îndreptat pistolul spre faţa lui. Dumnezeule, eu sunt un *simplu* angajat aici.

— E de-ajuns.

Zgomotul pistolului aproape că nici nu se auzi din cauza

alarmei.

Mişcându-mă iute, m-am ocupat de al treilea asistent, de Miller mai pe îndelete, am scos haina de pe cadavrul fără cap al lui Jerry şi am vârât-o sub braţ. Apoi am luat Philipsul de pe jos, l-am ascuns la brâu şi am plecat. În drum spre ieşire, pe coridoarele unde alarma vuia întruna, am ucis fiecare persoană ce mi-a ieşit în cale şi le-am făcut memoria scrum.

Personal.

Maşina poliţiei tocmai ateriza pe acoperiş când am ieşit prin faţă şi am luat-o agale pe stradă. Sub braţ, capul retezat al lui Miller începea să umple de sânge haina lui Jerry.

PARTEA III: ALIANŢA

(Aplicaţie actualizată)

Capitolul 16

Era linişte şi soare în grădina reşedinţei lui Bancroft, iar aerul mirosea a iarbă proaspăt tunsă. Dinspre terenurile de tenis se auzeau schimburile de mingi într-un meci în plină desfăşurare şi, la un moment dat, chiar am desluşit vocea entuziasmată a lui Miriam Bancroft. Picioare bronzate, mişcându-se rapid sub o fustă albă, învolburată, şi un norişor de praf, roz-gălbui, stârnit de mingea trimisă imparabil în terenul adversarului. Spectatorii aplaudară politicos. M-am îndreptat spre terenuri flancat de paznici înarmaţi până în dinţi, cu feţe impasibile.

Când am sosit, jucătorii erau în pauza dintre game-uri, stăteau pe scaune, cu picioarele depărtate şi capetele aplecate. La auzul paşilor mei care făceau să scrâşnească pietrişul din jur, Miriam Bancroft ridică privirea printre şuviţele de păr blond, ciufulit, şi se uită direct în ochii mei. Nu spuse nimic, doar răsuci mânerul rachetei în mâini, iar buzele i se destinseră într-un zâmbet. Adversarul ei, care ridică şi el privirea, era un tânăr zvelt, cu un aer care sugera că era la fel de tânăr ca şi corpul lui. Mi se părea cunoscut.

Bancroft stătea în mijlocul şirului de şezlonguri, cu Oumou Prescott în dreapta şi cu un bărbat şi o femeie pe care nu-i cunoşteam, în stânga. Nu se ridică în clipa în care am ajuns lângă el; de fapt, mă privi în treacăt şi arătă cu mâna spre şezlongul de lângă Prescott.

— Ia loc, Kovacs. E ultimul game.

Am încercat un zâmbet, rezistând tentaţiei de a-i trage un picior în gură şi m-am aşezat în şezlong. Oumou Prescott se aplecă spre mine şi, acoperindu-şi buzele cu mâna, murmură:

— Azi, domnul Bancroft a avut parte de o vizită neaşteptată din partea poliţiei. Se pare că eşti mai puţin subtil decât ne aşteptam noi.

— De-abia mă încălzesc, am mormăit eu.

Printr-un acord prealabil privind durata pauzei, Miriam

Bancroft şi adversarul ei îşi lăsară prosoapele pe scaune şi îşi ocupară poziţia în teren. M-am relaxat şi am urmărit jocul, cu ochii mai ales pe trupul încordat al femeii în timp ce alerga dintr-o parte într-alta, în costumul din bumbac alb, amintindu-mi cum arăta dezbrăcată şi cum se zvârcolea sub mine. O dată, chiar înainte să servească, îmi surprinse privirea şi, pentru o fracţiune de secundă, se strâmbă amuzată. Încă mai aştepta un răspuns de la mine, iar acum credea că-l are. Când meciul luă sfârşit, în urma unor puncte muncite, dar câştigate inevitabil, ieşi radioasă de pe teren.

Vorbea cu bărbatul şi cu femeia pe care nu-i cunoşteam, când m-am apropiat ca s-o felicit. Mă văzu venind şi se întoarse ca să mă includă şi pe mine în micul ei grup.

— Domnule Kovacs, spuse ea, dându-mi senzaţia că mă priveşte cu luare-aminte. Ţi-a plăcut jocul?

— Foarte mult, am răspuns cu sinceritate. N-ai niciun pic de milă.

Îşi lăsă capul pe o parte şi, cu o singură mână, începu să-şi şteargă părul cu prosopul.

— Numai atunci când e nevoie… Bănuiesc că nu-i cunoşti pe Nalan şi Joseph. Nalan, Joseph, vi-l prezint pe Takeshi Kovacs, agentul special angajat de Laurens ca să investigheze crima. Domnul Kovacs nu e de pe Pământ. Domnule Kovacs, ţi-i prezint pe Nalan Ertekin, preşedintele Curţii Supreme a NU, şi pe Joseph Phiri, membru al Comitetului pentru Drepturile Omului.

— Încântat, am zis eu şi m-am înclinat scurt, protocolar, spre cei doi. Bănuiesc că vă aflaţi aici ca să discutaţi Rezoluţia 653.

Cei doi oficiali schimbară o privire, apoi Phiri încuviinţă din cap.

— Eşti foarte bine informat, spuse el pe un ton grav. Am auzit multe despre Unitatea de Agenţi Speciali şi sunt impresionat. De cât timp eşti pe Pământ?

— De vreo săptămână, am exagerat eu, sperând să mai reduc din paranoia pe care oficialii aleşi o manifestă de obicei faţă de Agenţii Speciali.

— O săptămână… Impresionant, zise Phiri, un negru masiv, trecut de cincizeci de ani, cu părul uşor cărunt şi ochii căprui, precauţi.

Ca şi Dennis Nyman, purta ochelari, dar, în timp ce ramele din oţel ale lui Nyman fuseseră astfel concepute încât să-i scoată în evidenţă unghiurile feţei, omul acesta purta ochelari ca să distragă atenţia. Cu rame groase, care îl făceau să arate ca un preot cu gândul la cele sfinte, dar dincolo de lentile, ochii nu-i scăpau nimic.

— Şi ai înregistrat ceva progrese cu ancheta?

Întrebarea venea din partea lui Ertekin, o arăboaică frumoasă, cu câteva zeci de ani mai tânără decât Phiri şi, prin urmare, aflată probabil la al doilea corp. I-am zâmbit.

— Progresul e greu de definit, doamnă preşedinte. Cum ar spune Quell: „Primesc tot felul de rapoarte despre progresele înregistrate, dar eu nu văd decât schimbare şi corpuri arse.”

— A, eşti de pe Lumea lui Harlan, remarcă Ertekin, politicoasă. Te consideri un quellist, domnule Kovacs?

Mi-am lăsat zâmbetul să se lărgească.

— Sporadic. Aş zice că avea dreptate.

— Ştiţi, domnul Kovacs e presat de timp, interveni Miriam Bancroft grăbită. Bănuiesc că are multe de discutat cu Laurens. Poate ar fi mai bine să-i lăsăm singuri.

— Desigur, zise Ertekin înclinând din cap. Poate vorbim mai târziu.

Cei trei se îndepărtară ca să-l consoleze pe adversarul lui Miriam, care îşi vâra mâhnit racheta şi prosoapele într-o geantă; în ciuda intervenţiei diplomatice a lui Miriam, Nalan Ertekin nu părea că vrea să se lase dusă de acolo. Preţ de o clipă am simţit un fel de admiraţie faţă de ea. A-i spune unui înalt oficial NU, de fapt unuia dintre conducătorii Protectoratului, că eşti quellist e ca şi cum recunoşti la un dineu pentru vegetarieni că sacrifici animale în scopuri ritualice. Nu e tocmai indicat să se întâmple.

M-am întors şi-am dat nas în nas cu Oumou Prescott.

— Mergem? întrebă ea încruntată şi arătă spre casă.

Bancroft o luase deja înainte, cu paşi mari. Ne-am luat după el cu o viteză care mi se părea excesivă.

— Am o întrebare, am reuşit eu să spun, între gâfâieli. Cine-i puştiul? Cel pe care l-a zvântat în bătaie doamna Bancroft.

Prescott îmi aruncă o privire impacientată.

— E mare secret, nu?

— Nu, domnule Kovacs, nu e secret, nici mare, nici mic. Cred că ar fi mai bine să te gândeşti la întrebări mai importante decât cine sunt musafirii familiei Bancroft. Dar, dacă insişti, celălalt jucător este Marco Kawahara.

— Nu zău!

Fără să vreau, imitam felul de a vorbi al lui Phiri. Ca să-mi scot personalitatea în evidenţă.

— Vasăzică acolo l-am mai văzut. Nu-i aşa că seamănă cu maică-sa?

— N-am de unde să ştiu, răspunse Prescott scurt. N-am întâlnit-o niciodată pe doamna Kawahara.

— Mare noroc.

Bancroft ne aştepta într-o seră exotică din aripa casei cu vedere spre ocean. Pereţii din sticlă erau o dezlănţuire de culori şi forme nemaivăzute, printre care am zărit un arbore-oglindă tânăr şi mai multe jardiniere cu iarba martirilor. Bancroft stătea lângă una dintre jardiniere şi presăra deasupra, atent, un praf alb, metalic. Nu ştiu prea multe despre iarba martirilor, doar că e folosită ca dispozitiv de siguranţă, deci habar n-aveam ce rost avea praful acela.

Bancroft se întoarse spre noi.

— Vă rog să nu vorbiţi prea tare, spuse el cu o voce curios de plată în sera ce absorbea orice sunet. Iarba martirilor e foarte sensibilă în această fază a dezvoltării ei. Domnule Kovacs, presupun că ai mai văzut aşa ceva.

— Da, am răspuns eu aruncând o privire spre frunzele care semănau cu căuşul palmelor şi spre petele sângerii din centru, care şi sugeraseră numele plantei. Eşti sigur că a ajuns la maturitate?

— Maturitate deplină. Pe Adoracion probabil că ai văzut

specimene mai mari. Eu l-am pus pe Nakamura s-o ajusteze special pentru interior. E la fel de sigură ca o cabină Nilvibe şi te relaxează mult mai mult, spuse Bancroft arătând spre cele trei scaune cu cadrul din oţel din spatele plantei.

— Am înţeles că vrei să stai de vorbă cu mine, am zis eu nerăbdător. Despre ce chestiune?

Preţ de o clipă, privirea aceea cruntă se abătu asupra mea cu toată intensitatea celor trei secole şi jumătate trăite de Bancroft, ca şi cum dădusem ochii cu un demon. Cel care se uita atât de intens la mine era sufletul unui matus; în ochii lui se reflectau nenumăratele vieţi obişnuite pe care Bancroft le văzuse stingându-se, precum moliile ce dau din aripi pentru ultima oară în preajma unei flăcări. O singură dată mai avusesem această senzaţie, atunci când mă înfruntasem cu Reileen Kawahara. Simţeam şi acum dogoarea pe aripile mele.

Apoi senzaţia dispăru, rămânând doar Bancroft, care se aşeza pe un scaun şi lăsa praful pe o măsuţă de alături. Ridică privirea şi aşteptă să vadă dacă mă aşez şi eu. Când văzu că rămân în picioare, îşi împreună mâinile şi se încruntă. Oumou Prescott păşi între noi.

— Domnule Kovacs, ştiu prea bine că, în contractul pe care l-am încheiat, am fost de acord să achit toate cheltuielile rezonabile pe care le presupune această anchetă, dar, când m-am angajat la aşa ceva, nu mă aşteptam să plătesc pentru un şir întreg de vătămări organice, făcute cu bună ştiinţă, de la un capăt al oraşului la celălalt. Mi-am petrecut aproape toată dimineaţa plătind din greu atât triadele de pe Coasta de Vest, cât şi poliţia din Bay City, care nu mă vedeau cu ochi buni nici înainte să declanşezi tu carnagiul ăla. Mă întreb dacă-ţi dai seama cât mă costă doar să te ţin în viaţă şi departe de închisoare.

Am aruncat o privire prin seră şi am ridicat din umeri.

— Bănuiesc că-ţi poţi permite aşa ceva.

Prescott tresări. Bancroft îşi îngădui o urmă de zâmbet.

— Dar, domnule Kovacs, poate că nu mai doresc să-mi

permit aşa ceva.

— Atunci spune stop.

Iarba martirilor tremură vizibil la schimbarea bruscă din tonul meu. Nu că mi-ar fi păsat. Nu mai aveam niciun chef de jocurile elegante ale lui Bancroft. Eram obosit. Fără să pun la socoteală scurta perioadă de inconştienţă de la clinică, eram treaz de mai bine de treizeci de ore şi cu nervii la pământ din cauza suprasolicitării sistemului neurochimic. Trecusem printr-un schimb de focuri, sărisem dintr-un taxi aerian, fusesem supus unor metode de interogare care pe alţii i-ar fi traumatizat pentru tot restul vieţii. Comisesem mai multe crime în legitimă apărare. Şi, tocmai când mă strecuram, cu chiu cu vai, în pat, Hotelul Hendrix îmi transmisese, în pofida blocării oricăror apeluri solicitate de mine, invitaţia lui Bancroft de a-i face o vizită de urgenţă în, citez, „interesul păstrării unor relaţii cordiale cu clienţii şi a statutului de locatar al hotelului”. Odată şi-odată cineva tot trebuia să revizuiască limbajul învechit al serviciilor hoteliere; mă gândisem s-o fac chiar eu, cu Nemexul, când am terminat convorbirea, dar iritarea provocată de replicile standard ale hotelului în dialogul cu clienţii nu putea egala furia pe care o simţeam faţă de Bancroft. Tocmai furia aceea mă împiedicase să mă culc la loc şi mă îndemnase să pornesc spre Suntouch House îmbrăcat în aceleaşi haine boţite pe care le purtam de două zile.

— Ce-ai spus, domnule Kovacs? întrebă Oumou Prescott privindu-mă lung. Sugerezi…

— Nu, doamnă Prescott. Nu sugerez, ameninţ, i-am răspuns eu uitându-mă din nou la Bancroft. Nu eu am cerut să particip la mascarada asta. Tu m-ai vârât în ea, Bancroft. M-ai scos din închisoarea de pe Lumea lui Harlan şi mi-ai dat corpul lui Elias Ryker doar ca s-o scoţi din sărite pe Ortega. M-ai trimis la mama dracului, cu doar câteva indicii vagi, şi te-ai uitat cum bâjbâi prin întuneric şi mă împiedic de răul pe care l-ai făcut în trecut. Dacă vrei să întrerupi jocul, acum că se îngroaşă gluma, n-am nimic împotrivă. M-am săturat să-mi risc memoria pentru

un căcănar ca tine. Poţi să mă trimiţi înapoi, peste o sută şaptesprezece ani am să-mi încerc din nou şansele. Poate atunci voi avea noroc şi, între timp, cel care vrea să-ţi facă felul să te şteargă de pe faţa planetei.

Fusesem nevoit să-mi las armele la poartă, dar simţeam cum prind curajul periculos al agentului pregătit să lupte în orice condiţii. Dacă demonul matus revenea şi scăpa de sub control, aveam de gând să-l sugrum pe Bancroft doar pentru mulţumirea mea.

Curios, vorbele mele nu făcură decât să-l pună pe gânduri. Mă ascultă până la capăt, înclină din cap de parcă-mi dădea dreptate, apoi se întoarse către Prescott.

— Ou, eşti bună să ieşi puţin? Trebuie să discut unele lucruri între patru ochi cu domnul Kovacs.

Prescott privi nehotărâtă.

— Să chem un paznic care să stea la uşă? întrebă ea, uitându-se urât la mine.

Bancroft clătină din cap.

— Sunt sigur că nu va fi nevoie.

Prescott ieşi, arătând la fel de nehotărâtă, în timp ce eu mă străduiam să nu admir calmul lui Bancroft. Tocmai mă auzise spunând că sunt dispus să mă întorc la închisoare, făcuse inventarul victimelor mele toată dimineaţa, dar tot credea că mă cunoştea îndeajuns de bine ca să nu mă considere periculos.

Am luat loc. Poate că avea dreptate.

— Trebuie să-mi dai mai multe explicaţii, am spus eu pe un ton egal. Poţi să începi cu corpul lui Ryker şi de acolo mai departe. De ce-ai făcut-o şi de ce mi-ai ascuns acest lucru?

— De ce l-am ascuns? repetă Bancroft cu sprâncenele arcuite. Nici n-am discutat despre asta.

— Mi-ai zis că ai lăsat alegerea corpului pe seama avocaţilor. Şi chiar ai spus-o apăsat. Dar Prescott insistă că tu l-ai ales. Ar fi trebuit s-o instruieşti mai bine în privinţa minciunilor pe care urma să mi le spui.

— Mda, făcu Bancroft cu un gest prin care îmi dădea de înţeles că recunoaşte. O măsură de precauţie pe care am

luat-o din reflex. Când spui adevărul unui număr atât de mic de oameni, precauţia devine un obicei. Dar nu credeam că va conta aşa de mult pentru tine după anii petrecuţi în Unitatea de Agenţi şi în închisoare. Chiar te interesează atât de mult trecutul corpurilor în care ajungi?

— Nu. Dar, de când am sosit, unde mă întorc, dau de Ortega care se ţine scai de mine ca plasticul anticontaminant. Credeam c-o face fiindcă are ceva de ascuns. Dar se pare că nu vrea decât să protejeze corpul iubitului, cât stă el la închisoare. Apropo, te-ai deranjat să afli de ce-a fost închis Ryker?

De data asta gestul lui Bancroft fu mult mai indiferent.

— O acuzaţie de corupţie. Vătămare organică nejustificată şi încercare de falsificare a unor detalii privind personalitatea cuiva. Înţeleg că era recidivist.

— Da, aşa e. De fapt, era vestit pentru câte făcea. Vestit şi temut, mai ales în locuri precum Cartierul Derbedeilor, unde mi-am petrecut ultimele două zile, pe urma sulei tale obosite. Dar ajungem şi acolo. Vreau să ştiu de ce-ai făcut-o. De ce mă aflu în corpul lui Ryker?

Insulta îl făcu să mă fulgere cu privirea, însă Bancroft era un jucător prea bun ca să dea frâu mâniei. Se mulţumi să dea din mână a lehamite, gest pe care l-am recunoscut imediat din cursul despre ABC-ul diplomaţiei, şi să schiţeze un zâmbet.

— Crede-mă, habar n-am avut că asta ar putea crea probleme. Am vrut să-ţi ofer o armură pe potrivă, corpul ăsta are…

— *De ce Ryker?*

Urmă o clipă de tăcere. Matusii nu erau oameni pe care să-i întrerupi cu una, cu două, iar Bancroft nu suporta lipsa de respect. M-am gândit la copacul de dincolo de terenurile de tenis. Fără îndoială că, dacă ar fi fost de faţă, Ortega ar fi sărit în sus de bucurie.

— O mişcare, domnule Kovacs. O simplă mişcare.

— O mişcare? Împotriva lui Ortega?

— Exact, răspunse Bancroft şi se aşeză mai comod. Locotenentul Ortega şi-a făcut cunoscute prejudecăţile din

clipa în care a păşit în această casă. A fost extrem de necooperantă. A dat dovadă de lipsă de respect. Asta mi-a amintit de un cont care trebuia reglat. Când am văzut că lista scurtă pe care mi-o pregătise Oumou includea şi corpul lui Elias Ryker, alături de care se specifica faptul că Ortega era cea care plătea ipoteca, mutarea mi s-a părut că are ceva karmic în ea. S-a impus de la sine.

— Cam pueril pentru o persoană de vârsta ta, nu crezi?

Bancroft încuviinţă din cap.

— Poate. Dar îţi aminteşti de un anume general MacIntyre din comanda Unităţii de Agenţi Speciali, rezident pe Lumea lui Harlan, care a fost găsit eviscerat şi decapitat în avionul lui particular cu un an înainte de masacrul de la Innenin?

— Vag.

Îmi aminteam, cu un fior pe şira spinării. Dar, dacă Bancroft ştia să controleze jocul, nici eu nu eram mai prejos.

— Vag? repetă Bancroft ridicând din sprânceană. Aş fi zis că un veteran care a luptat la Innenin trebuie să-şi amintească foarte bine moartea comandantului răspunzător de tot dezastrul, omul pe care mulţi îl consideră vinovat de toate acele morţi reale.

— Tribunalul Protectoratului l-a exonerat de orice vină pe MacIntyre, am zis eu calm. Ce vrei să demonstrezi?

Bancroft ridică din umeri.

— Doar că, după toate aparenţele, moartea lui a fost un act de răzbunare, în pofida verdictului dat de tribunal, un act fără noimă, de fapt, fiindcă n-avea cum să-i învie pe cei morţi. A fi pueril e un păcat destul de răspândit printre oameni. Poate că n-ar trebui să ne pripim cu judecăţile de valoare.

— Poate că nu, am zis eu, m-am ridicat în picioare şi m-am apropiat de uşa serei ca să privesc afară. Dar, ca să nu mai zici că mă pripesc cu judecăţile de valoare, răspunde-mi la următoarea întrebare: de ce nu mi-ai spus că ţi-ai petrecut atâta timp la curve?

— A, te referi la tipa aia, Elliott. Da, Oumou mi-a

povestit despre asta. Chiar crezi că tatăl ei are vreo legătură cu moartea mea?

M-am întors spre el.

— Acum nu. Chiar nu cred c-a avut de-a face cu moartea ta. Dar am irosit o grămadă de timp până să mă conving de asta.

Bancroft îmi înfruntă privirea cu calm.

— Îmi cer scuze dacă informaţiile pe care ţi le-am oferit au fost incomplete, domnule Kovacs. Adevărat, îmi petrec o parte din timpul liber defulându-mă sexual contra cost, atât la modul real, cât şi la cel virtual. Sau, cum te-ai exprimat atât de elegant, la curve. Nu mi s-a părut foarte important. Să ştii că o parte din timp mi-o petrec în cazinouri. Sau, din când în când, mă uit la bătăile cu cuţite în condiţii de gravitaţie zero. Toate lucrurile astea îmi aduc duşmani, ca şi interesele mele de afaceri. N-am găsit de cuviinţă ca din prima zi, când erai într-un corp nou şi pe o planetă nouă, să-ţi descriu amănunţit întreaga mea viaţă. Cu ce să încep? Aşa că ţi-am descris contextul în care a avut loc crima şi ţi-am sugerat să vorbeşti cu Oumou. Nu m-am aşteptat să te laşi dus de val atât de uşor. Cum nu m-am aşteptat nici să pârjoleşti tot ce-ţi iese în cale. Ştiam că Agenţii Speciali sunt reputaţi pentru *subtilitatea* cu care gândesc.

Avea dreptate, dacă ar fi să aprob felul în care expunea el lucrurile. Virginia Vidaura ar fi fost furioasă, l-ar fi susţinut necondiţionat pe Bancroft, de-abia aşteptând să mă apostrofeze pentru lipsa mea grosieră de tact. Pe de altă parte, nici ea şi nici Bancroft nu văzuseră expresia de pe faţa lui Victor Elliott în seara în care îmi povestise despre familia lui. Am înghiţit un răspuns dur şi am marşat pe ce ştiam, încercând să mă hotărăsc cât să-i spun.

— Laurens?

Miriam Bancroft stătea la intrarea în seră, cu un prosop în jurul gâtului şi cu racheta sub braţ.

— Miriam, spuse Bancroft cu o deferenţă reală, dar nimic altceva.

— Îi duc pe Nalan şi pe Joseph la Hudson's Raft pentru

un prânz subacvatic. Joseph n-a mai avut parte de aşa ceva, dar l-am convins să meargă cu noi, zise Miriam uitându-se de la Bancroft, la mine şi din nou la soţul ei. Vii şi tu?

— Poate mai târziu. Unde vă găsesc?

Miriam ridică din umeri.

— Încă n-am stabilit. Undeva, pe debarcader, poate la restaurantul Benton…

— În regulă. Vă ajung din urmă. Prinde un macrou regal şi pentru mine.

— Înţeles, să trăiţi! spuse Miriam şi îşi duse mâna la tâmplă într-un salut caraghios care ne făcu să zâmbim fără să vrem. Îţi plac fructele de mare, domnule Kovacs? mă întrebă ea oprindu-şi privirea asupra mea.

— Cred că da. Nu prea am avut timp să gust delicatesele de pe Pământ, doamnă Bancroft. Până acum am mâncat doar ce mi-a oferit hotelul.

— Mda. Dacă le-ai prins gustul… zise ea, apăsând cuvintele. Poate vii şi tu.

— Mulţumesc pentru invitaţie, dar mă îndoiesc că o voi putea onora.

— Mda, repetă ea cu voioşie în glas. Laurens, încearcă să nu întârzii prea mult. Am nevoie de ajutorul tău ca s-o feresc pe Nalan de Marco. Băiatul e foc şi pară.

— Nici nu mă miră, după cum a jucat azi, mormăi Bancroft. O vreme am crezut că joacă intenţionat aşa.

— Nu şi în ultimul game, am spus eu ca pentru mine.

Soţii Bancroft se uitară lung la mine, el enigmatic, ea cu capul lăsat pe o parte şi un zâmbet larg, neaşteptat, care o făcea să arate surprinzător de copilăroasă. O clipă i-am întâlnit privirea; Miriam ridică o mână ca să-şi atingă părul cu ceea ce părea a fi o minimă incertitudine.

— I-am spus lui Curtis să tragă limuzina la intrare. Trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să te revăd, domnule Kovacs.

Am privit-o amândoi cum traversează pajiştea cu paşi mari, fluturându-şi fusta de tenis. Chiar dacă, în aparenţă, Bancroft nu se mai simţea atras din punct de vedere sexual

de soţia lui, cuvintele cu dublu înţeles ale lui Miriam mi se păreau, totuşi, prea periculoase. Trebuia să umplu tăcerea cu ceva.

— Spune-mi, Bancroft, am zis eu cu ochii tot pe silueta care se îndepărta. Nu vreau să par lipsit de respect, dar de ce, dacă eşti însurat cu o astfel de femeie, dacă preferi să rămâi însurat cu ea, îţi petreci timpul, citez, defulându-te sexual contra cost?

M-am întors agale spre el şi am văzut cum mă priveşte inexpresiv. Câteva secunde rămase tăcut şi, când vorbi, vocea îi sună voit seacă.

— Ai ejaculat vreodată pe faţa unei femei, Kovacs?

În Unitatea de Agenţi Speciali te învaţă încă de la început cum să faci faţă şocului cultural, dar, din când în când, armura îţi este străpunsă, şi realitatea din jur devine un fel de puzzle ale cărui piese nu se potrivesc şi pace. Luat prin surprindere, de-abia am avut timp să-i evit privirea. Bărbatul ăsta, mai bătrân decât întreaga istorie umană a planetei mele, îmi punea o astfel de întrebare. Ca şi cum mă întrebase dacă m-am jucat vreodată cu un pistol cu apă.

— Da… Da. Atunci când…

— Pe faţa unei femei pe care ai plătit-o?

— Da, uneori. Nu că ar fi un obicei. Nu-mi… am zis eu şi m-am oprit, amintindu-mi reacţia de abandon a soţiei lui în clipa în care am explodat în şi în jurul gurii ei, cum sperma se prelingea peste articulaţiile mâinilor ei precum spuma ţâşnită dintr-o sticlă de şampanie. Nu-mi amintesc prea bine. Nu e un fetiş al meu şi…

— Nici al meu, replică el iute, poate prea apăsat. E doar un exemplu. Cu toţii avem unele lucruri, dorinţe, care e mai bine să fie reprimate. Sau, cel puţin, să nu fie exprimate într-un context civilizat.

— Eu n-aş contrapune civilizaţia ejaculării pe faţa cuiva.

— Fiindcă eşti din altă parte, spuse Bancroft gânditor. Dintr-o civilizaţie colonială, tânără, fragilă. Nu ai idee despre cum ne-au modelat secolele de tradiţie aici, pe Pământ. Cei cu spiritul tânăr, aventuros, au părăsit planeta

cu miile. Au fost încurajaţi să plece. Au rămas cei apatici, obedienţii, mărginiţii. Totul s-a petrecut sub ochii mei, iar, la momentul respectiv, m-am bucurat fiindcă astfel construirea unui imperiu era mult mai facilă. Acum mă întreb dacă a meritat. Civilizaţia s-a strâns singură de gât, s-a împotmolit în norme de viaţă, a rămas cantonată în tot ce-i vechi şi familiar. Moralitate rigidă, lege rigidă. Declaraţiile NU s-au fosilizat, devenind conformitate la nivel global, s-a creat un fel de cămaşă de forţă supraculturală şi, cu teama inerentă de ce ar putea veni dinspre colonii, Protectoratul s-a trezit când navele spaţiale încă nu ajunseseră la destinaţie. Când primele au asolizat, pasagerii lor au găsit o tiranie gata pregătită.

— Vorbeşti de parcă ai fost un simplu martor. Cu o astfel de viziune, chiar nu poţi să devii un om liber?

Bancroft zâmbi subţire.

— Civilizaţia e ca smogul. Ca să trăieşti în ea, trebuie să inhalezi o parte şi, inevitabil, să te contaminezi. Dar, la urma urmei, ce înseamnă liber în acest context? Liber să-mi împrăştii sperma pe faţa şi sânii soţiei mele? Liber s-o văd cum se masturbează în faţa mea, s-o împart cu alţi bărbaţi şi alte femei. Două sute cincizeci de ani înseamnă mult, domnule Kovacs, timp suficient pentru o lungă listă de fantezii degradante, obscene, care infestează mintea şi excită hormonii fiecărui corp nou pe care-l porţi. În timp ce sentimentele mai rafinate devin tot mai pure, mai rarefiate. Ai idee ce se întâmplă cu legăturile emoţionale după atât amar de vreme?

Am dat să răspund, dar Bancroft ridică mâna şi-atunci l-am lăsat să ofere şi răspunsul. Nu-ţi este dat în fiecare zi să auzi efuziunile unui suflet vechi de secole, iar Bancroft se dovedea de neoprit.

— Nu. De unde să ai? La fel cum civilizaţia ta e prea tânără ca să-şi dea seama cum e să trăieşti pe Pământ, experienţa ta de viaţă nu poate înţelege cum e să iubeşti aceeaşi persoană timp de două sute cincizeci de ani. Până la urmă, dacă rezişti, dacă scapi din capcanele plictisului şi ale automulţumirii, până la urmă rămâi cu ceva ce nu se

numeşte dragoste, ci aproape veneraţie. Atunci cum să îmbini acel respect, acea veneraţie, cu dorinţele sordide ale corpului pe care-l porţi într-un moment sau altul? Răspunsul e unul singur: n-ai cum.

— Şi-atunci te defulezi cu prostituatele…

Bancroft îşi reluă zâmbetul subţire.

— Nu sunt mândru de mine, domnule Kovacs. Dar nu poţi trăi atât de mult fără să te accepţi aşa cum eşti, oricât de dezgustat ai fi. Femeile sunt la îndemână. Satisfac o cerere a pieţei şi sunt recompensate pe potrivă. Aşa mă purific eu.

— Soţia ta ştie?

— Bineînţeles. Şi încă de mult. Oumou m-a informat că eşti deja la curent cu faptele legate de Leila Begin. De atunci, Miriam s-a potolit în mod semnificativ. Şi sunt sigur că are şi ea aventurile ei.

— Cât de sigur?

Bancroft făcu un gest de iritare.

— E relevant? Nu-mi ţin soţia sub observaţie, dacă asta vrei să insinuezi, dar o cunosc îndeajuns de bine. Are şi ea pornirile ei, cărora le dă satisfacţie. Ca şi mine.

— Şi nu te deranjează?

— Domnule Kovacs, am destule păcate, dar nu sunt în niciun caz ipocrit. E doar chemarea cărnii, atâta tot. Amândoi înţelegem asta… Şi acum, fiindcă discuţia asta nu pare să ducă nicăieri, să revenim la ce ne interesează. În afara faptului că Elliott nu poate fi acuzat de nimic, ce altceva ai mai aflat?

În clipa aceea am luat o hotărâre din instinct, venită de dincolo de gândirea conştientă. Am clătinat din cap.

— Nimic, pe moment.

— Dar eşti pe cale de a afla.

— Da. Pe Ortega poţi s-o scoţi din calcul, rămâne însă Kadmin. Care nu-l urmărea pe Ryker. Kadmin ştia despre mine. E ceva care-mi scapă.

Bancroft înclină din cap satisfăcut.

— Vrei să vorbeşti cu Kadmin?

— Numai dacă mă lasă Ortega.

— Adică?

— Adică poliţia trebuie să fi văzut o înregistrare luată din satelit azi-dimineaţă deasupra Oaklandului, ceea ce înseamnă că mă poate identifica în clipa în care am ieşit din clinică. Trebuie să fi fost un satelit deasupra în momentul ăla. De asta nici nu cred că va fi foarte cooperantă.

Bancroft îşi permise încă unul dintre zâmbetele lui strâmbe.

— Eşti perspicace, domnule Kovacs. Dar din punctul ăsta de vedere n-ai de ce să-ţi faci griji. Clinica Wei – cât a mai rămas din ea după ce-ai trecut pe-acolo – nu vrea nici să-şi pună la dispoziţie înregistrările, nici să reclame pe cineva. Cei de acolo au mai multe motive să se teamă de o anchetă decât ai tu. Sigur, faptul că pot opta pentru propriile represalii este, să zicem, o altă poveste.

— Şi clubul lui Jerry?

Bancroft ridică din umeri.

— La fel. Odată ce proprietarul e mort, cel care vrea să-l preia nu are niciun interes să facă valuri.

— Bine lucrat.

— Îmi pare bine că apreciezi mişcarea, spuse Bancroft şi se ridică în picioare. Cum spuneam, a fost o dimineaţă agitată, iar negocierile sunt departe de a se fi încheiat. Ţi-aş fi recunoscător dacă, în viitor, ţi-ai limita acţiunile distructive. Până acum m-au costat destul.

În timp ce mă ridicam şi eu, am revăzut cu ochii minţii schimburile de focuri de la Innenin, am auzit ţipetele de moarte, înfricoşătoare şi acum, şi brusc exprimarea elegantă a lui Bancroft suna grotesc, respingător, precum cuvintele antiseptice ale rapoartelor privind pierderile, prezentate de generalul MacIntyre… „pentru păstrarea capului de pod Innenin, sacrificii care n-au fost în zadar…” Ca şi Bancroft, MacIntyre fusese un om puternic şi, ca toţi oamenii puternici, când vorbea de sacrificii, de un singur lucru erai sigur.

Că le făcea altcineva.

Capitolul 17

Secţia de poliţie de pe strada Fell era un bloc fără pretenţii, construit într-un stil care mi se părea a fi baroc marţian. Era greu să-mi dau seama dacă fusese proiectat aşa, ca secţie de poliţie, sau dacă iniţial avusese o altă destinaţie. Oricum, blocul arăta ca o fortăreaţă. De-a lungul faţadei roşii, marcată chipurile de trecerea vremii, şi al contraforturilor boltite, se înşiruiau mai multe firide cu ferestre înalte, din sticlă colorată, alături de care de-abia se ghiceau generatoarele de protecţie. Sub ferestre, suprafaţa roşie, abrazivă, a pietrei era denivelată în unghiuri ascuţite care prindeau lumina dimineţii şi îi dădeau o nuanţă sângerie. Nu ştiam dacă treptele care urcau spre intrarea arcuită fuseseră cioplite intenţionat inegale sau dacă erau doar roase de câţi trecuseră pe acolo.

Înăuntru, am simţit simultan lumina colorată dinspre o fereastră şi calmul din jur. Undele subsonice, am presupus aruncând o privire epavelor umane care aşteptau, supuse, aşezate pe bănci. Dacă erau suspecţi arestaţi, arătau neobişnuit de indiferenţi, şi mă îndoiam însă că doar din cauza picturilor murale zen, populiste, care împodobeau holul. Am trecut prin pata de lumină colorată care venea dinspre fereastră, mi-am făcut loc printre grupurile de oameni care discutau în şoaptă, atitudine mai potrivită unei biblioteci decât unei clădiri din care nu ştiai dacă mai ieşi, şi am ajuns la un birou de recepţie. Un poliţist în uniformă, probabil sergentul de serviciu, clipi de câteva ori la mine, amabil – era clar că undele subsonice ajungeau şi la el.

— Cu locotenentul Ortega. Brigada Vătămări Organice.

— Cine o caută?

— Elias Ryker.

Cu coada ochiului am văzut cum un alt poliţist în uniformă se întoarce la auzul numelui, dar fără să spună ceva. Sergentul vorbi la telefon, ascultă şi se întoarse spre

mine.

— Trimite pe cineva jos. Eşti înarmat?

Am aprobat din cap şi am dat să scot Nemexul de sub haină.

— Te rog să predai arma cu grijă, adăugă el pe un ton blând. Programul nostru de securitate e cam sensibil, te imobilizează imediat dacă scoţi ceva prea brusc.

Mi-am încetinit mişcarea cât am putut, am aşezat Nemexul pe birou şi mi-am desprins cuţitul Tebbit de pe braţ. Când văzu că am terminat, sergentul îmi zâmbi fericit.

— Mulţumesc. Armele îţi vor fi returnate la plecare.

De-abia termină de vorbit când doi dintre mohicani apărură pe o uşă din spatele sălii şi se îndreptară spre mine cu pas săltat. Aveau feţele la fel de încruntate, undele subsonice nereuşind să-i influenţeze în niciun fel în cele câteva secunde care le luară ca să se proţăpească în faţa mea. Dădură să mă apuce de braţe.

— Abţineţi-vă, le-am spus eu.

— Hei, nu e arestat, interveni sergentul împăciuitor.

Unul dintre mohicani îi aruncă o privire şi pufni exasperat. Celălalt se uită de parcă nu pusese carne în gură de multă vreme. L-am înfruntat cu un zâmbet. După întâlnirea cu Bancroft, mă întorsesem la hotel şi dormisem aproape douăzeci de ore. Eram odihnit, sistemul neurochimic funcţiona la capacitatea maximă şi simţeam o antipatie cordială faţă de tot ce însemna autoritate, atitudine de care Quell sigur ar fi fost mândră.

Probabil că se şi vedea. Mohicanii renunţară la încercarea de a mă prinde de braţe şi toţi trei urcarăm patru etaje în tăcerea întreruptă doar de scârţâitul liftului străvechi.

Biroul lui Ortega avea una dintre ferestrele cu geamuri colorate, mai precis jumătatea de jos, înainte de a fi secţionată orizontal de tavan. Probabil că jumătatea de sus se înălţa, vertical, din podeaua biroului de deasupra. Am început să văd unele detalii care-mi spuneau că blocul nu adăpostise secţia de poliţie dintotdeauna. Pe ceilalţi pereţi

ai biroului, formataţi ecologic, apăreau un soare tropical care apunea deasupra mării şi mai multe insule. Combinaţia de sticlă colorată şi apus de soare însemna că biroul era plin de o lumină moale, portocalie, prin care se vedea cum plutesc firele de praf.

Ortega stătea la un birou din lemn masiv de parcă era prizonieră acolo. Cu bărbia sprijinită în podul unei palme, cu fluierul piciorului şi genunchiul lipite de marginea biroului, studia informaţiile care se derulau pe un laptop vechi. În afară de laptop, pe masă mai erau un pistol Smith & Wesson de calibru mare, uzat bine, şi un pahar din plastic plin cu cafea, din care încă nu scosese încălzitorul. La intrarea noastră, Ortega ridică ochii şi le făcu semn celor doi mohicani să se retragă.

— Ia loc, Kovacs.

M-am uitat în jur, am văzut un scaun cu cadrul din metal şi l-am tras aproape de birou. Lumina după-amiezii târzii din birou mă deruta.

— Lucrezi în schimbul de noapte?

Mă fulgeră cu privirea.

— Ce fel de glumă mai e şi asta?

— Uşurel, am spus eu ridicând mâinile şi arătând spre lumina difuză. Mă gândeam că aşa ai dispus să fie iluminatul. Afară e zece dimineaţa!

— A, la asta te referi, mormăi Ortega şi îşi întoarse ochii spre ecran.

Era greu să-mi dau seama în apusul de soare tropical, dar mi s-a părut că sunt cenuşii/verzi, ca marea în timpul furtunii.

— E desincronizat. Departamentul a cumpărat instalaţia de undeva din El Paso Juarez. N-a costat prea mult, dar uneori se blochează de tot.

— Naşpa!

— Mda, uneori o închid, dar tuburile de neon sunt… zise ea şi se întrerupse, ridicând privirea. Ce dracu’ vorbesc aici… Kovacs, ştii cât de aproape eşti de închisoare?

Am ridicat degetul mare şi cel arătător şi am privit-o printre ele.

— Cam cât e de scurtă mărturia celor de la Clinica Wei, din câte am auzit eu.

— Avem dovada că ai fost acolo, Kovacs. Ieri-dimineaţă, la ora 7.43, cine crezi că ieşea pe uşa din faţă? Domnul Kovacs în persoană.

Am ridicat din umeri.

— Să nu crezi că legătura ta cu matusul Bancroft te poate ţine în stare organică la nesfârşit. Un şofer de la Clinica Wei a spus nişte lucruri foarte interesante despre deturnarea limuzinei lui şi mai multe morţi reale. Poate că are ceva de spus şi despre tine.

— Bănuiesc că i-aţi reţinut vehiculul, am spus eu degajat. Sau clinica şi l-a recuperat înainte să-l supuneţi testelor?

Ortega strânse din buze.

— Era de aşteptat, am continuat eu înclinând din cap. Iar şoferul va tăcea mâlc aşteptând să-l scoată clinica de la voi, ceea ce se va întâmpla cât de curând.

— Ascultă, Kovacs. Dacă insist, până la urmă tot mă aleg cu ceva. E doar o chestie de timp, găozare. Doar atât.

— Câtă tenacitate! Ce păcat că n-ai dat dovadă de aşa ceva şi în cazul Bancroft.

— *Nu există niciun caz Bancroft!*

Ortega sări în picioare, cu palmele lipite de birou, cu ochii mijiţi de furie şi dezgust. Am aşteptat, cu nervii încordaţi în caz că secţiile de poliţie din Bay City erau la fel de predispuse la accidentarea întâmplătoare a suspecţilor ca alte secţii prin care mai trecusem. În cele din urmă, trase adânc aer în piept şi se lăsă, încet, înapoi pe scaun. Furia îi dispăruse de pe faţă, dar dezgustul era tot acolo, prins în ridurile de la colţul ochilor şi din jurul gurii ei mari. Îşi privi unghiile.

— Ştii ce-am găsit ieri la Clinica Wei?

— Piese de rezervă pentru bursa neagră? Programe de tortură virtuală? Sau cei de acolo nu te-au lăsat să stai prea mult?

— Am găsit şaptesprezece cadavre cu memoria corticală făcută scrum. Neînarmate. Şaptesprezece oameni morţi.

Morţi de-a binelea.

Ridică din nou ochii spre mine, cu acelaşi dezgust.

— Te rog să-mi ierţi lipsa de reacţie, am zis eu pe un ton glacial. Am văzut lucruri şi mai rele când eram în uniformă. De fapt, am *făcut* lucruri şi mai rele când luptam în numele Protectoratului.

— Asta în timpul războiului.

— Hai*, fii serioasă!*

Ortega nu comentă. M-am aplecat peste masă.

— Să nu-mi spui că din cauza celor şaptesprezece cadavre eşti atât de pornită, am zis eu arătând spre faţa mea. Asta-i problema ta. Nu-ţi place că cineva se poate atinge de ea.

Rămase tăcută câteva secunde, gândindu-se, apoi vârî mâna într-un sertar şi scoase un pachet de ţigări. Mi-l oferi instinctiv. Am clătinat din cap, ferm hotărât să nu mă ating de el.

— M-am lăsat.

— Nu zău! exclamă ea sincer surprinsă, scoase o ţigară şi o aprinse. Bravo ţie. Sunt impresionată.

— Mda, ar trebui să-i placă şi lui Ryker, atunci când iese de la închisoare.

Ortega înţepeni în dosul vălului de fum, apoi aruncă pachetul la loc şi închise sertarul cu muchia palmei.

— Ce vrei? întrebă ea scurt.

Rackurile erau la cinci niveluri mai jos, într-un subsol dublu, unde temperaturile erau mai uşor de controlat. Dar, în comparaţie cu PsychaSsec, arăta ca o toaletă.

— Nu văd cum ar putea asta să schimbe ceva, spuse Ortega în timp ce mergeam în urma unui tehnician care căsca de zor, pe un culoar din oţel, spre slotul 3089b. Crezi că tipul ăsta, Kadmin, îţi va spune mai multe decât ne-a spus nouă?

— *Ascultă.*

M-am oprit şi m-am întors spre ea, cu braţele întinse pe lângă corp. Pe culoarul îngust eram mult prea aproape unul de celălalt. Am simţit că se întâmplă ceva, geometria

poziţiei lui Ortega părând brusc fluidă, periculos de tactilă. Aveam gura uscată.

— Eu… începu ea.

— 3089b, anunţă tehnicianul, ridicând discul mare, cu diametrul de treizeci de centimetri din slot. De ăsta aveţi nevoie?

Ortega trecu în grabă pe lângă mine.

— De ăsta, Micky. Ne poţi aranja un interogatoriu virtual?

— Bineînţeles, răspunse Micky şi arătă cu degetul mare spre una dintre scările în spirală care se înălţau din culoar la intervale regulate. Trebuie să coborâţi la Cinci şi să acţionaţi electrozii. Nu vă ia decât cinci minute.

— Ideea e că tu reprezinţi Sia, am zis eu în timp ce toţi trei coboram cu zgomot treptele din oţel. Kadmin te cunoaşte, a avut de-a face cu tine în toată activitatea lui profesională. Într-un fel, lucraţi în aceeaşi branşă. Eu sunt un necunoscut. Dacă n-a lucrat niciodată în afara sistemului, e foarte posibil ca până acum să nu mai fi întâlnit un agent special. Prin aproape toate locurile pe unde am fost, se spun numai lucruri îngrozitoare despre noi.

Ortega îmi aruncă o privire sceptică peste umăr.

— Cu alte cuvinte crezi că ai să-l *sperii* atât de tare, încât să dea o declaraţie? Pe Dimitri Kadmin? Să fim serioşi!

— Prezenţa mea îl va descumpăni. Când sunt descumpăniţi, oamenii mai scapă câte ceva. Nu uita, tipul ăsta lucrează pentru cineva care-mi doreşte moartea. Cineva care se *teme* de mine, cel puţin în aparenţă. Teamă pe care s-ar putea s-o simtă şi Kadmin.

— Iar asta ar trebui să mă convingă că Bancroft a fost asasinat?

— Ortega, nu contează ce crezi tu. Am mai discutat despre asta. Tu vrei ca Ryker, corpul lui, de fapt, să se întoarcă în cuvă cât mai curând posibil şi nevătămat. Cu cât mai repede descifrăm misterul morţii lui Bancroft, cu atât mai repede se va întâmpla şi asta. Pe de altă parte,

există mult mai puţine riscuri să păţesc ceva dacă nu mai bâjbâi prin întuneric. Cu alte cuvinte, dacă mă ajuţi. Doar nu vrei ca acest corp să fie distrus într-un alt schimb de focuri…

— *Alt* schimb de focuri?

Avusesem nevoie de aproape jumătate de oră de discuţii aprinse ca s-o fac să înţeleagă ce voiam, dar poliţista din ea se dovedea la fel de vigilentă.

— Da, după episodul Hendrix, am improvizat eu rapid, blestemând apropierea fizică dintre noi, pe culoar, care reuşise să mă tulbure. Am ieşit din el destul de şifonat. Putea fi şi mai rău.

Ortega aruncă o nouă privire, mai scrutătoare, peste umăr.

Sistemul de interogare virtuală era găzduit într-o serie de cabine din folii cu bule de aer, amplasate pe o parte a subsolului. Micky ne instală pe nişte fotolii obosite, care nu se grăbiră să se muleze pe noi, aplică electrozii şi hipnocăştile, apoi, cu o mişcare largă a braţului, ca un pianist gata să atace partitura unui concert, puse în funcţiune două dintre consolele utilitare. Şi privi atent ecranele care se trezeau la viaţă.

— Din cauza traficului, explică el şi îşi drese glasul, dezgustat. Comisarul ţine un fel de curs care solicită jumătate din sistem. Trebuie să aşteptăm până se deconectează cineva. Hei, aia nu e Mary Lou Hinchley? întrebă el privind înapoi, spre Ortega.

— Ba da, răspunse ea şi se uită la mine, poate ca dovadă a noii noastre cooperări. Anul trecut paza de coastă a pescuit o fată din ocean. O chema Mary Lou Hinchley. Din corp nu mai rămăsese mare lucru, dar memoria corticală a putut fi recuperată. Cei de aici i-au verificat-o, şi ghici ce-au descoperit?

— Că era catolică?

— Exact. Chestia aia cu Absorbţia Totală funcţionează! Mda, la prima scanare am primit: „Interzis din motive de conştiinţă.” De obicei aşa se întâmplă într-un caz ca ăsta, dar El…

Ortega şovăi o clipă, apoi reluă:

— Detectivul care s-a ocupat de caz nu s-a dat bătut cu una, cu două. Hinchley era din acelaşi cartier cu el, o cunoştea de mică. Nu foarte bine, dar… nu s-a dat bătut cu una, cu două.

— Tenace, nu glumă. Elias Ryker?

Femeia încuviinţă din cap.

— O lună de zile a patrulat pe coridoarele laboratorului. În cele din urmă, s-a ajuns la concluzia că fata fusese aruncată dintr-un taxi aerian. Brigada Vătămări Organice a descoperit că fata se convertise cu mai puţin de zece luni în urmă. Implicat era şi amicul ei, un catolic înveterat, specialist în IT, care se prea poate să-i fi falsificat jurământul. Familia şi rudele apropiate ale fetei sunt declarate creştine, dar în marea lor majoritate necatolice. Destul de înstărite, cu o galerie numeroasă de strămoşi puşi la păstrare, pe care îi ţin la curent cu ultimele evenimente, naşteri, nunţi etc. Anul ăsta departamentul nostru s-a consultat periodic cu toţi.

— Chestia cu Rezoluţia 653, nu?

— Cam aşa ceva.

Am privit amândoi tavanul, deasupra fotoliilor în care stăteam. Cabina era în capătul şirului, alcătuită dintr-un singur glob de polifibre, precum guma de mestecat din gura unui copil, cu uşile şi ferestrele decupate cu laserul şi apoi prinse cu balamale din răşină epoxi. Tavanul curbat, cenuşiu, n-avea nimic interesant.

— Lămureşte-mă, Ortega, am spus eu după un timp. Insul pe care l-ai pus să mă urmărească marţi după-amiază, când am mers la cumpărături. Cum se face că l-ai ales pe cel mai prost? Până şi un orb l-ar fi putut depista.

Ortega nu răspunse imediat.

— La momentul ăla n-am avut pe altcineva mai bun, mormăi ea într-un târziu. Trebuia să acţionăm repede, să te ţinem sub observaţie după ce-ai aruncat hainele.

— După ce-am aruncat hainele, am repetat eu închizând ochii. Nu se poate! Mi-ai prins un emiţător de costum? Chiar atât de simplu?

— Da.

Mi-am amintit de prima întâlnire cu Ortega. Închisoarea, călătoria până la Suntouch House. Imaginile mi se derulau în minte cu repeziciune, am văzut-o pe pajiştea însorită alături de Miriam Bancroft. Cum pleacă…

— M-am luminat! am exclamat eu pocnind din degete. La plecare m-ai bătut pe umăr. Nu pot să cred că sunt atât de prost!

— Emiţător pe bază de enzime, zise Ortega pe un ton firesc. Cam cât ochiul de muscă. Ne-am închipuit că, fiind toamnă de-a binelea, n-ai să mergi fără haină în prea multe locuri. Desigur, când ai aruncat-o în coşul ăla, am crezut că te-ai prins.

— Nu. Aş fi vrut eu.

— Gata, anunţă Micky pe neaşteptate. Doamnelor şi domnilor, ţineţi-vă bine de spirala spinală, am pornit la drum!

A fost o călătorie mai dură decât m-aş fi aşteptat de la o instalaţie a unui departament guvernamental, dar nu mai dură decât multe dintre călătoriile virtuale, cu ce găseam la îndemână, pe Lumea lui Harlan. Mai întâi hipnocăştile, care începură să-şi trimită sacadat sonocodurile până când tavanul cenuşiu, mohorât, îmi luă ochii cu vârtejurile de lumină, ca din coadă de peşte, şi cu universul secat de înţelesuri, precum chiuveta din care se scurge toată apa murdară. Apoi m-am trezit…

În altă parte.

Se întindea de jur împrejur, îndepărtându-se în mare viteză de privirea mea, în toate direcţiile, aproape ca o amplificare enormă a uneia dintre scările în spirală pe care coborâsem de pe culoar. De un cenuşiu-oţelit, punctat la fiecare câţiva metri de o umflătură ca un sfârc de sân, pierzându-se în infinit. Cerul avea o nuanţă mai deschisă a aceluiaşi cenuşiu, schimbându-şi forma în ceea ce păreau a fi gratii sau lacăte străvechi. Bună psihologie, presupunând că unul dintre criminalii interogaţi îşi amintea cum arăta un lacăt adevărat.

În faţa mea, din podea, se înălţă un mobilier cenuşiu, cu

forme armonioase, ca o sculptură dintr-o baltă de mercur. Mai întâi o masă obişnuită, din metal, apoi două scaune aproape de mine şi unul mai departe. În ultimele clipe ale apariţiei lor, marginile şi suprafeţele prinseră contur ca apa unui izvor care-şi face loc să iasă în lume, apoi deveniră brusc solide şi geometrice, căpătând propria existenţă pe podea.

Ortega apăru lângă mine, la început o siluetă abia schiţată, doar linii tremurate, timid haşurate. În timp ce o priveam, culorile pastelate o împliniră, iar mişcările ei deveniră mai hotărâte. Se întorcea să-mi spună ceva şi vârî o mână în buzunarul hainei. Am aşteptat până când suprafeţele ei şi-au întărit culorile. Îşi scoase ţigările.

— Vrei?

— Nu, mulţumesc, m-am…

Dându-mi seama că n-avea rost să-mi fac griji în privinţa sănătăţii virtuale, am luat pachetul şi am scos o ţigară. Ortega o aprinse cu bricheta ei cu benzină şi am simţit primul fum tras în plămâni ca pe o mană cerească.

Am privit cerul geometric.

— Aşa se întâmplă de obicei?

— Cam aşa, răspunse Ortega uitându-se în depărtare cu ochii mijiţi. Rezoluţia pare mai mare decât în mod obişnuit. Cred că Micky vrea s-o facă pe grozavul.

Kadmin apăru treptat de partea cealaltă a mesei. Înainte ca programul virtual să-l coloreze cum trebuie, deveni conştient de prezenţa noastră şi îşi încrucişă braţele pe piept. Nu dădea deloc de înţeles că prezenţa mea l-ar fi descumpănit.

— Iar, locotenent Ortega? zise el când programul îl înfăţişă exact cum arăta. Există o regulă impusă de NU privind timpul virtual maxim pentru o singură arestare.

— Adevărat, dar suntem departe de a-l fi epuizat, răspunse Ortega. Ia loc, Kadmin.

— Nu, mulţumesc.

— Stai jos, nenorocitule!

Auzind vocea brusc ameninţătoare a poliţistei, Kadmin dispăru ca prin magie şi reapăru aşezat la masă. Preţ de o

clipă furia îl făcu să se întunece la faţă, apoi se destinse şi îşi lăsă braţele jos, într-un gest ironic.

— Ai dreptate, e mult mai confortabil. Ce-ar fi să staţi şi voi jos?

Ne-am aşezat, cu grijă, în tot acest timp nedezlipindu-mi ochii de pe Kadmin. Era prima oară când vedeam aşa ceva.

Kadmin era Peticilă.

Majoritatea sistemelor virtuale te recreează din imaginile proprii pe care le păstrezi în memorie, având grijă ca subiectivitatea să nu exagereze prea mult. De obicei, eu apar puţin mai înalt şi mai slab la faţă decât în realitate. În cazul ăsta, sistemul părea să fi amestecat o multitudine de percepţii diferite ale listei, probabil foarte lungi, ale corpurilor prin care trecuse Kadmin. Mai văzusem asta, dar numai ca tehnică. Cei mai mulţi dintre noi se ataşează foarte rapid de noul corp, forma respectivă estompând întrupările precedente. La urma urmei, suntem făcuţi să ne adaptăm lumii fizice.

Omul din faţa mea era altfel. Avea înălţimea unui nordic alb, depăşindu-mă cu aproape treizeci de centimetri. Faţa însă era derutantă. La început, păruse africană, lată, aproape tuciurie, dar culoarea se termina ca o mască, sub ochi, iar jumătatea inferioară era împărţită de-a lungul nasului arămiu-deschis în stânga şi lividă în dreapta. Nasul era şi mare, şi acvilin, reuşind să împace cele două jumătăţi ale feţei. Gura însă nu se potrivea deloc, nici cu partea stângă, nici cu cea dreaptă, motiv pentru care buzele păreau mereu răsucite. Părul negru, drept şi lung, era pieptănat pe spate şi brăzdat de o şuviţă albă pe o parte. Mâinile, imobile pe masa din metal, aveau gheare precum cele pe care le văzusem la monstrul cu care mă luptasem în Cartierul Derbedeilor, dar degetele erau lungi şi sensibile. Avea sâni, imposibil de plini pe un tors atât de musculos. Ochii, înconjuraţi de pielea neagră, erau de un verde-pal, înspăimântător. Kadmin se eliberase de percepţiile convenţionale ale lumii fizice. Într-o altă epocă, poate că ar fi fost şaman; aici, secolele de progres tehnologic făcuseră din el mai mult de-atât. Un demon

electronic, un spirit malign ce trăia sub formă de carbon modificat şi apărea doar ca să distrugă şi să ucidă.

Ar fi putut fi un agent special de prima mână.

— Bănuiesc că nu trebuie să mă prezint, am spus eu calm.

Kadmin rânji, arătându-şi dinţii mărunţi şi limba ascuţită, delicată.

— Dacă eşti prieten cu locotenentul, aici nu eşti obligat să faci nimic din ce nu-ţi convine. Numai amărâţilor li se editează înregistrările.

— Îl cunoşti pe bărbatul ăsta, Kadmin? întrebă Ortega.

— Speri într-o mărturisire, locotenent Ortega? zise Kadmin dându-şi capul pe spate şi râzând muzical. Vai, ce mojicie! Pe bărbatul ăsta? Pe femeia asta, poate? Sau, da, chiar şi un câine ar putea fi învăţat să spună cât a spus el, după ce i se administrează tranchilizantele necesare, desigur. Jalnice creaturi, o iau razna când le decantezi. Da, chiar şi un câine. Iată-ne aici, trei siluete plăsmuite din lapoviţa electronică a unei furtuni provocate tehnologic, şi tu vorbeşti ca într-o piesă de teatru ieftină, de pe vremuri. Viziune limitată, locotenent Ortega, viziune limitată! Unde e vocea care spunea că într-o bună zi carbonul modificat ne va elibera de celulele cărnii? Viziunea care ne asigura că vom fi îngeri.

— Spune-mi tu, Kadmin. Tu eşti cel care se bucură de o reputaţie ieşită din comun, zise Ortega pe un ton detaşat, aruncându-şi privirea peste o listă virtuală pusă la dispoziţie de sistem. Proxenet, asasin în solda triadei, anchetator virtual în războaiele corporatiste, îndeletniciri una şi una. Eu sunt doar o amărâtă de poliţistă care nu pricepe prea multe.

— În privinţa asta n-am de gând să te contrazic.

— Aici scrie că o vreme ai lucrat pentru MeritCon, ai alungat minerii de pe loturile care li se cuveneau pe Syrtis Major. Şi, ca să fii mai convingător, le-ai măcelărit familiile. Frumoasă treabă, spuse Ortega şi aruncă lista. Avem toate dovezile împotriva ta, Kadmin. O înregistrare digitală a sistemului de supraveghere de la hotel, întrupare

simultană verificabilă, cu ambele memorii la gheaţă. Asta înseamnă des-fiinţare obligatorie şi, chiar dacă avocaţii tăi obţin Acţiune Datorată Unei Erori Mecanice, soarele va fi o stea pitică roşie când vei fi eliberat.

Kadmin zâmbi.

— Atunci de ce v-aţi mai ostenit până aici?

— Cine te-a trimis? l-am întrebat cu o voce moale.

— Câinele vorbeşte!

Aud lupul
Cum îşi urlă singurătatea, comuniunea doar
Cu stelele fără călăuză,
Sau doar suficienţa şi servitutea
Din lătratul unui câine?

De câte milenii a fost nevoie,
Torturând şi înfrângând
Mândria unuia,
Pentru ca celălalt
s-o poată folosi?

Am inhalat fumul şi am aprobat din cap. Ca mai toţi cei de pe Lumea lui Harlan, ştiam pe de rost aproape toate *Poeziile şi alte plăsmuiri* ale lui Quell. Se predau la şcoală în locul scrierilor politice ulterioare, mai importante, majoritatea fiind considerate prea radicale ca să ajungă pe mâna copiilor. Asta nu era o traducere extraordinară, dar reuşea să surprindă esenţa. Mai impresionant era faptul că şi cei care nu erau de pe Lumea lui Harlan puteau cita dintr-un volum atât de obscur.

Am terminat eu poemul.

Şi cum măsurăm distanţa de la un spirit la altul?
Şi pe cine dăm vina?

— Ai venit să cauţi vinovatul, domnule Kovacs?

— Printre altele.

— Câtă dezamăgire.

— Te aşteptai la altceva?

— Nu, răspunse Kadmin, zâmbind din nou. Aşteptarea e prima noastră greşeală. Am vrut să spun câtă dezamăgire pentru tine.

— Poate.

Clătină din capul tărcat.

— Sigur. De la mine n-ai să scoţi niciun nume. Dacă vrei un vinovat, va trebui să te mulţumeşti cu mine.

— Un gest foarte generos, dar aminteşte-ţi ce spunea Quell despre lachei.

— „Omoară-i de câte ori ai ocazia, dar fă economie de cartuşe, fiindcă există ţinte şi mai valoroase”, cită Kadmin chicotind pe înfundate. Cumva mă ameninţi în timp ce mă aflu în custodia poliţiei?

— Nu. Încerc să-ţi spun cam cum stau lucrurile, am răspuns eu scuturând scrumul din ţigară şi urmărindu-l cum dispare înainte să ajungă pe podea. Cineva te manevrează cum vrea el; pe acel cineva vreau să-l distrug. Tu nu însemni nimic. Nici scuipatul nu mi l-aş irosi pe tine.

Kadmin îşi lăsă capul pe spate în clipa în care un tunet mai puternic străbătu dungile mereu în schimbare de pe cer, ca un fulger cubist, resimţindu-se în luciul mohorât al mesei din metal şi, o clipă, părând că-i atinge mâinile.

Când mă privi din nou, în ochi avea o lumină ciudată.

— Nu mi s-a cerut să te omor, zise el cu o voce ternă. Doar în caz că răpirea crea probleme. Acum însă o voi face.

Ortega sări asupra lui pe ultima silabă. Masa dispăru şi femeia îl răsturnă de pe scaun cu o lovitură de picior. În timp ce Kadmin se ridica în picioare, aceeaşi gheată îl izbi în gură, punându-l din nou la podea. Mi-am trecut limba peste rănile aproape vindecate din gură şi am simţit o lipsă acută de compasiune.

Ortega îl trase de păr, ţigara din mână fiindu-i înlocuită de un baston fioros de acelaşi sistem magic care făcuse să dispară masa.

— Am auzit bine? şuieră ea. Îndrăzneşti să ameninţi,

găozare?

Kadmin îşi dezveli dinţii într-un rânjet pătat de sânge.

— Brutalitatea pol…

— Întocmai, găozare, spuse Ortega lovindu-l peste obraz cu bastonul şi făcându-i pielea să plesnească. Brutalitatea poliţiei în realitatea virtuală monitorizată de poliţie. Sandy Kim şi WorldWeb One ar jubila, nu? Dar ştii ce cred eu? Avocaţii tăi nu vor dori să vadă înregistrarea asta.

— Lasă-l în pace, Ortega.

Femeia păru că-şi ia seama şi făcu un pas înapoi. Am văzut cum îi zvâcneşte faţa şi cum trage adânc aer în piept. Masa reapăru şi Kadmin la fel, stând drept pe scaun, cu gura nevătămată.

— E valabil şi pentru tine, zise el calm.

— Mda, făcu Ortega, cu dispreţ, dintre care bănuiesc că cel puţin jumătate era îndreptat către propria persoană.

Mai făcu un efort ca să-şi controleze respiraţia şi îşi aranjă ţinuta fără să fie neapărat necesar.

— Cum spuneam, în iad va fi foarte frig atunci când vei ieşi de la închisoare, adăugă ea. Poate că am să te aştept.

— Chiar merită sacrificiul ăsta cel care te-a trimis aici, Kadmin? am întrebat eu calm. Păstrezi tăcerea doar fiindcă aşa prevede contractul sau fiindcă faci pe tine de frică?

Drept răspuns, omul compozit îşi încrucişă braţele pe piept şi privi prin mine.

— Ai terminat, Kovacs? întrebă Ortega.

Am încercat să mă intersectez cu privirea pierdută a lui Kadmin.

— Kadmin, persoana pentru care lucrez e foarte influentă. Asta ar putea fi ultima ta şansă să ajungi la o înţelegere cu el.

Nimic. Nici măcar nu clipi.

Am ridicat din umeri.

— Am terminat.

— Perfect, spuse Ortega, încruntată. Dacă mai stau mult aproape de rahatul ăsta cu ochi mă tem că, de-atâta putoare, ajung la capătul răbdării.

Ortega flutură din degete în faţa ochilor lui.

— Pe curând, găozare.

În clipa aceea, ochii lui Kadmin se întoarseră spre ea şi un zâmbet mic, mai mult decât neplăcut, îi strâmbă buzele.

Am plecat.

Din nou la etajul patru, unde pereţii biroului lui Ortega reveniseră la un soare orbitor peste plajele de nisip alb. Am mijit ochii ca să nu mi-i ardă, în timp ce Ortega scotea dintr-un sertar două perechi de ochelari de soare.

— Ei, cu ce te-ai ales după toată experienţa asta?

Am încercat să-mi potrivesc ochelarii pe nas. Erau prea mici.

— Nu cu prea multe, doar acea mică informaţie extrem de preţioasă cum că n-a primit ordin să mă cureţe. Cineva a vrut să stea de vorbă cu mine. Puteam să-mi dau seama şi singur, altfel mi-ar fi împrăştiat memoria prin tot holul hotelului. Ceea ce înseamnă că cineva a vrut să cadă la o învoială cu mine, peste capul lui Bancroft.

— Sau poate că cineva a vrut să te scuture bine de informaţii.

Am clătinat din cap.

— Despre ce? De-abia sosisem. N-are sens.

— Despre Unitatea de Agenţi Speciali? Despre o treabă pe care ai lăsat-o neterminată? zise Ortega dând scurt din mână de parcă-mi servise mai multe sugestii, ca la jocul de cărţi. Despre un dinte pe care cineva îl are împotriva ta?

— Nu. Despre asta am discutat noaptea trecută, când am tot zbierat unul la celălalt. Sigur, există oameni care-mi doresc moartea, dar niciunul dintre ei nu trăieşte pe Pământ şi niciunul n-are o influenţă atât de mare, interstelară. Şi absolut tot ce ştiu despre Unitatea de Agenţi Speciali se poate afla accesând orice bază de date mai acătării. Şi, oricum, coincidenţa e prea mare. Nu, toată chestia asta are legătură cu Bancroft. Cineva a vrut să ajungă la program.

— Cel care a pus să fie ucis?

Mi-am dat capul pe spate ca s-o privesc peste lentilele ochelarilor.

— Deci mă crezi.
— Nu pe de-a-ntregul.
— Mă exasperezi!
Ortega însă nu asculta.
— Ce-aş vrea să ştiu eu e de ce şi-a rescris codurile la sfârşit, spuse ea gânditoare. L-am interogat până am scos untul din el, de mai bine de zece ori, de când l-am descărcat duminică noaptea. Acum e prima oară când aproape că recunoaşte c-a fost acolo.
— Chiar şi faţă de avocaţii lui?
— Nu ştim ce le spune avocaţilor, care sunt nişte adevăraţi rechini. Unul e din Ulan Bator, celălalt din New York. La onorariile pe care le primesc, toate discuţiile cu arestaţii sunt bruiate. Din înregistrări ne alegem doar cu paraziţii.
Am ridicat din sprânceană, însă doar în gând. Pe Lumea lui Harlan arestul virtual era monitorizat de la sine. Sistemele de bruiaj erau interzise, indiferent cât de important se dovedea a fi arestatul.
— Fiindcă veni vorba, avocaţii lui Kadmin sunt aici, în Bay City?
— Fizic? Da, au o înţelegere cu un cabinet din ţinutul Marin. Unul dintre partenerii lor a împrumutat un corp aici, pe toată durata anchetei, spuse Ortega, strâmbând din buze. În ziua de azi, întrunirile fizice sunt considerate de bonton. Numai firmele de mâna a doua fac afaceri de la distanţă.
— Cum îl cheamă?
— Kadmin e un subiect foarte sensibil, răspunse femeia după ce şovăi o clipă. Aş zice să nu întindem coarda prea mult.
— Ortega, trebuie să mergem până la capăt. Aşa ne-am înţeles. Altfel e foarte posibil să risc un interogatoriu şi mai brutal care să afecteze iremediabil corpul lui Elias.
Ortega rămase tăcută.
— Rutherford, zise ea în cele din urmă. Vrei să vorbeşti cu Rutherford?
— În clipa de faţă, sunt dispus să vorbesc cu oricine.

Poate că nu m-am exprimat foarte clar mai devreme. Până acum n-am făcut decât să bâjbâi. Bancroft a aşteptat o lună şi jumătate ca să mă aducă aici. Kadmin e singurul de care pot să mă agăţ.

— Keith Rutherford e un tip extrem de alunecos. De la el n-ai să scoţi mai mult decât ai scos de la Kadmin. Pe de altă parte, cum dracu' te prezint, Kovacs? Salutare, Keith, ăsta e nebunul de agent special pe care clientul tău a încercat să-l lichideze duminica trecută. Ar vrea să-ţi pună câteva întrebări. Ştie să-şi ţină gura la fel de bine ca o curvă care nu-i plătită.

Avea dreptate. Am căzut pe gânduri câteva clipe, cu ochii la mare.

— Uite ce e, am zis eu rar. Vreau să stau de vorbă cu el doar câteva minute. Ce-ar fi să-i spui că sunt Elias Ryker, colegul tău de la Brigada Vătămări Organice? Ceea ce, practic, şi sunt.

Ortega îşi scoase ochelarii şi mă privi lung.

— Glumeşti?

— Nu. Încerc să fiu practic. Rutherford vine din Ulan Bator, nu?

— Din New York, răspunse ea tăios.

— New York. Mda. Atunci probabil că nu ştie nimic despre tine sau Ryker.

— Probabil.

— Atunci care-i problema?

— Kovacs, problema e că nu-mi place.

Se lăsă din nou tăcerea. Am lăsat ochii în jos şi am scos un oftat care era numai parţial sincer. Pe urmă mi-am luat ochelarii de pe nas şi am privit-o. Totul era foarte clar. Frica animalică de a fi reîntrupată şi tot ce presupunea acest proces; esenţialismul paranoic cu spatele la perete.

— Ortega, am spus eu cu blândeţe. Eu nu sunt Elias. Şi nici nu încerc s-o fac pe Eli...

— Nici n-ai fi în stare.

— E vorba doar de două ore în care să mă dau drept el.

— Atâta tot? întrebă ea cu o voce de fier.

Îşi puse repede ochelarii cu o precizie de invidiat, ca să

nu-i văd lacrimile care i se adunau în ochi.

— Fie, hotărî ea într-un târziu, dregându-şi glasul. Îţi aranjez o întâlnire cu el. Nu-i văd rostul, dar o fac. Ce urmează?

— Cam greu de spus. Va trebui să improvizez.

— Cum ai improvizat la Clinica Wei?

Am ridicat din umeri cu sinceritate.

— Tehnicile învăţate la Unitate sunt în mare parte reactive. Reacţionez numai după ce se întâmplă ceva.

— Nu vreau încă o baie de sânge, Kovacs. Strică statisticile oraşului.

— Dacă se va lăsa cu violenţă, nu eu voi fi cel care o porneşte.

— Asta nu-i o garanţie prea mare. Chiar n-ai *nicio* idee despre ce vrei să faci în continuare?

— Vreau să stau de vorbă.

— Doar atât? întrebă ea şi mă privi neîncrezător. Asta e tot?

Am încercat să-mi potrivesc din nou ochelarii pe nas.

— Uneori numai de atât e nevoie.

Capitolul 18

Pe primul meu avocat l-am întâlnit când aveam cincisprezece ani. Era specialist în infracţiuni violente comise de adolescenţi şi arăta ca un om căruia i se înecaseră toate corăbiile. M-a apărat, nu fără pricepere, într-un proces în care fusesem acuzat de vătămarea organică minoră a unui poliţist din Newpest. Eforturile, depuse cu răbdarea miopului, i-au fost încununate cu o eliberare condiţionată şi unsprezece minute de consiliere psihiatrică virtuală. Pe holul tribunalului, m-a privit lung, în timp ce-l sfidam tot mai furios, şi a înclinat din cap de câteva ori ca şi cum i se confirmaseră cele mai groaznice temeri privind sensul vieţii lui. Apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat. I-am uitat numele.

Apariţia mea pe scena bandelor din Newpest, la scurt timp după aceea, a făcut imposibile alte întâlniri asemănătoare. Bandele aveau experţii lor în IT, care îşi concepeau singuri programele de intruziune sau le luau de la nişte puşti isteţi în schimbul unor materiale porno virtuale, de mâna a doua, furate de pe reţele. Nu se lăsau prinse cu una, cu două, motiv pentru care poliţia din Newpest închidea uneori ochii la infracţiunile comise de ele. Actele de violenţă comise asupra membrilor altor bande aveau, în general, un caracter ritualic şi îi excludeau pe outsideri. Rareori, când degenerau, afectându-i pe civili, poliţia făcea o serie de raiduri punitive, rapide şi brutale, ce se soldau cu reţinerea câtorva şefi de bande şi zvântarea în bătaie a membrilor de rând. Din fericire, n-am ajuns niciodată atât de sus, încât să fiu închis, de aceea n-am mai văzut cum arată pe dinăuntru un tribunal decât în timpul anchetei tragediei de la Innenin.

Avocaţii pe care i-am întâlnit acolo aveau tot atâtea în comun cu cel care mă apărase la vârsta de cincisprezece ani, pe cât avea pocnetul scos de un pistol automat cu zgomotul scos de o băşină. Erau distanţi, de un

profesionalism ireproşabil, hotărâţi să-şi facă o carieră de succes care să-i asigure că, în pofida uniformei pe care o purtau, nu vor ajunge nici măcar la o mie de kilometri de un câmp de luptă. Singura problemă pe care o aveau, în timp ce traversau într-o parte şi alta podeaua din marmură a tribunalului, ca nişte rechini în căutarea prăzii, era decelarea deosebirilor de nuanţă între război (uciderea în masă a unor oameni care purtau o altă uniformă decât a ta), pierderile justificate (uciderea în masă a propriilor trupe, dar cu câştiguri substanţiale) şi neglijenţa criminală (uciderea în masă a propriilor trupe, fără beneficii apreciabile). Am stat în tribunalul ăla vreme de trei săptămâni ascultându-i cum întorceau problema pe toate feţele şi, de la oră la oră, deosebirile, care la un moment dat mi se păruseră foarte clare, deveneau tot mai vagi. Cred că asta dovedea cât de buni erau.

Ulterior, criminalitatea directă a venit mai mult ca o uşurare.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Ortega privindu-mă pieziş în timp ce oprea maşina fără însemne pe o plajă înclinată, acoperită de prundiş, în faţa birourilor cu faţada din sticlă, asimetrice, ale firmei de avocatură Prendergast Sanchez.

— Mă gândesc şi eu.

— Încearcă duşuri reci şi alcool. Reţeta mea preferată.

Am aprobat din cap şi am ridicat bila mică din metal pe care o tot răsuceam între degetul mare şi cel arătător.

— E legal aşa ceva?

Ortega se întinse şi stinse farurile.

— Mai mult sau mai puţin. Dar nu cred că vom avea reclamaţii.

— Perfect. La început vreau să vorbeşti numai tu. Eu tac şi ascult. Pe urmă intervin şi eu.

— De acord. Aşa proceda şi Ryker. Niciodată nu folosea două cuvinte când unul era de ajuns. Iar când aveam de-a face cu golanii de rând, doar se uita la ei.

— Ca Micky Nozawa, nu?

— *Cine?*

— Nu contează.

Zgomotul făcut de pietricelele care se izbeau de şasiul maşinii încetă în clipa în care Ortega reduse turaţia motoarelor la zero. Am întins mâna şi am deschis trapa de pe partea mea. Coborând, am văzut o siluetă mai mult decât solidă care cobora treptele din lemn, şerpuitoare, dinspre birourile construite asimetric. Părea făcută din bucăţi. Purta mănuşi, iar de umăr îi atârna o armă deloc prietenoasă. Nu arăta a avocat.

— Uşurel, zise Ortega, apărând lângă mine. Aici avem jurisdicţie, el n-o să înceapă nimic.

Îi arătă scurt legitimaţia în timp ce malacul sărea de pe ultima treaptă direct pe plajă, flexându-şi picioarele. La vederea ei, insul se întristă brusc, profund dezamăgit.

— Poliţia din Bay City. Avem programată o întrevedere cu Rutherford.

— N-aveţi voie să parcaţi aici.

— Am parcat deja, spuse Ortega, calm. Îl lăsăm pe domnul Rutherford să aştepte?

Urmă o tăcere încordată, dar Ortega îl judecase corect. Mulţumindu-se doar să mormăie, malacul ne făcu semn să urcăm treptele şi ne urmă la o distanţă prudentă. Ne-a luat ceva timp până să ajungem sus şi am constatat cu plăcere că Ortega răsufla mai greu decât mine. Am traversat o terasă modestă, cu podeaua din acelaşi lemn ca şi treptele, şi am intrat pe două seturi de uşi din sticlă, automate, într-o anticameră mobilată ca un salon: covoare pe jos, cu aceleaşi modele precum cele de pe haina mea, şi reproduceri empatiste pe pereţi; cinci fotolii îşi aşteptau clienţii.

— Ce doriţi?

Întrebarea venea de la o avocată, fără doar şi poate. O femeie blondă stilată, într-o fustă largă şi o jachetă în ton cu încăperea, cu mâinile băgate lejer în buzunare.

— Poliţia din Bay City. Unde e Rutherford?

Femeia îi aruncă o privire însoţitorului nostru şi, după ce acesta înclină scurt din cap, nu se mai obosi să ceară legitimaţia.

— Din păcate, Keith e ocupat momentan. Este într-o

şedinţă virtuală cu New Yorkul.

— Atunci scoate-l din şedinţă, zise Ortega pe un ton mult prea blând ca să nu sune periculos. Şi spune-i că vrea să-i vorbească ofiţerul care i-a arestat clientul. Sunt sigură că se va arăta interesat.

— S-ar putea să dureze ceva.

— Nu cred.

Cele două femei se înfruntară din priviri, apoi avocata se uită în altă parte. Îi făcu semn malacului, care ieşi din încăpere, la fel de dezamăgit.

— Să văd ce pot face, spuse ea cu o voce glacială. Vă rog să aşteptaţi aici.

Am aşteptat, Ortega la fereastra cât peretele, privind în jos, spre plajă, cu spatele la mine, eu trecând în revistă lucrările de artă. Unele arătau destul de bine. Cu reflexele căpătate în urma atâtor ore petrecute în medii monitorizate, niciunul dintre noi nu spuse nimic în cele zece minute de care avu nevoie Rutherford ca să-şi părăsească sanctuarul.

— Locotenent Ortega, zise el.

Vocea modulată îmi aminti de Miller, cel de la clinică, şi, când m-am întors din dreptul reproducerii fixate deasupra şemineului, am văzut un corp asemănător. Poate puţin mai în vârstă, cu trăsături patriarhale mai colţuroase, menite să inspire respect în aceeaşi măsură juraţilor şi judecătorilor, dar cu aceeaşi alură atletică şi cu aceeaşi înfăţişare chipeşă.

— Cu ce ocazie această vizită neaşteptată? Sper că nu pentru a mă hărţui din nou.

Ortega îi ignoră insinuarea.

— Dumnealui este sergentul Elias Ryker, detectiv, spuse Ortega arătând spre mine. Clientul tău tocmai a recunoscut acuzaţia de răpire şi a proferat o ameninţare de vătămare organică gravă în timp ce era monitorizat. Vrei să vezi înregistrarea?

— Nu neapărat. Puteţi să-mi spuneţi de ce-aţi venit aici?

Rutherford avea nervii tari. Reacţionase aproape imperceptibil, dar îndeajuns ca să-l surprind cu coada

ochiului. Mintea îmi trecu la treabă.

Ortega se sprijini de spătarul unui fotoliu.

— Pentru cineva care se ocupă de un caz de des-fiinţare, manifeşti o lipsă crasă de imaginaţie.

Rutherford oftă teatral.

— M-aţi scos dintr-o şedinţă foarte importantă. Presupun că dintr-un motiv serios.

— Ştii ce înseamnă complicitatea retroasociativă a unei terţe părţi? am întrebat eu fără să-mi desprind ochii de pe reproducere.

Când i-am desprins, am văzut că Rutherford mă privea foarte atent.

— Nu ştiu, răspunse el, ţeapăn.

— Păcat, fiindcă şi tu şi ceilalţi parteneri de la firma Prendergast Sanchez veţi fi în bătaia puştii, dacă clientul Kadmin este găsit vinovat. Dar, dacă se va întâmpla asta…

Aici mi-am întins braţele şi am ridicat din umeri.

— …se va da startul sezonului de vânătoare. De fapt, poate că s-a şi dat, am adăugat eu.

— Mda, v-am ascultat destul, zise Rutherford, ducând mâna hotărât la un emiţător prins de rever.

Escorta noastră îşi făcu imediat apariţia.

— N-am timp să mă joc cu voi de-a ghicitul, continuă Rutherford. În dreptul penal nu există aşa ceva şi tare mă tem că ceea ce încercaţi să faceţi seamănă a hărţuire.

Am ridicat vocea:

— Voiam doar să ştiu de partea cui vei fi în clipa în care vei pierde procesul, Rutherford. Există aşa ceva în codul penal. Un delict condamnabil potrivit NU, ultima oară pe 4 mai 2207. Caută-l. Mi-a trebuit ceva timp până să-l găsesc, dar sigur o să vă tragă la fund, pe toţi. Kadmin îl ştie prea bine, de asta a şi început să ciripească.

Rutherford zâmbi.

— Nu prea cred, detective.

Am repetat ridicarea din umeri.

— Păcat. Cum îţi spuneam, caută-l. Pe urmă, hotărăşte-te în ce echipă vrei să joci. Vom avea nevoie de coroborare în interior, şi pentru asta suntem dispuşi să plătim. Dacă

nu vrei tu, Ulan Batorul e plin de avocaţi care ar fi în stare să sugă şi sula ca să prindă o şansă ca asta.

Zâmbetul îi dispăru încet de pe faţă.

— Aşa, mai gândeşte-te, l-am îndemnat eu. Mă găseşti pe strada Fell, la fel şi pe locotenentul Ortega. Elias Ryker, ofiţer de legătură cu celelalte planete. Te asigur că vei pierde procesul. Dar, orice s-ar întâmpla şi când se va întâmpla, e bine să ştii că exist.

Ortega înţelese de parcă lucrasem împreună o viaţă. Cum ar fi înţeles şi Sarah. Se desprinse de fotoliu şi se îndreptă spre uşă.

— Pe curând, Rutherford, zise ea, laconic, în timp ce ieşeam pe terasă.

Malacul era acolo, rânjea cu gura până la urechi şi îşi flexa mâinile pe lângă corp.

— Iar ţie, nici măcar să nu-ţi treacă prin cap aşa ceva, îl avertiză ea.

M-am mulţumit cu privirea tăcută pe care, după cum aflasem, Ryker o folosea cu atâta eficienţă, şi am coborât treptele în urma ei.

Din nou în maşină, Ortega apăsă pe un buton şi privi cum se derulează informaţiile pe ecran.

— Unde l-ai pitit?

— Pe reproducerea de deasupra şemineului. În colţul ramei.

— Ai lui îl vor găsi cât a-i clipi din ochi, mormăi Ortega, Şi, oricum, astfel de probe n-au cum să fie acceptate.

— Ştiu. Ai mai spus-o o dată. Ideea e alta. Dacă l-am pus pe jar, Rutherford va reacţiona primul.

— Crezi că l-am pus pe jar?

— Un pic.

— Mda, făcu ea şi mă privi curioasă. Ce dracu' e complicitatea retroasociativă a unei terţe persoane?

— Habar n-am. E o născocire a mea.

Ortega ridică din sprânceană.

— Serios?

— Te-a convins, nu? Ştii, te-aş fi convins şi dacă mă

puneai la detectorul de minciuni în timp ce-o născoceam. Trucuri de bază ale Unităţii de Agenţi. Sigur, Rutherford îşi va da seama de îndată ce va verifica, dar scopul a fost atins.

— Ce scop?

— L-am descumpănit. Cu cât minţi mai mult, cu atât adversarul e mai dezorientat. Ca şi cum lupţi pe un teren necunoscut. Deşi l-am descumpănit, Rutherford a zâmbit când i-am spus că tocmai din cauza asta Kadmin şi-a dat drumul la gură.

M-am uitat pe parbriz la casa de deasupra, încercând să-mi ordonez intuiţiile.

— A răsuflat uşurat când am pomenit de asta. Nu cred că, în mod normal, ar fi reacţionat aşa, dar bluful îl speriase rău, iar faptul că ştia ceva mai bine decât mine a fost fărâma de stabilitate de care avea nevoie. Ceea ce înseamnă că ştie un alt motiv pentru care Kadmin şi-a schimbat comportamentul. Ştie motivul real.

Ortega scoase un mormăit de aprobare.

— Bine jucat, Kovacs. Poliţist ar fi trebuit să te faci. I-ai sesizat reacţia când i-am spus vestea cea bună despre ce-a făcut Kadmin? Nu s-a arătat surprins deloc.

— Nu. Se aştepta la asta. Sau la ceva asemănător.

— Mda… Chiar aşa îţi câştigai existenţa?

— Câteodată. Misiuni diplomatice sau operaţiuni sub acoperire. Nu era…

Am tăcut, simţindu-i cotul în coaste. Pe ecran se derulau mai multe secvenţe codificate ca nişte şerpi din foc albastru.

— Ia te uită! Apeluri simultane, probabil date în realitatea virtuală, ca să câştige timp. Unu, doi, trei… ăla e la New York, probabil ca să-şi anunţe partenerii importanţi şi… aoleu!

Ecranul pâlpâi şi se înnegri.

— Au aflat, am zis eu.

— Aşa e. Probabil că linia cu New Yorkul are ataşat un sweeper care avertizează imediat când se conectează cineva.

— Sau celelalte linii.

— Mda, spuse Ortega şi apăsă pe memoria ecranului ca să vadă codurile apelurilor. Toate trei sunt dirijate independent. Ne va lua ceva timp să le localizăm. Ţi-e foame?

Unui veteran al Unităţii de Agenţi nu se cuvine să-şi mărturisească dorul de casă, oricât de mult l-ar încerca. Dacă lunile de pregătire nu te-au lecuit de el, trecerea de-a lungul anilor dintr-un corp într-altul prin tot Protectoratul trebuie s-o fi făcut. Agenţii speciali sunt cetăţeni ai acelui stat iluzoriu, Aici-şi-Acum, un stat care recunoaşte cu invidie că nu are în componenţa lui naţionalităţi duale. Trecutul e relevant numai ca informaţie.

Dorul de casă este exact ceea ce am simţit în clipa în care am trecut pe lângă bucătăria din Peştele zburător, şi aroma sosurilor pe care le gustasem ultima oară în Millsport m-a izbit ca un tentacul prietenos. Teriyaki, tempura prăjit şi mirosul de miso. Am rămas pe loc, copleşit de amintiri. Un local, unde ramenul era specialitatea casei, în care ne refugiaserăm, eu şi Sarah, în timp ce ne relaxam după operaţiunea Gemini Biosys, cu ochii pe buletinele de ştiri şi un videofon plasat într-un colţ, cu ecranul spart, care trebuia să sune dintr-un moment într-altul. Cu geamurile aburite şi compania marinarilor taciturni din Millsport.

Şi, mai departe în trecut, mi-am amintit de felinarele din hârtie, asaltate de molii, din faţa localului lui Watanabe, într-o noapte de vineri, în Newpest. Pielea mea de adolescent, lucind de sudoare în vântul ce bătea dinspre jungla din sud, şi ochii mei care sticleau de atâta tetramet, reflectaţi de una dintre oglinzile mari, împodobite cu clopoţei de vânt. Vorbele schimbate, mai ieftine decât bolurile largi cu ramen, despre loviturile date de banda noastră, despre legăturile cu yakuza, biletele spre nord şi dincolo de el, despre corpuri şi lumi noi. Bătrânul Watanabe stătea cu noi, pe terasă, ne asculta pe toţi fără să comenteze, trăgând din pipă şi din când în când

privindu-şi faţa albă – mereu aproape surprins, mi se părea mie.

Nu ne spunea de unde avea corpul ăla, la fel cum nici nu nega şi nici nu confirma zvonurile despre escapadele lui cu infanteria marină, cu Brigada Memorială Quell, cu Agenţii Speciali şi aşa mai departe. Un membru mai în vârstă al bandei ne-a povestit odată că-l văzuse pe Watanabe întins cu faţa în jos, într-o cameră plină de Îngerii Şapte la Sută, doar cu pipa în mână, iar un puşti din oraşele de lângă mlaştini a apărut odată cu un film documentar vechi, neclar şi incomplet, despre care spunea că e de pe vremea războaielor de Colonizare. Era doar bidimensional, făcut în grabă, doar cu câteva clipe înainte ca o unitate de asalt să atace o colină, iar sergentul intervievat era prezentat drept Watanabe, Y, şi, după felul în care îşi ţinea capul aplecat când răspundea la întrebări, l-am recunoscut şi am început să-l aclamăm în faţa ecranului. Dar Watanabe era un nume destul de obişnuit şi, în plus, cel care ne spusese că-l văzuse întins pe jos în faţa Îngerilor Şapte la Sută ne povestea mereu cum se culcase cu moştenitoarea unei familii de pe Lumea lui Harlan când trecuse prin cartierul lui, nu că vreunul dintre noi ar fi crezut *aşa ceva.*

Odată, într-una din puţinele seri în care eram şi treaz, şi singur în localul lui Watanabe, mi-am înghiţit o bună parte din mândria de adolescent şi am cerut sfatul bătrânului. În ultimele săptămâni, citisem o grămadă de materiale promoţionale despre forţele armate NU şi aveam nevoie de un imbold, într-o direcţie sau alta.

Watanabe n-a făcut decât să-mi zâmbească larg de după pipă.

— Să-ţi dau un sfat? Să-ţi împărtăşesc înţelepciunea care m-a adus aici?

Ne-am uitat amândoi în jur, la micul local şi la câmpul deschis de dincolo de terasă.

— Păi… da.

— Păi… *nu,* a zis el categoric şi a tras iar din pipă.

— Kovacs?

Am clipit de câteva ori şi am văzut-o pe Ortega în faţa

mea, privindu-mă curios în ochi.

— E ceva de interes şi pentru mine?

Am schiţat un zâmbet şi am privit mesele din oţel, lucitoare, din bucătărie.

— Nu chiar.

— Au mâncare bună aici, mă asigură ea, interpretându-mi greşit privirea.

— Atunci să comandăm ceva.

Mă scoase din bucătărie şi mă conduse pe una dintre punţile restaurantului. Peştele zburător era, după spusele lui Ortega, un dragor de mine aerian dezafectat pe care-l achiziţionase un institut oceanografic. Institutul fie nu mai exista, fie se mutase de acolo, cert e că mobilierul dispăruse, iar cineva preluase nava, o transformase în restaurant şi o prinsese cu cabluri la cinci sute de metri deasupra clădirilor rămase în paragină. Din când în când, nava era coborâtă încet la sol, legănându-se uşor, ca pe valuri, pentru a-i lăsa să plece pe clienţii sătui şi să preia alţii noi. La sosirea noastră, era o coadă lungă şi de o parte şi de cealaltă a hangarului, Ortega însă se folosi de legitimaţie ca să sărim peste rând şi, când Peştele zburător coborî prin acoperişul deschis al hangarului, am urcat primii.

M-am aşezat, picior peste picior, pe nişte perne din jurul mesei fixate cu un braţ din metal de corpul navei, fără să ating puntea care era împrejmuită de un câmp de forţă ce păstra o temperatură acceptabilă şi reducea rafalele de vânt la o briză plăcută. În jurul meu, podeaua hexagonală acoperită de un grilaj îmi oferea o vedere aproape neîngrădită dincolo de grămada de perne, spre ocean, la un kilometru sub noi. M-am foit impacientat. Întotdeauna avusesem probleme cu înălţimile.

— În trecut, era folosită şi ca să detecteze prezenţa balenelor, spuse Ortega arătând în jos. Pe vremea când locuri ca ăsta nu-şi permiteau legăturile prin satelit. Desigur, odată cu instituirea Zilei Înţelegerii, valoarea balenelor a crescut enorm pentru cei care se pricepeau să stea de vorbă cu ele. La urma urmelor, ne-au spus aproape

tot atât de multe despre marţieni, pe cât ne-au spus cercetările arheologice de patru secole pe Marte. Dumnezeule, îşi aduceau aminte şi când au venit marţienii aici. Ce înseamnă memoria colectivă!

Ortega făcu o pauză, apoi adăugă un amănunt care probabil i se părea important.

— Eu m-am născut chiar de Ziua Înţelegerii.

— Zău?

— Da. 9 ianuarie. Părinţii m-au botezat Kristin după o cercetătoare australiană, specialistă în limbajul balenelor, care a făcut parte din prima echipă de traducători.

— Interesant.

De-abia atunci îşi dădu seama cui îi spunea toate astea. Ridică din umeri, brusc indiferentă.

— Când eşti mic, vezi altfel lucrurile. Eu aş fi vrut să mă cheme Maria.

— Vii des aici?

— Nu prea. Dar m-am gândit că i-ar plăcea unui locuitor al Lumii lui Harlan.

— Te-ai gândit bine.

Un chelner se apropie şi, cu ajutorul unei holotorţe, plasă un meniu între noi. Mi-am aruncat ochii peste el şi am ales la întâmplare un bol cu ramen. Ceva vegetarian.

— Bine ales, aprecie Ortega, înclinând din cap spre chelner. Vreau şi eu la fel. Şi un suc. Bei ceva?

— Apă.

Preţ de o secundă, comanda noastră se înroşi şi apoi meniul dispăru. Chelnerul vârî iute holotorţa în buzunarul de la piept şi se retrase. Ortega privi în jur, încercând să caute un subiect neutru de conversaţie.

— Aveţi localuri din astea în Millsport?

— Da, pe sol. Noi nu ne dăm în vânt după chestii din astea, aeriene.

— Nu? făcu Ortega ridicând din sprânceană, cum făcea de obicei. Millsport e un arhipelag, nu? Credeam că navele aeriene sunt…

— O soluţie evidentă la suprafaţa redusă? În privinţa asta ai dreptate, numai că ai uitat un lucru, am zis eu

privind spre cer. Nu Suntem Singuri.

Ortega pricepu.

— E vorba de navele orbitale? Sunt ostile?

— Mmm. Să spunem că sunt capricioase. Au tendinţa să doboare tot ce este aeropurtat mai mare decât un elicopter. Şi, din moment ce nimeni n-a reuşit până acum să se apropie îndeajuns de vreuna ca s-o scoată din uz sau doar să urce la bord, n-avem cum să le cunoaştem parametrii de programare. Aşa că suntem prudenţi, nu ne ridicăm în aer prea mult.

— Înseamnă că traficul interplanetar e mult îngreunat.

Am încuviinţat din cap.

— Cam aşa ceva. Sigur, nu că ar exista un trafic foarte intens. În sistemul nostru nu există alte planete locuibile şi, în plus, suntem prea ocupaţi cu exploatarea resurselor Lumii lui Harlan ca să ne batem capul cu terraformarea. Câteva sonde şi navete de întreţinere care fac legătura cu Platformele. Extragem minereuri exotice, la asta se reduce tot. Spre seară, aproape de ecuator, şi în zorii zilei, la pol, sunt singurele momente în care ne putem folosi navele. Se pare că, demult, mai multe nave orbitale s-au prăbuşit şi au luat foc, lăsând spaţii mai mari între ele… Sau poate că cineva le-a doborât.

— Cineva? Adică nu marţienii?

Mi-am desfăcut braţele.

— De ce nu? Tot ce s-a găsit pe Marte a fost distrus sau îngropat. Sau ascuns atât de bine, încât ne-au trebuit zeci de ani ca să ne dăm seama că sunt acolo, sub ochii noştri. Acelaşi lucru se întâmplă pe majoritatea planetelor colonizate. Urmele ne arată că a fost vorba de un conflict.

— Dar arheologii spun că a fost un război civil, un război colonial.

— Mda, am făcut eu, mi-am încrucişat braţele pe piept şi m-am lăsat pe pernele din jur. Arheologii spun ce-i obligă Protectoratul să spună, iar acum e la modă să deplângem tragedia marţienilor, distrugerea civilizaţiei lor prin întoarcerea la barbarie. Un mare semnal de alarmă pentru urmaşi. Pentru binele civilizaţiei, nu vă ridicaţi împotriva

conducătorilor de drept!

Ortega privi agitată în jur. Conversaţia de la unele din mesele apropiate încetase brusc. M-am întors spre spectatori şi le-am zâmbit larg.

— Te deranjează dacă schimbăm subiectul? întrebă Ortega, deloc în largul ei.

— Nicidecum. Povesteşte-mi despre Ryker.

Starea de disconfort se prefăcu într-o tăcere de gheaţă. Ortega îşi lipi palmele de masă şi se uită la ele.

— Prefer să n-o fac, spuse ea într-un târziu.

— Cum doreşti, am spus eu privind cum lucesc formaţiunile de nori prin ceaţa generată de câmpul de forţă, evitând să cobor ochii la oceanul de dedesubt. Dar eu cred că ai vrea.

— Intuiţia masculină!

Comanda sosi şi mâncarăm în tăcere, întreruptă doar la răstimpuri de sunetele obişnuite în astfel de restaurante. În ciuda micului dejun perfect echilibrat pe care mi-l servise Hotelul Hendrix, am descoperit că-mi era o foame de lup, care depăşea nevoia stomacului de a fi hrănit. Goleam deja bolul când Ortega nu mâncase nici jumătate din al ei.

— E bună mâncarea? întrebă ea cu ironie şi se îndreptă de spate.

Am aprobat din cap, încercând să şterg urmele amintirii lăsate de ramen, dar nedorind să recurg la reflexul condiţionat şi să stric senzaţia de saţietate. Privind în jur la structura metalică lucioasă a restaurantului şi la cerul de dincolo de el, eram la fel de mulţumit pe cât fusesem atunci când Miriam Bancroft mă sleise de puteri la hotel.

Telefonul lui Ortega începu să ţârâie. Femeia îl scoase din buzunar, mestecând ultima îmbucătură.

— Da? Aha. Aha, bine. Nu, plecăm imediat, zise ea şi mă privi scurt. Chiar? Nu, las-o pe mai târziu. Nu-i nicio grabă. Da, mulţumesc, Zack. Îţi rămân datoare.

Puse telefonul la loc şi îşi reluă mestecatul.

— O veste bună?

— Depinde cum o priveşti. Au dat de urma celor două

apeluri locale. Unul către o arenă de lupte din Richmond, un loc pe care-l ştiu. Mergem acolo ca să vedem ce şi cum.

— Şi celălalt?

Ortega ridică ochii din bol, mestecă şi înghiţi.

— Celălalt număr era trecut la secret, de la o casă particulară. Reşedinţa Bancroft. Suntouch House. Ce zici de asta?

Capitolul 19

Arena de lupte era un cargou vechi, ancorat în capătul de nord al golfului, lângă hectare întregi de depozite abandonate. Vasul trebuie să fi avut mai bine de jumătate de kilometru în lungime, cu şase magazii distincte între etravă şi pupă. Cea din spate părea a fi deschisă. De sus nava părea de un portocaliu uniform, din cauza ruginii am bănuit eu.

— Nu te lăsa înşelat de aparenţe, mormăi Ortega în timp ce-i dădeam ocol. Coca e acoperită cu un strat de polimeri gros de un sfert de metru. E nevoie de ditamai proiectilul ca s-o scufunzi.

— Scump.

Femeia ridică din umeri.

— Au susţinere financiară.

Am aterizat pe chei. Ortega opri motoarele şi se aplecă spre mine ca să vadă mai bine suprastructura navei care, la prima vedere, părea pustie. M-am lipit de scaun, încurcat în egală măsură de apăsarea torsului ei suplu şi de stomacul meu mult prea plin. Ortega îmi simţi mişcarea, păru să-şi dea seama ce face şi se retrase brusc.

— Nu-i nimeni acasă, constată ea, uşor jenată.

— Aşa se pare. Mergem să aruncăm o privire?

Am ieşit în bătaia vântului aspru, atât de obişnuit în golf şi ne-am îndreptat spre o pasarelă tubulară, din aluminiu, care ducea pe navă, lângă pupă. Câmpul deschis mă făcea să mă simt vulnerabil, motiv pentru care l-am traversat cu ochii pe puntea aglomerată, care parcă nu se mai termina, şi pe cabina de comandă. Nicio mişcare. Mi-am lipit uşor braţul stâng de corp ca să verific dacă nu cumva tocul din fibre o luase la vale, cum făceau modelele mai ieftine după câteva zile de purtare. Cu Nemexul eram aproape sigur că puteam face felul oricui ar fi tras dinspre balustradă.

Dar nu fu nevoie. Am ajuns în capătul pasarelei fără probleme. Un lanţ subţire oprea trecerea. De el atârna un afiş scris de mână, lipit pe un dreptunghi subţire din metal:

PANAMA ROSE
LUPTE – ASTĂ – SEARĂ, ORA 22.00
PREŢ DUBLU PENTRU BILETELE LUATE LA INTRARE

Am ridicat afişul şi am privit cu îndoială scrisul neîngrijit.

— Eşti *sigură* că Rutherford a sunat aici?

— Ţi-am spus doar, nu te lăsa înşelat de aparenţe, zise Ortega desfăcând lanţul. Asta e moda în lumea luptelor. Cât mai rudimentar. În sezonul trecut s-au purtat afişele din neon, dar gata, le-a trecut vremea. Locul ăsta e celebru la nivel global. La fel mai sunt doar trei sau patru pe toată planeta. Transmisiunile directe sunt interzise. Fără holograme, fără televizuale. Vii sau nu?

— Straniu.

Am urmat-o pe coridorul tubular, gândindu-mă la luptele pe viaţă şi pe moarte la care mă duceam când eram mai tânăr. Pe Lumea lui Harlan toate erau transmise în direct. Cele mai mari audienţe online, dintre toate spectacolele.

— Pământenilor nu le place să vadă aşa ceva?

— Ba bine că nu, răspunse Ortega.

În ciuda ecoului paşilor noştri, am simţit-o cum se strâmbă după tonul vocii.

— Nu se mai satură, continuă ea. Pe asta se şi bazează toată schema. Mai întâi se concepe Crezul…

— Crezul?

— Mda, Crezul Purităţii, rahaturi din astea. Nu te-a învăţat nimeni că nu-i politicos să întrerupi pe cineva? Aşa prevede Crezul, dacă vrei să vezi o luptă, trebuie s-o vezi la faţa locului. E *mai bine* decât s-o urmăreşti pe web. Mai de bonton. Prin urmare, locuri limitate, cerere uriaşă. Asta face ca biletele să fie foarte sexy, ceea ce le face foarte scumpe, ceea ce le face şi mai sexy, iar cel care a inventat toată chestia asta o exploatează la maximum şi se umple de bani.

— Şmecher.

— Da, foarte şmecher.

Am ajuns la capătul pasarelei şi am păşit pe puntea biciuită de vânt. De o parte şi de alta, acoperişurile celor două magazii de mărfuri se legănau uşor, la nivelul taliei mele, ca nişte băşici de oţel pe pielea navei. Dincolo de ele, cabina de comandă se profila, absentă, pe cer, dând impresia că nu e legată în niciun fel de coca pe care se sprijinea. Singura mişcare era cea a lanţurilor unei macarale din faţa noastră, pe care vântul încerca s-o urnească din loc.

— Ultima oară când am călcat aici a fost din cauza unui rahat de jurnalist de la WorldWeb One prins când, încerca să înregistreze un meci pentru titlul mondial cu ajutorul unor implanturi, spuse Ortega ridicând vocea ca să se facă înţeleasă în bătaia vântului. Organizatorii l-au aruncat în golf. După ce i-au extras implanturile cu un cleşte.

— Interesant.

— Cum spuneam, e un loc cu ştaif.

— Frumos spus, chiar flatant. Nici nu ştiu cum să reacţionez la aşa ceva.

Vocea ţâşni răguşit din difuzoarele ruginite de pe coşurile înalte de doi metri amplasate de-a lungul balustradei. Mâna îmi alunecă spre Nemex, iar ochii îmi fugiră într-o parte şi-n alta, mai să-mi sară din orbite. Ortega înclină din cap aproape imperceptibil şi privi spre cabina de comandă. Fiecare dintre noi cercetă suprastructura, unul în stânga, celălalt în dreapta, într-o coordonare instinctivă. În tensiunea momentului şi datorită simetriei aceleia necalculate, am simţit un fior de plăcere.

— Nu, nu. Aici, spuse vocea metalică, de data asta dinspre difuzoarele de la pupă.

Lanţurile de pe una dintre macaralele din spate se puseră în mişcare, zornăind, probabil ridicând ceva din magazia deschisă în faţa cabinei de comandă. Am rămas cu mâna pe Nemex. Deasupra, soarele străpungea covorul de nori.

Lanţul se termina într-un cârlig masiv, din fier, în îndoitura căruia se afla cel care ni se adresa, într-o mână cu un microfon preistoric, cu cealaltă ţinându-se de lanţ,

degajat şi fără niciun efort. Era îmbrăcat într-un costum gri, care nu i se potrivea deloc şi îi flutura în vânt, şi stătea aplecat într-un unghi periculos, razele soarelui plimbându-i-se prin păr. Mi-am mijit ochii şi am avut confirmarea. Sintetic. Material ieftin.

Braţul macaralei făcu o voltă peste acoperişul curbat al magaziei, iar insul sintetic ateriză elegant pe el, privindu-ne de sus.

— Elias Ryker, constată el cu o voce la fel de răguşită ca a difuzorului.

Cineva făcuse o treabă de mântuială cu corzile lui vocale. Sinteticul clătină din cap.

— Nu credeam să te revedem. Cât de scurtă e memoria legii.

— Carnage? întrebă Ortega făcându-şi mâna streaşină ca să se apere de lumina bruscă a soarelui. Tu eşti?

Sinteticul se înclină uşor şi îşi băgă microfonul în haină. Apoi se apucă să coboare pe acoperişul înclinat al magaziei.

— Emcee Carnage, la dispoziţia legii. Azi cu ce-am greşit, rogu-vă?

N-am spus nimic. După toate aparenţele, îl cunoşteam pe acest Carnage, dar pe moment n-aveam niciun fel de date. Amintindu-mi vorbele lui Ortega, l-am fixat cu o privire inexpresivă, în speranţa că reuşesc să-l imit pe Ryker.

Sinteticul ajunse la marginea acoperişului şi sări pe punte. De aproape, mi-am dat seama că nu numai corzile vocale fuseseră făcute de mântuială. Corpul era departe de cel folosit de Trepp, pe care o făcusem scrum cu laserul, de fapt nici nu-şi merita numele. M-am întrebat dacă nu cumva făcea parte din prima generaţie. Părul negru era aspru şi părea a fi din email, faţa din silicon, lăsată, ochii de un albastru-deschis pictat peste alb. Corpul părea solid, dar parcă prea solid, iar braţele stăteau anapoda, mai degrabă ca nişte şerpi. Mâinile care apăreau de sub manşete erau netede, fără linii. Sinteticul întinse o palmă uniformă, ca la inspecţie.

— Îmi spuneţi? insistă el pe un ton blând.

— Control de rutină, Carnage, răspunse Ortega, binevoitoare. Cineva a ameninţat că va detona o bombă în timpul luptelor din noaptea asta. Am venit să aruncăm o privire.

Carnage râse poticnit.

— Ce grijă aveţi!

— Cum îţi spuneam, e un control de rutină, replică Ortega la fel de calm.

— Atunci vă rog să mă urmaţi, zise sinteticul oftând şi arătând spre mine. Ce-i cu Ryker? Băieţii care se ocupă cu memoria i-au rătăcit darul vorbirii la închisoare?

Ne-am luat după el, spre pupă şi, câţiva paşi mai încolo, a trebuit să ocolim ultima magazie descoperită. Am aruncat o privire înăuntru şi am văzut un ring de luptă alb, rotund, împrejmuit de tribune înclinate, din plastic şi oţel. Deasupra erau instalate reflectoare din care lipseau cele sferice, cu ţepi, pe care le asociam cu telemetria. În mijlocul ringului, cineva picta un desen, în genunchi. Ridică ochii în clipa în care treceam pe acolo.

— E ceva tematic, ne lămuri Carnage văzând la ce ne uităm. Înseamnă ceva în limba arabă. Luptele din sezonul ăsta au ca temă acţiunile poliţiei Protectoratului. În noaptea asta e Sharya. Mâna Dreaptă a Martirilor lui Dumnezeu versus Puşcaşii Marini ai Protectoratului. Corp la corp, fără cuţite mai lungi de zece centimetri.

— Baie de sânge, cu alte cuvinte, zise Ortega.

Sinteticul ridică din umeri.

— E dorinţa spectatorilor, pentru asta dau banii. Înţeleg că *ar fi* posibil să provoci o rană mortală cu un cuţit de zece centimetri. Dar cu mare greutate. E un test de abilitate, cel puţin aşa se spune. Pe aici, vă rog.

Am coborât pe o scară cu tambuchi în corpul navei, acompaniaţi de ecoul paşilor noştri.

— Bănuiesc că mai întâi vreţi să vedeţi arenele, strigă Carnage ca să acopere bocănitul nostru.

— Nu, cuvele mai întâi, spuse Ortega.

— Vorbiţi serios?

Deşi era greu să-mi dau seama după vocea aceea sintetică, de mântuială, Carnage părea amuzat.

— Chiar sunteţi siguri că e vorba de o bombă? Aş zice că arena ar fi primul loc în care…

— Aveţi ceva de ascuns, Carnage?

Sinteticul se întoarse spre mine, cu o privire mirată.

— Deloc, detectiv Ryker. Mergem la cuve. Şi, apropo, mă bucur că te-ai alăturat conversaţiei. A fost frig la închisoare? Sigur, probabil că nu e un loc în care te aşteptai să ajungi tu însuţi.

— Gura, interveni Ortega. Du-ne la cuve şi păstrează-ţi vorbele pentru prezentarea luptelor.

— Desigur. Noi nu dorim decât să cooperăm cu braţul legii. Ca firmă legal încorporată…

— Bine, bine, spuse Ortega, la limita răbdării, făcându-l să-şi pună lacăt la gură. Du-ne mai repede la cuvele alea.

Mi-am reluat privirea ameninţătoare.

Am pornit spre zona cuvelor într-un mic tren electromagnetic care circula de-a lungul balustradei şi am trecut pe lângă alte două magazii modificate, fiecare cu ringul şi tribunele ei, dar acoperite cu o prelată din plastic. În capăt, am coborât şi am intrat în obişnuita cameră de curăţare sonică. Mult mai murdară decât cele de la PsychaSec, aparent turnată din fier negru, uşa grea se deschise în afară, descoperind un interior de un alb imaculat.

— De aici încolo nu mai avem nevoie de imagine. Dacă spectatorii se mulţumesc cu tehnologia primitivă, în culise nu poţi face o omletă fără să torni puţin ulei în tigaie, spuse Carnage pe un ton nepăsător, arătând spre instalaţiile care străluceau de curăţenie.

Partea din faţă a magaziei era uriaşă şi friguroasă, luminată sumbru, cu o tehnologie de o masivitate agresivă. În timp ce mausoleul lui Bancroft de la PsychaSec era ca un pântec de femeie, luminat difuz care îţi evoca în tonuri moi, cultivate, capcanele înavuţirii, în timp ce sala de reîntrupare din depozitul din Bay City îţi demonstra, scrâşnind din dinţi, că fondurile minime sunt destinate

puţinilor merituoşi, banca de corpuri de pe *Panama Rose* era o manifestare brutală a puterii. Tuburile de stocare erau prinse cu lanţuri grele, ca nişte torpile, în stânga şi în dreapta noastră, conectate la un sistem central de monitorizare aflat la un capăt al calei prin intermediul unor cabluri groase, negre, care se răsuceau pe jos ca nişte pitoni. Unitatea de monitorizare se înălţa, voluminoasă, în faţa noastră aidoma unui altar întru slava unui zeu-păianjen dizgraţios. Am urcat spre ea pe o rampă din metal, ridicată la un sfert de metru deasupra cablurilor răsucite fără speranţă. În spatele ei, de-o parte şi de alta, încastrate în perete erau două cuve de decantare, spaţioase, din sticlă. În cuva din dreapta plutea un corp, luminat de jos în sus, şi brăzdat în cruce de senzorii monitorului.

Aveam senzaţia că păşesc în catedrala Andric din Newpest.

Carnage se apropie de monitorul central, se apropie şi îşi desfăcu braţele precum corpul din spatele lui.

— De unde aţi vrea să începeţi? *Bănuiesc* că sunteţi înarmaţi cu detectoare de bombe extrem de sofisticate.

Ortega nu-l băgă în seamă. Se apropie de cuva de decantare şi privi corpul dinăuntru, scăldat de lumina verde, rece, sinistră.

— Ăsta-i unul dintre vânduţii care vor lupta la noapte? întrebă ea.

Carnage strâmbă din nas.

— Pe scurt, da. Aş dori să înţelegeţi care e diferenţa dintre marfa pusă la vânzare în amărâtele alea de prăvălii de-a lungul coastei şi asta.

— Gând la gând cu bucurie, replică Ortega cu ochii pe corp. Pe ăsta de unde-l aveţi?

— De unde să ştiu? întrebă Carnage, prefăcându-se că-şi studiază unghiile din plastic de la mâna dreaptă. A, avem factura undeva, dacă vreţi *neapărat* să ştiţi. După cum arată, aş zice că provine de la Nippon Organics sau unul dintre hibrizii de la Pacific Rim. Contează?

M-am apropiat de perete şi am privit corpul care plutea

înăuntru. Zvelt, bine-făcut, brunet, cu ochi migdalaţi, de japonez, deasupra pometţilor înalţi, cu părul negru ca pana corbului, des şi drept, care se legăna în lichidul din jur precum ierburile de mare. Flexibil şi graţios, cu mâinile lungi, de artist, dar şi musculos, pregătit pentru lupta rapidă. Era corpul unui ninja tech, corpul la care visam la vârsta de cincisprezece ani, în zilele ploioase, mohorâte, din Newpest. Nu era foarte diferit de corpul care mi se dăduse ca să lupt în războiul de pe Sharya. Era asemănător cu corpul pe care-l cumpărasem cu primii bani mai acătării pe care-i primisem în Millsport, corpul în care o întâlnisem pe Sarah.

Era ca şi cum mă priveam în oglindă. Sinele construit undeva, în labirintul memoriei ce duce înapoi, spre copilărie.

Iată-mă aici, exilat în corpul ăsta al unui bărbat caucazian, de partea cealaltă a oglinzii.

Carnage se apropie de mine şi bătu cu palma în peretele de sticlă.

— Nu-i aşa că arată bine, detectiv Ryker?

Continuă, când văzu că nu spun nimic:

— Sunt sigur că ai aceeaşi părere ca şi mine, un om cu apetitul tău pentru… lupte. Datele tehnice sunt remarcabile. Cadru întărit, oasele din aliaj de măduvă sintetizată în laborator, cu ligamente încrucişate, tendoane întărite cu carbon, senzori neurochimici Humalo…

— Şi eu am senzori din ăştia, am spus eu în lipsă de altceva.

— Ştiu totul despre senzorii tăi, detectiv Ryker.

În ciuda vocii de slabă calitate, mi s-a părut că detectez o nuanţă de încântare onctuoasă.

— Firma noastră ţi-a scanat datele tehnice când erai în închisoare. S-a şi vorbit despre achiziţionarea ta. Fizică. S-a considerat că ai putea fi folosit într-o luptă inegală, în care adversarul e pur şi simplu umilit. O luptă simulată, desigur, nici nu ne-ar trece prin gând să procedăm altfel aici. Ar fi ceva… *criminal.* Apoi s-a hotărât că luptele inegale nu sunt în spiritul acestei arene. O îndepărtare de

regulile jocului, înţelegi ce vreau să spun. Nu o întrecere adevărată. Păcat, cu toţi prietenii pe care ţi i-ai făcut de-a lungul timpului, ai fi fost unul dintre punctele principale de atracţie.

Nu eram foarte atent la ce spunea, dar mi-am dat seama că Ryker era insultat, drept care m-am răsucit pe călcâie ca să-l fixez pe Carnage cu ceea ce mi s-a părut o privire fioroasă.

— Dar să nu mă îndepărtez de la subiect, continuă sinteticul cu un glas mieros. Vreau doar să spun că, faţă de acest sistem, senzorii tăi sunt ceea ce este vocea mea faţă de vocea Anchanei Salomao. *Aceştia,* accentuă el arătând din nou spre cuvă, sunt senzori neurochimici *Humalo,* patentaţi de Cape Neuronics nu mai devreme de anul trecut. O realizare de proporţii aproape spirituale. Fără amplificatori chimici sinaptici, fără servocipuri sau circuite implantate. Sistemul este organic, reacţionează *direct la gândire.* Ce părere ai, detectiv Ryker? Nimeni din afara Pământului n-are aşa ceva. NU se gândeşte să instituie un embargo colonial de zece ani, deşi eu unul mă îndoiesc de eficienţa unei asemenea…

— Carnage, zise Ortega venind în spatele lui, nerăbdătoare. De ce nu l-aţi decantat şi pe celălalt luptător?

— Asta facem chiar acum, locotenent Ortega, răspunse Carnage, fluturând din mână spre tuburile aliniate pe partea stângă.

Din spatele lor se auzea zgomotul sacadat al unei maşinării grele. Am mijit ochii în lumina difuză şi am desluşit un stivuitor automat care descărca şirurile de containere. La un moment dat, stivuitorul se opri şi din el ţâşni o lumină puternică. Furcile se alungiră şi se fixară pe un tub, apoi îl extraseră de pe platforma susţinută de lanţuri, în timp ce servomecanisme mai mici îl eliberau de cabluri. După ce îl separă complet, maşinăria se retrase câţiva centimetri, se întoarse cu o sută optzeci de grade şi se îndreptă greoi spre cuva de decantare goală.

— Sistemul este în întregime automatizat, spuse

Carnage, deşi nu era nevoie.

Sub cuvă am observat un şir de trei orificii circulare, precum gurile de evacuare ale unei nave de război interplanetare. Stivuitorul se înălţă puţin pe pistoanele hidraulice şi descărcă tubul lin, în orificiul din mijloc. Tubul intră perfect, capătul vizibil se roti aproximativ nouăzeci de grade şi un capac de oţel îl închise ermetic. Cu misiunea îndeplinită, stivuitorul se lăsă înapoi, pe pistoanele hidraulice, şi opri motoarele.

Am privit cuva.

Păru că ia ceva timp, dar dură mai puţin de un minut. Pe fundul cuvei se deschise brusc o trapă şi prin ea erupseră sute de bule de aer. Urmate, încet, de corp. Oscilă, ca un fetus, preţ de câteva secunde, împins în toate părţile de vârtejurile de aer, apoi braţele şi picioarele începură să se întindă, ajutate de senzorii de monitorizare prinşi de încheieturile mâinilor şi de glezne. Avea oasele mai mari decât corpul Humalo, era mai îndesat şi mai musculos, dar cu o culoare asemănătoare. O faţă osoasă, cu nas coroiat, se întoarse leneş spre noi în timp ce senzorii subţiri o aşezau în poziţie verticală.

— Martirul sharyan Mâna Dreaptă a lui Dumnezeu, zise Carnage, numai zâmbet. Sigur, nu e autentic, dar caracteristicile rasei sunt reproduse întocmai şi e prevăzut cu un sistem de reacţie Voinţa lui Dumnezeu îmbunătăţit.

Carnage arătă spre cealaltă cuvă şi adăugă:

— Puşcaşii marini de pe Sharya aparţineau mai multor rase, dar printre ei erau destui japonezi ca să-l putem face credibil pe acesta.

— O luptă cu un rezultat cunoscut dinainte, nu? am spus eu. Senzori neurochimici de ultimă generaţie împotriva unor senzori biomecanici sharyani vechi de secole.

Carnage rânji cu toată faţa lui din silicon, lăsată.

— Depinde de luptători. Mi s-a spus că pentru sistemul Humalo e nevoie de o anumită perioadă de acomodare şi, ca să fiu cinstit, nu întotdeauna câştigă cel mai bun corp. E, mai degrabă, o chestie de psihologie. Soliditate, rezistenţă la durere…

— Sălbăticie, adăugă Ortega. Lipsă de empatie.

— Exact, zise sinteticul. De asta lupta e atât de captivantă. Dacă veniţi să vedeţi lupta, vă pot face rost de nişte locuri undeva, în spate, la care s-a renunţat în ultima clipă.

— Bănuiesc că tu vei fi comentatorul, am spus eu, parcă auzind cum termenii de specialitate folosiţi de Carnage se rostogolesc din difuzoare, ringul morţii luminat ca-n palmă de reflectoarele puternice, urletele mulţimii dezlănţuite în tribunele întunecate, mirosul de sudoare şi de sânge.

— Bineînţeles, zise Carnage mijindu-şi ochii pictaţi. N-ai lipsit chiar atât de mult, să ştii.

— Ce facem, căutăm bombele alea? întrebă Ortega impacientată.

Ne luă mai bine de o oră ca să scotocim cala, în căutarea bombelor imaginare, în timp ce Carnage se uita la noi cu un amuzament de-abia mascat. Deasupra noastră, cele două corpuri destinate măcelului din arenă ne priveau din pântecele transparente, luminate în verde, prezenţa lor fiind nu mai puţin apăsătoare din cauza ochilor închişi şi a feţelor visătoare.

Capitolul 20

Ortega mă lăsă pe strada Mission în timp ce seara învăluia oraşul. Fusese retrasă şi răspunsese monosilabic pe tot drumul de la arenă – probabil faptul că trebuia să-şi repete că nu sunt Ryker îşi spunea cuvântul. Dar nu se putu abţine să nu izbucnească în râs când, coborând din maşină, am ridicat din umeri, ca Ryker.

— Mâine să rămâi în hotel. Vreau să vorbeşti cu cineva, dar am nevoie de timp ca să aranjez întâlnirea.

— De acord, am zis eu şi am dat să plec.

— Kovacs.

M-am întors. Se aplecase ca să mă vadă mai bine prin portiera deschisă. M-am sprijinit de portieră şi am privit-o la rândul meu. Urmă o pauză lungă, răstimp în care am simţit cum începe să-mi fiarbă sângele în vene.

— Da?

Mai şovăi un pic şi spuse:

— Carnage ascundea ceva, corect?

— După cum dădea din gură, aşa aş zice.

— Aşa mi s-a părut şi mie, zise Ortega şi apăsă în grabă un buton de pe consola de control, iar portiera se închise încet. Ne vedem mâine.

Am urmărit cum se înalţă maşina şi am oftat. Eram aproape sigur că procedasem bine jucând cartea sincerităţii cu Ortega, dar nu mă aşteptasem ca lucrurile să se încurce atât de mult. Deşi habar n-aveam cât fuseseră împreună, cu siguranţă legătura dintre Ortega şi Ryker depăşea limitele raţionalului. Mi-am amintit că citisem undeva despre felul în care feromonii iniţiali ai atracţiei dintre corpuri păreau să treacă printr-un proces de încifrare cu atât mai profund, cu cât corpurile respective stăteau aproape unul de celălalt, distrugând orice obstacol dintre ele. Niciunul dintre biochimiştii intervievaţi nu părea să înţeleagă procesul, deşi existaseră încercări de a-l cerceta în laborator. Accelerarea sau întreruperea efectului dusese la rezultate contradictorii,

unul dintre ele fiind empatinul şi derivatele lui.

Substanţe chimice. Mă resimţeam şi acum după cocktailul lui Miriam Bancroft ca să am nevoie de aşa ceva. Drept care mi-am spus foarte hotărât că, într-adevăr, n-am nevoie de aşa ceva.

În faţa mea, peste capetele pietonilor, rari, ai serii, am văzut holograma chitaristului stângaci deasupra intrării în Hotelul Hendrix. Am oftat din nou şi am pornit spre el.

La jumătatea drumului, un vehicul masiv, automatizat, trecu pe lângă mine, atingând trotuarul. Semăna cu maşinile salubrităţii ce colindau străzile din Millsport, aşa că nu i-am acordat prea mare atenţie. Câteva secunde mai târziu, maşina îşi proiectă imaginile asupra mea.

...din stabilimente din stabilimente din stabilimente din stabilimente din stabilimente din stabilimente...

Vocile gemeau şi murmurau, feminine, masculine, suprapuse. Ca un cor aflat în spasmele orgasmului. Imaginile erau de neevitat şi acopereau un spectru larg al preferinţelor sexuale. Un vârtej de senzaţii, una mai rapidă decât cealaltă.

Autentice...

Needitate...

Reproduceri integrale...

Pe gustul...

Ca şi cum voiau să ilustreze ultimul argument, imaginile amestecate se reduseră la un şir de combinaţii heterosexuale. Maşina probabil că-mi scanase reacţia la oferta atât de generoasă şi prelucrase informaţiile. Tehnologie de înaltă clasă.

Oferta se încheie cu un număr de telefon alcătuit din cifre strălucitoare şi cu un penis în erecţie, în mâinile unei femei cu părul lung, negru, şi cu buzele sângerii lăţite într-un zâmbet. Femeia privea în obiectiv. Îi simţeam degetele.

„Cu capul în nori”, murmură ea. „Aşa ai să te simţi. Poate nu-ţi poţi permite să urci aici, dar asta sigur îţi poţi permite.”

Lăsă capul jos şi îşi trecu buzele peste penis. Ca şi cum mi se întâmplase aievea. Apoi părul lung şi negru acoperi

totul şi imaginea dispăru. Eram din nou pe stradă, ameţit, acoperit de sudoare. Maşina îşi continuă drumul în spatele meu, huruind, în timp ce unii dintre pietoni, mai cunoscători decât mine, se trăgeau cât mai departe de ea.

Am descoperit că-mi aminteam numărul de telefon cu o claritate neobişnuită.

Sudoarea se răci rapid, transformându-se într-un fior. Mi-am flexat umerii şi am luat-o din loc, încercând să ignor privirile pline de subînţeles ale celor din jur. Tocmai întindeam pasul când am văzut, printre puţinii trecători, limuzina lungă, joasă, parcată în faţa Hotelului Hendrix.

Am dus mâna instinctiv la Nemexul din toc înainte să-mi dau seama că era limuzina lui Bancroft. Răsuflând adânc, i-am dat ocol şi am văzut că nu stătea nimeni pe locul şoferului. Tocmai mă întrebam ce să fac când portiera din spate se deschise, lăsându-l să iasă pe Curtis.

— Trebuie să vorbim, Kovacs, zise el pe un ton serios, ca de la bărbat la bărbat, care aproape mă făcu să scot un chicot isteric. E momentul hotărârilor importante.

L-am privit din cap până-n picioare şi am înţeles, după felul în care se ţinea şi se uita la mine, că luase ceva. M-am decis să-i fac pe plac.

— Sigur. În limuzină?

— Aici nu prea e loc. Ce-ar fi să urcăm la tine în cameră?

Am mijit ochii. Vocea îi era, fără doar şi poate, ostilă, cum fără doar şi poate pantalonii lui din bumbac, imaculaţi, aveau o umflătură în faţă. Cum aveau şi ai mei, de fapt, chiar dacă mai puţin pronunţată, dar ştiam că limuzina lui Bancroft era protejată de publicitatea stradală. Aici era vorba de altceva.

Am încuviinţat din cap.

— Bine, să mergem.

Uşile de la intrare se despărţiră ca să ne lase să trecem şi hotelul se trezi la viaţă.

— Bună seara, domnule. Nu aveţi niciun musafir…

Curtis pufni dispreţuitor.

— Eşti dezamăgit, Kovacs?

— …şi nu v-a căutat nimeni, continuă hotelul cu aceeaşi

voce monotonă. Doriţi ca această persoană să intre în hotel ca musafir?

— Da, sigur. E vreun bar unde putem merge?

— Am *spus* în *camera* ta, mormăi Curtis în spatele meu, apoi scoase un strigăt de durere când se lovi cu piciorul de una dintre mesele joase, cu muchiile de metal, din hol.

— Barul Felinarul de la miezul nopţii e pe acest nivel, dar n-a mai fost folosit de mult timp, anunţă hotelul uşor nesigur.

— Am spus…

— Gura, Curtis. Nu ţi-a zis nimeni să nu grăbeşti lucrurile încă de la prima întâlnire? La bar e tocmai bine. Deschide-l.

La capătul holului, lângă consola-recepţie, o parte din perete alunecă lateral, destul de încet, şi în spatele lui se aprinseră mai multe lumini. Urmat de Curtis, care continua să bombănească, m-am apropiat şi am privit în jos, la cele câteva trepte care duceau la bar.

— Nu-i rău. Haide.

Cel care decorase interiorul se dovedise mult prea fidel temei. Pereţii, vopsiţi în vârtejuri psihedelice, violet-albastre, erau împodobiţi cu tot felul de ceasuri care arătau fie miezul nopţii, fie câteva minute înainte de el, intercalate cu toate tipurile de felinare născocite de om, de la lutul preistoric la canistrele decadente, uşoare, fabricate din enzime. De-a lungul ambilor pereţi erau bănci dantelate, mese rotunde, iar în mijlocul încăperii se afla un bar circular, de forma unui cadran de ceas. Un robot numai din ceasuri şi felinare aştepta nemişcat lângă ceas, în dreptul orei 12.00.

Locul părea şi mai straniu din cauza absenţei clienţilor. În timp ce mă apropiam de robot, am simţit cum Curtis se mai destinde un pic.

— Ce anume doriţi, domnilor? întrebă maşinăria brusc, fără să-mi dau seama pe unde.

În loc de faţă, avea un ceas analogic vechi, cu cadranul alb şi arătătoare baroce, subţiri ca firul de păianjen, şi orele în cifre romane. Uşor descumpănit, m-am întors spre

Curtis, pe a cărui faţă am desluşit mari eforturi de a nu ceda ispitei.

— Votcă, zise el scurt. Subzero.

— Şi un whisky. Din cel care e şi în dulapul din camera mea. La temperatura camerei, te rog. Ambele comenzi în contul meu.

Faţa-ceas se înclină aproape imperceptibil şi un braţ cu mai multe articulaţii se ridică pentru a alege paharele de pe un raft. Celălalt braţ, care se termina cu un felinar cu o sumedenie de fante mici, turnă în pahare băuturile comandate.

Curtis ridică paharul şi dădu pe gât jumătate din el. Trase adânc aer în piept, printre dinţi, şi scoase un râgâit de mulţumire. Eu am sorbit puţin din pahar, mai circumspect, întrebându-mă de cât timp nu se mai scursese un lichid prin ţevile şi robinetele barului. Temerile mi se dovediră nefondate, motiv pentru care am sorbit mai cu nădejde şi am lăsat whisky-ul să-şi croiască drum până în stomac.

Curtis trânti paharul de masă.

— *Acum* eşti dispus să vorbim?

— Da, Curtis, am răspuns eu privind în pahar. Îmi închipui că ai un mesaj pentru mine.

— Bineînţeles, replică el cu o voce aproape spartă. Doamna întreabă dacă-i accepţi sau nu oferta foarte generoasă. Atât. Mi-a spus să-ţi dau timp de gândire, aşa că aştept până beau tot paharul.

Mi-am fixat privirea pe un felinar marţian, de nisip, care atârna de peretele din faţă. Începeam să înţeleg starea de spirit a lui Curtis.

— Nu-i aşa că mă cam bag peste tine?

— Nu-ţi forţa norocul, Kovacs, zise el cu disperare în glas. Ai grijă cum vorbeşti, altfel…

— Altfel ce?

Am lăsat paharul jos şi m-am întors cu faţa spre el. Avea mai puţin de jumătate din vârsta mea subiectivă, era tânăr, musculos şi pregătit din punct de vedere chimic să creadă că e periculos. Îmi amintea atât de mult cum eram eu la

vârsta lui, încât senzaţia mi se părea insuportabilă. Voiam să-l aduc cu picioarele pe pământ.

— Altfel *ce?*

Curtis înghiţi în sec şi spuse:

— Am fost puşcaş marin, în provincii.

— Ca manechin cumva?

Am dat să-l împung în piept cu pumnul, dar am renunţat, de ruşine.

— Ascultă, Curtis, am zis eu cu vocea scăzută. Ne faci un deserviciu amândurora.

— Te crezi dur, nu?

— Aici nu e vorba de duritate, C… urtis.

Era cât pe-aci să-i spun *copile.* Dar simţeam că o parte din mine voia să se bată.

— Aici e vorba de două specii diferite. Ce te-au învăţat acolo, la puşcaşii marini, în provincii? Lupta corp la corp? Douăzeci şi şapte de feluri de a ucide un om cu mâinile goale? În esenţă, eşti tot un om. Eu sunt un agent special, Curtis. Nu e acelaşi lucru.

Chiar şi aşa, se repezi la mine cu o directă ce urmărea să-mi distragă atenţia în timp ce-mi aplica o lovitură cu piciorul în cap. Îmi spărgea capul dacă mă nimerea, dar încercarea se dovedi peste puterile lui. Poate din cauza chimicalelor pe care le luase înainte. Într-o bătaie adevărată, nimeni nu-i nebun să ridice piciorul mai sus de talia adversarului. Am eschivat directa şi lovitura cu piciorul dintr-o singură mişcare şi l-am prins de talpă. I-am răsucit-o brusc şi Curtis s-a lăsat pe o parte, s-a clătinat şi s-a răşchirat pe masă. L-am trântit de câteva ori cu faţa de suprafaţa tare şi l-am ţinut aşa, cu mâna în părul lui.

— Înţelegi ce-am vrut să spun?

Scoase mai multe mormăituri şi dădu din mâini şi din picioare, în gol, în timp ce barmanul cu faţa-ceas privea imobil. Nasul rupt lăsa dâre de sânge pe masă. Am privit atent formele pe care le lua sângele, încercând să-mi reglez respiraţia. Gâfâiam după atâta efort. Am schimbat priza, l-am apucat de mâna dreaptă şi i-am întors-o la spate, până aproape de ceafă. Curtis încetă să se mai

mişte.

— Aşa mai merge. Dacă nu stai liniştit, îţi rup braţul. Deşi n-am chef.

În timp ce vorbeam, îi umblam repede prin buzunare, în buzunarul de la piept al hainei am găsit un mic tub din plastic.

— Aha. Cu ce delicatese ne-am întărit sistemul în seara asta? Stimulente hormonale, probabil, dacă mă uit la umflătura din pantaloni.

Am ridicat tubul la lumina difuză şi am văzut mii de fărâme de cristal.

— Format militar. De unde ai făcut rost de asta, Curtis? Cadou din partea puşcaşilor marini când te-au lăsat la vatră?

Mi-am reluat percheziţia şi am găsit aparatul: un fel de pistol, minuscul, prevăzut cu o cameră glisantă şi un inel magnetic. Se vâră cristalele în culată, se închide culata, câmpul magnetic le aliniază, iar acceleratorul le expediază cu o viteză de penetrare. Nu foarte diferit de pistolul cu fragmentaţie al lui Sarah. Pentru sanitarii de pe câmpul de luptă aceste aparate erau o alternativă rezistentă şi, în consecinţă, foarte agreată, la hipospray-uri.

L-am ridicat pe Curtis în picioare şi m-am îndepărtat de el. Curtis reuşi să-şi menţină echilibrul, ţinându-se cu mâna de nas şi privindu-mă cu ură.

— Trebuie să laşi capul pe spate dacă vrei să nu-ţi mai sângereze nasul. Hai, n-avea grijă, nu-ţi mai fac niciun rău.

— Nemernicule!

I-am arătat cristalele şi pistolul.

— De unde ai astea?

— Să mi-o sugi, Kovacs, zise el şi îşi lăsă capul pe spate, doar o fracţiune de secundă, fără să vrea, încercând să nu mă scape din ochii care i se roteau în cap ca unui cal cuprins de panică. Nu-ţi spun nimic.

— Cum vrei, am zis eu şi am pus chimicalele pe masă, privindu-l grav mai multe secunde. Atunci am să-ţi spun eu câte ceva. Când pregătesc un agent special, ştii ce fac instructorii? Distrug orice instinct de limitare a violenţei

din psihicul uman. Recunoaşterea semnalului de supunere, dinamica executării ordinelor, loialitatea faţă de grup. Toate dispar, neuron cu neuron, şi sunt înlocuite cu voinţa conştientă de a face rău.

Curtis îmi întoarse privirea în tăcere.

— Înţelegi? Mi-ar fi fost mai uşor să te ucid. Mi-ar fi fost mai uşor. A trebuit să mă stăpânesc. Asta e un agent special, Curtis. Un om reasamblat. Un artificiu.

Tăcerea se prelungi. N-aveam cum să ştiu dacă pricepe ce-i spun. Întorcându-mă cu gândul la Newpest, cu un secol şi jumătate în urmă, şi la tânărul Takeshi Kovacs, mă îndoiam că pricepe. La vârsta lui, toată chestia asta probabil că suna ca un vis de putere devenit realitate.

Am ridicat din umeri.

— În caz că n-ai ghicit încă, răspunsul la întrebarea doamnei este negativ. Nu mă interesează. Asta ar trebui să te facă fericit, te-a costat doar un nas rupt ca să afli. Dacă nu te-ai fi umplut de chimicale, poate nu te-ar fi costat atât de mult. Spune-i că-i mulţumesc din suflet, apreciez oferta, dar se petrec prea multe lucruri ciudate aici ca să le întorc spatele. Spune-i că a început să-mi placă.

Cineva tuşi uşor la intrarea în bar. Am ridicat ochii şi, pe trepte, am văzut un ins îmbrăcat la costum, cu părul sângeriu.

— Deranjez cumva? întrebă mohicanul.

Vorbea rar şi relaxat. Nu era unul dintre malacii de pe strada Fell.

Mi-am luat paharul şi i-am spus:

— Deloc. Vino mai aproape, eşti bine-venit. Ce-ai vrea să bei?

— Un rom din cel mai tare, zise poliţistul apropiindu-se agale. Dacă au aşa ceva aici. Unul mic.

Am ridicat un deget spre faţa-ceas. Barmanul scoase un pahar pătrat şi-l umplu cu un lichid roşu, dens. Mohicanul trecu alene pe lângă Curtis, învrednicindu-l cu o privire curioasă, şi îşi întinse braţul lung după pahar.

— Mulţumesc, zise el, sorbi şi înclină din cap. Nu-i rău deloc. Aş vrea să schimb o vorbă cu tine, Kovacs. Între

patru ochi.

Ne-am uitat amândoi la Curtis. Şoferul îmi întoarse privirea cu ochii plini de ură, dar nou-venitul dezamorsase deja confruntarea. Poliţistul arătă scurt spre ieşire. Curtis se conformă, ţinându-se de faţa mutilată. Poliţistul îl urmări până dispăru, apoi se întoarse spre mine.

— Tu l-ai aranjat aşa? întrebă el cu nepăsare.

Am încuviinţat din cap.

— M-a provocat. Am scăpat puţin lucrurile de sub control. Credea că protejează pe cineva.

— Atunci mă bucur că nu mă protejează pe mine.

— Cum spuneam, am scăpat puţin lucrurile de sub control. Am exagerat.

— Haide, nu trebuie să te justifici faţă de mine.

Poliţistul se sprijini de masă şi privi în jur cu un adevărat interes. Acum îmi aminteam faţa lui. Închisoarea Centrală din Bay City. Cel care îşi scotea legitimaţia una-două.

— Dacă se simte nevinovat, te poate reclama şi atunci vom vedea înregistrarea.

— Ai mandat? am întrebat eu cu o voioşie pe care n-o simţeam deloc.

— Aproape. Serviciul juridic se mişcă mai greu. Aşa e când pui inteligenţele artificiale să-ţi facă treaba! Ascultă, voiam să-mi cer scuze pentru felul în care te-au tratat Mercer şi Davidson la secţie. E-adevărat, din când în când se poartă ca nişte dobitoci, dar în general sunt băieţi de treabă.

— Am şi uitat, am spus eu fluturând paharul.

— Foarte bine. Eu sunt sergent Rodrigo Bautista, detectiv. Lucrez cu Ortega mai tot timpul, zise el, goli paharul şi zâmbi larg. O relaţie *strict* profesională, ţin să precizez.

— S-a notat, am spus eu făcând semn barmanului să umple din nou paharele. Din curiozitate, tu şi colegii tăi vă duceţi la acelaşi coafor sau e un semn distinctiv?

— Acelaşi coafor, răspunse Bautista dând din umeri, aproape trist. Un tip în vârstă, pe strada Fulton. Fost deţinut. Se pare că mohicanii erau la modă când l-au

aruncat în închisoare. E singurul stil pe care-l ştie, dar e un bătrânel cumsecade şi nu ia mult. Unul dintre noi s-a tuns primul acolo, acum câţiva ani. Pe urmă tipul ne-a făcut reducere. Ştii cum se întâmplă.

— Dar nu şi Ortega.

— Ortega se tunde singură, zise el, dând din mână a lehamite. Şi-a cumpărat un mic holoscaner, spune că-i îmbunătăţeşte coordonarea spaţială, chestii din astea.

— Ortega e altfel.

— Este.

Poliţistul făcu o pauză, gânditor, cu privirea pierdută. Apoi sorbi, absent, din paharul plin.

— Despre ea vreau să vorbim.

— Aha. Un avertisment ca între prieteni?

Făcu o grimasă.

— Poţi să-i spui şi aşa. Nu vreau să mă aleg cu nasul spart.

Am izbucnit în râs, fără să vreau. Bautista mi se alătură cu un zâmbet blând.

— Adevărul e că i se rupe inima când te vede cu faţa asta. Ea şi Ryker au fost foarte apropiaţi. Se împlineşte un an de când plăteşte ipoteca pe corp şi, la un salariu de locotenent, aşa ceva nu-i deloc uşor. Nu se aştepta ca ticălosul ăla de Bancroft să supraliciteze. La urma urmei, Ryker nu e nici foarte tânăr şi nici o mare frumuseţe.

— Am senzori neurochimici, am subliniat eu.

— A, sigur. Ai senzori neurochimici, spuse Bautista dând din mână cu mărinimie. I-ai pus la treabă?

— De câteva ori.

— E ca şi cum dansezi flamenco într-un năvod, nu?

— E destul de greu.

De data asta am râs amândoi. Apoi poliţistul se concentră din nou asupra paharului, cu o mină serioasă.

— Nu încerc să-ţi forţez mâna. Tot ce vreau e s-o laşi mai moale. Nu de asta are ea nevoie acum.

— Cum n-am nici eu, am zis cu sinceritate. Asta nici măcar nu-i planeta mea.

Bautista mă privi compătimitor sau poate doar un pic

ameţit.

— Bănuiesc că Lumea lui Harlan se deosebeşte mult de Pământ.

— Bănuieşti bine. Uite ce e, nu vreau să par lipsit de maniere, dar nu i-a spus nimeni până acum că Ryker e ca şi mort cu adevărat? Doar n-o să-l aştepte două sute de ani…

Mă privi cu ochii mijiţi.

— Deci ştii mai multe despre Ryker…

— Ştiu că e închis pentru două sute de ani. Ştiu de ce-a fost închis.

În ochii lui am văzut ceea ce păreau a fi cioburile unei dureri mai vechi. Nu e deloc amuzant să vorbeşti despre colegii tăi corupţi. Preţ de o clipă, mi-am regretat cuvintele.

„Culoarea locală. Asimileaz-o.”

— Nu vrei să stăm jos? întrebă poliţistul nefericit, privind în jur după scaunele care, evident, fuseseră scoase din bar. Poate într-un separeu? E o poveste lungă.

Ne-am aşezat la una dintre mese. Bautista se scotoci după ţigări. Am tresărit, dar am refuzat ţigara întinsă. Ca şi Ortega, poliţistul se arătă surprins.

— M-am lăsat.

— În corpul ăsta? întrebă el cu sprâncenele ridicate respectuos în dosul vălului de fum albastru, aromat. Felicitări.

— Mulţumesc. Să revenim la Ryker.

— Ryker a lucrat în Brigada Sustrageri de Corpuri până acum doi ani, zise Bautista scoţând fumul pe nări. În comparaţie cu noi, brigada asta e mult mai profesionistă. Nu-i deloc uşor să furi un corp intact, e nevoie de multă ingeniozitate. Adevărul e că brigăzile noastre se cam calcă pe picioare, mai ales atunci când corpurile sunt dezmembrate. În locuri precum Clinica Wei.

— Aşa, am rostit eu pe un ton neutru.

Aprobă din cap.

— Mda, cineva ne-a ajutat să economisim şi timp, şi efort acolo, ieri. A transformat clinica într-o piaţă de organe.

Dar presupun că n-ai auzit despre asta.

— Probabil că s-a întâmplat când tocmai ieşeam de acolo.

— Să zicem. În iarna anului ’09, Ryker ancheta o fraudă legată de asigurările în caz de sustragere. Ştii cum e, atunci când clonele destinate reîntrupării dispar din cuve fără ca cineva să ştie ce s-a întâmplat cu ele. În cele din urmă, Ryker a aflat că toate corpurile dispărute erau folosite într-un mic război undeva, în sud. Corupţie la nivel înalt. Scandalul a ajuns până la Prezidiul NU. Câteva capete au căzut, iar Ryker a devenit erou.

— Frumos.

— Doar pe termen scurt. Aici, eroii se bucură de toată publicitatea, ceea ce i s-a întâmplat şi lui Ryker. Interviuri pe Worldweb One, chiar şi legătura amoroasă cu Sandy Kim, comentată peste tot. Numele lui în fruntea faxurilor. Ryker s-a folosit de ocazie înainte ca lucrurile să se răcească. Şi-a cerut transferul la Brigada Vătămări Organice. Mai lucrase cu Ortega la câteva cazuri, cum îţi spuneam, din când în când ne mai suprapunem, deci ştia programul. Brigada n-avea cum să-l refuze, mai ales în urma unei declaraţii pompoase cum că vrea să meargă undeva unde să-şi pună în valoare tot potenţialul.

— Şi, l-a pus în valoare?

Bautista pufni înciudat.

— Era un poliţist bun. Poate. După o lună, ai fi putut să-i pui întrebare asta lui Ortega, dar ei doi s-au cuplat şi Ortega n-a mai putut să judece limpede.

— Adică n-ai fost de acord cu legătura lor?

— De ce să nu fiu de acord? Dacă te simţi atras de cineva, îţi dai frâu liber sentimentelor. Doar că nu mai poţi privi lucrurile cu obiectivitate. Când Ryker a călcat strâmb, Ortega s-a văzut nevoită să se dea cu el.

— Zău? am făcut eu, ducând paharele goale barmanului ca să le reumple. Credeam că ea l-a dat în vileag.

— Cine ţi-a spus asta?

— Aşa am auzit. De la o sursă nu foarte respectabilă. Deci nu e adevărat?

— Nu. Lepădăturilor le place să ne pună în cârcă lucruri din astea. Cred că, pentru ele, ideea că ne dăm în gât unii pe alţii face cât un orgasm. Adevărul e că cei de la Afaceri Interne l-au săltat pe Ryker din apartamentul ei.

— Aha.

— Mda, urâtă treabă, spuse Bautista şi ridică ochii spre mine în timp ce-i întindeam paharul. Dar Ortega nu şi-a arătat adevăratele sentimente. Doar a început o anchetă pe cont propriu ca să combată acuzaţiile celor de la Afaceri Interne.

— Din câte am auzit, l-au aranjat bine.

— Aici sursa ta n-a greşit, zise mohicanul privind în pahar, gânditor, parcă nesigur dacă să continue. Teoria lui Ortega e că lui Ryker i s-a înscenat totul de un mahăr care a călcat pe bec în ’09. Într-adevăr, Ryker a deranjat o mulţime de persoane.

— Dar tu nu crezi asta…

— Aş vrea să cred. Cum îţi spuneam, Ryker era un poliţist bun. Şi tot cum îţi spuneam, Brigada Sustrageri de Corpuri avea de-a face cu infractori mult mai deştepţi, în privinţa cărora trebuia să fii cu ochii în patru. Infractorii deştepţi angajează avocaţi deştepţi, pe care nu-i poţi întoarce cum vrei tu. Brigada Vătămări Organice se ocupă de toţi, de la infractorii ordinari în sus. În general, avem mai mult spaţiu de manevră. Asta ai vrut, pardon, asta a vrut Ryker atunci când şi-a cerut transferul. Spaţiu de manevră.

Bautista dădu paharul pe gât şi îşi drese glasul. Apoi mă privi fix şi adăugă:

— Eu cred că Ryker s-a lăsat dus de val.

— Ţac, pac, ţac, pac?

— Cam aşa ceva. L-am văzut cum procedează într-un interogatoriu, respectă regulamentul de cele mai multe ori. Dar, o mică scăpare şi gata.

O spaimă mai veche îşi făcu loc în ochii poliţistului. Spaima pe care o încerca în fiecare zi.

— Cu unii dintre rahaţii cu care avem de-a face e greu să-ţi păstrezi cumpătul. Foarte greu. Cred că asta s-a

întâmplat.

— Sursa mea spunea că a omorât doi, iar pe alţi doi i-a lăsat cu memoria intactă. Asta e furie în toată regula.

Poliţistul aprobă din cap de câteva ori.

— Aşa spune şi Ortega. Dar nu ţine. Vezi tu, totul s-a petrecut într-o clinică pentru negri din Seattle. Cei doi cu memoria intactă au ieşit din clădire pe picioarele lor, au luat un taxi şi au decolat. Ryker a apucat să tragă o sută douăzeci şi patru de gloanţe în taxi. Ca să nu mai pomenesc de gloanţele care au nimerit în alte maşini din trafic. Cei doi au căzut în Oceanul Pacific. Unul dintre ei a murit la volan, celălalt în momentul impactului. S-au scufundat la două sute de metri. Zona aia nu era în jurisdicţia lui Ryker şi, bineînţeles, poliţiei din Seattle nu-i convine ca unul venit din altă parte să tragă cu pistolul în toate părţile, drept urmare echipele de recuperare nu l-au lăsat să vadă cadavrele... Toată lumea a fost surprinsă când memoriile s-au dovedit catolice, dar un ins de la poliţia din Seattle n-a crezut aşa ceva. A făcut cercetări şi a descoperit că treaba cu religia era falsă. Implantul fusese adăugat de o persoană neatentă la detalii.

— Sau care se grăbea.

Bautista pocni din degete şi întinse un deget spre mine. Acum chiar că era ameţit.

— Exact. Potrivit celor de la Afaceri Interne, Ryker i-a scăpat pe martori de sub supraveghere, de aceea singura lui speranţă era să le agaţe de memorie o tăbliţă cu „Nu deranjaţi!” Sigur, când au fost prinşi, cei cu memoria intactă s-au jurat că Ryker apăruse acolo fără mandat, mare şi tare, dăduse buzna în clinică şi, văzând că nu primeşte niciun răspuns la întrebările lui, începuse să se joace de-a „Cine urmează?” folosindu-se de un pistol cu plasmă.

— Era adevărat?

— În privinţa mandatului? Da. În primul rând, Ryker n-avea ce căuta acolo. Cât despre celelalte lucruri... Cine ştie?

— Şi Ryker ce-a spus?

— A spus că n-a fost el.
— Doar atât?
— Nu, a fost o poveste mai lungă. Se dusese acolo în urma unui pont, intrase făcând uz de legitimaţia lui, ca să vadă până unde poate merge, când, brusc, cei de acolo au început să tragă în el. A spus că poate l-a omorât pe unul, dar nu cu un glonţ în cap. A spus că poate şefii clinicii au adus doi angajaţi de sacrificiu pe care i-au omorât înainte ca el să fi ajuns acolo. A spus că nu ştie nimic despre vreo modificare a memoriei.
Bautista ridică din umeri cu ochii împăienjeniţi.
— L-au găsit pe cel care modificase memoriile. Tipul a declarat că Ryker îl plătise ca să facă toată treaba. A fost supus la detectorul de minciuni. Dar a declarat şi că a tratat cu Ryker prin telefon, nu faţă în faţă. Printr-un link virtual.
— Care poate fi falsificat. Foarte uşor.
— Mda, spuse el, binedispus. Pe urmă tipul a declarat că mai lucrase cu Ryker, faţă în faţă, şi din nou a fost supus la detectorul de minciuni. Ryker îl cunoaşte, indiscutabil. Pe urmă, desigur, cei de la Afaceri Interne au vrut să ştie de ce Ryker n-a luat pe nimeni cu el. Au găsit martori pe stradă care au povestit cum Ryker trăgea ca un maniac, la întâmplare, vrând să doboare taxiul. Ceea ce nu prea a fost pe placul poliţiei din Seattle, cum am mai spus.
— O sută douăzeci şi patru de găuri, am mormăit eu.
— Mda. O mulţime de găuri. Se vede că Ryker avea mare nevoie de cei doi.
— Se prea poate să fi fost o înscenare.
— Mda, se prea poate, zise Bautista dezmeticindu-se puţin şi continuă furios: Se prea poate să fi fost multe lucruri. Dar adevărul e că tu, pardon, *Ryker a* mers prea departe şi, când creanga s-a rupt, n-a mai avut cine să-l prindă.
— Aşadar, Ortega crede în varianta înscenării, îl susţine pe Ryker şi se luptă cu cei de la Afaceri Interne, iar când aceştia pierd... am spus eu şi am dat din cap ca pentru mine. Când aceştia pierd, Ortega face o ipotecă pe corpul

lui Ryker doar ca să nu fie vândut la licitaţie. Şi caută în continuare alte probe?

— Ai prins ideea. Deja a făcut apel, dar trebuie să treacă cel puţin doi ani de la momentul în care intră în vigoare sentinţa ca să pună mecanismul în mişcare. Cum spuneam, situaţia o macină rău, spuse el şi scoase un oftat adânc.

Câteva clipe am rămas tăcuţi.

— Ştii ceva? Mai bine plec, zise poliţistul într-un târziu. Mi-e nu-ştiu-cum să vorbesc despre Ryker şi să am imaginea lui în faţă. N-am idee cum rezistă Ortega.

— Aşa se trăieşte în epoca modernă, am zis eu, golind paharul.

— Mda. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu asta. Mi-am petrecut jumătate din viaţă vorbind cu victime care poartă feţele altora. Ca să nu mai pomenesc de toate scursurile.

— Până la urmă Ryker ce este? Victimă sau scursură?

Bautista se încruntă.

— Asta e o întrebare nelalocul ei. Ryker a fost un poliţist bun care a făcut o greşeală. Ceea ce înseamnă că nu e o scursură. Şi nici o victimă. Doar un om care a călcat strâmb… Nici eu nu sunt mai departe de asta.

— Îmi cer scuze, am spus eu frecându-mi jenat faţa.

Agenţii speciali trebuie să aibă grijă ce vorbesc.

— Sunt cam obosit, am continuat. Nici eu n-aş zice că sunt prea departe. Mă duc la culcare. Dacă mai vrei să bei ceva, cu mare plăcere. Tot în contul meu.

— Nu, mulţumesc, zise el şi bău ce mai rămăsese în pahar. Regula poliţistului experimentat. Să nu bei niciodată singur.

— Dacă mă iau după ea, ar fi trebuit să mă fac şi eu poliţist.

M-am ridicat, clătinându-mă puţin. Chiar dacă fusese un fumător înveterat, Ryker nu rezista prea mult la alcool.

— Cred că te descurci să găseşti ieşirea.

— Bineînţeles, spuse Bautista, dădu să plece, dar, după câţiva paşi, se întoarse încruntat. A, era să uit. Se subînţelege că n-am fost niciodată aici.

I-am făcut semn să plece liniştit.

— N-ai fost niciodată aici.

Poliţistul zâmbi larg, ameţit de-a binelea, arătând brusc foarte tânăr.

— În regulă. Bine. Ne mai vedem, probabil.

— Ne mai vedem.

L-am privit cum iese pe uşă, apoi, cu regret, am apelat la cele învăţate ca agent special, ca să-mi ascut din nou simţurile amorţite de alcool. Cu mintea limpede, din păcate, am luat cristalele lui Curtis de pe tejghea şi m-am dus să vorbesc cu hotelul.

Capitolul 21

— Ştii ceva despre sinamorfesteron?

— Am auzit de el, răspunse Ortega răscolind, cu un aer absent, nisipul cu vârful ghetei.

Nisipul era încă umed după reflux şi picioarele ni se afundau în el. Plaja curbată era pustie cât vedeam cu ochii. Eram singuri, doar cu pescăruşii care făceau viraje în formaţiuni geometrice deasupra noastră.

— Dacă tot aşteptăm, n-ai vrea să-mi spui mai multe?

— E un drog-harem.

Văzându-mi nedumerirea, Ortega pufni impacientată. Se vedea că nu dormise prea bine.

— Doar ştii că nu sunt din partea locului.

— Dar parcă spuneai că ai fost pe Sharya.

— Da, ca militar. Adică n-am avut prea mult timp să mă culturalizez. Eram prea ocupat să omor în stânga şi-n dreapta.

Ceea ce nu era chiar adevărat. După ocuparea capitalei Zihicce, agenţii speciali fuseseră angrenaţi în impunerea unui regim supus Protectoratului. Îi eliminaseră pe opozanţi, se infiltraseră în celulele de rezistenţă ca să le distrugă, îi cocoţaseră pe colaboratori în posturi de conducere. În tot acest timp aflasem destule despre cultura locală.

Apoi îmi cerusem transferul.

Ortega îşi făcu mâna streaşină şi privi plaja în ambele direcţii. Nicio mişcare. Oftă.

— Este un drog care stimulează bărbăţia. Te face mai agresiv, mai potent din punct de vedere sexual şi mai încrezător în forţele tale. Pe străzile din Orientul Mijlociu şi din Europa i se spune Armăsarul, în sud, Toro. Aici nu e foarte popular, se preferă sexul virtual. Un lucru bun, fiindcă, din câte am auzit, cei care-l iau fac urât de tot. Ai dat de aşa ceva aseară?

— Într-un fel.

Cam tot atât aflasem şi din baza de date a hotelului cu o

noapte în urmă, dar mai concis şi cu mai puţină chimie. Comportamentul lui Curtis se plia exact pe lista de simptome şi efecte secundare.

— Dacă aş vrea să-mi procur aşa ceva, unde aş putea găsi? Fără probleme.

Ortega îmi aruncă o privire tăioasă şi urcă pe o dună, unde nisipul era mai uscat.

— Cum îţi spuneam, aici nu e foarte popular, răspunse ea sacadat, în ritmul paşilor apăsaţi. Ar trebui să întrebi mai multe persoane, cu mai multă influenţă decât cele legate de lumea interlopă. Sau să găseşti pe cineva care-l fabrică aici. Nu ştiu sigur. Hormonii sintetici sunt probabil mai scumpi decât pe piaţa din sud.

Se opri în vârful dunei şi privi din nou în jur.

— Unde dracu' e?

— Poate că nu vine, am presupus eu morocănos.

Nici eu nu dormisem prea bine. După plecarea lui Rodrigo Bautista petrecusem mai toată noaptea meditând la piesele disparate din puzzle-ul lui Bancroft şi înfrânându-mi dorinţa de a fuma. De-abia pusesem capul pe pernă când hotelul mă trezise cu telefonul lui Ortega. Era dis-de-dimineaţă.

— Trebuie să vină. Linkul e rezervat pentru ea. Apelul întârzie probabil din motive de securitate. Suntem aici doar de zece secunde, în timp real.

M-am zgribulit în bătaia vântului din larg şi n-am spus nimic. Deasupra, pescăruşii îşi repetau geometria. Virtualitatea era ieftină şi, în consecinţă, nu dura foarte mult.

— Ai o ţigară?

Stăteam pe nisipul rece şi fumam cu un fel de concentrare mecanică, în clipa în care am zărit o siluetă departe, venind din dreapta golfului. Am mijit ochii, m-am îndreptat de spate şi am pus mâna pe braţul lui Ortega. Mişcarea siluetei se transformă într-un val de apă şi nisip, zvârlit în aer de un vehicul terestru, rapid, care se îndrepta cu toată viteza spre noi de-a lungul plajei.

— Ţi-am spus că vine.

— Ea sau altcineva, am mormăit eu şi m-am ridicat în picioare, întinzând mâna după Nemexul pe care, bineînţeles, nu-l aveam cu mine.

Nu multe forumuri virtuale permiteau prezenţa armelor de foc. În lipsa armei, mi-am scuturat hainele de nisip şi am coborât de pe dună, încercând să renunţ la senzaţia că-mi pierdeam timpul acolo.

Vehiculul devenea tot mai vizibil, o pată întunecată în faţa vârtejului. Îi auzeam motorul, un zgomot sacadat, ascuţit, ce acoperea ţipetele melancolice ale pescăruşilor. M-am întors spre Ortega, care urmărea impasibilă, lângă mine, apropierea vehiculului.

— Cam exagerat pentru un apel, nu crezi? am spus eu, răutăcios.

Ortega ridică din umeri şi aruncă ţigara în nisip.

— Banii nu înseamnă neapărat şi gust rafinat, replică ea.

Pata se transformă într-un aeroglisor de o singură persoană, vopsit în roz irizat. Aluneca pe valurile mici de la mal, învolburând apa şi nisipul ud, amestecându-le. Când mai avea câteva sute de metri până la noi, pilotul probabil că ne văzu, fiindcă făcu un viraj larg şi, stârnind o coloană de apă de două ori mai mare decât aeroglisorul, o luă spre noi.

— *Roz?*

Ortega ridică din nou din umeri.

Aeroglisorul urcă pe plajă la vreo zece metri de noi şi se opri brusc, împrăştiind bulgări de nisip umed în jur. Când această adevărată furtună încetă, am văzut cum se deschide o trapă şi coboară o siluetă îmbrăcată în negru, cu o cască pe cap. Faptul că silueta era femeie se deducea foarte clar după forma costumului, un costum care se termina cu o pereche de ghete încrustate cu argint, în spirală, de la călcâie până la degete.

Am oftat şi am urmat-o pe Ortega.

Femeia în costum de pilot sări în apa mică şi înaintă spre noi, trăgând de curelele căştii. Când ajunse în faţa noastră îşi scoase casca, dând la iveală un păr lung, arămiu, care i se văluri pe umeri. Lăsă capul pe spate şi îşi

scutură părul, lăsându-ne să vedem o faţă lată, cu ochii mari, expresivi, de culoarea onixului pătat, un nas uşor arcuit şi o gură cu buze generoase.

Amintirea frumuseţii lui Miriam Bancroft, cu care această femeie se mândrise cândva, fusese ştearsă total.

— Kovacs, ţi-o prezint pe Leila Begin, spuse Ortega pe un ton oficial. Doamnă Begin, el este Takeshi Kovacs, detectivul angajat de Laurens Bancroft.

Femeia mă cântări din ochi.

— Eşti de pe altă planetă?

— Exact. De pe Lumea lui Harlan.

— A, da, mi-a spus locotenentul Ortega, zise Leila, cu o voce răguşită, dar plăcută, şi cu un accent care sugera că nu e obişnuită să se exprime în amanglică. Asta înseamnă, sper, că eşti lipsit de prejudecăţi.

— Faţă de ce?

— Faţă de adevăr, replică ea, privindu-mă cu surprindere. Locotenentul Ortega mi-a spus că vrei să afli adevărul. Facem câţiva paşi?

Fără să aştepte vreun răspuns, o porni de-a lungul apei. Am schimbat o privire cu Ortega, care-mi făcu semn s-o urmez, dar nu-mi dădu de înţeles că ar veni şi ea. Am şovăit câteva clipe, apoi am luat-o după Begin.

— Ce-ai vrut să spui cu adevărul? am întrebat eu, prinzând-o din urmă.

— Ai fost angajat să afli cine l-a ucis pe Laurens Bancroft, zise ea cu patimă, privind înainte. Şi vrei să ştii ce s-a întâmplat în noaptea în care a murit. Corect?

— Deci nu crezi că a fost vorba de o sinucidere…

— Tu crezi?

— Eu am întrebat primul.

Am văzut cum schiţează un zâmbet.

— Nu, nu cred.

— Atunci lasă-mă să ghicesc. Crezi că Miriam Bancroft a făcut-o.

Leila Begin se opri şi se răsuci pe unul dintre călcâiele ornamentate.

— Îţi baţi joc de mine, domnule Kovacs?

Ceva din ochii ei făcu să-mi dispară brusc amestecul de iritare şi de amuzament. Am clătinat din cap.

— Nu, nu-mi bat joc de tine. Dar am dreptate, nu?

— Ai întâlnit-o pe Miriam Bancroft?

— În treacăt.

— Ţi s-a părut o femeie fermecătoare, bineînţeles.

Am ridicat din umeri, evaziv.

— Cam dură uneori, dar, în general, da, aş zice că e o femeie fermecătoare.

Begin mă privi în ochi.

— E o psihopată, spuse ea cu toată seriozitatea.

Apoi porni înainte. Am urmat-o.

— Psihopat nu mai e un termen cu sens limitat, am zis eu, precaut. Unii îl folosesc şi atunci când se referă la civilizaţii întregi. De câteva ori, chiar şi eu am fost considerat psihopat. În ziua de azi, realitatea este atât de flexibilă, încât e greu de spus cine e conectat sau deconectat de la ea. Dintr-un anumit punct de vedere e o distincţie inutilă.

— Domnule Kovacs, spuse femeia pe un ton impacientat, Miriam Bancroft m-a agresat când eram gravidă şi mi-a ucis copilul nenăscut. Ştia că sunt gravidă. M-a agresat în mod intenţionat. Ai fost vreodată gravid în şapte luni?

— Nu, am răspuns eu clătinând din cap.

— Păcat. E o experienţă prin care toţi ar trebui să trecem, măcar o dată.

— E cam greu de legiferat.

Begin mă privi pieziş.

— În corpul ăsta arăţi ca un om obişnuit să piardă, dar e doar o impresie. Eşti chiar aşa cum pari, domnule Kovacs? Ai pierdut multe în viaţă? Mă refer la pierderi ireparabile. Eşti obişnuit să pierzi?

— Cred că da, am spus eu, cu mai multă asprime decât aş fi vrut.

— Atunci vei înţelege ceea ce simt faţă de Miriam Bancroft. Pe Pământ, memoriile corticale sunt implantate după naştere.

— Ca şi pe planeta de unde vin eu.

— Am pierdut copilul. Niciun fel de tehnologie nu va putea să-l aducă înapoi.

Nu-mi dădeam seama dacă emoţia tot mai puternică din vocea Leilei Begin era autentică sau falsă, cert e că mă prindea şi pe mine. Am încercat să readuc discuţia la ceea ce mă interesa.

— Nu văd de ce ăsta ar fi un motiv pentru ca Miriam Bancroft să-şi ucidă soţul.

— Ba este, replică ea aruncându-mi aceeaşi privire piezişă, cu un alt zâmbet amar. Eu n-am fost o întâmplare izolată în viaţa lui Laurens Bancroft. Cum crezi că m-a întâlnit?

— Te-a întâlnit în Oakland, din câte am auzit.

Zâmbetul se prefăcu într-un hohot de râs enervant.

— Ce exprimare eufemistică! Da, bineînţeles că m-a întâlnit în Oakland. M-a întâlnit într-un loc pe care clienţii îl numeau La prospături. Un loc nu tocmai sofisticat. Laurens simţea nevoia să se destrăbăleze, domnule Kovacs. Îl excita. O făcea de zeci de ani şi nu văd ce l-ar fi împiedicat s-o facă şi după ce a terminat-o cu mine.

— Aşadar, Miriam hotărăşte, ca din senin, că e prea de tot şi-i face felul?

— E capabilă de aşa ceva.

— De asta sunt sigur.

Povestea lui Begin era la fel de însăilată ca a unui dezertor prins pe Sharya, dar nu voiam să intru în detalii despre ceea ce ştiam eu.

— Faţă de Bancroft nu nutreşti niciun sentiment? De bine sau de rău?

Din nou zâmbetul.

— Am fost o curvă, domnule Kovacs. Şi încă una pricepută. Curva pricepută simte numai ce vrea clientul să simtă. Nu e loc pentru altceva.

— Adică te poţi detaşa atât de uşor?

— Adică tu nu poţi?

— În fine, ce voia Laurens Bancroft să simţi?

Se opri şi se întoarse spre mine, încet. M-am simţit stânjenit, de parcă tocmai îi trăsesem o palmă. Amintirea îi

prefăcu faţa într-o mască.

— Un abandon animalic, răspunse ea într-un târziu. Apoi o recunoştinţă abjectă. Dar n-am mai simţit nici una, nici alta, când a încetat să mă plătească.

— Acum ce simţi?

— Acum? repetă Leila Begin şi privi spre ocean ca şi cum voia să compare temperatura brizei cu ceea ce avea înăuntrul ei. Acum nu simt nimic, domnule Kovacs.

— Ai fost de acord să discuţi cu mine. Sigur ai avut un motiv.

Begin flutură din mână a lehamite.

— Locotenentul Ortega m-a rugat.

— Cât spirit civic!

Femeia îşi întoarse privirea spre mine.

— Ştii ce s-a întâmplat după ce-am avortat?

— Am auzit că ai primit nişte bani.

— Da. Nu sună deloc bine, aşa-i? Dar asta s-a-ntâmplat. Am luat banii de la Bancroft şi n-am spus nimic. O grămadă de bani. Dar n-am uitat de unde am venit. Încă mai merg în Oakland, de două-trei ori pe an. Le ştiu pe fetele care lucrează acolo, La prospături. Locotenentul Ortega e foarte simpatizată. Multe fete îi sunt recunoscătoare. Într-un fel îi întorc o parte din favoruri.

— Răzbunarea pe Miriam Bancroft nu-şi are locul aici?

— Ce răzbunare? întrebă Leila Begin scoţând acelaşi hohot de râs enervant. Îţi dau informaţiile astea, fiindcă aşa m-a rugat locotenentul. Lui Miriam Bancroft n-ai cum să-i faci nimic. E un matus. E de neatins.

— Nimeni nu e de neatins. Nici măcar matusii.

Begin mă privi cu tristeţe.

— Se vede că nu eşti de aici.

Întrevederea cu Begin fusese intermediată de un broker din Caraibe, iar timpul virtual fusese închiriat de la un furnizor de forumuri din Cartierul Chinezesc. „Ieftin”, îmi spusese Ortega, „şi probabil la fel de sigur ca în altă parte. Bancroft vrea confidenţialitate, cheltuieşte o jumătate de milion pe sisteme de asigurare a confidenţialităţii. Spre

deosebire de el, eu pur şi simplu îmi port conversaţiile acolo unde nu circulă nimeni.”

Locul era aglomerat. Înghesuit între o bancă sub formă de pagodă şi un restaurant cu ferestrele aburite, fiecare centimetru pătrat era valorificat. În anticameră se ajungea urcând în şir indian pe o scară din oţel şi pe un culoar ce se termina într-una dintre aripile etajului din mijloc al pagodei. O podea de şapte-opt metri pătraţi acoperită cu nisip topit, sub o lucarnă ieftină, oferea viitorilor clienţi un spaţiu de aşteptare, lumină naturală şi patru scaune care păreau desfăcute dintr-un avion dat la casare. Aproape de scaune stătea o asiatică, în dosul mai multor aparate indispensabile unei secretare, cele mai multe părând a fi închise, şi păzea un şir de trepte care duceau în interiorul clădirii. Nivelul inferior era străbătut de coridoare înguste, străjuite de cabluri şi conducte. De o parte şi de alta a fiecărui coridor se aliniau uşile cabinelor. Canapelele cu electrozi erau amplasate în unghiuri drepte ca să încapă cât mai multe şi erau înconjurate de panouri prăfuite, care clipeau sacadat. Clientul se întindea pe canapea, se conecta la electrozi şi tasta numărul de cod primit din anticameră în braţul canapelei. Apoi maşina îţi lua mintea în stăpânire.

Am simţit un şoc când am revenit din orizontul larg deschis al plajei virtuale. Deschizând ochii asupra instrumentelor de deasupra capului, am crezut pentru o clipă că mă aflu pe Lumea lui Harlan, la treisprezece ani, într-o galerie virtuală după vizionarea primului meu format porno. Un forum ieftin, unde două minute de timp real îmi ofereau o oră şi jumătate în compania a două tipe cu sânii parcă umpluţi cu aer comprimat şi cu nişte corpuri care aduceau mai degrabă cu ce văzusem în caricaturi decât cu femei adevărate. Scena avea loc într-o cameră parfumată, cu perne roz şi carpete din blană falsă, cu ferestre prin care abia se vedea oraşul în orele nopţii. Când m-am alăturat mai multor bande şi am început să fac bani, calitatea imaginii s-a îmbunătăţit, iar scenariile au căpătat un plus de imaginaţie, dar au rămas neschimbate mirosul

de stătut şi electrozii ce păreau să se lipească de piele când am revenit la realitatea imediată, între pereţii înghesuiţi ai cabinei-sicriu.

— Kovacs?

Am clipit de câteva ori şi mi-am desfăcut electrozii. Ieşind anevoie din cabină, am văzut că Ortega mă aştepta deja pe coridorul străjuit de conducte.

— Ce părere ai?

— Cred că minte de îngheaţă apele, am răspuns eu ridicând mâinile ca să împiedic răbufnirea lui Ortega. Nu, stai, accept ideea că Miriam Bancroft poate face şi rău. N-am contraargumente. Dar sunt vreo cincizeci de motive pentru care nu-şi are locul în tot ce s-a-ntâmplat. Doar tu ai supus-o testului cu detectorul de minciuni.

— Mda, asta aşa e, zise ea urmându-mă pe coridor. Dar tocmai asta mă intrigă. Ea singură a vrut să dea testul. Ştiu că toţi martorii sunt obligaţi să facă asta, dar ea practic a cerut să-l dea de îndată ce-am ajuns la faţa locului. Fără să jelească, fără să verse măcar o lacrimă, s-a suit în maşină şi a cerut să fie conectată la aparat.

— Şi?

— Şi mă gândesc la chestia aia pe care ai încercat-o cu Rutherford. Spuneai că, dacă dădeai testul în timp ce făceai asta, nu se înregistra nimic…

— Ortega, asta face parte din pregătirea de agent special. Ţine de disciplina minţii. Nu de partea fizică. Aşa ceva nu se cumpără de-a gata de la magazin.

— Miriam Bancroft poartă echipament Nakamura de ultimă oră. Firma se foloseşte de faţa şi de corpul ei ca să-şi vândă marfa…

— Nakamura fabrică ceva care să inducă în eroare detectorul de minciuni?

— Oficial, nu.

— Vezi?

— N-o face pe prostul. Ai auzit vreodată de senzori biochimici făcuţi la comandă?

M-am oprit la baza scării care urca spre anticameră şi am clătinat din cap.

— Nu cred aşa ceva. Să-şi aranjeze soţul cu o armă la care numai ei doi au acces. Nimeni nu e atât de prost.

Am urcat la etaj, cu Ortega după mine.

— Gândeşte-te mai bine, Kovacs. Nu spun că a fost ceva premeditat…

— Dar cum rămâne cu reactualizarea de la distanţă? Crima nu-şi avea rostul…

— …nu spun nici că a fost ceva raţional, dar trebuie să…

— …trebuie să fi fost cineva care nu ştia…

— La dracu’! Kovacs! exclamă ea cu o voce mai sus cu o octavă întreagă.

Eram în anticameră acum. În stânga mai aşteptau doi clienţi, un bărbat şi o femeie care discutau cu aprindere despre un pachet mare, învelit în hârtie. În dreapta am zărit cu coada ochiului o pată stacojie – când intrasem prima dată, nu era acolo. O pată de sânge.

Bătrâna secretară asiatică era moartă, cu gâtul tăiat de un obiect care lucea metalic, înfipt în rană. În jurul capului lăsat pe birou se întindea o baltă de sânge.

Mâna îmi sări imediat după Nemex. Lângă mine, am auzit cum Ortega vâră primul cartuş pe ţeava pistolului Smith & Wesson. M-am răsucit spre cei doi clienţi şi pachetul lor învelit în hârtie.

Timpul deveni oniric. Senzorii neurochimici încetiniră totul, la maximum, imagini separate plutind în jos, dincolo de raza mea vizuală, ca nişte frunze de toamnă.

Pachetul se desfăcuse. Femeia ţinea în mână un mic Sunjet, bărbatul un pistol-mitralieră. Am îndreptat Nemexul spre ei şi am început să trag de la şold.

Uşa care dădea spre coridor se deschise brusc şi o altă siluetă apăru în prag, cu câte un pistol în fiecare mână.

Lângă mine, pistolul lui Ortega bubui şi-l azvârli pe nou-venit prin uşă ca o secvenţă de film rulată înapoi.

Primul meu glonţ făcu fărâme spătarul scaunului femeii, acoperind-o cu o ploaie de câlţi albi. Sunjetul pocni, dar raza lui nu reuşi să mă nimerească. La cel de-al doilea glonţ, capul îi explodă, înroşind bucăţelele de câlţi albi.

Ortega urlă de furie. Trăgea în continuare, sus, îmi

spuse al şaselea simţ. Undeva, deasupra noastră, gloanţele ei spărgeau geamurile.

Cel cu pistolul-mitralieră reuşise să se ridice în picioare. După trăsăturile lui anoste mi-am dat seama că e un sintetic – am tras două gloanţe în el. Se clătină pe picioare şi se sprijini de perete, ridicând arma spre mine. M-am aruncat la podea.

Lucarna de deasupra capetelor noastre se făcu cioburi. La strigătul lui Ortega m-am rostogolit, cât mai aproape de perete. Un corp se prăbuşi, moale, cu capul înainte, lângă mine.

Pistolul-mitralieră trăgea la întâmplare. Ortega strigă din nou şi se făcu una cu podeaua. M-am sprijinit de genunchii femeii moarte şi am tras din nou în sintetic, rapid, de trei ori. Pistolul-mitralieră se înecă.

Linişte.

Am făcut Nemexul roată, spre colţurile încăperii şi uşa de la intrare. Apoi spre marginile zimţuite ale lucarnei sparte. Nimic.

— Ortega?

— Da, sunt teafără.

Stătea întinsă în jumătatea cealaltă a camerei, proptită într-un cot. Vocea gâtuită îi contrazicea cuvintele. M-am ridicat în picioare, ameţit, şi m-am apropiat de ea, zdrobind cioburile de sticlă.

— Unde te doare? am întrebat-o eu, ghemuindu-mă ca s-o ajut să stea în capul oaselor.

— În umăr. Nenorocita aia m-a nimerit cu Sunjetul.

Am băgat Nemexul în toc şi m-am uitat la rană. Raza lăsase o urmă adâncă, diagonală, în haina lui Ortega, şi pătrunsese prin căptuşeala umărului stâng arzând tot, până la os, pe o porţiune îngustă.

— Ai avut noroc, am zis eu cu o voioşie silită. Te nimerea în cap, dacă nu te fereai.

— Nu m-am ferit, pur şi simplu am căzut.

— E bine şi aşa. Vrei să te ridici?

— Tu ce crezi?

Ortega se sprijini în braţul teafăr ca să se ridice în

genunchi şi apoi în picioare. Se strâmbă când, din cauza mişcării, haina îi atinse rana.

— Ustură ca dracu'!

— Cred că la fel a spus şi ăla care a apărut în pragul uşii.

Rezemându-se de mine, Ortega se întoarse cu faţa, cu ochii la doar câţiva centimetri. I-am susţinut privirea, inexpresiv, până când izbucni în râs, luminându-se ca la un răsărit de soare.

— Tu nu eşti sănătos la cap, Kovacs! Aşa te-au învăţat ăia din Unitatea de Agenţi Speciali, să faci glume după un schimb de focuri, sau aşa eşti tu?

Am dus-o spre uşă.

— Aşa sunt eu. Hai, să ieşim la aer curat.

În spatele nostru am auzit un zgomot brusc. M-am întors şi am văzut cum sinteticul încerca să se ridice în picioare. Avea capul zdrobit, desfigurat acolo unde ultimul meu glonţ îi zburase o parte din craniu, iar mâna în care ţinuse arma se închidea şi se deschidea spasmodic, în capătul braţului drept, ţeapăn, plin de sânge. Celălalt braţ se flexa, mâna făcându-se pumn. Sinteticul se împiedică de un scaun, se îndreptă de spate şi se apropie de noi trăgându-şi piciorul drept.

Am scos Nemexul şi l-am îndreptat spre el.

— Lupta s-a încheiat, l-am anunţat.

Faţa lăsată rânji la mine. Încă un pas şovăitor. M-am încruntat.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kovacs, spuse Ortega bâjbâind după arma ei. Termină cu el.

Am apăsat pe trăgaci şi glonţul îl azvârli înapoi, pe podeaua plină de cioburi. Sinteticul se răsuci de două ori, apoi rămase nemişcat, dar respirând anevoie. În timp ce-l priveam, fascinat, l-am auzit cum râde cu gura plină de sânge.

— De-ajuns, lua-v-ar dracu'! spuse el, tuşi şi râse din nou. Nu, Kovacs? De-ajuns, lua-v-ar dracu'!

Cuvintele mă surprinseră preţ de o bătaie de inimă. M-am răsucit pe călcâie şi m-am îndreptat spre uşă, trăgând-

o pe Ortega după mine.

— Ce…?

— Afară. Trebuie să ieşim.

Am împins-o pe uşă, în faţa mea, şi m-am prins de balustrada de afară. Pistolarul mort zăcea răsucit pe o parte chiar în drumul nostru. Am împins-o pe Ortega din nou, îndeajuns ca să sară, stângaci, peste cadavru. Trântind uşa după mine, am urmat-o în grabă.

Când mai aveam doar câţiva paşi, clădirea din spatele nostru erupse ca un vulcan din sticlă şi oţel. Am auzit cum uşa sare din ţâţâni şi apoi unda de şoc ne ridică în aer ca pe nişte haine abandonate şi ne azvârli pe trepte, direct în stradă.

Capitolul 22

Poliţia e mai impresionantă noaptea.

În primul rând, prin luminile intermitente care colorează nefiresc feţele încrâncenate ale celor din jur, înecate când de roşul criminal, când de albastrul fumuriu. Apoi prin sunetul sirenelor care străpung noaptea, ca un lift care coboară în goană prin măruntaiele oraşului, prin vocile cavernoase ce răzbat din comseturi, în acelaşi timp energice şi misterioase, prin vânzoleala siluetelor masive, de-abia vizibile, şi prin frânturile de conversaţie criptică, prin tehnologia apărătorilor legii expusă în toată splendoarea ei trecătorilor curioşi, prin absenţa unor evenimente mai palpitante care să atragă atenţia. Chiar dacă, în afară de asta, nu mai e nimic altceva de văzut, oamenii preferă să se uite cu orele la ce face poliţia.

La ora nouă dimineaţa, într-o zi de muncă, este însă o altă poveste. Câteva maşini apărură în urma apelului lui Ortega, dar luminile şi sirenele lor aproape că nici nu contară în vacarmul general al oraşului. Echipajele în uniformă barară strada la ambele capete şi îi scoaseră pe clienţi din magazinele apropiate, în timp ce Ortega îi convingea pe paznicii băncii să nu mă aresteze ca posibil complice la aruncarea ei în aer. Se părea că exista o recompensă pentru prinderea teroriştilor. Dincolo de barierele aproape invizibile se strânsese deja o mulţime pestriţă, alcătuită probabil în cea mai mare parte din trecători înfuriaţi că nu pot merge mai departe.

M-am aşezat pe bordura trotuarului de vizavi ca să-mi inspectez rănile superficiale cu care mă alesesem în scurtul meu zbor de pe trepte în stradă. Mai mult vânătăi şi julituri. Forma anticamerei îndreptase suflul mai ales în sus, prin acoperiş, şi tot pe acolo o luase şi grosul schijelor. Avuseserăm mare noroc.

Ortega părăsi grupul de poliţişti în uniformă din faţa băncii şi traversă strada spre mine. Îşi scosese haina, lăsând la vedere o dungă lungă, albă, de ţesut aplicat, care

se întărea peste rana din umăr. Ţinea tocul pistolului într-o mână, iar sânii îi săltau sub tricoul subţire, din bumbac, pe care scria „Ai dreptul să nu spui nimic – ce-ar fi să încerci măcar o vreme?” Se aşeză lângă mine, pe bordură.

— Laboratorul de criminalistică e pe drum, zise ea pe un ton mult prea firesc. Ce părere ai, ne alegem cu ceva util din mormanul ăsta de moloz?

M-am uitat la ruinele fumegânde ale domului şi am clătinat din cap.

— Cadavre, poate, şi memorii intacte, dar tipii ăia erau doar nişte derbedei adunaţi de pe stradă. Vor declara că sinteticul i-a angajat, probabil pentru câteva fiole de tetramet.

— Mda, se vedea că nu sunt meseriaşi…

Am simţit cum buzele îmi schiţează un zâmbet.

— Cam aşa ceva. Dar nici nu cred că voiau să ne facă felul.

— Adică voiau să ne ţină ocupaţi până îţi aruncau amicul în aer, nu?

— Probabil.

— Din câte îmi dau eu seama, detonatorul era conectat la organele lui vitale. În clipa în care era împuşcat, bum, te lua şi pe tine cu el. Ca şi pe mine. Şi pe ajutoarele lui, de mâna a şaptea.

— Şi îşi distrugea memoria şi corpul, am zis eu încuviinţând din cap. Treabă curată, nu?

— Atunci ce n-a mers?

Mi-am frecat absent cicatricea de sub ochi.

— M-a supraestimat. Trebuia să-l omor din prima, dar nu l-am nimerit. Probabil că în momentul ăla s-ar fi sinucis, dacă nu l-aş fi împuşcat în braţ, împiedicându-l să-şi folosească pistolul.

„Cu ochii minţii văd cum pistolul îi scapă din degetele neputincioase şi alunecă pe podea.”

— Şi îndepărtându-l de el, am continuat eu. Probabil că zăcea acolo, dorindu-şi să moară, când ne-a auzit că plecăm. Mă întreb ce fel de sintetic era.

— Indiferent de marcă, le pot da oricând producătorilor

un certificat de bună purtare, spuse Ortega veselă. Poate că, totuşi, a rămas ceva şi pentru criminalişti.

— Sper că ştii cine era.

— Ţi-a spus Kov…

— Era Kadmin.

Urmă o scurtă tăcere. Am privit cum fumul se înalţă în rotocoale din domul distrus. Ortega inspiră şi expiră adânc.

— Kadmin e închis.

— Nu mai e, am spus eu, aruncându-i o privire piezişă. Ai o ţigară?

Îmi dădu pachetul fără să spună nimic. Am scos o ţigară, am vârât-o în colţul gurii, am atins plasturele de fosfor din capăt şi am tras fumul adânc. Mişcările veniră firesc, reflex condiţionat de-a lungul anilor de nevoie acută. N-a trebuit să fac nimic conştient. Fumul care mi se încolăcea în plămâni era ca parfumul pe care-l purta cândva o fostă iubită.

— Mă ştia, am zis eu scoţând fumul pe nări. Ştia şi istoria quellistă. „De-ajuns, lua-v-ar dracu'!" sunt cuvintele rostite de o partizană quellistă pe nume Iffy Deme înainte să moară în timpul interogatoriului, pe vremea când Lumea lui Harlan era decolonizată. Avea explozibili în ea, cu care a distrus toată clădirea. Parcă am mai văzut filmul ăsta, nu? Ei, care dintre cunoştinţele noastre poate cita din Quell la fel de bine ca un locuitor din Millsport?

— Dar e închis, Kovacs. Nu poţi scoate pe cineva de acolo fără…

— Fără o inteligenţă artificială. Cu o inteligenţă artificială, poţi s-o faci. Am văzut cu ochii mei. Înaltul comandament de pe Adoracion a făcut asta cu prizonierii de război. Uite aşa! am spus eu pocnind din degete. Cât ai clipi din ochi.

— Aşa de uşor? întrebă Ortega cu ironie în glas.

Am tras iar din ţigară, ignorându-i întrebarea.

— Îţi aminteşti că, atunci când eram în contact virtual cu Kadmin, am văzut un fulger pe cer?

— Eu nu l-am văzut. De fapt, l-am văzut. Dar am crezut

că e o defecţiune.

— Nu. Fulgerul l-a atins. S-a reflectat din masă. Atunci a promis că mă va ucide, am zis eu şi m-am întors spre ea, rânjind.

Amintirea prezenţei virtuale a lui Kadmin era vie şi monstruoasă.

— Vrei să-ţi povestesc un mit autentic creat de prima generaţie de locuitori ai Lumii lui Harlan? Un basm de pe altă planetă?

— Kovacs, chiar şi cu o inteligenţă artificială tot ar avea nevoie de…

— Vrei să-ţi spun povestea?

Ortega ridică din umeri, făcu o grimasă şi înclină din cap.

— Da. Îmi dai ţigările înapoi?

I-am aruncat pachetul şi am aşteptat să-şi aprindă ţigara. Suflă fumul spre mijlocul străzii.

— Dă-i drumul.

— În regulă. În Newpest, oraşul în care m-am născut, predomina industria textilă. Pe Lumea lui Harlan avem o plantă numită bela, o plantă de mare care creşte şi pe ţărm. Dacă o usuci şi o tratezi cu substanţe chimice se face precum bumbacul. În timpul Colonizării, Newpest a fost capitala mondială a belabumbacului. Condiţiile de muncă în fabricile textile erau precare chiar şi atunci, iar după ce quelliştii au întors totul cu susul în jos au devenit şi mai proaste. Industria belabumbacului a intrat în declin, cu toate consecinţele: şomaj masiv, sărăcie lucie, iar decoloniştii nu reuşeau să îndrepte nimic. Erau revoluţionari, nu economişti.

— Vechiul refren, nu?

— Să-i zicem cunoscut. În mahalalele oraşului circulau tot felul de poveşti, una mai înfiorătoare decât alta. Despre fantome ucigaşe, despre canibalul de pe strada Kitano.

Ortega trase din ţigară şi făcu ochii mari.

— Palpitant.

— Mda, ce să-i faci, timpuri grele. Printre poveşti era şi cea a cusătoresei Ludmila Nebuna. Părinţii o spuneau

copiilor ca să-i convingă să ajute la treburile casei şi să se adune de pe stradă înainte de căderea întunericului. Ludmila Nebuna avea o fabrică de belabumbac pe butuci şi trei copii care n-o ajutau deloc. Întârziau în oraş, pierdeau timpul în sălile de jocuri şi dormeau toată ziua. Aşa că, într-una din zile, Ludmila şi-a pierdut minţile.

— Deci nu era deja nebună…

— Nu, doar un pic stresată.

— I-ai spus Ludmila Nebuna.

— Aşa se numeşte povestea.

— Dar dacă n-a fost nebună încă de la început…

— Vrei să asculţi povestea sau nu?

Ortega strâmbă din buze şi-mi făcu semn cu ţigara să continui.

— *Povestea spune că,* într-o seară, pe când copiii se pregăteau să iasă în oraş, le-a turnat ceva în cafea. Când a văzut că sunt pe punctul de a-şi pierde cunoştinţa, dar, atenţie, încă lucizi, i-a dus la fabrică şi i-a aruncat în maşinile de îmblătit, unul după altul. Se vorbea că ţipetele lor ajungeau până dincolo de mlaştină.

— Hmm!

— Sigur, cei de la poliţie au bănuit ceva…

— Zău?

— …dar n-au putut să dovedească nimic. Despre doi dintre copii se ştia că umblau cu droguri foarte puternice, se înhăitaseră cu yakuza bin partea locului, prin urmare nimeni nu s-a arătat foarte surprins de dispariţia lor.

— Toată povestea asta are şi-un tâlc?

— Are. Chiar dacă a scăpat de copiii ei care nu-i erau de niciun folos, Ludmila tot neajutorată era. Avea în continuare nevoie de cineva care să se ocupe de tratarea termică a belabumbacului, de transportarea lui prin fabrică. În plus, vântul îi sufla prin buzunare. Şi atunci ce crezi c-a făcut?

— Ceva groaznic, îmi închipui.

Am încuviinţat din cap.

— A cules din maşinile de îmblătit bucăţile rămase din copiii ei şi le-a însăilat, alcătuind o carcasă uriaşă, înaltă

de trei metri. Apoi, într-o noapte închinată forţelor întunericului, a invocat un tengu ca să…

— Ce-a invocat?

— Un tengu. E un fel de spirit malefic, cred că demon îi spune pe-aici. A invocat un tengu ca să dea viaţă carcasei şi apoi l-a cusut acolo şi pe el.

— Când? Când nu era atent?

— Ortega, e vorba de un basm! I-a cusut sufletul în carcasă, dar i-a promis că-i dă drumul dacă îi va face pe voie timp de nouă ani. Nouă este un număr sacru în panteoanele Lumii lui Harlan, prin urmare Ludmila se angaja în aceeaşi măsură ca şi tengu. Din nefericire…

— Vai!

— …spiritele tengu nu sunt celebre pentru răbdarea lor şi cred că nici bătrâna Ludmila nu era o persoană cu care să colaborezi foarte uşor. Într-o noapte, când nu trecuseră nici trei ani de la încheierea înţelegerii, tengu s-a repezit asupra ei şi a făcut-o fărâme. Unii spun că a fost opera lui Kishimo-jin, că ea i-ar fi şoptit la ureche, asmuţindu-l asupra…

— Kishimo-Gin?

— Kishimo-jin, protectoarea divină a copiilor. Aşa s-a răzbunat ea pe Ludmila fiindcă şi-a ucis copiii. Asta e o versiune, mai e una în care…

Cu coada ochiului am surprins privirea impacientată a lui Ortega şi m-am grăbit să închei:

— În fine, tengu a făcut-o fărâme, dar astfel a rămas prizonierul vrăjii, fiind condamnat să rămână închis în carcasă. Cea care-l invocase fiind moartă şi, mai mult de-atât, trădată, carcasa a început să putrezească. O bucată de-aici, o bucată de colo, ireversibil. Astfel, tengu s-a văzut silit să colinde străzile şi fabricile de textile în căutarea unor bucăţi de carne proaspătă cu care să înlocuiască părţile putrezite ale carcasei. Şi a început să ucidă numai copii, fiindcă părţile pe care trebuia să le înlocuiască erau mici, dar, oricât de des ar fi cusut carnea nouă în carcasă…

— Între timp învăţase să coasă?

— Spiritele tengu se pricep la multe lucruri. Indiferent de câte ori le înlocuia, după câteva zile, noile bucăţi începeau să putrezească, iar tengu era obligat să pornească din nou la vânătoare. În zona aceea era numit Peticilă.

Am tăcut. Ortega făcu un O din buze, apoi dădu drumul unui rotocol de fum prin el. Privi cum se risipeşte fumul şi se întoarse spre mine.

— Mama ta ţi-a spus povestea asta?

— Tata. Când aveam cinci ani.

Privi capătul ţigării.

— Ce om drăguţ!

— Ba nu era deloc. Dar asta-i altă poveste.

M-am ridicat în picioare şi am privit de-a lungul străzii, la mulţimea care se strânsese în faţa barierei.

— Kadmin e liber şi dezlănţuit. Nu ştiu pentru cine a lucrat până adineauri, cert e că acum lucrează pe cont propriu.

— Cum? întrebă Ortega întinzând mâinile exasperată. Bine, o inteligenţă artificială putea să pătrundă în depozitul poliţiei din Bay City. Să zicem că sunt de acord cu asta. Dar e vorba de o intruziune de o microsecundă. Mai mult de-atât, alarma ar fi sunat de aici până în Sacramento.

— Nici n-a fost nevoie de mai mult.

— Dar Kadmin nu e în depozitul poliţiei. Cei de acolo ar trebui să afle când a fost extras şi ar avea nevoie de cineva care să repare lucrurile. Ar avea nevoie…

Se opri, anticipând replica mea.

— De mine. Ar avea nevoie de mine.

— Dar tu…

— Am nevoie de timp ca să rezolv problema, Ortega.

Am dat un bobârnac ţigării, trimiţând-o în rigolă, şi m-am strâmbat la gustul sălciu din gură.

— Azi, poate şi mâine. Să verific depozitul. Cum a dispărut Kadmin. În locul tău, m-aş da la fund o vreme.

Ortega făcu o faţă acră.

— Cu alte cuvinte, îmi spui să mă fac nevăzută în

propriul meu oraş?

— Nu-ţi spun să faci nimic, am răspuns eu scoţând Nemexul şi încărcătorul pe jumătate consumat cu mişcări aproape la fel de mecanice ca fumatul.

Am vârât încărcătorul în buzunarul hainei şi am continuat:

— Îţi spun doar care e situaţia în acest moment. Trebuie să stabilim un loc de întâlnire. Nu la Hendrix. Şi nici într-alt loc în care ţi se poate da de urmă. Nu-mi spune cum se cheamă, scrie-l pe ceva.

Am arătat spre mulţimea de dincolo de bariere.

— Oricine are nişte implanturi mai acătării ar putea asculta şi înregistra discuţia noastră.

— Dumnezeule mare! exclamă Ortega. Asta e tehnoparanoia, Kovacs!

— Nu mă lua cu de-astea. Pe vremuri exact aşa îmi câştigam existenţa.

Se gândi câteva clipe, apoi scoase un pix şi scrise ceva în grabă pe pachetul de ţigări. Am scos un încărcător plin din buzunar şi l-am vârât în Nemex, cu ochii pe mulţime.

— Poftim, zise Ortega aruncându-mi pachetul. E codul unei destinaţii discrete. Tastează-l în orice taxi din zona golfului şi te va duce direct la destinaţie. Mă găseşti acolo diseară, mâine seară. După aia, din nou la treabă, ca de obicei.

Am prins pachetul cu mâna stângă, m-am uitat repede peste cifre şi l-am înfundat în buzunar. Apoi am vârât primul cartuş pe ţeava Nemexului şi am pus pistolul înapoi în toc.

— Mai întâi să vedem cum a dispărut Kadmin din depozit, i-am replicat eu şi am luat-o din loc.

Capitolul 23

M-am îndreptat spre sud.

Deasupra mea, taxiurile intrau şi ieşeau din trafic cu o hipereficienţă programată şi, din când în când, se apropiau de sol în căutare de clienţi. Vremea dădea semne de schimbare, dinspre vest venind în grabă formaţiuni de nori cenuşii şi stropi de ploaie, rari, care mi se prelinseră pe obraji când am ridicat privirea. N-am apelat la taxiuri. „Fii primitiv”, ar fi spus Virginia Vidaura. Vânat de o inteligenţă artificială, singura ta speranţă e să sari dintr-un avion electronic. Sigur, pe câmpul de luptă te descurci mult mai uşor. Ai unde să te ascunzi, noroi şi haos la discreţie. Un oraş modern – nebombardat – este un coşmar logistic pentru o astfel de încercare. Fiecare clădire, fiecare vehicul, fiecare stradă este conectată la web, iar fiecare tranzacţie pe care o faci se înregistrează în banca de date.

Am găsit un bancomat amărât şi mi-am refăcut rezerva de bancnote plastifiate, subţiată între timp. Apoi m-am întors cale de două cvartale şi am luat-o spre est până am găsit un telefon public. M-am scotocit prin buzunare, am dat de un card, mi-am prins electrozii de tâmple şi am format numărul.

Fără imagine. Fără vreun sunet care să confirme conexiunea. Era un cip intern. Vocea ţâşni din ecranul negru.

— Cine e?

— Mi-ai dat cardul ca să-l folosesc în caz de forţă majoră. Se pare că tocmai s-a întâmplat ceva important despre care trebuie să discutăm, doamnă doctor.

Am auzit cum înghite în sec, o singură dată, apoi din nou vocea ei, rece, netulburată:

— Trebuie să ne întâlnim. Bănuiesc că nu vrei să vii la închisoare.

— Bănuieşti bine. Ştii unde e podul roşu?

— Se numeşte Poarta de Aur, zise ea sec. Da, o cunosc

destul de bine.

— Ne întâlnim acolo, la unsprezece. Pe partea carosabilă, spre nord. Vino singură.

Am întrerupt legătura. Am format un alt număr.

— Reşedinţa Bancroft, cu cine doriţi să vorbiţi?

O femeie îmbrăcată într-un costum sobru, cu o coafură ce amintea de piloţii lui Angin Chandra, apăru pe ecran la o fracţiune de secundă după ce vorbi.

— Cu Laurens Bancroft, vă rog.

— Domnul Bancroft se află într-o şedinţă.

Asta uşura lucrurile.

— Am înţeles. Când iese din şedinţă sunteţi bună să-i spuneţi că l-a căutat Takeshi Kovacs?

— N-aţi vrea să vorbiţi cu doamna Bancroft? Ea a lăsat instrucţiuni potrivit cărora…

— Nu, am răspuns eu repede. Nu e nevoie. Vă rog să-i spuneţi domnului Bancroft că preţ de câteva zile nu mă va putea contacta, dar că îl voi suna din Seattle. Asta e tot.

Am întrerupt legătura şi m-am uitat la ceas. Mai aveam o oră şi patruzeci de minute până la întâlnirea de pe pod. Am pornit în căutarea unui bar.

Sunt la poprit, sunt copiat şi am cinci dani,
De Peticilă nu mă tem, cum nu mă tem nici de duşmani.

Mica monedă a poeziei pentru copii sclipi în albia plină de noroi a copilăriei mele.

Dar îmi era teamă.

Ploaia încă nu-şi intrase în drepturi când am ajuns aproape de pod, dar norii se îndesau posomorâţi deasupra noastră, iar parbrizul era stropit de picături mari, prea rari însă ca să pună ştergătoarele camionului la treabă. Am privit cum podul ruginiu se înălţa printre picăturile care parcă îmi explodau în faţă şi mi-am dat seama că mă voi uda până la piele.

Podul era pustiu. Turnurile de susţinere semănau cu oasele unui dinozaur de dimensiuni incalculabile deasupra

benzilor de asfalt şi a culoarelor laterale, mărginite de gunoaie imposibil de identificat.

— Încetineşte, i-am spus însoţitorului meu în timp ce treceam pe sub primul turn şi frânele vehiculului greu scârţâiră prelung.

Am privit în stânga şi-n dreapta şi am adăugat:

— Uşurel. Ţi-am spus doar, e vorba de o chestie obişnuită, fără riscuri. Trebuie doar să mă întâlnesc cu cineva.

Nicholson Malacu îmi aruncă o privire fioroasă de pe locul şoferului, însoţită de un damf de băutură.

— Mda. Întotdeauna le dai şoferilor atâtea lovele? Îi pescuieşti de prin barurile din Cartierul Derbedeilor ca să-ţi faci pomană cu ei?

Am ridicat din umeri.

— Crezi ce vrei. Dar mergi cu viteză redusă. După ce mă laşi aici, poţi să accelerezi cât vrei.

Nicholson clătină din podoaba capilară încâlcită rău.

— Nu-mi miroase a bine…

— Acolo. Lângă tipa aia de lângă culoar. Opreşte acolo.

O siluetă solitară se sprijinea de balustradă, părând că admiră golful în toată splendoarea lui. Nicholson se concentră, încruntat, şi îşi băgă capul între umerii imenşi de unde, probabil, se alesese cu porecla. Camionul vechi traversă două benzi încet, dar nu fără să scârţâie din încheieturi, şi se opri poticnit lângă bariera din dreapta.

Am sărit jos, m-am uitat în jur ca să mă asigur că nu e nimeni prin preajmă şi am suit înapoi, pe scara maşinii.

— Ascultă-mă cu atenţie. Îmi trebuie cel puţin două zile ca să ajung la Seattle, poate trei, aşa că trage la primul hotel de la periferie pe care-l găseşti în banca de date şi aşteaptă-mă acolo. Plăteşte cu bani peşin şi pune camera pe numele meu. Am să te sun între zece şi unsprezece dimineaţa, să fii la hotel între orele astea. În restul timpului faci ce vrei. Cred că ţi-am dat destui bani ca să nu te plictiseşti.

Nicholson Malacu îşi dezveli dinţii într-un rânjet atotştiutor care mă făcu să-i deplâng pe cei care,

săptămâna asta, lucrau în serviciile de divertisment din Seattle.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea, bătrâne. Malacu ştie cum să se distreze. Ţâţe să fie!

— Mă bucur. Dar nu uita de tine. S-ar putea să ne mişcăm iute.

— Bine, bine. Cum rămâne cu restul de lovele?

— Ţi-am spus doar. Restul îl primeşti când ne terminăm treaba.

— Şi dacă nu apari peste trei zile?

— Înseamnă că am murit, am răspuns eu pe un ton cât se poate de plăcut. În cazul ăsta, cel mai bine e să te dai la fund câteva săptămâni. Poliţia n-o să-şi bată capul ca să te caute. Va fi fericită dacă mă găseşte pe mine.

— Dar nu cred că o să mă…

— Te descurci tu. Ne vedem peste trei zile.

Am sărit pe pod, am trântit portiera şi am bătut în ea de două ori. Motorul se puse în mişcare şi Nicholson trase de volan, mutând camionul pe mijlocul drumului.

Privindu-l cum se îndepărtează, m-am întrebat dacă se va duce la Seattle. La urma urmei, îi dădusem o sumă considerabilă şi, chiar dacă-i promisesem să-i dau încă pe atât dacă se conforma instrucţiunilor, tot era tentat să se întoarcă de unde venise şi să intre direct în barul de unde îl culesesem. Sau putea să-i intre frica în oase, tot aşteptând în camera de hotel să audă un ciocănit în uşă, şi s-o şteargă înainte de trecerea celor trei zile. Nu-i găseam vină pentru aceste trădări potenţiale fiindcă nici n-aveam de gând să-mi fac apariţia. Cu alte cuvinte, nu mă deranja orice ar fi făcut.

„Dacă vrei să scapi de urmăritori, trebuie să-i derutezi cât mai mult”, îmi spuse Virginia în ureche. „Dă-le cât mai multe piste false fără nici cea mai mică şovăială.”

— Un amic al tău, domnule Kovacs?

Doctoriţa se apropiase de barieră şi acum se uita după camion.

— L-am întâlnit într-un bar, am răspuns eu cu sinceritate, urcând lângă ea şi îndreptându-mă spre

balustradă.

Era aceeaşi privelişte pe care o văzusem când Curtis mă adusese de la Suntouch House, în ziua sosirii mele. În atmosfera încărcată, de dinainte de ploaie, traficul aerian licărea deasupra clădirilor ca un roi de licurici. Mijind ochii, am zărit insula Alcatraz, buncărul cu pereţii cenuşii şi ferestrele portocalii ale PsychaSec SA. Dincolo se afla Oakland. În spate, oceanul deschis, iar spre nord şi sud un kilometru întreg de pod pustiu. Aproape sigur că nimic nu mă putea lua prin surprindere aici – în afară de artileria tactică –, m-am întors spre doctoriţă.

Femeia păru că tresare sub privirea mea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu cu blândeţe în glas. Probleme cu etica medicală?

— Nu eu am…

— Ştiu. Tu ai semnat fişele de ieşire, te-ai făcut că nu vezi lucruri de genul ăsta. Dar cine a fost?

— Nu ştiu, spuse ea nu foarte sigură. Cineva a venit la Sullivan. Un corp artificial. Cred că era o asiatică.

Am încuviinţat din cap. Trepp.

— Ce instrucţiuni ţi-a dat Sullivan?

— Localizator de reţea virtuală, fixat între memoria corticală şi interfaţa neurală, răspunse ea cu o voce mai fermă, detaliile clinice părând că-i dau forţă. Am făcut operaţia cu două zile înainte de deplasarea ta. Introdus în vertebre de-a lungul inciziei corticale iniţiale şi acoperit cu ţesut grefat. Invizibil la orice examinare, mai puţin cea virtuală. Poate fi descoperit numai cu o sondă neuroelectrică. Cum de-ai ghicit?

— N-a trebuit să ghicesc. Cineva l-a folosit ca să localizeze şi să scoată un asasin de profesie din depozitul poliţiei din Bay City. Asta înseamnă tăinuire şi complicitate. Şi tu şi Sullivan sunteţi pasibili de cel puţin douăzeci de ani de închisoare.

Privi cu subînţeles de-a lungul podului pustiu.

— Atunci de ce nu e şi poliţia aici, domnule Kovacs?

M-am gândit la cazierul meu şi la documentele militare care trebuie să fi sosit pe Pământ odată cu mine şi la

senzaţia pe care putea s-o aibă cineva stând aici, de unul singur, alături de mine, cel care comisesem toate acele fapte. La ce însemna să vii aici de unul singur. Încet, fără să vreau, în colţul gurii mi se înfiripă un zâmbet.

— Sunt impresionat! Acum spune-mi cum se poate neutraliza drăcia asta.

Mă privi serios în timp ce ploaia începea să cadă cu putere. Stropi grei, care-i udau umerii pardesiului. Îi simţeam şi în părul meu. Am ridicat amândoi privirea, iar eu am înjurat. O clipă mai târziu, femeia făcu un pas spre mine şi atinse o broşă masivă de pe un rever al pardesiului ei. Aerul din jur străluci şi ploaia încetă să mai cadă pe mine. Ridicând din nou privirea am văzut cum e respinsă de scutul creat deasupra capetelor noastre. În jurul picioarelor noastre, asfaltul se umplu de pete negre, apoi negrul se întinse peste tot, doar un cerc magic din jurul picioarelor noastre rămânând uscat.

— Ca să extragi localizatorul e nevoie de o microoperaţie similară cu cea pentru introducerea lui. Poate fi făcută, dar nu fără o sală de operaţii utilată cu tot ce trebuie. Orice improvizaţie riscă să afecteze interfaţa neurală sau chiar tuburile nervilor spinali.

M-am lăsat de pe un picior pe altul, puţin stingher de apropierea ei.

— Mi-am închipuit eu.

— Atunci probabil că ţi-ai închipuit şi că se poate introduce fie un semnal de distorsiune, fie un cod-oglindă în receptor pentru a neutraliza semnătura emiţătorului, spuse ea imitându-mi accentul.

— Dacă ai semnătura originală.

— Dacă, aşa cum spui tu, ai semnătura originală, zise ea, se căută în buzunar şi scoase un disc mic, într-o mapă din plastic, îl cântări o clipă în palmă şi mi-l dădu. Acum o ai.

Am luat discul şi m-am uitat la el întrebător.

— E autentică. Orice clinică neuroelectrică îţi poate confirma. Dacă ai dubii, îţi pot recomanda…

— De ce faci asta pentru mine?

Îmi întâlni privirea, fără să mai tresară.

— N-o fac pentru tine, domnule Kovacs. O fac pentru mine.

Am aşteptat. Întoarse privirea, spre Bay City.

— Corupţia nu-mi e străină, domnule Kovacs. Nimeni nu poate lucra prea mult într-o închisoare fără să recunoască un gangster. Sinteticul era ieşit din comun. Directorul Sullivan avea tot timpul de-a face cu astfel de specimene. Mi-am dat seama de asta din prima zi în care am fost angajată acolo. Jurisdicţia poliţiei se opreşte la uşa noastră, iar salariile din administraţie nu sunt deloc mari.

Se uită din nou la mine.

— Niciodată n-am acceptat bani de la astfel de specimene şi, până acum, nici nu le-am ajutat în vreun fel sau altul. Dar nici nu am luat poziţie împotriva lor. Mi-a fost mai uşor să-mi văd de treabă şi să mă prefac că nu văd ce se-ntâmplă în jurul meu.

— „Ochiul omului e un dispozitiv minunat”, am citat eu, absent, din *Poezii şi alte plăsmuiri.* „Cu puţin efort se poate închide chiar şi în faţa celei mai evidente nedreptăţi.”

— Foarte frumos spus.

— Nu-mi aparţine. Atunci cum de-ai făcut operaţia?

Înclină din cap.

— Cum îţi spuneam, până acum am reuşit să evit contactul real cu astfel de specimene. Sullivan mă repartizase la secţia de corpuri de pe alte planete, fiindcă aici nu prea ieşeau bani, iar favorurile pe care le făcea erau doar la nivel local. Era mai uşor pentru amândoi. În privinţa asta, e un bun administrator.

— Păcat că am apărut eu.

— Da, s-a creat o problemă. Sullivan ştia că nu dădea bine dacă mă înlocuia cu unul dintre medicii lui mai obedienţi, deci nu voia să facă valuri. Mai ales că în cazul tău era vorba de ceva *ieşit din comun,* zise doctoriţa accentuând ultimele cuvinte cu aceeaşi ironie cu care accentuase „închipuit” puţin mai devreme. Astfel de cazuri se discutau la nivel înalt şi totul trebuia să meargă strună. Nevrând să lase ceva la voia întâmplării, Sullivan îmi

pregătise şi o explicaţie.

— Anume?

Femeia îmi aruncă o nouă privire candidă.

— Că eşti un psihopat periculos. O maşină de ucis care a luat-o razna. Şi că, indiferent de motive, n-ar fi bine să fii lăsat să pluteşti în voie în cuva aia, cu acces nelimitat la informaţii, fiindcă, odată ieşit din lumea reală, puteai fi reîntrupat în altă parte. Şi l-am crezut. Mi-a arătat dosarele tale. Sullivan nu e deloc prost. *Eu* am fost.

M-am gândit la Leila Begin şi la discuţia noastră despre psihopaţi, pe plaja virtuală. La răspunsurile mele neruşinate.

— Sullivan nu e prima persoană care m-a făcut psihopat. Iar tu nu eşti prima persoană care a crezut asta. Agenţii speciali sunt... am ridicat din umeri şi am privit în altă parte. O etichetă. Simplificare pentru consumul public.

— Se spune că mulţi dintre agenţii speciali au devenit psihopaţi. Că douăzeci la sută dintre infracţiunile grave comise în Protectorat aparţin agenţilor speciali renegaţi. E adevărat?

— Procentajul? am întrebat eu privind printre rafalele de ploaie. N-am de unde să ştiu. Ştiu doar că sunt mulţi ca mine. Odată ce-ai fost scos din Unitatea de Agenţi Speciali nu prea ai multe opţiuni. În primul rând, nu te lasă să ocupi niciun post care să-ţi dea acces la putere sau influenţă. Pe majoritatea planetelor, n-ai voie să ocupi funcţii publice. Nimeni n-are încredere în agenţii speciali, ceea ce înseamnă că n-ai cum să promovezi. Deci n-ai perspective. Fără împrumuturi, fără credit.

M-am întors din nou spre ea.

— Iar chestiile pe care am fost învăţaţi să le facem sunt atât de apropiate de infracţiuni, încât nu există aproape nicio diferenţă. Doar că infracţiunile sunt mai uşor de comis. Majoritatea infractorilor sunt proşti, probabil că ştii asta. Chiar şi crima organizată e o gaşcă de puşti în comparaţie cu Unitatea de Agenţi Speciali. E uşor să impui respect. Şi, când ţi-ai petrecut ultimul deceniu din viaţă trecând dintr-un corp într-altul, odihnindu-te în cuvă şi

trăind virtual, ameninţările cu aplicarea legii par floare la ureche.

O vreme, am rămas tăcuţi amândoi.

— Îmi pare rău, spuse ea într-un târziu.

— Nu trebuie. Oricine ar fi citit dosarele alea despre mine ar fi…

— Nu la asta mă refeream.

— A! am exclamat eu şi m-am uitat la discul pe care-l ţineam în mâini. Mda, dacă ai vrut să-mi arăţi că te căieşti, să ştii că ai reuşit. Crede-mă, nimeni nu poate rămâne imaculat. Singurul loc în care o poţi face e când eşti în cuvă.

— Da, ştiu.

— Mda. Un singur lucru aş mai vrea să aflu.

— Anume?

— Sullivan e la birou în acest moment?

— Era când am plecat eu.

— De obicei la ce oră pleacă?

— În jur de şapte, spuse ea şi strânse din buze. Ce vrei să faci?

— Vreau să-i pun câteva întrebări, am răspuns cu sinceritate.

— Şi dacă nu vrea să răspundă la ele?

— Cum spuneai şi tu, Sullivan nu e prost deloc, am zis eu vârând discul în buzunarul de la haină. Îţi mulţumesc pentru ajutor, doamnă doctor. Îţi sugerez ca la ora şapte, diseară, să nu te afli la serviciu. Mulţumesc.

— Cum îţi spuneam, domnule Kovacs, o fac pentru mine.

— Nu la asta m-am referit.

— Aha!

I-am atins uşor braţul şi m-am îndepărtat de ea, din nou în ploaie.

Capitolul 24

Banca din lemn se rosese de câţi stătuseră pe ea de-a lungul a zece ani, adâncindu-se din loc în loc, confortabil, după forma feselor, iar braţele avuseseră aceeaşi soartă, sculptându-se de la sine. M-am străduit să încap într-o adâncitură, mi-am cocoţat picioarele pe capătul băncii, cât mai aproape de uşile pe care le supravegheam, şi m-am apucat să citesc scrijeliturile din lemn. Eram ud până la piele după ce traversasem oraşul pe jos, dar holul era încălzit bine, iar ploaia răpăia, fără să-mi mai poată face nimic, pe panourile lungi, transparente, de pe acoperişul din ţiglă. După o vreme, unul dintre roboţii de mărimea unui câine se apropie ca să şteargă urmele de noroi pe care le lăsasem pe podea. Am privit alene până când îşi termină treaba, făcând să dispară dovada aterizării mele pe bancă.

Ar fi fost frumos ca urmele mele electronice să se poată şterge la fel de uşor, dar aşa ceva era posibil numai pentru figurile legendare dintr-o altă epocă.

Când am văzut că robotul se îndepărtează, m-am întors la scrijeliturile de pe bancă. Majoritatea erau în amanglică sau spaniolă, chestii vechi pe care le mai văzusem în alte o sută de locuri asemănătoare: *Cabron Modificado!* şi *Lipsă la apel, lipsă din cuvă!* clasicul *Băştinaşul modificat a trecut pe-aici!*[8], dar sus, pe spătarul băncii, scrijelit pe verticală, ca o oază de linişte nefirească în toată furia şi mândria disperată, am găsit un haiku ciudat, în kanji:

Trage-ţi noul corp pe tine,
Ca pe nişte mănuşi împrumutate,
Şi arde-ţi degetele iar.

Autorul probabil că se aplecase mult peste bancă în încercarea de a-şi desăvârşi opera – fiecare literă era

[8] Parafrază la „Kilroy a trecut pe-aici”, graffiti scris pe ziduri de soldaţii americani în cel de-Al Doilea Război Mondial (n.tr.).

executată cu multă eleganţă. Am admirat caligrafia îndelung, în timp ce amintirile de pe Lumea lui Harlan îmi zumzăiau în minte precum cablurile de înaltă tensiune.

Un strigăt brusc, venit din dreapta mea, mă trezi din reverie. O negresă tânără şi cei doi copii ai ei, tot negri, se uitau la un ins alb, între două vârste, adus de spate, care stătea în faţa lor, îmbrăcat într-o ţinută de camuflaj zdrenţuită, din rezervele NU. Reuniune de familie. Tânăra arăta şocată, probabil că încă nu-şi dădea seama cine era bărbatul, iar copilul mai mic, care nu putea să aibă mai mult de patru ani, nu pricepea nimic. Fetiţa se uita prin insul alb, căznindu-se să rostească întrebarea repetată: „Unde-i tăticu'? Unde-i tăticu'?" Trăsăturile bărbatului străluceau în lumina brăzdată de ploaie care pătrundea prin acoperiş – părea că plânge de când fusese scos din cuvă.

Am întors capul spre un colţ pustiu al holului. Tatăl meu trecuse pe lângă familia care-l aştepta, ieşind din viaţa noastră, după ce fusese reîntrupat. Noi nici măcar nu l-am recunoscut printre atâţia alţii, deşi uneori mă întreb dacă nu cumva mamei i s-a părut familiar felul în care îşi întorcea privirea, ceva din poziţia corpului sau din mersul lui. Nu ştiu dacă-i era ruşine să dea ochii cu noi sau, mai degrabă, se considera mult prea norocos că nimerise un corp mai sănătos decât cel vechi, şubrezit de alcool, şi se gândea la o viaţă nouă, în alte oraşe, cu femei mai tinere. Aveam zece ani pe atunci. Nu mi-am dat seama decât în clipa în care îngrijitorii ne-au scos afară, cât pe-aci să ne încuie acolo peste noapte. Aşteptam de la prânz.

Şeful îngrijitorilor era un bătrân cumsecade, care ştia să se poarte cu copiii. Mi-a pus o mână pe umăr şi mi-a vorbit cu blândeţe înainte de a ne conduce afară. Mamei i-a făcut o scurtă plecăciune şi i-a spus câteva cuvinte protocolare ca s-o împiedice să izbucnească în lacrimi.

Probabil că vedea familii ca a noastră în fiecare săptămână.

Am memorat codul destinaţiei discrete dat de Ortega mai mult ca să-mi ocup mintea cu ceva, apoi am rupt

bucăţica din pachetul de ţigări şi am înghiţit-o.

Hainele aproape mi se uscaseră când Sullivan ieşi pe uşă şi începu să coboare treptele. Corpul pirpiriu îi era ascuns într-un trend lung, gri, iar pe cap purta o pălărie cu bor, ceva ce încă nu văzusem în Bay City. Încadrată în V-ul alcătuit de picioarele mele cocoţate pe bancă şi scoasă în relief de senzorii neurochimici, faţa lui arăta palidă şi obosită. Mi-am schimbat uşor poziţia şi mi-am trecut buricele degetelor peste Philipsul din toc. Sullivan venea direct spre mine, dar, când mă văzu tolănit pe bancă, îşi ţuguie buzele, dezaprobator, şi îşi schimbă direcţia ca să evite, probabil, ditamai amărăşteanul care îşi pierdea vremea pe hol. Trecu pe lângă mine fără să se mai uite din nou.

L-am lăsat să se îndepărteze câţiva metri, m-am ridicat în picioare fără zgomot şi m-am luat după el, scoţând pistolul din toc şi ţinându-l sub haină. L-am ajuns din urmă tocmai când ajungea la ieşire. Când uşile se deschiseră, i-am dat un ghiont şi am păşit repede în urma lui. În timp ce uşile se închideau, Sullivan se răsuci spre mine, cu faţa schimonosită de furie.

— Cum îndrăzneşti să…

Restul cuvintelor îi pieri de pe buze când văzu cu cine avea de-a face.

— Warden Sullivan, am zis eu afabil şi i-am arătat pistolul de sub haină. Asta e o armă silenţioasă, în plus, nu sunt în toane prea bune. Te rog să faci exact ce spun eu.

Înghiţi în sec.

— Ce doreşti?

— Vreau să discut despre Trepp, printre altele. Şi nu vreau s-o fac în ploaie. Să mergem.

— Maşina mea e…

— O idee cât se poate de proastă. Cel mai bine e pe jos. Atenţie, la cel mai mic semn făcut cuiva, te tai în două. Nu vei vedea arma, nimeni n-o va vedea. Dar sigur va trage.

— Faci o mare greşeală, Kovacs.

— N-aş crede, am spus eu şi am arătat cu capul spre şirurile de vehicule din parcare. Drept înainte, printre

maşini, apoi la stânga, spre stradă. Mergi până îţi spun eu să te opreşti.

Sullivan dădu să spună ceva, dar i-am arătat ţeava pistolului şi asta îl făcu să se răzgândească. Cu faţa la mine mai întâi coborî treptele până în parcare, apoi, aruncându-mi din când în când câte o privire peste umăr, traversă terenul denivelat spre poarta dublă lăsată pe o rână, înţepenită în rugina adunată de-a lungul secolelor.

— Privirea înainte, am strigat eu peste distanţa tot mai mare dintre noi. Sunt tot aici, nu trebuie să-ţi faci griji.

Ieşiţi pe stradă, am lăsat vreo zece metri între noi, prefăcându-mă că n-am nimic de-a face cu cel din faţa mea. Nu era un cartier cu o reputaţie formidabilă, foarte puţine persoane se încumetaseră să meargă prin ploaie. Sullivan era o ţintă uşoară pentru pistolul meu chiar şi la douăzeci de metri.

După ce am trecut de cinci cvartale, am zărit ferestrele aburite ale localului pe care-l căutam. Am iuţit pasul şi am ajuns lângă umărul lui Sullivan.

— Aici. Du-te la separeurile din spate şi ia loc.

Am făcut ochii roată ca să mă asigur că nu suntem urmăriţi şi am intrat după el.

Localul era aproape gol, muşteriii din timpul zilei plecaseră de mult, iar cei de seară încă nu-şi făcuseră apariţia. Două chinezoaice bătrâne stăteau într-un colţ, cu eleganţa ofilită a buchetelor uscate, dând mereu din cap. De partea cealaltă a restaurantului, patru tineri în costume din mătase, deschise la culoare, îşi omorau timpul jucându-se cu gadgeturi scumpe, de ultimă generaţie. La o masă de lângă fereastră, un alb gras se lupta cu un castron imens de tăiţei chow mein, în acelaşi timp răsfoind o revistă holoporn, cu benzi desenate. Pe un ecran video, fixat sus, pe perete, se derulau imagini dintr-un sport din partea locului pe care n-aveam cum să-l înţeleg.

— Ceai, i-am comandat chelnerului tânăr care se apropie de noi şi m-am aşezat în separeu, în faţa lui Sullivan.

— Să ştii că n-ai cum să scapi, zise el nu foarte convins. Chiar dacă mă ucizi, de-adevăratelea, poliţia va verifica

reîntrupările recente şi, mai devreme sau mai târziu, tot îţi va da de urmă.

— Mda, poate va descoperi şi operaţia neoficială la care a fost supus corpul în care mă aflu acum înainte să vin eu pe Pământ.

— Căţeaua dracu'. Am s-o…

— Nu eşti în situaţia de a profera ameninţări, am spus eu pe un ton blând. De fapt, eşti doar în situaţia de a răspunde la întrebările mele şi de a spera că te voi crede. Cine ţi-a spus să-mi implantezi un emiţător?

Tăcere, în afară de comentariul sportiv dinspre ecranul de pe perete. Sullivan mă privea posomorât.

— Mda, atunci să te ajut. Răspunde prin „da" sau „nu". O tipă sintetică, pe nume Trepp, a venit la tine. A fost prima oară când ai avut de-a face cu ea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Cu o furie măsurată, l-am plesnit cu dosul palmei peste gură. Sullivan se izbi cu capul de spătarul separeului, pierzându-şi pălăria. Conversaţia tinerilor în costume din mătase se opri brusc, apoi reîncepu şi mai animat la privirea mea piezişă. Cele două bătrâne se ridicară demn în picioare şi se îndreptară spre o ieşire din spate. Albul gras nici măcar nu ridică ochii de pe revistă. M-am aplecat peste masă.

— Warden Sullivan, cred că n-ai înţeles ce vreau eu de la tine. Mă interesează foarte mult să ştiu cui m-ai vândut. N-am de gând să te las în pace doar fiindcă ţi-au mai rămas nişte scrupule privind păstrarea confidenţialităţii faţă de client. Crede-mă, clientul nu te-a plătit îndeajuns ca s-o faci pe mutul cu mine.

Sullivan se îndreptă de spate, ştergându-şi dâra de sânge care i se scurgea din colţul gurii. Spre lauda lui, reuşi să schiţeze un zâmbet amar cu ce-i mai rămăsese din buzele plesnite.

— Crezi că n-am mai fost ameninţat, Kovacs?

Mi-am examinat mâna cu care-l lovisem.

— Eu cred că ai avut foarte puţin de-a face cu violenţa personală, ceea ce va fi un mare dezavantaj. Îţi dau şansa

de a-mi spune ce vreau să ştiu, aici şi acum. După aia mergem undeva unde pereţii sunt antifonaţi. Deci cine a trimis-o pe Trepp?

— Eşti o brută, Kovacs. Doar o...

I-am ars un pumn direct în ochiul stâng. De data asta cu mai puţin zgomot decât dosul de palmă. Sullivan gemu, şocat, şi se făcu mic pe banchetă. L-am privit impasibil până îşi reveni. Simţeam cum creşte în mine un sloi de gheaţă, ceva născut pe băncile închisorii din Newpest şi întărit de anii în care fusesem martorul atâtor scene absurde. Şi speram ca Sullivan să nu fie atât de dur pe cât încerca să pară, şi în interesul lui, şi într-al meu. M-am aplecat din nou spre el.

— Ai dreptate, Sullivan. Sunt o brută. Nu un infractor respectabil ca tine. Nu sunt nici matus, nici om de afaceri. N-am nici interese legitime, nici relaţii sociale, nicio respectabilitate cumpărată cu bani grei. Sunt doar eu, iar tu îmi stai în cale. Aşa că s-o luăm de la început. Cine a trimis-o pe Trepp?

— Habar n-are, Kovacs. Îţi pierzi vremea cu el.

Vocea femeii era veselă, jucăuşă, uşor forţată ca să ajungă de la uşă până la mine. Femeia stătea cu mâinile în buzunarele unei haine lungi, negre. Era zveltă şi palidă, cu părul negru tuns scurt şi o poziţie a corpului care trăda pregătire militară. Pe sub haină purta o tunică matlasată, gri, care părea rezistentă la impact şi se asorta cu pantalonii băgaţi în ghete înalte. Un singur cercel din argint, în formă de cablu de electrod, îi atârna de urechea stângă. Nu părea să fie însoţită de cineva.

Am coborât pistolul încet şi, fără să dea vreun semn că ar fi ştiut că era îndreptat asupra ei, femeia înţelese şi intră în restaurant, sigură pe ea. Tinerii în costume din mătase îi urmăriră fiecare pas, dar femeia nu arătă în niciun fel că ar fi fost conştientă de privirea lor insistentă. Când ajunse la vreo cinci paşi de separeul nostru, se uită la mine întrebător şi începu să ridice încet mâinile din buzunare. Am încuviinţat din cap. Îşi termină mişcarea, arătându-mi palmele goale şi degetele împodobite cu inele

din sticlă neagră.

— Trepp?

— Ai ghicit. Mă laşi să stau jos?

I-am făcut semn cu pistolul spre bancheta din faţa mea, unde Sullivan îşi acoperea ochiul cu amândouă mâinile.

— Dacă-l convingi pe asociatul tău să se dea mai încolo. Dar stai cu mâinile pe masă.

Femeia zâmbi şi înclină din cap. Îi aruncă o privire lui Sullivan, care se şi lipea de perete ca să-i facă loc, şi, ţinându-şi mâinile pe lângă corp, se aşeză cu graţie lângă el. Mişcarea fusese atât de fluidă, încât cercelul abia dacă-şi schimbă poziţia. După ce se aşeză, femeia îşi lipi mâinile de masă.

— Te simţi mai în siguranţă aşa?

— Da, am răspuns eu, observând că inelele din sticlă neagră, ca şi cercelul, erau mai mult de efect.

Fiecare inel dezvăluia, ca nişte raze X, o porţiune albăstruie, spectrală, din oasele degetului. Măcar stilul lui Trepp începea să-mi devină simpatic.

— Nu i-am spus nimic, zise Sullivan dintr-o suflare.

— Fiindcă habar n-ai despre ce e vorba, replică Trepp, indiferentă, fără să se întoarcă spre el. Ai avut noroc că am apărut la timp. Domnul Kovacs nu pare a fi genul de om care să accepte răspunsul „nu ştiu”. Corect?

— Ce vrei, Trepp?

— Am venit să dau o mână de ajutor, spuse Trepp şi ridică ochii în clipa în care auzi un zgomot undeva, în restaurant.

Între timp, chelnerul apăru la masă cu o tavă pe care tronau un ceainic mare şi două ceşti fără toartă.

— Tu ai comandat asta? întrebă ea.

— Mda. Serveşte-te.

— Mulţumesc, mă dau în vânt după ceai, zise Trepp şi, după ce chelnerul lăsă totul pe masă, îşi făcu de lucru cu ceainicul. Sullivan, vrei şi tu o ceaşcă? Hei, adu-i o ceaşcă şi lui! Mulţumesc. Aşa, unde rămăsesem?

— Ai venit ca să dai o mână de ajutor, am spus eu apăsat.

— A, da! făcu Trepp, sorbi din ceaiul verde şi mă privi peste buza ceştii. Aşa e. Am venit ca să clarific nişte lucruri. Dacă tot încerci să scoţi cu forţa nişte informaţii de la Sullivan. Care nu ştie absolut nimic. Eu i-am spus ce şi cum, deci iată-mă. Întreabă-mă pe mine.

Am privit-o drept în ochi.

— Te-am omorât săptămâna trecută, Trepp.

— Da, am aflat şi eu, spuse ea, lăsă ceaşca pe masă şi îşi privi oasele degetelor cu un ochi critic. Bineînţeles că nu-mi amintesc. De fapt, nici măcar nu te cunosc, Kovacs. Ultimul lucru de care-mi aduc aminte e că m-au urcat într-o cuvă, acum o lună. Tot ce s-a întâmplat după aia a dispărut. Cea pe care ai omorât-o în maşină e moartă. N-am fost eu. În concluzie, nu-ţi port niciun fel de pică.

— N-ai parte de reactualizare la distanţă?

Femeia pufni dispreţuitor.

— Glumeşti? Îmi câştig existenţa din asta, ca şi tine, dar chiar atât de mult nu câştig. Oricum, cine are nevoie de chestia asta? Din câte înţeleg eu, dac-ai dat greş, trebuie să dai şi socoteală. Cu tine am dat greş, nu?

Am sorbit din ceaşca de ceai şi am revăzut în minte lupta din maşină, cântărind fiecare mişcare.

— Recunosc, ai fost puţin cam lentă. Şi neglijentă.

— Mda, neglijentă. Trebuie să fiu mai atentă. Aşa e când eşti sintetic. E foarte antizen. Am un *sensei* în New York, face spume la gură când aude de asta.

— Păcat, am zis eu răbdător. Acum îmi spui cine te-a trimis?

— Mai mult de-atât. Eşti invitat să stai de vorbă cu El, spuse ea aprobând din cap când îmi văzu mirarea pe faţă. Da, Ray vrea să discute cu tine. Ca şi data trecută, doar că acum e la latitudinea ta. Se pare că utilizarea forţei nu prea are efect asupra unuia ca tine.

— Dar Kadmin? E şi el băgat în asta?

Trepp trase adânc aer în piept, printre dinţi.

— Kadmin este… mda, pe moment Kadmin a trecut în planul secund. S-a cam făcut de râs. Dar cred că putem rezolva şi problema lui. Cam atât pot să-ţi spun acum, zise

ea şi îi aruncă o privire peste umăr lui Sullivan, care începea să se dezmeticească şi să fie atent. Ar fi mai bine să mergem în altă parte.

— De acord. Te urmez. Dar mai întâi să stabilim nişte reguli de bază. Unu, fără contacte virtuale.

— Aici ţi-am luat-o înainte, zise Trepp, termină de băut ceaiul şi dădu să se ridice de la masă. Am primit ordin să te duc direct la Ray. Ai să-l vezi în carne şi oase.

Am apucat-o de braţ. Femeia se opri brusc.

— Doi. Fără surprize. Îmi spui ce urmează să se întâmple cu mult înainte de a se întâmpla. Dacă intervine ceva neaşteptat, te asigur că-ţi vei dezamăgi din nou *senseiul.*

— În regulă. Fără surprize, spuse Trepp cu un zâmbet aproape silit care-mi spunea că nu era obişnuită să fie apucată de braţ. Acum ieşim din restaurant şi luăm un taxi. De acord?

— Atât timp cât taxiul e gol.

I-am dat drumul la braţ. Femeia îşi reluă mişcarea, ridicându-se la fel de elegant, cu mâinile la vedere. Am scos câteva bancnote din plastic şi i le-am aruncat lui Sullivan.

— Tu rămâi aici. Dacă-ţi văd mutra la uşă înainte să dispărem noi, ţi-o găuresc imediat. Ceaiul l-am dat eu.

În timp ce o urmam pe Trepp, spre uşă, chelnerul sosi cu cea de-a treia ceaşcă şi cu o batistă mare, albă, probabil pentru buzele umflate ale lui Sullivan. Amabil, băiatul. Fu cât pe-aci să se împiedice ca să-mi facă loc şi-mi aruncă o privire în care dezgustul se împletea cu teama şi respectul. În virtutea furiei cumplite care mă cuprinsese mai devreme îl înţelegeam mai bine decât ar fi crezut.

Tinerii în costume din mătase ne priviră cum plecăm cu ochii sticloşi, ca de şarpe.

Afară încă mai ploua. Mi-am ridicat gulerul şi m-am uitat cum Trepp scoate un pager pentru transport şi flutură alene din mână deasupra capului.

— Vine într-un minut, spuse ea şi-mi aruncă o privire piezişă, curioasă. Ştii al cui e restaurantul ăsta?

— Am ghicit.
Clătină din cap.
— E al Triadei. Halal loc ţi-ai ales pentru un interogatoriu. Sau îţi place să trăieşti periculos?
Am ridicat din umeri.
— Pe planeta de unde vin eu infractorii nu se bagă în disputele celorlalţi. În general, nu prea au curaj. Mai degrabă intervine un cetăţean adevărat.
— Pe aici nu-i aşa. Majoritatea cetăţenilor adevăraţi sunt un pic prea adevăraţi ca să-i ia apărarea unui necunoscut. În opinia lor, asta e treaba poliţiei. Tu eşti de pe Lumea lui Harlan, nu?
— Da.
— Poate că sunteţi influenţaţi de învăţăturile lui Quell, nu crezi?
— S-ar putea.
Un taxi coborî în spirală prin ploaie ca răspuns la apelul prin pager. Trepp se dădu la o parte şi făcu o reverenţă arătându-mi cabina goală de dincolo de trapa deschisă. Am schiţat un zâmbet.
— După tine.
— Cum doreşti, zise ea şi urcă, făcându-mi loc să trec şi eu.
M-am aşezat pe bancheta din faţa ei, privindu-i mâinile. Văzând unde mă uit, rânji şi îşi desfăcu braţele în cruce, de-a lungul spătarului. Trapa se închise, scăpând înăuntru câteva rafale de ploaie.
— Serviciile Urbline vă urează bun venit, zise taxiul pe un ton plăcut. Vă rugăm să ne spuneţi care e destinaţia.
— La aeroport, răspunse Trepp, tolănindu-se pe banchetă şi urmărindu-mi reacţia. Terminalul aeronavelor private.
Taxiul se ridică în aer. M-am uitat dincolo de Trepp, la ploaia care bătea în geamul din spate.
— Deci nu e vorba de o călătorie locală, am zis eu cu o voce neutră.
Îşi aduse braţele în faţă, cu mâinile deschise.
— Păi, ne-am gândit că n-ai să accepţi o întrevedere

virtuală, de-asta apelăm la modalitatea clasică. O călătorie suborbitală. Durează în jur de trei ore.

— Suborbitală? am întrebat eu şi am tras adânc aer în piept, atingând uşor pistolul din toc. Să ştii că mă supăr rău, dacă cei de la aeroport mă obligă să las arma la ei.

— Mda, ne-am gândit şi la asta. Linişteşte-te, Kovacs, doar m-ai auzit când am spus terminalul privat. Asta e o cursă charter, doar pentru tine. Poţi să urci la bord şi cu o armă nucleară, dacă vrei. E clar?

— Unde mergem, Trepp?

Zâmbi.

— În Europa.

Capitolul 25

Nu ştiam în ce ţară din Europa aterizaserăm, dar de un lucru eram sigur: vremea era mai bună. Pe pista din sticlă topită, am părăsit nava suborbitală greoaie, fără hublouri, şi ne-am îndreptat spre clădirea terminalului prin soarele puternic pe care îl simţeam ca pe o greutate, chiar şi prin haină. Cerul era de un albastru perfect cât vedeai cu ochii, iar aerul era tare şi uscat. După aprecierea pilotului, mai aveam câteva ore bune până să se lase seara. Mi-am scos haina.

— Trebuie să ne aştepte o limuzină, îmi spuse Trepp peste umăr.

Am intrat, fără probleme, în terminal şi am traversat o zonă de microclimat în care mai mulţi palmieri şi alte plante tropicale mai greu de recunoscut se străduiau să ajungă la tavanul din sticlă masivă. O ploaie ceţoasă cădea mărunt dintr-un şir de aspersoare, umezind plăcut aerul după ariditatea de afară. Pe aleile dintre copaci, copiii se jucau şi ţipau, iar bătrânii moţăiau pe bănci din fier forjat într-o coexistenţă aparent imposibilă. Generaţia de mijloc era grupată în jurul standurilor de cafea, discutând şi gesticulând mult mai larg decât văzusem în Bay City, părând că a pierdut noţiunea timpului, a sosirilor şi a plecărilor care guvernează majoritatea terminalelor.

Mi-am pus haina pe umăr ca să-mi acopăr, cât de cât, armele şi am urmat-o pe Trepp printre copaci. Dar nu îndeajuns de repede ca să nu atrag privirea a doi paznici de sub un palmier din apropiere sau a unei fetiţe care îşi târşâia picioarele pe alee, venind spre noi. Trepp le făcu un semn paznicilor care înţepeniseră la vederea ei, făcându-i să revină la poziţia lor iniţială, relaxată, înclinând recunoscători din cap. Evident, eram aşteptaţi. De fetiţă n-am scăpat la fel de uşor – mă privi lung, cu ochii mari, până mi-am împreunat degetele în formă de pistol şi am făcut „poc-poc” din gură. De-abia atunci îmi zâmbi larg şi se ascunse după banca cea mai apropiată.

Am auzit cum mă tot împuşcă în spate până am ajuns la capătul aleii.

Din nou afară, Trepp mă conduse spre o aglomeraţie de taxiuri unde aştepta o limuzină neagră, fără niciun fel de însemne, într-o zonă interzisă parcării. Am urcat în aerul condiţionat, răcoros, şi ne-am aşezat pe banchetele gri-pal, care imediat se mulară pe corp.

— În zece minute suntem acolo, promise ea în timp ce ne înălţam în aer. Cum ţi s-a părut microclimatul?

— Foarte drăguţ.

— Aşa ceva găseşti în toate aeroporturile. Cei care stau în centru vin aici să-şi petreacă o zi-două din weekend. Ciudat, nu crezi?

Am scos un mormăit şi am privit pe geam cum virăm peste dispunerea circulară a clădirilor unui oraş important. În depărtare, o câmpie prăfuită se întindea până la linia orizontului, până la albastrul aproape dureros al cerului. În stânga, am zărit piscurile unor munţi.

Trepp părea că se împăcase cu repulsia mea faţă de conversaţie şi îşi făcea de lucru cu un jack pe care şi-l prinsese în dosul aşa-zisului cercel. Alt cip intern. Închise ochii în momentul în care începu apelul, lăsându-mă cu senzaţia ciudată de singurătate pe care o ai atunci când cineva se foloseşte de un astfel de lucru.

Dar singurătatea îmi convenea.

Adevărul era că, în cea mai mare parte a călătoriei, nu fusesem deloc un tovarăş agreabil de călătorie pentru Trepp. În cabina navei rămăsesem închis în mine în ciuda interesului ei evident faţă de viaţa mea. În cele din urmă, renunţase să afle câte ceva despre Lumea lui Harlan şi Unitatea de Agenţi Speciali, încercând, în schimb, să mă înveţe mai multe jocuri de cărţi. Impulsionat de o vagă urmă de politeţe culturală, m-am oferit să fac acelaşi lucru, dar două persoane nu sunt de-ajuns pentru un joc ideal de cărţi, motiv pentru care nu ne-am entuziasmat niciunul dintre noi. Am aterizat în Europa în tăcere, fiecare urmărind propria selecţie din programele TV ale navei. Chiar dacă pentru Trepp subiectul părea să nu mai

conteze, eu unul nu puteam uita cum se desfăşurase prima noastră călătorie împreună.

Sub noi, câmpia făcu loc unor dealuri din ce în ce mai verzi şi apoi unei văi în care stâncile împădurite înconjurau ceva făcut de mâna omului. În timp ce coboram, Trepp scoase jackul fluturând din gene, semn că nu deconectase sinapsele cipului mai întâi – lucru total contraindicat de majoritatea producătorilor, dar probabil că voia să mă impresioneze. Nu i-am dat prea multă atenţie. Eram prea absorbit de obiectul alături de care aterizam.

Era o cruce din piatră, masivă, nu mai văzusem alta la fel de mare, şi mâncată de vreme. În timp ce limuzina cobora în spirală spre baza ei şi apoi dincolo de ea, mi-am dat seama că era aşezată pe o stâncă uriaşă, ca un contrafort, ceea ce o făcea să semene cu un paloş imens, înfipt în pământ de un zeu războinic, la bătrâneţe. În ton cu dimensiunile munţilor din jur, părea greu de crezut că o mână omenească o amplasase acolo. Terasele din piatră, în trepte, şi clădirile auxiliare de sub contrafort, şi ele monumentale, păreau că se chircesc, neînsemnate, în prezenţa copleşitoare a acestui artefact fără pereche.

Trepp mă urmărea cu un licăr în ochi.

Limuzina ateriză pe unul dintre platourile din piatră. Am coborât şi m-am uitat la cruce, clipind din cauza soarelui.

— Aparţine catolicilor? am întrebat eu încercând să ghicesc.

— A aparţinut, răspunse Trepp şi porni spre nişte uşi din oţel, înalte, dintr-o stâncă. Cândva, când era nouă. Acum e proprietate privată.

— Cum aşa?

— Întreabă-l pe Ray.

Era rândul ei să nu se arate interesată de conversaţie. Părea că ceva din acea construcţie vastă îi solicita întreaga atenţie. Se apropie de uşi ca atrasă de un magnet.

Ajunşi în faţa lor, se deschiseră încet, cu un scrâşnet surd de balamale, şi se opriră la doi metri una de alta. I-am făcut semn lui Trepp să intre prima. Femeia ridică din umeri şi trecu pragul. În semiîntunericul din jur am simţit

cum pe pereţi, de-o parte şi de alta a intrării, coboară ca un păianjen ceva masiv. Am dus mâna la mânerul Nemexului ştiind că gestul meu era inutil. Ne aflam în ţara uriaşilor.

De undeva, apărură ţevile albicioase ale unor arme, lungi cât un stat de om, în timp ce două sisteme de securitate, robotice, ne controlau de-a fir a păr. După calibru, mi-am zis că sunt cam aceleaşi cu cele din sistemul de apărare al Hotelului Hendrix şi mi-am lăsat pistoalele în grija lor. Cu un fel de ciripit, unităţile de distrugere automată se retraseră în sus, pe pereţi, la posturile lor de pază. La baza celor două nişe în care îşi aveau sălaşul am văzut nişte îngeri mari, din fier, înarmaţi cu săbii.

— Haide, zise Trepp cu o voce care suna nefiresc de tare în acea linişte de catedrală. Crezi că dacă voiam să te ucidem, te mai aduceam până aici?

Am urmat-o pe un şir de trepte tăiate în piatră care cobora în sala principală. Ne aflam într-o bazilică uriaşă, probabil cu o suprafaţă la fel de mare ca a stâncii care susţinea crucea şi al cărei tavan se pierdea în semiîntunericul de deasupra noastră. În faţă, începea un alt şir de trepte care urca spre o încăpere puţin mai mică, unde lumina părea mai puternică. Când am ajuns acolo, am văzut că tavanul era boltit pe deasupra statuilor din piatră ale unor paznici cu glugă, ce-şi odihneau mâinile pe săbii late şi lăsau să li se vadă doar buzele strâmbate într-un zâmbet oarecum dispreţuitor.

Am simţit cum, preţ de o secundă, buzele mi se strâmbă la fel şi cum gândurile îmi sunt ca nişte explozibili de mare putere.

În capătul bazilicii, atârnau mai multe chestii cenuşii. O clipă am crezut că sunt nişte monoliţi prinşi într-un câmp de forţă permanent, dar imediat un curent de aer rece, rătăcit pe acolo, mişcă una dintre ele, făcându-mă să înţeleg despre ce e vorba.

— Eşti impresionat, Takeshi-san?

Vocea, japoneza elegantă în care mi se adresa, mă

descumpăni ca o doză de cianură. De emoţie, am simţit un nod în gât şi un fior pe şira spinării, fără îndoială reacţia senzorilor neurochimici. M-am silit să mă întorc spre voce, încet. Undeva, sub ochi, un muşchi tresări de dorinţa abia înăbuşită de a mă dezlănţui.

— Ray, am spus eu în amanglică. Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de pe rampa de lansare.

Reileen Kawahara se desprinse de pragul uneia dintre uşile înşirate de-a lungul încăperii circulare din capătul bazilicii şi făcu o plecăciune exagerată. Îmi răspunse gânditoare, într-o amanglică impecabilă.

— Da, poate că ar fi trebuit să-ţi dai seama. Dar dacă îmi place ceva la tine, Kovacs, e capacitatea ta nemăsurată de a te lăsa luat prin surprindere. În ciuda statutului de veteran, trecut prin atâtea războaie, în esenţă rămâi tot un inocent. Iar în vremurile pe care le trăim, asta nu e o deloc o calitate de lepădat. Cum reuşeşti?

— E unul dintre secretele meseriei. Ar trebui să fii o fiinţă umană ca să înţelegi.

Insulta trecu neobservată. Kawahara privi în jos, la podeaua din marmură, de parcă o văzuse zăcând acolo.

— Mda, cred că am mai avut discuţia asta.

Gândul mă duse la Noul Beijing şi la structurile de putere canceroase pe care interesele lui Kawahara le înfiinţaseră acolo, urletele de durere ale celor torturaţi pe care ajunsesem să le asociez cu numele ei.

M-am apropiat de unul dintre învelişurile cenuşii şi l-am plesnit. Suprafaţa aspră cedă şi învelişul se legănă pe cablurile de care era legat. Ceva păru că se mişcă înăuntru.

— Antiglonţ, nu?

— Mmm, făcu Kawahara şi îşi lăsă capul pe o parte. Aş zice că depinde de glonţ. Dar cu siguranţă rezistent la impact.

Am izbutit să scot un hohot de râs.

— Endometriom antiglonţ! Numai tu, Kawahara, numai tu poţi crea clone antiglonţ pe care mai apoi să le îngropi sub un munte.

Femeia păşi la lumină şi, în acel moment, ura mă copleşi, aproape îndoindu-mă cu forţa ei. Reileen Kawahara susţinea că ar fi crescut în mahalalele contaminate din Fission City, în vestul Australiei, dar, dacă aşa ceva era adevărat, ştersese demult orice urmă a originilor ei. Silueta din faţa mea avea ţinuta unei dansatoare, un corp echilibrat, atrăgător la modul subtil, fără să producă o reacţie hormonală imediată, iar faţa era de zână, inteligentă. Era corpul pe care-l purtase pe Noul Beijing, făcut la comandă şi neatins de vreun implant. Organism pur, ridicat la nivel de artă. Kawahara îl înveşmântase în fuste negre, ţepene, ca nişte petale de lalele, care îi acopereau precum o cupă partea inferioară până la jumătatea gambei, şi o bluză din mătase, fină, care părea să-i curgă pe tors ca o apă neagră. Pantofii aveau o formă aerodinamică, dar cu tocul mic. Părul castaniu era scurt şi pieptănat pe spate ca să scoată în evidenţă faţa cu trăsături delicate. Arăta ca protagonista unei reclame la un fond de investiţii oarecum sexy.

— De obicei, puterea trebuie îngropată. Gândeşte-te la buncărele Protectoratului de pe Lumea lui Harlan. Sau la peşterile în care te-a ascuns Unitatea de Agenţi Speciali când te-a pregătit. Esenţa controlului este să rămâi ascuns vederii, nu crezi?

— Judecând după cum am fost dus de colo-colo săptămâna trecută, aş zice că da… Se poate să lăsăm gargara şi să trecem la subiect?

— Prea bine, spuse Kawahara şi-i aruncă o privire lui Trepp, care se îndepărtă agale, cu ochii în tavan, ca un turist.

M-am uitat în jur, dar n-am văzut niciun scaun.

— Ştii, desigur, că eu te-am recomandat lui Laurens Bancroft.

— Mi-a spus.

— Da, şi dacă hotelul în care stai ar fi fost mai puţin paranoic, lucrurile n-ar fi scăpat atât de mult de sub control. Am fi putut avea discuţia asta acum o săptămână, puteai fi scutit de atâtea momente neplăcute. N-a fost

deloc în intenţia mea ca Dimitri Kadmin să-ţi facă vreun rău. Ordinul era să te aducă aici viu.

— Din păcate, programul i-a fost schimbat, am spus eu mergând pe lângă peretele curbat al încăperii. Kadmin nu îndeplineşte ordinul. Azi-dimineaţă a încercat să mă ucidă.

Kawahara făcu un gest de iritare.

— Ştiu asta. Tocmai de-aia ai şi fost adus aici.

— Tu l-ai scos din închisoare?

— Bineînţeles.

— Voia să te denunţe?

— I-a spus lui Keith Rutherford că nu era folosit aşa cum trebuie şi, drept urmare, îi va fi greu să-şi onoreze contractul dacă eu eram cea care dădea ordinele.

— Subtil.

— Nu-i aşa? Niciodată n-am rezistat unor negocieri sofisticate. De-aia cred că şi-a meritat cu vârf şi-ndesat reîntruparea.

— Atunci ţi-a venit ideea cu mine. Pe el l-ai scos din joc şi l-ai trimis la Carnage, pentru reîntrupare, corect?

Mi-am pipăit buzunarele după ţigările lui Ortega. În lumina difuză a bazilicii, pachetul familiar arăta ca o ilustrată din alt loc.

— Nu-i de mirare că *Panama Rose* încă nu-şi decantase al doilea luptător când am ajuns acolo. Carnage probabil că de-abia îl reîntrupase pe Kadmin. Găozarul ăla a ieşit de acolo ca martir al Mâinii Drepte a lui Dumnezeu.

— Cam atunci când urcai la bord, zise Kawahara. De fapt, se făcea că e de-al casei, ai şi trecut pe lângă el… Aş prefera să nu fumezi aici.

— Kawahara, aş prefera să mori în urma unei hemoragii interne, dar nu cred că-mi vei îndeplini dorinţa.

Am atins ţigara de plasturele de fosfor şi am tras din ea, amintindu-mi. Cel care îngenunchease în ring. Am dat filmul înapoi, încet. Pe puntea navei, în timp ce priveam la cel care desena ceva pe ring. Faţa întoarsă spre noi. Da, ne şi zâmbise. Amintirea îmi provocă o grimasă.

— Eşti mai puţin curtenitor decât ar trebui să fie un om în situaţia ta.

Mi s-a părut că, în pofida calmului ei, vocea i se înăsprise. Cu toată stăpânirea de sine cu care se lăuda mereu, Reileen Kawahara era la fel de intolerantă faţă de lipsa de respect ca şi Bancroft, generalul MacIntyre sau orice altă persoană influentă cu care avusesem de-a face.

— Viaţa ta e în pericol, iar eu sunt în poziţia de a ţi-o apăra.

— Viaţa mea a fost în pericol şi înainte, am replicat eu. De obicei din cauza unor rahaţi ca tine care iau hotărâri majore despre cum ar trebui să trăim. Deja l-ai lăsat pe Kadmin să se apropie prea mult. De fapt, probabil că s-a folosit chiar de localizatorul tău virtual ca s-o facă.

— L-am trimis ca să te aducă aici. Dar nici de data asta nu s-a supus ordinului.

— Ca să vezi! am zis eu, frecându-mi vânătaia de pe umăr cu un gest reflex. De ce-ar trebui să cred că data viitoare o să te descurci mai bine?

— Fiindcă ştii că pot.

Kawahara traversă încăperea prin mijloc, aplecându-se ca să evite învelişurile tari, cenuşii, ale clonelor, şi-mi tăie calea. Cu faţa crispată de furie.

— Sunt una dintre cele şapte fiinţe umane care conduc acest sistem solar. Îmi stă în putere să fac unele lucruri pentru care comandantul suprem al NU ar ucide ca să le poată face şi el.

— Arhitectura asta ţi s-a urcat la cap, Reileen. Nu m-ai fi găsit, dacă nu l-ai fi ţinut sub observaţie pe Sullivan. Cum dracu’ ai să-l găseşti pe Kadmin?

— Kovacs, Kovacs.

Râdea abia stăpânit, de parcă se abţinea să nu mă prindă de cap şi să-mi strivească ochii.

— Ai idee despre ce se întâmplă pe străzile oricărui oraş de pe Pământ dacă vreau să găsesc pe cineva? Ai *idee* cât de uşor mi-ar fi să-ţi fac felul acum, pe loc?

Am tras alene din ţigară şi am trimis rotocoalele de fum spre ea.

— După cum spunea Trepp, sluga ta credincioasă, cu mai puţin de zece minute în urmă, la ce bun să mă aduci

aici, doar ca să-mi faci felul? E clar că vrei ceva de la mine. Ce anume?

Scoase un fornăit, tare. Cu faţa mai destinsă acum, se dădu înapoi câţiva paşi şi-mi întoarse spatele, refuzând confruntarea.

— Ai dreptate, Kovacs. Te vreau viu. Dacă dispari acum, Bancroft va primi mesajul greşit.

— Sau mesajul corect, am zis eu râcâind cu gheata, absent, literele gravate în piatra de sub picioare. Tu l-ai omorât?

— Nu, răspunse Kawahara, aproape amuzată. S-a sinucis.

— Hai să te cred!

— Nu mă interesează dacă mă crezi sau nu, Kovacs. Ce vreau de la tine e să pui capăt acestei anchete. Elegant.

— Şi cum aş putea face asta?

— Treaba ta. Născoceşte ceva. Doar eşti agent special. Convinge-l. Spune-i că verdictul dat de poliţie a fost corect. Găseşte şi un vinovat, dacă e nevoie, spuse femeia cu un zâmbet pierit. Dar să nu mă iei şi pe mine în calcul.

— Dacă nu l-ai omorât tu, dacă s-a sinucis, de ce-ţi mai faci probleme? Care-i interesul tău?

— Despre asta nu discutăm.

Am aprobat din cap, încet.

— Şi ce obţin în schimbul acestui sfârşit elegant?

— În afară de cei o sută de mii de dolari? întrebă Kawahara lăsând capul pe o parte. Înţeleg că alte persoane ţi-au făcut o ofertă recreaţională extrem de generoasă. Eu una mă angajez să-l ţin departe pe Kadmin prin orice mijloace.

M-am uitat la literele de sub picioarele mele şi m-am gândit la cuvintele ei, unul câte unul.

— Francisco Franco, zise Kawahara, interpretându-mi greşit privirea concentrată. Un mic tiran, cu multă vreme în urmă. El a construit acest palat.

— Trepp mi-a spus că a aparţinut catolicilor.

Kawahara înălţă din umeri.

— Un mic tiran ameţit de religie. Catolicii se împacă

bine cu tirania. Face parte din cultura lor.

Am aruncat o privire în jur, aparent la întâmplare, căutând sistemele de securitate robotice.

— Mda, aşa se pare… Dar să recapitulăm. Tu vrei să-i vând lui Bancroft un sac de gogoşi pentru ca, în schimb, să-l aduci la ordine pe Kadmin, pe care tot tu l-ai asmuţit împotriva mea. Ăsta e târgul?

— Da, dacă aşa vrei să-l numeşti.

Am tras adânc din ţigară, savurând fumul şi apoi scoţându-l pe nări.

— Te bag în mă-ta, Kawahara, am zis eu, am lăsat să cadă mucul de ţigară pe piatra gravată şi l-am strivit cu călcâiul. Cu Kadmin o să-mi încerc norocul, iar lui Bancroft o să-i spun că tu ai pus să fie ucis. Cam atât. Te-ai răzgândit, mă mai laşi în viaţă?

Mâinile mele, atârnate pe lângă corp, de-abia aşteptau să simtă tocurile grele ale pistoalelor. Aveam de gând să-i trag trei gloanţe în gât, la înălţimea memoriei corticale, apoi să-mi vâr pistolul în gură şi să-mi zbor propria memorie. Kawahara aproape sigur dispunea de reactualizare de la distanţă dar, la dracu’, trebuia să-mi fac o ieşire spectaculoasă. La urma urmei, omul nu-şi poate amâna la nesfârşit dorinţa de a muri.

Putea fi şi mai rău. Aş fi putut muri la Innenin.

Kawahara clătină din cap cu regret. Zâmbea.

— Acelaşi Kovacs, neschimbat. Plin de zgomot şi furie, şi pentru ce? Nihilism romantic. N-ai învăţat *nimic* de când ai plecat de pe Noul Beijing?

— „Unele zone sunt atât de corupte, încât singurele măsuri curate care se pot lua împotriva lor sunt nihiliste.

— A, cităm din Quell, nu? Eu am citat din Shakespeare, dar nu pot să mă aştept ca Lumea lui Harlan, cultura colonială în general, să fi auzit de el…

Zâmbea în continuare, ca o adeptă a teatrului total, gata să-şi facă numărul. Preţ de o clipă am avut convingerea aproape halucinantă că se va lansa într-un mic dans pe un ritm sacadat venit dinspre nişte difuzoare ascunse undeva, în cupola de deasupra noastră.

— Takeshi, de unde credinţa asta că totul se poate rezolva cu o simplitate atât de brutală? Sper că nu de la Unitatea de Agenţi Speciali… Sau de la bandele din Newpest? De la bătăile încasate de la taică-tău când erai mic? Chiar ai crezut că te voi lăsa să-mi forţezi mâna? Chiar ai crezut că te-aş fi adus aici fără să am argumente solide? Ia gândeşte-te. Doar mă cunoşti. Chiar ai crezut că va fi aşa de uşor?

Senzorii neurochimici fierbeau în mine. I-am potolit, agăţându-mă de acest moment precum paraşutistul de coardă, înainte de a sări în gol.

— Bine, am spus eu pe un ton neutru. Impresionează-mă.

— Cu mare plăcere, replică Kawahara şi căută ceva în buzunarul de la piept al bluzei negre, lichide.

Scoase un holodosar minuscul şi-l activă cu unghia de la degetul mare. În timp ce imaginile se succedau în aer, îmi întinse dispozitivul.

— Multe informaţii sunt în limbaj juridic, dar sunt sigură că vei înţelege esenţa.

Am luat mica sferă de lumină ca şi cum aveam de-a face cu o floare otrăvitoare. Numele mă frapă numaidecât, părând că sare din imagine…

…Sarah Sachilowska…

…apoi termenii contractului, ca o clădire care se prăbuşeşte peste mine cu încetinitorul.

…eliberată pentru stocare privată…

…dată în custodie virtuală…

…pe o perioadă nelimitată…

…Cazul poate fi revizuit la dorinţa NU…

…sub autoritatea Închisorii Centrale din Bay City…

Amintirea mă umplu de disperare. Ar fi trebuit să-l ucid pe Sullivan când îl avusesem în mână.

— Zece zile, zise Kawahara urmărindu-mi reacţiile îndeaproape. Atât ai la dispoziţie ca să-l convingi pe Bancroft că ancheta a luat sfârşit şi să pleci. După asta, Sachilowska va trece la faza virtuală într-una dintre clinicile mele. Acolo e o generaţie de ultimă oră a

programelor de interogare virtuală şi voi avea grijă personal ca ea să fie cea care le face safteaua.

Holodosarul căzu sec pe podeaua din marmură. M-am aruncat asupra lui Kawahara, scrâşnind din dinţi. Simţeam cum din gât îmi iese un mârâit care n-avea nicio legătură cu regulile luptei corp la corp şi cum mâinile mi se încleştează ca nişte gheare. Ştiam ce gust avea să aibă sângele ei.

Ţeava rece a unui pistol mi se lipi de ceafă înainte să ajung la ea.

— Aş zice să te abţii, îmi şopti Trepp la ureche.

Kawahara se apropie la mai puţin de un pas.

— Bancroft nu e singurul care poate cumpăra serviciile unor infractori greu de strunit din depozitele coloniale. Cei de la închisoarea Kanagawa îşi frecau mâinile de bucurie când am ajuns la ei, două zile mai târziu, cu o ofertă pentru Sachilowska. Aşa cum văd eu lucrurile, dacă eşti trimis în colonii, şansele de a face destui bani ca să-ţi răscumperi un needlecast sunt firave. Şi, bineînţeles, că cei care te trimit sunt plătiţi pentru privilegiul de a-ţi face adio cu mâna. Pare prea frumos ca să fie adevărat, nu? Probabil că lumea speră în începutul unei mode, spuse ea şi-mi pipăi reverul hainei, gânditoare. De fapt, după cum merge piaţa virtualilor, ar putea fi o modă rentabilă.

Muşchiul de sub ochiul meu tresări violent.

— Te omor, am şoptit eu. Îţi smulg inima aia blestemată şi ţi-o mănânc. Dărâm toată hardughia asta…

Kawahara se aplecă spre mine până când feţele noastre aproape că se atinseră. Răsuflarea îi mirosea uşor a mentă şi a sovârf.

— Te înşeli. Vei face exact cum spun eu şi în decurs de zece zile. Fiindcă altfel amica ta, Sachilowska, va începe un tur al iadului fără speranţa mântuirii.

Făcu un pas înapoi şi ridică mâinile.

— Kovacs, ar trebui să le mulţumeşti zeităţilor la care vă închinaţi pe Lumea lui Harlan că nu sunt sadică. Ţi-am dat posibilitatea să alegi: ori una, ori alta. La fel de uşor am putea negocia la câte chinuri s-o supun pe Sachilowska. Aş

putea începe chiar acum. Asta te-ar stimula să închei afacerea cât mai repede, nu? Zece zile pentru majoritatea virtualilor sunt echivalente cu trei-patru zile. Tu ai fost la Clinica Wei; crezi că ar rezista trei ani cu programul de acolo? Eu cred că şi-ar pierde minţile… ce zici?

Efortul de a-mi controla ura era ca un fier roşu pe care cineva mi-l vâra în ochi şi în piept. Am rostit cuvintele cu mare greutate:

— Condiţii. Cum de ştiu că-i vei da drumul?

— Ai cuvântul meu, răspunse Kawahara, lăsându-şi braţele pe lângă corp. Cred că ai mai avut ocazia să te convingi că ştiu să mi-l ţin.

Am încuviinţat din cap, încet.

— După ce Bancroft acceptă închiderea cazului şi după plecarea ta, o voi trimite pe Sachilowska înapoi pe Lumea lui Harlan ca să-şi termine condamnarea.

Kawahara se aplecă să ridice holodosarul pe care-l scăpasem şi-l ţinu la vedere. Îl răsuci cu îndemânare de câteva ori ca să se uite peste el.

— Se poate vedea că în contract e adăugată şi o clauză de inversare. Sigur, voi pierde o mare parte din suma achitată iniţial, dar, ţinând cont de împrejurări, nu fac un caz din asta, zise ea şi schiţă un zâmbet. Însă te rog să ţii minte că o clauză de inversare poate avea efecte în ambele direcţii. Ce dau înapoi, pot cumpăra din nou. Aşa că, dacă te gândeşti să stai ascuns undeva şi apoi să te întorci repede la Bancroft, te rog să renunţi la idee. N-ai cum să ieşi în câştig.

Ţeava pistolului se dezlipi de ceafa mea, iar Trepp se dădu înapoi. Senzorii neurochimici mă ţineau drept ca un echipament de mobilitate pentru paraplegici. Am privit-o descumpănit.

— De ce dracu' ai recurs la mascarada asta? am şoptit eu. De ce m-ai implicat şi pe mine, dacă nu voiai ca Bancroft să afle adevărul?

— Fiindcă eşti un agent special, Kovacs, spuse Kawahara rar, de parcă se adresa unui copil. Fiindcă numai tu îl poţi convinge că s-a sinucis. Şi fiindcă te

cunosc destul de bine ca să-ţi anticipez mişcările. Am aranjat să fii adus la mine aproape de îndată ce-ai sosit, dar a intervenit hotelul. Apoi, când întâmplarea te-a făcut să ajungi la Clinica Wei, m-am străduit din nou să te aduc aici.

— Am făcut ce-am făcut şi-am scăpat din Clinica Wei.

— A, da! Povestea cu biopiratul. Chiar crezi că cei de acolo au înghiţit experia aia de doi bani? Fii serios, Kovacs. Poate ai fi reuşit să fugi câţiva metri, până se dumireau ei, dar motivul, *singurul* motiv pentru care ai ieşit întreg de acolo e că le-am spus eu să te lase… Dar tu ai insistat să faci un spectacol din fuga ta. Recunosc, a fost o săptămână de rahat şi mă simt la fel de vinovată pentru asta ca toţi ceilalţi. De fapt, mă simt ca un comportamentalist care a construit aiurea un labirint pentru cobaii lui.

— De acord, am îngânat eu, vag conştient că tremur. Aşa am să fac.

— Da. Bineînţeles că aşa ai să faci.

Am încercat să mai spun ceva, dar aveam senzaţia că cineva îmi anihilase orice urmă de rezistenţă. Frigul din bazilică părea să-mi intre în oase. Mi-am stăpânit tremuratul şi am dat să plec. Trepp mi se alătură numaidecât. După vreo zece paşi, Kawahara mă strigă din urmă:

— Încă ceva, Kovacs…

M-am întors de parcă eram într-un vis. Zâmbea.

— Dacă reuşeşti să închizi cazul fără probleme şi rapid, s-ar putea să primeşti un stimulent în bani. Adică un bonus. Negociabil. Trepp îţi va da un număr de contact.

M-am întors din nou, descumpănit cum nu mai fusesem decât printre ruinele fumegânde din Innenin. Am simţit, vag, cum Trepp mă bate pe umăr.

— Hai, zise ea pe un ton amical. Să ieşim de aici.

Am urmat-o pe sub arhitectura sumbră, pe sub zâmbetele dispreţuitoare ale paznicilor cu glugă, ştiind că, dintre clonele ei cenuşii, Kawahara mă urmărea cu un zâmbet asemănător. Mi s-a părut o veşnicie până am părăsit sala şi, când uşile uriaşe din oţel se deschiseră

scârţâind, lăsând să se vadă lumea de afară, lumina se revărsă înăuntru ca o infuzie de viaţă de care m-am agăţat ca unul care mai are puţin şi se îneacă. Brusc, bazilica era un hău, un ocean rece, fără fund, din care întindeam mâna spre soarele de pe suprafaţa vălurită. În timp ce lăsam umbrele în urmă, corpul meu absorbea căldura de parcă era o mană cerească. Tremuratul mă părăsi încet-încet.

Dar, deşi acum mă îndepărtam cu paşi hotărâţi, sub puterea mocnită a crucii, simţeam în continuare prezenţa acelui loc, ca o mână rece pe ceafă.

Capitolul 26

Noaptea aceea a fost ca un amestec nebun de culori. Mai târziu, când am încercat să mi-o amintesc în detaliu, memoria de agent special, atât de bine antrenată, a reuşit să-mi ofere doar fragmente din ea.

Trepp a vrut s-o petrecem în oraş. Cea mai bună viaţă de noapte din Europa, a insistat ea, era la câteva minute de noi, mai ales că ştia şi unde să mergem.

Voiam ca gândurile mele să ia o pauză.

Am început într-o cameră de hotel de pe o stradă al cărei nume nu-l puteam pronunţa. Un spray plin cu un fel de tetramet ne-a pus ochii pe jar. M-am aşezat impasibil într-un fotoliu, lângă fereastră, şi am lăsat-o pe Trepp să pulverizeze drogul, încercând să nu mă gândesc la Sarah şi la camera din Millsport. Încercând să nu mă gândesc la nimic. Imagini holografice bitonale din afară aruncau umbre de roşu şi bronz pe figura concentrată a lui Trepp, un diavol care tocmai încheia un pact. Simţurile mi se supuneau treptat tetrametului care îmi invada sinapsele… când mi-a venit rândul să-i fac acelaşi lucru lui Trepp aproape că m-am pierdut în geometriile feţei ei. Era un drog de prima mână…

Pereţii erau împodobiţi cu desene ale Iadului creştin, flăcări care se întindeau ca nişte gheare spre un şir de păcătoşi goi-puşcă, zbătându-se în urlete de groază. La un capăt al încăperii, unde siluetele de pe pereţi păreau că se îmbină cu clienţii barului, prin fum şi zgomot, o tânără dansa pe o scenă rotativă. O petală făcută căuş, din sticlă neagră, se învârtea odată cu scena şi, atunci când se interpunea între spectatori şi dansatoare, tânăra dispărea, fiind înlocuită de un schelet care dansa şi el, cu gura până la urechi.

— Locul ăsta se numeşte *Tot ce-i om va pierii* strigă Trepp ca s-o pot auzi în timp ce ne croiam drum prin

aglomeraţia din jur.

Arătă spre tânără, apoi spre inelele din sticlă neagră de pe degetele ei.

— De aici mi-a venit ideea. Sunt de mare efect, nu?

Am comandat de băut, repede.

„Specia umană visează la rai şi la iad de mii de ani. La plăcere sau durere fără sfârşit, nediminuate şi neîntrerupte de condiţiile impuse de viaţă sau moarte. Datorită formatării virtuale, acum aceste fantezii pot fi reale. E nevoie doar de un generator de energie de dimensiuni industriale. Da, am reuşit să creăm iadul – şi raiul – pe pământ.”

— Sună cam melodramatic, cuvântarea lui Angin Chandra adresată tuturor oamenilor, strigă Trepp. Dar înţeleg ce vrei să spui.

Era evident că vorbele care-mi umblau prin minte îmi ieşeau acum pe gură. Dacă era un citat, nu ştiam de unde apăruse. Sigur nu era un quellism. Quell ar fi pocnit pe oricine ar fi afirmat aşa ceva.

— Problema e că ai zece zile la dispoziţie, adăugă Trepp.

„Realitatea se îndoaie, curge pieziş în explozii de lumină roşie. Muzică. Mişcare şi râsete. Buza unui pahar sub dinţi. O coapsă caldă lipită de a mea, cred că e a lui Trepp, dar când mă întorc, o altă femeie, cu părul negru, lung şi drept, cu buzele sângerii, îmi zâmbeşte larg. Privirea ei, invitaţie mai mult decât transparentă – îmi aminteşte vag de un lucru pe care l-am văzut nu demult...”

Scenă pe stradă:

Balcoane supraetajate de o parte şi de alta a străzii, limbi de lumină şi sunet întinse pe caldarâm din miriadele de baruri minuscule, strada însăşi ticsită de oameni. Mergeam lângă o femeie pe care o ucisesem cu o săptămână în urmă şi încercam să port o conversaţie despre pisici.

Uitasem ceva. Ceva neclar.

Ceva impor…

— Nu se poate să crezi aşa ceva, izbucni Trepp.

Sau doar mi se păru, în clipa aceea în mintea mea aproape se cristalizase ceea ce…

O făcea dinadins? Nici nu-mi mai aminteam ce anume credeam cu atâta convingere despre pisici.

Dans, undeva.

Încă o doză de tetramet, o privire aruncată spre colţul străzii, rezemat de un perete. Cineva trecu pe lângă noi, ne strigă ceva. Am clipit din ochi şi am încercat să văd cine e.

— Ţine-te drept, la dracu'!

— Ce-a spus?

Trepp îmi deschise pleoapele din nou, încruntată, concentrându-se.

— A spus că suntem amândoi frumoşi. Drogata dracului, probabil voia să-i dăm şi ei.

Undeva, într-o toaletă placată cu lemn, m-am uitat lung într-o oglindă spartă la faţa pe care o purtam, de parcă-mi făcea un mare rău. Sau de parcă aşteptam ca altcineva să apară de după cutele adânci. Stăteam cu mâinile încleştate pe chiuveta murdară din metal, iar scoabele din răşină epoxi care o fixau de perete trosneau uşor sub greutatea mea.

Habar n-aveam de când eram acolo.

Habar n-aveam unde eram. Sau prin câte locuri trecuserăm în noaptea aceea.

Dar nimic nu mai conta fiindcă…

Oglinda nu se potrivea cu rama – prin marginile din plastic care de-abia ţineau să nu cadă mijlocul în formă de stea se vedea sticla zimţată.

„Prea multe margini”, am mormăit eu. „La dracu', nimic nu se potriveşte.”

Cuvintele păreau să aibă sens, ca ritmul sau rima întâmplătoare din vorbirea cea de toate zilele. Nu credeam

că sunt în stare să repar oglinda. Dacă încercam, mă tăiam în cioburi. La dracu'.

Am lăsat faţa lui Ryker în oglindă şi m-am întors clătinat spre o masă cu o grămadă de lumânări, unde Trepp trăgea dintr-o pipă lungă, din fildeş.

— Micky Nozawa? Glumeşti?

— Deloc, zise Trepp înclinând din cap de câteva ori. *Pumnul flotei,* nu? L-am văzut de cel puţin patru ori. Lanţurile de experia din New York prezintă o mulţime de filme din colonii. E din ce în ce mai şic. Scena aia în care îi aplică harponierului o lovitură cu piciorul, din zbor. Parcă o simţi pe pielea ta, la cum o execută el. Super. Poezie în mişcare. Ştii că a făcut şi holoporn când era mai tânăr, nu?

— Pe dracu'! Micky Nozawa n-a făcut niciodată holoporn. N-a avut nevoie.

— Cine-a zis c-a avut nevoie? Judecând după tipele faine cu care se juca, m-aş fi jucat şi eu cu ele, gratis.

— Pe dracu'!

— Jur pe ce-am mai sfânt. Avea corpul ăla cu nasul şi ochii de bărbat caucazian, cel în care a mierlit-o în accidentul aerian. Era la început de carieră.

Un bar, unde pereţii şi tavanul erau plini de instrumente muzicale hibride, iar rafturile dădeau pe dinafară de sticle străvechi, statuete complicate şi alte obiecte fără nume şi valoare. Nivelul zgomotului era, prin comparaţie, mai scăzut, iar eu beam ceva ce nu părea să-mi facă prea mult rău pe moment. În aer plutea un miros vag, de mosc, iar pe mese se răsfăţau tăvi mici cu bomboane.

— La ce dracu-ţi trebuie?

— Ce? întrebă Trepp clătinând din cap, ameţită. Să ţin pisici? Îmi plac pi…

— Să lucrezi pentru nemernica de Kawahara. E un avorton uman, un matus care ar fi meritat să moară de o mie de ori până acum, care nu merită nicio brumă de memorie, la ce-ţi…

Trepp mă înşfăcă de braţul cu care gesticulam şi, preţ de o clipă, am crezut că va urma o lovitură. Senzorii neurochimici se chinuiau să se trezească.

Dar Trepp nu făcu decât să-mi treacă braţul peste umerii ei, afectuoşi să-mi tragă faţa mai aproape. Clipi de câteva ori, ca o bufniţă.

— Ascultă.

Urmă o pauză mai lungă. Am ciulit urechile în timp ce Trepp se încruntă, concentrată, luă o duşcă şi aşeză paharul pe masă cu o grijă exagerată. Clătină un deget spre mine.

— Nu judecaţi ca să nu fiţi judecaţi[9], bolborosi ea.

Altă stradă, înclinată. Brusc, mergeam mai uşor.

Deasupra, stelele împânzeau cerul, mai clare decât în toată săptămâna petrecută în Bay City. Priveliştea mă făcu să mă opresc şi să mă uit după Inorog.

Ceva. Nu era în regulă aici.

Straniu. Nu mai recunoşteam nimic. O transpiraţie rece îmi ţâşni la subsuori, iar flăcările se prefăcură într-o armadă din Spaţiu, pregătită pentru un bombardament planetar. Se întorseseră marţienii. Mi s-a părut că-i văd cum traversează, greoi, felia îngustă de cer…

— Hei, spuse Trepp râzând, în timp ce mă ţinea să nu cad. La ce te uiţi, ameţitule?

Nu la cerul meu.

Din rău în mai rău.

În altă toaletă, cu lumina prea puternică, încerc să-mi vâr pe nas un praf pe care mi l-a dat Trepp. Nările îmi sunt deja uscate şi mă usturăă, iar praful nu vrea să intre, corpul ăsta pare suprasaturat. În spate se deschide o uşă. Mă uit în oglindă.

Jimmy de Soto iese de la WC, cu ţinuta de camuflaj pătată de noroiul din Innenin. În lumina stridentă a toaletei arată rău de tot.

---

[9] *Matei* 7, 1. (n.tr.).

— Cum o duci, amice?

— Nu foarte bine, răspund eu şi mă scarpin în nas, simţind cum se inflamează. Tu?

Îmi face semn că nu trebuie să mă plâng şi se opreşte lângă mine, cu ochii la oglindă. Din robinetul sensibil la lumină ţâşneşte apa în clipa în care se apleacă peste chiuvetă şi începe să se spele pe mâini. Noroiul şi sângele i se desprind de pe piele şi formează o supă groasă, care se prelinge în micul vârtej din gaura de scurgere. Aproape că mă atinge cu umărul, masiv, dar singurul lui ochi mă face să privesc fascinat imaginea din oglindă şi nu pot, sau nu vreau, să mă întorc spre el.

— E un vis?

Ridică din umeri şi continuă să-şi cureţe mâinile.

— E marginea.

— Marginea cui?

— A tuturor lucrurilor.

Expresia lui îmi dă de înţeles că ar trebui să-mi dau seama şi singur.

— Credeam că apari doar în visele mele, spun eu privindu-i, ca din întâmplare, mâinile.

Ceva e în neregulă cu ele; oricât de mult ar încerca Jimmy să le cureţe, tot nu e de ajuns. Chiuveta e plină de murdărie.

— Mda, ăsta e un fel de a spune, amice. Vise, halucinaţii provocate de prea mult stres, sau doar efectul drogurilor. Asta e marginea, înţelegi? Realitatea care plesneşte pe ici, pe colo. Unde nenorociţii ăia vor să-mi găsesc sfârşitul.

— Jimmy, tu eşti mort. Am obosit să-ţi tot repet.

— Ştiu şi eu? zice el şi clatină din cap. Dar trebuie să pătrunzi prin plesnituri ca să ajungi la mine.

Supa de sânge şi noroi din chiuvetă se subţiază şi brusc înţeleg că, în clipa în care va dispărea, va dispărea şi Jimmy.

— Adică…

Jimmy clatină din cap cu tristeţe.

— E prea complicat ca să-ţi explic acum. Crezi că ţii realitatea sub control doar fiindcă percepi o parte din ea.

Realitatea înseamnă mai mult decât atât, amice. Mult mai mult decât atât.

— Jimmy, spun eu dând din mână, disperat. Ce dracu' pot să fac?

Se îndepărtează de chiuvetă, iar faţa lui schimonosită rânjeşte macabru la mine.

— Lovitura Virală, pronunţă el clar.

Mă ia cu frig când. Îmi amintesc propriul ţipăt preluat de-a lungul capului de pod.

— Ţi-o aduci aminte pe blestemata aia, nu? adaugă el.

Şi, scuturându-şi mâinile, dispare ca prin minune.

— Ascultă, zise Trepp pe un ton împăciuitor. Kadmin a trebuit să fie băgat în cuvă ca să primească un corp artificial. Cred că asta îţi dă un avantaj, până află el dacă te-a ucis sau nu.

— Dacă nu cumva avea şi de data asta două corpuri.

— Nu. Gândeşte-te. S-a desprins de Kawahara. Dar nu dispune de resurse pentru a fi reîntrupat. Acum acţionează de unul singur şi, cu Kawahara pe urmele lui, n-are prea mult spaţiu de manevră. Data expirării lui Kadmin e foarte aproape, înţelegi?

— Kawahara îl ţine în şah atât timp cât are nevoie de el ca să mă manipuleze pe mine.

— Mda, poate, spuse Trepp şi privi în pahar, stingherită.

A mai fost un loc, numit Cable sau ceva pe aproape, unde pereţii erau brăzdaţi de cabluri, fiecare colorat altfel, cu orificii din care ţâşneau sârme ca o claie de păr ruginiu. Din loc în loc, de-a lungul tejghelei, erau cârlige de care atârnau cabluri subţiri, ameninţătoare, terminate în minifişe de conectare argintii. În aer, deasupra tejghelei, o fişă de conectare şi o mufă uriaşe, holografice, se împreunau spasmodic pe ritmul neobişnuit al muzicii care umplea locul ca o revărsare de ape. Din când în când, cele două piese păreau că se schimbă în organe sexuale, dar asta poate că era doar halucinaţia pe care mi-o producea tetrametul.

Stăteam la bar, cu o chestie dulce care ardea mocnit într-o scrumieră, lângă cotul meu. După senzaţia de mâl din gât şi din plămâni aş zice că tocmai trăsesem din ea. Deşi barul era aglomerat, aveam convingerea ciudată, aproape dureroasă, că sunt singur.

În stânga şi în dreapta mea, ceilalţi clienţi de la bar erau conectaţi la cablurile subţiri, clipind din ochi pe sub pleoapele aparent învineţite, cu gura schimonosită în jumătăţi de zâmbet, visătoare. Unul dintre ei era Trepp.

Eu eram singur.

Lucruri, care poate erau gânduri, trăgeau de ce mai rămăsese din mintea mea şfichiuită de tetramet. Am ridicat ţigara şi am aspirat îndârjit din ea. Acum nu era momentul să gândesc.

Nu e momentul să…

Lovitura Virală!!!

…gândesc.

Străzile treceau pe sub picioarele mele la fel cum trecea molozul din Innenin pe sub cizmele lui Jimmy în timp ce păşea alături de mine în visele mele. *Deci aşa face el.*

Femeia cu buzele sângerii care…

Poate nu poţi…

Poftim? *Poftim???*

Fişă şi mufă.

Încerc să-ţi spun ceva…

Nu e momentul să…

Nu e momentul…

Nu e…

Şi, departe, precum vârtejul de apă, precum supa din noroi şi sânge care se prelinge de pe mâinile lui Jimmy în gaura de scurgere a chiuvetei…

Dispărut din nou.

Dar gândurile, ca şi zorile, erau inevitabile şi m-au găsit, odată cu zorile, pe nişte trepte din piatră albă care coborau în apa mâloasă. O arhitectură grandioasă se înălţa vag în spatele nostru, iar de partea cealaltă a apei

desluşeam copacii în amestecul de negru-cenuşiu care se îndesea repede pretutindeni. Ne aflam într-un parc.

Trepp se sprijini de umărul meu şi-mi oferi o ţigară aprinsă. Am luat-o gânditor, am tras din ea o singură dată şi am lăsat fumul să se strecoare printre buzele destinse. Trepp se ghemui lângă mine. Un peşte incredibil de mare se zbătea în apă, la picioarele mele. Eram prea obosit ca să reacţionez.

— Mutant, constată Trepp firesc.

— La fel şi ţie.

Frânturile de conversaţie plutiră încet, peste apă.

— Vrei un sedativ?

— Probabil, am răspuns eu pipăind prin cap. Mda.

Trepp îmi întinse imediat o cutie cu capsule multicolore.

— Ce vrei să faci?

Am ridicat din umeri.

— Să mă întorc. Să fac ce mi s-a spus.

PARTEA IV: PUTERE DE CONVINGERE
(Virusat)

Capitolul 27

Am schimbat trei taxiuri pe drumul de la aeroport, achitând de fiecare dată cursa cu bani peşin, apoi am tras la un hotel ieftin din Oakland. Dacă eram urmărit electronic, respectivul avea ceva de lucru, deşi eram aproape sigur că nu-mi luase nimeni urma. Într-un fel, eram puţin paranoic – acum lucram pentru tabăra cealaltă, deci n-aveau nevoie să mă urmărească. Dar nu-mi plăcuse promisiunea ironică a lui Trepp – ţinem legătura, când ieşiserăm din terminalul Bay City. În plus, nici nu ştiam prea bine ce să fac şi, neştiind, nici nu voiam ca alţii să ştie ce să facă.

Camera de hotel avea şapte sute optzeci de canale TV, holopornul şi ştirile bucurându-se de reclame speciale, în culori stridente pe ecranul lăsat în standby, un pat dublu mobil, cu autocurăţare, care mirosea a dezinfectant, şi o cabină de duş care începea să se îndepărteze de peretele de care fusese fixată cândva cu răşină epoxi. M-am uitat afară pe geamul murdar al singurei ferestre. În Bay City era miezul nopţii şi cădea o ploaie măruntă, ceţoasă. Termenul pe care-l stabilisem cu Ortega se apropia de sfârşit.

Fereastra dădea spre un acoperiş înclinat, din fibrociment, la vreo zece metri mai jos. Strada era şi mai jos. Deasupra, un etaj în formă de pagodă bloca vederea spre acoperişul inferior şi spre stradă, cu streşini lungi. Spaţiu acoperit. După o clipă de nehotărâre, am scos ultimele capsule de la Trepp şi le-am înghiţit, apoi am deschis fereastra cât de încet am putut, am trecut dincolo şi m-am prins cu degetele de ramă. Atârnat cum stăteam acolo, mai aveam încă opt metri până la celălalt nivel.

„Fii primitiv.” Mda, mai primitiv decât să te agăţi de fereastra unui hotel în plină noapte nu cred că se poate.

În speranţa că acoperişul era tot atât de solid pe cât părea, mi-am dat drumul.

Am aterizat pe suprafaţa înclinată după cum învăţasem,

m-am rostogolit pe o parte şi brusc m-am trezit din nou că atârn în gol. Suprafaţa era tare, dar alunecoasă ca belabumbacul proaspăt, şi am simţit cum o iau repede la vale, spre streaşină. Am încercat să mă sprijin în coate, dar fără folos, izbutind doar să mă apuc de marginea ascuţită a acoperişului cu o singură mână.

Zece metri până la stradă. În timp ce streaşină îmi tăia în palmă, m-am legănat câteva clipe încercând să văd ce obstacole mi-ar împiedica plonjonul, tomberoane sau vehicule parcate, şi în cele din urmă mi-am dat drumul. M-am izbit puternic de pavaj, dar fără ca vreun obiect ascuţit să facă impactul şi mai dureros şi, din fericire, după ce m-am rostogolit de câteva ori, nu m-am oprit în temutul grup de tomberoane. M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre umbrele cele mai apropiate.

Zece minute mai târziu, după ce am trecut pe mai multe străzi, am dat de o staţie de taxiuri, am părăsit repede locul în care mă ascunsesem şi am urcat în al cincilea taxi din şir. Am recitat codul secret al lui Ortega în timp ce ne înălţăm în aer.

— Cod înregistrat. Timp aproximativ de sosire, treizeci şi cinci de minute.

Am traversat oraşul şi ne-am îndreptat spre ocean.

Prea multe margini.

Momentele disparate ale nopţii precedente mi se amestecau în minte ca o tocană de peşte făcută de mântuială. Fragmente indigeste urcau la suprafaţă, se clătinau luate de curenţii memoriei şi se scufundau la loc. Trepp conectată la bar, în Cable, Jimmy de Sotto în timp ce-şi spăla mâinile mânjite de sânge, faţa lui Ryker care-mi întorcea privirea din steaua lăbărţată de pe oglindă. Kawahara era şi ea acolo, susţinând că moartea lui Bancroft a fost suicid, dar vrând ca ancheta să se încheie, la fel ca Ortega şi poliţia din Bay City. Kawahara, care ştia anumite lucruri despre întrevederea mea cu Miriam Bancroft, ştia anumite lucruri despre Laurens Bancroft, despre Kadmin.

Ce mai rămăsese din mahmureala mea tresări, precum coada unui scorpion, opunându-se din răsputeri presiunii constante a sedativelor lui Trepp. Trepp, ucigaşa zen, mereu cu câte o scuză pe buze, pe care o ucisesem şi care se întorsese în aparenţă fără resentimente faţă de mine, fiindcă pur şi simplu nu-şi amintea nimic; fiindcă, după cum spunea chiar ea, aşa ceva nu i se întâmplase.

„Singurul care-l poate convinge pe Laurens Bancroft că a murit de mâna lui eşti tu.”

Trepp, conectată în Cable.

Lovitura Virală.

Ochii lui Bancroft sfredelindu-i pe ai mei pe balconul din Suntouch House. „Nu sunt genul de om care să-şi ia singur viaţa şi, chiar dacă aş fi, nu mi-aş fi luat-o în halul ăsta. Dacă aş fi vrut să mor, n-ai mai sta de vorbă cu mine acum.”

Apoi, pe neaşteptate, mi-am dat seama ce vreau să fac.

Taxiul o luă în jos.

— Echilibru instabil, spuse maşina inutil, în timp ce atingeam puntea care se legăna constant. Vă rog să aveţi grijă.

Am introdus bancnotele în fantă. Trapa se deschise spre ascunzătoarea lui Ortega. O rampă îngustă de aterizare dintr-un aliaj de bronz şi zinc, balustrade din cablu de oţel, oceanul cu talazurile lui negre sub cerul nopţii înfundat de nori şi o burniţă deasă. Am coborât cu grijă şi m-am agăţat de balustradă în timp ce taxiul se înălţa şi era înghiţit rapid de vălurile de ploaie care cădeau neîncetat. În timp ce luminile din spate se estompau, mi-am îndreptat atenţia asupra navei pe care mă aflam.

Rampa de aterizare era la pupă şi, de unde stăteam aşa, agăţat de balustradă, vedeam nava pe toată lungimea ei. Avea în jur de douăzeci de metri, ceea ce însemna două treimi dintr-un trauler din Millsport, dar era mai îngustă. Modulele fixate de punte erau etanşe, cu un design menit să le asigure rezistenţa pe timp de furtună, însă, în pofida aspectului funcţional, nimeni n-ar fi considerat-o altceva

decât o navă de agrement. Catarge telescopice delicate atingeau doar jumătate din înălţimea obişnuită, iar prora zveltă se termina cu un bompres ascuţit. Acesta era un iaht, fără doar şi poate. Casa plutitoare a unui bogătaş.

De sub un tambuchi, de pe puntea din spate, am văzut cum se revarsă lumina. Apoi în cadrul lui apăru Ortega, făcându-mi semn să cobor de pe rampa de aterizare. Ţinându-mă strâns de balustradă, am încercat să fac faţă tangajului şi să cobor pe cele câteva trepte de lângă rampă, apoi să traversez puntea, spre tambuchi. Rafalele de ploaie măturau puntea, silindu-mă să grăbesc pasul. În cascada de lumină din tambuchiul deschis am văzut un alt şir de trepte, mai abrupt, şi am coborât anevoie pe scara îngustă spre căldura mai mult decât bine-venită. Deasupra, tambuchiul se închise lin.

— Unde dracu' ai umblat până acum? se răsti Ortega la mine.

Mi-am scuturat apa din păr şi am privit în jur. Dacă asta era casa plutitoare a unui bogătaş, bogătaşul respectiv nu mai trecuse pe aici de multă vreme. Obiectele de mobilier erau îngrămădite lângă pereţii cabinei, acoperite cu huse opace, din semiplastic, iar rafturile firidei care adăpostea barul erau goale. Bocaporturile erau toate trase. Uşile din cele două capete ale cabinei dădeau spre spaţii care păreau la fel de părăginite.

Şi totuşi, iahtul emana din plin opulenţa care îl construise. Scaunele şi mesele ascunse sub huse erau din lemn lucios, închis la culoare, ca şi lambriurile ce căptuşeau pereţii şi uşile, iar podeaua ceruită era acoperită de covoare. Restul decorului era la fel de sobru, cu ceea ce păreau a fi tablouri originale pe pereţi. Unul aparţinea şcolii empatiste, ruinele scheletice ale unui şantier naval marţian la apusul soarelui, celălalt o pictură abstractă pe care, din cauza lacunelor mele culturale, n-o puteam descifra.

Ortega stătea în mijlocul cabinei, cu părul vâlvoi, încruntată, într-un kimono din borangic pe care bănuiam că-l găsise într-un dulap de la bord.

— E o poveste lungă, am răspuns eu trecând pe lângă ea ca să mă uit la cea mai apropiată uşă. Mi-ar prii o cafea, dacă-i deschis la bucătărie.

Un dormitor. Un pat mare, oval, amplasat în mijlocul unor oglinzi alese nu cu foarte mult gust, o cuvertură mototolită şi dată deoparte în grabă. Tocmai mă întorceam spre cealaltă uşă când m-am trezit cu o palmă peste faţă.

M-am clătinat bine. Palma nu fusese la fel de tare precum cea pe care i-o aplicasem lui Sullivan, la restaurant, dar fusese dată din picioare, cu mai multă forţă, plus că şi nava se legăna. Cocktailul de mahmureală şi sedative nu mă ajută în niciun fel. N-am căzut, dar am fost cât pe-aci. Încercând să-mi recapăt echilibrul, mi-am dus mâna la faţă şi m-am holbat la Ortega care mă privea crunt, roşie în obraji de furie.

— Îmi cer scuze dacă te-am trezit, dar…

— Rahat cu ochi, şuieră ea. Asta eşti, un rahat cu ochi. Şi mincinos!

— Dar nu înţe…

— Rău am făcut că nu te-am arestat, Kovacs. Rău am făcut că nu te-am pus la poprealǎ pentru tot ce-ai făcut.

Am simţi cum mă enervez.

— Ce-am făcut? Potoleşte-te, Ortega, şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— Azi am accesat memoria Hotelului Hendrix, zise Ortega pe un ton glacial. La prânz a fost emis un mandat de arestare preliminar. Am văzut tot ce-ai făcut săptămâna trecută, de la A la Z.

Furia care creştea în mine se potoli brusc la auzul vorbelor ei. Ca şi cum îmi turnase o găleată cu apă de mare în cap.

— Aha!

— Mda, n-a fost cine ştie ce, spuse Ortega şi se întoarse, îşi încrucişă braţele şi trecu pe lângă mine spre uşa dincolo de care încă nu ştiam ce e. Eşti singurul client al hotelului. Deci în memoria hotelului n-am găsit informaţii decât despre tine şi despre musafirii tăi.

Am urmat-o într-o altă cabină, cu covoare pe jos, unde

două trepte coborau spre o bucătărie îngustă, în dosul unui perete lambrisat, lateral. Lipite de ceilalţi pereţi erau piese de mobilier similare cu cele din prima cabină, doar că, într-un colţ, husele fuseseră scoase de pe un ecran video de un metru pătrat şi de pe modulele receptor/playback aferente. Un singur scaun, cu spătarul drept, era în faţa ecranului pe care rămăsese, imobilă, faţa inconfundabilă a lui Elias Ryker vârâtă între coapsele desfăcute ale lui Miriam Bancroft.

— Pe scaun e o telecomandă, spuse Ortega, cu gândul parcă în altă parte. Ce-ar fi să te uiţi puţin, cât pregătesc eu cafeaua? Ca să-ţi reîmprospătezi memoria. Şi ca să-mi poţi explica.

Dispăru în bucătărie fără să-mi dea ocazia unei replici. M-am apropiat de ecran, simţind cum mi se animă vintrele pe măsură ce imaginea mă făcea să retrăiesc momentele stimulate de *integral 9.* În vâltoarea ultimei zile şi jumătate, aproape că uitasem de Miriam Bancroft, însă acum revenea în carne şi oase, copleşitoare şi ameţitoare, la fel ca în noaptea aceea. Uitasem şi ce susţinea Rodrigo Bautista, cum că poliţia era pe cale de a pune capăt disputelor cu avocaţii Hotelului Hendrix.

Am dat cu piciorul de ceva şi am privit în jos, spre covor. Era o cană de cafea, lângă scaun, plină cam o treime. M-am întrebat cât apucase să vadă Ortega din memoria hotelului. Am aruncat o privire la imaginea de pe ecran. Până aici să fi ajuns? Ce altceva mai văzuse? Cum mergea chestia asta? Am luat telecomanda şi am întors-o pe toate feţele. Până acum mă bazasem pe cooperarea lui Ortega. Dacă o pierdeam, nu mai ştiam ce să fac.

Senzaţia pe care o aveam era cu totul altceva. O reacţie emoţională pe care nu voiam s-o recunosc, fiindcă recunoaşterea ei ar fi fost echivalentă cu o absurditate clinică. O senzaţie care, în ciuda preocupării mele faţă de alte evenimente păstrate în memoria hotelului, era legată intim de imaginea de pe ecran.

Stânjeneală. Ruşine.

Absurd. Am clătinat din cap. Ce *prostie!*

— Nu te uiţi.

Am întors capul şi am văzut-o pe Ortega cu câte o cană aburindă în fiecare mână. Aroma de cafea amestecată cu rom ajunse până la mine.

— Mulţumesc.

Am luat o cană şi am sorbit din ea, încercând să câştig timp. Ortega se îndepărtă de mine şi îşi încrucişă braţele pe piept.

— Aşa carevasăzică. Cincizeci de motive pentru care Miriam Bancroft nu poate fi învinovăţită, zise ea arătând cu capul spre ecran. Câte dintre ele sunt prezente acolo?

— Ortega, asta n-are nimic de-a face cu…

— De acord că Miriam Bancroft te poate băga în sperieţi, după cum spuneai, continuă ea clătinând din cap, cu o privire acuzatoare, şi sorbind din cafea. Acum însă mă cam îndoiesc, ce văd eu pe faţa ta nu pare a fi frică.

— Ortega…

— Termină. Miriam Bancroft aproape că recunoaşte, dă banda înapoi dacă nu-ţi amin…

Am îndepărtat telecomanda de ea.

— Îmi amintesc ce-a spus.

— Atunci îţi aminteşti şi înţelegerea călduţă la care a vrut să ajungă cu tine ca să închei cazul, multiple…

— Ortega, adu-ţi aminte că nici tu n-ai vrut să mă ocup de cazul ăsta. Că evident şi fără îndoială e vorba de sinucidere. Ceea ce nu înseamnă că tu l-ai ucis…

— Gura! strigă Ortega şi-mi dădu ocol de parcă aveam câte un cuţit în mână, nu o cană de cafea. Nu faci decât să-i iei apărarea. În tot timpul ăsta ai stat cu nasul între picioarele ei ca un câine credincios…

— Dacă ai văzut şi restul, ştii că nu-i adevărat, am răspuns eu pe un ton mai liniştit, pe care hormonii lui Ryker nu-l apreciau deloc. I-am spus lui Curtis că nu mă interesează. I-am spus asta răspicat, acum două zile.

— Ai idee ce va face un procuror cu înregistrarea asta? Miriam Bancroft încearcă să-l cumpere cu favoruri sexuale pe detectivul angajat de soţul ei. Da, da, recunoaşterea unor întrupări multiple, chiar dacă nedovedite, poate arăta

foarte rău la tribunal.

— Va ieşi basma curată, ştii prea bine.

— Doar dacă soţul ei, matusul, va dori să-i ţină partea. Ceea ce s-ar putea să nu facă, după ce va vedea înregistrarea. Ea nu-i Leila Begin. De data asta poate fi invocată chestia cu morala.

Am simţit cum aluzia la moralitate îmi şubrezeşte într-un fel argumentele, dar, în acelaşi timp, am înţeles că, din păcate, moralitatea era cea care conta aici. Mi-am amintit de felul în care Bancroft evaluase cultura morală de pe Pământ şi m-am întrebat dacă-mi putea vedea capul între coapsele soţiei lui fără să se simtă trădat.

Încă nu-mi era clar ce atitudine să adopt.

— Şi, dacă tot suntem la capitolul acuzaţii, Kovacs, nici capul tăiat pe care l-ai adus de la Clinica Wei n-o să-ţi fie de mare ajutor. Păstrarea ilegală a personalităţii o.d. se pedepseşte pe Pământ cu închisoare de la cincizeci la o sută de ani pe Pământ sau chiar mai mult, dacă dovedim că tu eşti autorul crimei.

— Voiam să-ţi spun despre asta.

— Voiai pe dracu'! mârâi Ortega. Nu voiai să-mi spui nimic din ceea ce nu-ţi aduce vreun folos.

— Ascultă, clinica nu va îndrăzni să reclame nimic. Şi aşa au destule pe cap…

— Arogantul lui peşte!

Cana de cafea bufni de covor, iar Ortega îşi încleştă pumnii. Ochii îi scăpărau de furie.

— Eşti ca el, exact ca el. Crezi că avem nevoie de blestemata aia de clinică, cu înregistrarea în care se vede cum vâri un cap tăiat în congelatorul hotelului. Pe planeta de pe care vii tu, Kovacs, aşa ceva nu e o crimă? Decapitarea cuiva, fără să stai la discuţii…

— O clipă, am spus eu şi am lăsat cana pe scaunul de lângă mine. Cine e acest el?

— Poftim?

— Ai spus că sunt exact ca…

— Lasă dracului ce-am spus. Tu înţelegi ce-ai făcut aici, Kovacs?

— Singurul lucru pe care-l înţe…

Brusc, sunetul se revărsă de pe ecranul din spatele meu, gemete de plăcere şi plescăit din buze. Am aruncat o privire spre telecomanda pe care o ţineam strâns în mâna stângă, încercând să înţeleg cum declanşasem play-backul, când un suspin feminin, profund, îmi puse sângele în mişcare. Apoi Ortega sări la mine, chinuindu-se să-mi smulgă telecomanda din mână.

— Dă-mi-o, închide-l…

M-am luptat cu ea, dar n-am făcut decât să dau sonorul mai tare. Apoi, brusc, într-unul dintre rarele mele accese de înţelepciune, m-am lăsat păgubaş, iar Ortega s-a prăbuşit la podea, lovindu-se de scaun şi apăsând pe butoane.

— …dracului!

Urmă o lungă tăcere, punctată doar de gâfâielile noastre. Mi-am fixat privirea pe unul dintre hublourile acoperite ale cabinei; Ortega, căzută între piciorul meu şi scaun, probabil că se uita în continuare la ecran. O clipă am avut impresia că gâfâiam la unison.

Când m-am întors şi m-am aplecat ca s-o ajut, am văzut că deja se ridica spre mine. Ne atingeam unul pe altul înainte să ne dăm seama ce se întâmplă.

Ca un deznodământ. Antagonismele care îşi dăduseră târcoale făcură implozie, la fel ca navele orbitale care se izbeau una de alta şi luau foc, abandonându-se unei forţe gravitaţionale reciproce care ne trăsese în jos, ca nişte lanţuri, dar, odată dispărută, ne străpungea nervii ca o săgeată în flăcări. Încercam să ne sărutăm şi să râdem în acelaşi timp. Ortega răsufla sacadat, excitată, în timp ce mâinile mele i se strecurau în kimono, cu palmele alunecând peste sfârcurile aspre, late şi tari precum capetele unei frânghii, şi peste sânii care-mi încăpeau perfect în mâini, de parcă fuseseră făcute special ca să se cuibărească acolo. Kimonoul căzu de pe ea, alunecând mai întâi, apoi forţat de smuciturile acelor umeri de înotătoare. Mi-am scos haina şi cămaşa dintr-o singură mişcare, în timp ce Ortega se chinuia să-mi desfacă centura, să-mi

deschidă prohabul şi să-şi vâre în el mâna cu degete lungi, încordate. I-am simţit bătăturile de la baza fiecărui deget cum mă freacă.

Nu ştiu cum am ieşit din cabina cu ecranul şi am reuşit să ajungem în cea de la capătul pupei pe care o văzusem mai devreme. M-am luat după mersul legănat al lui Ortega, după coapsele ei lungi, musculoase, simţind că sunt şi eu, şi Ryker, în aceeaşi măsură, fiindcă era ca şi cum mă întorsesem acasă. Acolo, în cabina plină de oglinzi, Ortega se aruncă pe cearşafurile răvăşite cu capul în jos, îşi ridică trupul spre mine şi în clipa următoare am văzut cum pătrund în ea, tot, cu un icnet, fiindcă ardea toată. Ardea înăuntru, cuprinzându-mă ca apa fierbinte din cadă, iar fesele ei, globuri incandescente, păreau că-mi însemnează şoldurile cu fierul roşu la fiecare izbitură. În faţa mea, coloana ei vertebrală se înălţa şi se arcuia ca un şarpe, iar părul îi cădea ca o cascadă de pe capul aplecat, într-o eleganţă haotică. În oglinzile din jur am văzut cum Ryker se întinde ca să-i prindă sânii în mâini, apoi coastele, umerii rotunzi, în tot acest timp Ortega ridicându-se şi legănându-se ca oceanul din jurul navei. Ryker şi Ortega, zbătându-se unul într-altul, ca nişte îndrăgostiţi ce nu se mai văzuseră de mult, într-o poveste fără început şi fără sfârşit.

I-am simţit primul orgasm, dar privirea ei întoarsă spre mine, prin părul răvăşit, şi buzele întredeschise au fost cele care m-au făcut să-mi pierd şi ultima rămăşiţă de autocontrol, să mă aplec şi să mă lipesc de spatele şi de fundul ei până când spasmele mi se istoviră şi amândoi ne prăbuşirăm pe pat. Am simţit cum mă strecor afară din ea ca un nou-născut. Cred că încă mai ejacula.

Am rămas multă vreme tăcuţi. Nava brăzda valurile pe pilot automat, iar în jurul nostru răceala ameninţătoare a oglinzilor se zbătea ca un flux de gheaţă, aproape să ne păteze şi să ne înece intimitatea. Peste câteva momente aveam să ne fixăm privirile, atent, asupra propriilor trupuri şi nu asupra celuilalt.

Mi-am vârât uşor braţul pe sub Ortega şi am întors-o pe

o parte, ca să stea cu spatele la mine şi să o cuprind în braţe. I-am găsit ochii în oglindă.

— Unde mergem de aici? am întrebat eu blând.

Ridică din umeri, dar numai ca să se lipească şi mai mult de mine.

— Ciclu programat, pe coastă, spre Hawaii, aruncăm o privire şi înapoi.

— Ştie cineva că suntem aici?

— Doar sateliţii.

— Bravo. A cui e nava?

Se răsuci ca să mă privească peste umăr.

— A lui Ryker.

— Aoleu! am făcut eu şi, intenţionat, m-am uitat în altă parte. Frumos covor!

Paradoxal, remarca mea o făcu să râdă. Se întoarse cu tot trupul spre mine şi-mi atinse faţa, de parcă voia s-o însemne cu ceva sau poate doar s-o facă să dispară.

— Mi-am spus că e o nebunie, murmură ea. Din cauza corpului, înţelegi?

— La fel ca multe alte lucruri. Autocontrolul nu are de-a face cu asta. Şi nici cu felul în care ne ducem viaţa, punct, dacă te iei după psihologi. Ne dăm seama de lucruri mai mult în retrospectivă, decât pe moment. Restul pune-l pe seama hormonilor, a instinctului genetic şi a feromonilor, ca să fie tacâmul complet. Trist, dar adevărat.

Degetul ei urmări o cută de pe faţa mea.

— Eu nu cred că e trist. Trist e ce-am făcut în rest.

— Kristin Ortega, am zis eu prinzându-i degetul şi strângându-l uşor. Eşti o adevărată defetistă. Cum de te-ai făcut poliţistă?

Înălţă iar din umeri.

— Provin dintr-o familie de poliţişti. Tata a fost poliţist. Bunica a fost poliţistă. Ştii cum se întâmplă.

— Nu din proprie experienţă.

— Nu, spuse ea şi întinse un picior, încet, spre tavanul cu oglinzi. Nu.

M-am aplecat peste abdomenul ei plat şi mi-am trecut mâna peste coapsa ei, până la genunchi, apoi am întors-o

cu faţa în sus şi m-am apropiat ca să-i sărut muntele lui Venus, ras, chiar deasupra labiilor. Ortega rezistă o fracţiune de secundă, gândindu-se poate la ecranul din cabina alăturată sau poate doar la sperma noastră, amestecată, care se prelingea din ea, apoi se înmuie şi îşi desfăcu picioarele sub mine. I-am trecut cealaltă coapsă peste umărul meu şi mi-am înfundat faţa în ea.

De data asta ejaculă cu ţipete din ce în ce mai ascuţite, cărora le dădea drumul odată cu flexarea muşchilor de la baza abdomenului, în timp ce trupul îi culisa înainte şi înapoi, iar şoldurile îmi veneau în întâmpinare, împingându-mi carnea moale în gură. La un moment dat, începu să şoptească ceva în spaniolă, tonalitatea cuvintelor înfierbântându-mă şi mai mult şi, când în sfârşit căzu epuizată, m-am întins şi am intrat direct în ea, apucând-o în braţe şi vârându-mi limba în gura ei în primul sărut pe care ni-l dădeam de când ajunseserăm în pat.

Ne-am mişcat încet, cât mai aproape de ritmul oceanului şi de hohotul de râs al primei noastre îmbrăţişări. Mult timp, timp în care am vorbit, de la şoapte abia auzite până la bolboroseli fără noimă, în care am schimbat poziţiile şi ne-am muşcat, ne-am prins de mâini, timp în care simţeam cum aproape dau pe dinafară, o senzaţie care mă făcea să închid ochii de durere. Sub această ultimă presiune, de nesuportat, mi-am dat drumul, în timp ce se folosea de ultima rămăşiţă din tăria mea ca să termine şi ea, cutremurându-se.

„În Unitatea de Agenţi Speciali trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi se oferă”, spuse Virginia Vidaura undeva, pe coridoarele memoriei. „Şi asta, uneori, trebuie să fie îndeajuns.

Dezlipindu-ne pentru a doua oară, greutatea ultimelor douăzeci şi patru de ore se lăsă pe mine ca unul dintre covoarele grele din cealaltă cabină, iar starea de conştienţă se estompă, treptat, din cauza căldurii tot mai mari de sub ea. Ultimele mele percepţii clare se rezumară la trupul de alături care îşi lipea sânii de spinarea mea, un braţ trecut peste mine şi picioarele noastre prinse între

ele, la fel ca mâinile. Procesele mele de gândire încetau.

Ce ţi se oferă. Uneori. Îndeajuns.

Capitolul 28

Când m-am trezit, dispăruse.

Lumina soarelui pătrundea în cabină prin mai multe hublouri neacoperite. Tangajul navei era aproape imperceptibil, dar suficient ca să mă lase să văd fie cerul albastru cu fâşii orizontale de nori, fie oceanul, cât putea fi el de calm. Undeva, cineva pregătea cafeaua şi prăjea carne afumată. Am rămas nemişcat o vreme, încercând să-mi adun gândurile răsfirate şi să le dau o logică. Ce să-i spun lui Ortega? Cât de mult şi cât de important? Condiţionarea de agent special reacţiona lent, ca un obiect pe care de-abia îl scoţi dintr-o mlaştină. Mi-am dat puţin timp de gândire, absorbit de jocul razelor de soare pe cearşafuri.

Clinchetul paharelor dinspre uşă mă dezmetici. Ortega stătea în pragul uşii într-un tricou pe care scria NU REZOLUŢIEI 653, unde NU era tăiat de o cruce roşie peste care era trecut un DA pronunţat, de aceeaşi culoare. Pulpele ei goale, picioarele ei lungi şi numai muşchi dispăreau sub tricou de parcă nu se terminau niciodată. În mâini ţinea o tavă mare cu micul dejun pentru un pluton întreg. Observând că m-am trezit îşi dădu părul din ochi şi zâmbi larg, cu şiretenie.

Aşa că i-am spus tot.

— Deci ce vrei să faci?

Am ridicat din umeri şi am privit în larg, mijind ochii din cauza soarelui. Oceanul părea mai plat, mai greoi decât pe Lumea lui Harlan. De-abia sus, pe punte, îţi dădeai seama de imensitatea lui, iahtul devenind brusc o jucărie de copil.

— Vreau să fac ce vrea Kawahara să fac. Ce vrea Miriam Bancroft să fac. Ce vrei *tu* să fac. Ce se pare că vrea toată lumea să fac. Închid cazul.

— Chiar crezi că Raileen Kawahara l-a ucis pe Bancroft?

— E foarte posibil. Sau Kawahara vrea să-l acopere pe cel care a făcut-o. Dar nu mai contează. O are pe Sarah,

asta e important acum.

— Am putea s-o acuzăm de răpire. Reţinerea unei personalităţi o.d. se lasă cu…

— Cincizeci până la o sută de ani, ştiu, am continuat eu schiţând un zâmbet. Am auzit noaptea trecută. Oricum, nu şi-ar ispăşi pedeapsa, ar pune pe altcineva s-o facă.

— Dar putem scoate mandate cu care…

— E un matus, Kristin. Îi va dovedi pe toţi fără să clipească măcar. Dar nu asta-i problema. De îndată ce află că m-am întors împotriva ei, o trece pe Sarah în realitatea virtuală. În cât timp puteţi obţine mandate pentru persoanele sus-puse?

— În câteva zile, dacă vin din partea NU, răspunse Ortega întunecându-se la faţă.

Apoi se rezemă de balustradă şi privi în jos.

— Mda. Asta înseamnă aproape un an în realitatea virtuală. Sarah nu e agent special, deci nu are niciun fel de condiţionare. În opt sau nouă luni virtuale Kawahara îi poate distruge mintea. Sarah ar înnebuni de-a binelea până s-o scoatem de acolo. *Dacă* ne-ar stă în putere s-o scoatem… Nici nu mă *gândesc* s-o supun, nici măcar o secundă, chinurilor…

— Bine, zise Ortega şi-mi puse o mână pe umăr. Bine. Îmi cer scuze.

M-am înfiorat, poate din cauza vântului care bătea din larg, poate la gândul temniţelor virtuale ale lui Kawahara.

— Nu face nimic.

— Sunt poliţistă. E în firea mea să caut mijloace prin care să-i prind pe răufăcători. Asta e tot.

Am ridicat ochii şi am zâmbit amar.

— Eu sunt agent special. E în firea mea să caut mijloace prin care să-i rup gâtul lui Kawahara. Am căutat. N-am găsit nimic.

Zâmbetul pe care mi-l întoarse era neliniştit, atins de o ambivalenţă despre care ştiam că, mai devreme sau mai târziu, ne va face rău.

— Ascultă, Kristin. Am găsit un mijloc de a rezolva problema. Să-l mint convingător pe Bancroft şi să închid

cazul. Este ilegal, cât se poate de ilegal, dar nimeni dintre cei care contează pentru mine nu are de suferit. Nu e nevoie să-ţi spun asta. Dacă nu vrei să ştii.

Se gândi câteva clipe, cu ochii spre apa de lângă iaht, ca şi cum răspunsul plutea acolo, ţinând pasul cu noi. M-am îndepărtat de-a lungul balustradei, ca să-i dau timp. Priveam bolta cerului albastru şi mă gândeam la sistemele de supraveghere orbitală. Departe, în mijlocul unui ocean care părea fără sfârşit, protejat de instalaţiile high-tech ale iahtului, era uşor de crezut că poţi să te ascunzi de oameni precum Kawahara şi Bancroft; din păcate, acest gen de ascunzătoare dispăruse cu multe secole în urmă.

„Dacă vor neapărat”, scrisese Quell cândva, în tinereţe, despre membrii elitei conducătoare a Lumii lui Harlan, „mai devreme sau mai târziu te ridică din orice parte a globului ca pe nişte fire de praf interesant de pe un artefact marţian. Poţi să treci de pe o stea pe alta, tot vor veni după tine. Stai stocat secole în şir şi vor fi acolo, sub forma unor clone nou-nouţe, în clipa în care te vei reîntrupa. Ei sunt ceea ce credeam odată că sunt zeii, mijlocitori mitici ai destinului, la fel de inevitabili precum Moartea; acea ţărancă sărmană, aplecată peste coasa ei, nici nu mai există. Sărmana Moarte, nu se mai poate lupta cu atotputernicele tehnologii ale carbonului modificat privind stocarea şi recuperarea datelor, pornite împotriva ei. Cândva îi aşteptam sosirea cu groază. Acum flirtăm fără ruşine cu demnitatea ei sumbră, iar fiinţe ca acestea n-o lasă să intre nici măcar pe uşa servitorilor.”

Am făcut o grimasă. În comparaţie cu Kawahara, Moartea era un înger.

M-am oprit la proră şi mi-am fixat privirea asupra liniei orizontului, aşteptând hotărârea lui Ortega.

Să zicem că ai cunoscut pe cineva, cu mult timp în urmă. Ai împărţit cu persoana respectivă şi bune şi rele, ai trăit cu ea şi prin ea. Apoi v-aţi înstrăinat, viaţa v-a purtat pe drumuri separate, legăturile dintre voi au slăbit. Sau poate împrejurările au fost cele care v-au despărţit. După ani şi ani, v-aţi întâlnit din nou, în aceleaşi corpuri, şi aţi luat-o

de la capăt. Cum se explică această atracţie? E aceeaşi persoană? Are, probabil, acelaşi nume, aproximativ aceeaşi înfăţişare fizică, dar oare e aceeaşi? Iar dacă nu e, lucrurile care s-au schimbat sunt neimportante, periferice? Oamenii se schimbă, dar în ce măsură? Copil fiind, credeam că există o persoană esenţială, un fel de personalitate-nucleu în jurul căreia factorii de suprafaţă se schimbă într-un fel sau altul fără să-ţi afecteze integritatea de bază. Mai târziu am înţeles că era vorba de o percepţie greşită, provocată de metaforele pe care le foloseam ca să ne plasăm într-o anumită categorie. Ceea ce luam drept personalitate era doar forma de o clipă a unuia dintre valurile din faţa mea. Sau, reducând totul la o viteză mai umană, forma unei dune de nisip. Forma ca răspuns la stimul. Vânt, forţă gravitaţională, educaţie. Moştenire genetică. Toate supuse erodării şi schimbării. Singura cale de a rezista era stocarea eternă.

„La fel cum un sextant primitiv funcţionează pe baza iluziei că soarele şi stelele se rotesc în jurul planetei pe care ne aflăm, tot aşa şi simţurile noastre ne dau iluzia stabilităţii în univers, pe care o acceptăm, fiindcă fără această acceptare nu se poate face nimic.”

Virginia Vidaura, plimbându-se prin sala de curs, ţinându-şi lecţia ca pe o predică.

„Dar faptul că sextantul te ajută să traversezi un ocean nu înseamnă că soarele şi stelele chiar se rotesc în jurul nostru. Orice am face, ca societate sau ca simpli indivizi, universul nu este stabil, cum nu este nici măcar o singură componentă a lui. Stelele se nasc şi mor, universul se destramă, iar noi suntem alcătuiţi dintr-o materie care se află într-o schimbare continuă. Colonii de celule într-o alianţă temporară, care se multiplică, decad şi sălăşluiesc unele într-altele, un nor incandescent de impulsuri electrice şi o memorie codificată, din carbon păstrat în condiţii precare. Aceasta e realitatea, aceasta e cunoaşterea de sine, iar perceperea ei nu poate decât să tulbure. Unii dintre voi au făcut parte din trupele Comandamentului Vid şi foarte probabil credeţi că acolo v-

aţi confruntat cu vertijul existenţei.”

Un zâmbet subţire.

„Vă asigur că momentele zen pe care le-aţi trăit în spaţiu nu sunt decât începutul a ceea ce trebuie să învăţaţi aici. Tot ce veţi realiza ca agenţi speciali trebuie să pornească de la convingerea că există doar o mişcare continuă. Tot ce vreţi să percepeţi ca agenţi speciali, mai mult de-atât, tot ce vreţi să creaţi sau să realizaţi, trebuie să se bazeze pe această mişcare continuă.”

„Vă doresc noroc.”

Dacă nici măcar nu poţi să întâlneşti aceeaşi persoană de două ori în viaţă, în acelaşi corp, ce s-ar putea spune despre toate familiile şi prietenii care aşteaptă la Centrul de Reîntrupare o persoană cunoscută cândva, care acum se uită la ei prin ochii unui străin? Cum se poate ca acea persoană să rămână aceeaşi?

Dar despre o femeie răvăşită de pasiunea faţă de un străin care poartă un corp pe care l-a iubit cândva? Corpul acela e mai apropiat sau mai îndepărtat de ea?

Şi cum rămâne cu străinul?

Am auzit-o cum se apropie de mine. Se opri la câţiva paşi şi îşi drese încet glasul. Mi-am înăbuşit un zâmbet şi m-am întors spre ea.

— Încă nu ţi-am spus cum de-a ajuns Ryker să aibă iahtul ăsta…

— Încă n-am găsit momentul potrivit ca să te întreb.

— Nu, spuse ea cu un început de zâmbet care păru să fie luat de briză. L-a furat. Acum câţiva ani, pe când lucra la Brigada Sustrageri de Corpuri. A aparţinut unui mare comerciant de clone din Sydney. Ryker aflase că trafichează marfă stricată prin clinicile de pe Coasta de Vest. A fost cooptat într-un grup operativ care a încercat să-l prindă pe individ la debarcaderul lui. A urmat un schimb de focuri. Multe victime.

— Şi câştiguri cât cuprinde.

Ortega înclină din cap.

— Acolo se procedează altfel. În general, antreprenori particulari solicită poliţia pentru diverse operaţiuni.

Conducerea locală o recompensează cu bunuri confiscate de la infractorii care sunt aduşi în faţa justiţiei.

— Interesant stimulent, am remarcat eu gânditor. Probabil că mulţi bogătani sunt prinşi cu ocaua mică.

— Cam aşa ceva. Iahtul a fost recompensa lui Ryker. A alergat mult ca să rezolve cazul, plus că a fost rănit în schimbul de focuri, zise ea cu o voce surprinzător de neutră, deşi detaliile erau sensibile, şi pentru prima oară am simţit că Ryker era foarte departe. Acolo s-a ales cu cicatricea de sub ochi şi cu cea de pe braţ. Pistol cu bile.

— Urât.

Fără să vreau am simţit un junghi în braţul cu pricina. Cunoşteam prea bine efectul unui astfel de pistol şi nu-mi plăcea deloc.

— Exact. Cei mai mulţi au considerat că Ryker a meritat fiecare nit din nava asta. Din păcate, poliţia din Bay City interzice membrilor săi să primească daruri, bonusuri sau orice altceva când îşi fac doar datoria.

— Înţeleg de ce.

— Mda, şi eu. Dar Ryker n-a vrut să înţeleagă. A mituit un hacker ca să facă pierdute actele navei şi s-o reînregistreze pe numele unei firme fantomă, motivând că are nevoie de o ascunzătoare în caz că vrea să protejeze pe cineva.

Am schiţat un zâmbet.

— Cam subţire. Dar îmi place stilul lui. Să fie acelaşi hacker care l-a dat în gât în Seattle?

— Ce memorie bună ai! Da, acelaşi. Nacho Acul. Bautista e bun povestitor, nu?

— Ştii şi asta.

— Da. În mod obişnuit, l-aş fi făcut cu ou şi cu oţet pe Bautista pentru efuziile lui sentimentale. N-am nevoie de crizele lui lacrimogene. Nici patruzeci de ani n-a împlinit şi a trecut deja prin două divorţuri, zise Ortega şi privi spre ocean, gânditoare. Încă n-am avut timp să stau de vorbă cu el. Am fost prea ocupată cu belelele în care te-ai băgat. Ascultă, Kovacs, motivul pentru care îţi spun toate astea e că Ryker a furat nava şi astfel a încălcat legea de pe

Coasta de Vest. Iar eu am ştiut.

— Şi n-ai făcut nimic.

— Nimic, întări ea privindu-şi mâinile, cu palmele în sus. La dracu', Kovacs, pe cine minţim noi? Nici eu nu sunt uşă de biserică. L-am zvântat în bătaie pe Kadmin, la secţie. M-ai văzut. Pentru bătaia din faţa clubului lui Jerry ar fi trebuit să te arestez, dar te-am lăsat în pace.

— Erai prea obosită ca să mai întocmeşti raportul, din câte-mi amintesc.

— Da, aşa am spus, zise ea şi făcu o grimasă, apoi se întoarse ca să mă privească în ochi, căutând pe faţa lui Ryker un semn care să o convingă să aibă încredere în mine. Zici că vrei să încalci legea, dar fără ca nimeni să aibă de suferit. Aşa e?

— Fără ca nimeni dintre cei care contează să aibă de suferit, am corectat-o eu cu blândeţe în glas.

Aprobă din cap, încet, ca pentru ea, ca şi cum cântărea un argument convingător, menit să o facă să se răzgândească pentru totdeauna.

— De ce ai nevoie?

M-am îndreptat de spate.

— Pentru început de o listă cu bordelurile din Bay City. Locuri în care se practică sexul virtual. Pe urmă ar fi cazul să ne întoarcem în oraş. Nu vreau s-o sun pe Kawahara de aici.

Ortega clipi de câteva ori.

— Bordeluri virtuale?

— Întocmai. Şi cele mixte. De fapt, toate locurile de pe Coasta de Vest unde se practică sexul virtual. Cu cât sunt mai ordinare, cu atât mai bine. Vreau să-i vând lui Bancroft nişte poveşti cât se poate de deocheate ca să nu-şi dea seama că sunt minciuni. Atât de scabroase, încât să nici nu vrea să se *gândească* la aşa ceva.

Capitolul 29

Lista lui Ortega conţinea peste două mii de nume, fiecare adnotat cu un scurt raport de supraveghere şi de eventualele condamnări pentru vătămări organice suferite de patroni, de angajaţi sau de clienţi. Pe hârtie acoperea în jur de două sute de pagini care, după ce-am trecut de prima, se desfăşurară ca o eşarfă lungă. Am încercat să o parcurg repede în taxiul care ne ducea la Bay City, dar am renunţat când am văzut că nu mai încăpea pe bancheta din spate. Oricum nu aveam chef de aşa ceva. Mă gândeam ce bine mi-ar fi fost în patul din cabina de la pupa din iahtul lui Ryker, izolat de oameni şi de problemele lor prin cele câteva sute de kilometri de albastru-pur.

Ajuns în apartamentul din Hotelul Hendrix am trimis-o pe Ortega în bucătărie, iar eu am sunat-o pe Kawahara la numărul pe care mi-l dăduse Trepp. Trepp apăru prima pe ecran, cu o faţă somnoroasă. M-am întrebat dacă stătuse trează toată noaptea ca să dea de mine.

— ’Neaţa, zise ea şi căscă verificând probabil în acelaşi timp un cip intern ca să afle cât e ceasul. Adică bună ziua. Unde-ai fost?

— Pe ici, pe colo.

Trepp se scărpină, fără eleganţă, la un ochi şi căscă din nou.

— Mulţumesc pentru răspuns. Voiam doar să fac conversaţie. Te mai doare capul?

— Sunt mai bine, mulţumesc. Vreau să vorbesc cu Kawahara.

— Imediat, spuse ea şi se întinse spre ecran. Mai vorbim.

Pe ecran apăru o imagine neutră, o curbă elicoidală nemişcată, însoţită de o muzică instrumentală dulceagă. Am scrâşnit din dinţi.

— Takeshi-san, spuse Kawahara care, ca de obicei, începea în japoneză, ca să sublinieze chipurile că avem ceva în comun. Nu mă aşteptam să mă suni atât de

devreme. Ai ceva veşti bune pentru mine?

M-am încăpăţânat să-i răspund în amanglică.

— Linia asta e sigură?

— Cât se poate de sigură.

— Am o listă de cumpărături.

— S-o auzim.

— În primul rând, vreau să am acces la un virus militar. De preferat Rawling 4851 sau una dintre variantele Condomar.

Trăsăturile inteligente ale femeii se înăspriră brusc.

— Virusul Innenin?

— Exact. Nu se mai foloseşte de peste o sută de ani, cred că-i uşor de obţinut. Pe urmă vreau…

— Kovacs, ai face mai bine să-mi explici ce pui la cale.

Am ridicat din sprânceană.

— Am înţeles că-mi dai mână liberă, că nu te implici.

— Dacă-ţi dau o copie a virusului Rawling, aş zice că sunt ca şi implicată, spuse Kawahara cu un zâmbet calculat. Hai, spune-mi ce pui la cale.

— Bancroft s-a sinucis, asta-i concluzia la care vrei să ajung, da?

Kawahara aprobă încet din cap.

— Pentru asta trebuie să existe un motiv, am zis eu, stratagema la care mă gândisem începând, fără să vreau, să mă entuziasmeze.

Făceam ceea ce fusesem pregătit să fac şi mă simţeam bine.

— Bancroft dispune de reactualizare de la distanţă, deci e absurd să-şi facă felul fără un motiv foarte solid, am continuat. Un motiv care nu e legat de actul în sine al sinuciderii. Un motiv precum instinctul de conservare.

Kawahara miji ochii.

— Ascult.

— Bancroft e un client obişnuit al bordelurilor, reale şi virtuale. Mi-a spus chiar el acum câteva zile. Şi nu e prea pretenţios când vine vorba de calitatea stabilimentelor pe care le vizitează… Să presupunem că într-unul dintre bordelurile virtuale se produce un accident în timp ce

Bancroft îşi satisface plăcerile carnale. O defecţiune a unuia dintre programele vechi, prăfuite, pe care nimeni nu s-a mai deranjat să le acceseze de ani de zile. De la un bordel de mâna a şaptea te poţi aştepta la orice.

— Virusul Rawling, spuse Kawahara, expirând de parcă-şi ţinea răsuflarea nerăbdătoare să audă ce urmează.

— Varianta Rawling 4851 se activează total în aproximativ o sută de minute, mult prea târziu ca să mai faci ceva, am zis eu încercând să alung din minte imaginile cu Jimmy de Soto. Ţinta se contaminează fără să mai poată fi recuperată. Să presupunem că Bancroft a aflat asta în urma unei avertizări din partea sistemului. Cu siguranţă e conectat intern la aşa ceva. Brusc, a descoperit că memoria corticală şi creierul la care era conectat erau terminate. Ceea ce n-ar fi un dezastru, dacă ai clone gata pregătite şi reactualizare de la distanţă, dar…

— Transmisia! exclamă Kawahara luminându-se la faţă.

— Exact. Trebuia să facă ceva pentru a opri transmiterea virusului către clone, odată cu restul personalităţii lui. Ştiind că următoarea transmisie urma să aibă loc în noaptea aia, poate doar peste câteva minute, exista un singur mod de a se asigura că rezerva de clone nu era contaminată.

Mi-am dus mâna la cap, ca pe un pistol.

— Ingenios.

— De asta a şi sunat, ca să vadă cum stă cu timpul. Nu mai avea încredere în cipul intern, virusul l-ar fi putut da peste cap.

Kawahara ridică mâinile la vedere, solemn, şi aplaudă. La sfârşit şi le împreună şi mă privi pe deasupra lor.

— Impresionant. Voi face rost de virusul Rawling numaidecât. Ai ales un stabiliment virtual corespunzător în care să fie descărcat?

— Încă nu. Virusul nu e singurul lucru de care am nevoie. Vreau să aranjezi eliberarea condiţionată şi reîntruparea Irenei Elliott, deţinută la închisoarea Central din Bay City în urma unei condamnări pentru infracţiuni cibernetice. Mai vreau să vezi şi dacă e posibilă

recuperarea corpului ei original de la cei care l-au achiziţionat. Cred că e vorba de o corporaţie, trebuie să existe documente.

— Vrei să te foloseşti de această Irene Elliott ca să descarci virusul?

— Probele spun că e foarte pricepută.

— Probele spun că a fost prinsă, remarcă ea caustic. Ştiu o mulţime de oameni care te pot ajuta. Specialişti de prima mână. N-ai nevoie de…

— Kawahara, am spus eu străduindu-mă să-mi păstrez calmul, dar fiind trădat de vocea încordată. Asta-i treaba mea, parcă aşa am stabilit. Nu vreau ca oamenii tăi să strice tot ce fac eu. Dacă o scoţi de acolo, Elliott va fi loială. Dă-i corpul înapoi şi va fi a noastră tot restul vieţii. Aşa vreau eu şi aşa se va întâmpla.

Am aşteptat. Kawahara rămase impasibilă câteva clipe, apoi îmi acordă un alt zâmbet bine cântărit.

— Prea bine. Facem cum spui. Sunt sigură că ştii la ce riscuri te expui şi ce se va întâmpla dacă dai greş. Voi lua legătura cu tine în cursul zilei de azi, la Hotelul Hendrix.

— Care-i treaba cu Kadmin?

— Cu Kadmin nu-i nicio treabă, răspunse ea şi zâmbi din nou, apoi legătura se întrerupse.

Am rămas cu ochii la ecranul acum în standby, revăzând planul aşa cum îl pusesem la cale. Aveam senzaţia neplăcută că, în ciuda tuturor minciunilor, spusesem adevărul. Sau, mai rău, că minciunile mele bine ticluite mergeau pe urmele adevărului, pe acelaşi drum. Minciuna credibilă trebuie să stea în umbra adevărului, atât de aproape, încât să se nutrească din el, dar în cazul meu simţeam că e vorba de altceva, un lucru care mă speria. Eram ca un vânător care a luat urma unei pantere şi s-a apropiat prea mult de ea, iar acum se aşteaptă ca dintr-o clipă într-alta fiara să apară din mlaştină, zbârlindu-şi coama şi dezvelindu-şi colţii la el. Adevărul era undeva, pe aproape.

O senzaţie de care nu puteam scăpa.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie, unde Ortega

căuta cu disperare prin frigiderul aproape gol. Lumina dinăuntru o arăta cum nu o mai văzusem, iar sub braţul ridicat, sânul drept îi umplea tricoul ca un fruct, ca o pungă plină cu apă. Am simţit cum mă furnică palmele de dorinţa de a o atinge.

Ridică privirea.

— Tu nu-ţi găteşti nimic?

— Hotelul se ocupă de toate. Trimite mâncarea cu liftul. Ce-ai vrea?

— Aş vrea să *gătesc* ceva, zise ea, renunţă să mai caute şi închise uşa frigiderului. Ai obţinut ce-ai vrut?

— Aşa cred. Dă-i hotelului o listă de ingrediente. În dulapul de acolo ai să găseşti tot felul de ustensile. Dacă mai ai nevoie de ceva, cere-i hotelului. Între timp eu cercetez lista. A, încă ceva.

Întoarse privirea de la dulapul pe care i-l arătasem.

— Capul lui Miller nu-i aici. L-am pus în camera de alături.

Buzele i se strânseră puţin.

— Ştiu unde-ai pus capul lui Miller. Altceva căutam.

Câteva minute mai târziu, aşezat pe pervazul ferestrei cu lista care ajungea până în podea, am auzit-o cum vorbea, aproape în şoaptă, cu Hotelul Hendrix. Apoi am auzit un zăngănit, alte frânturi de conversaţie, şi cum sfârâie uleiul în tigaie. Mi-am înfrânt dorinţa de a fuma şi m-am aplecat peste listă.

Căutam ceva ce văzusem în fiecare zi în tinereţea petrecută la Newpest; locurile adolescenţei mele, intrările înguste în cafenelele ale căror vitrine promiteau, cu holograme ieftine, senzaţii tari: *Mai ceva decât în realitate, Sute de întâmplări, Vise care se împlinesc.* Era nevoie doar de spaţiu pentru aşa-zisele sicrie verticale în care se instalau clienţii. Programele erau la preţuri diferite, în funcţie de originalitate şi complexitate, iar computerele proveneau de obicei din loturile casate ale armatei, luate aproape pe nimic.

Dacă Bancroft îşi irosea timpul şi banii în biocabinele lui Jerry, de ce nu s-ar simţi şi aici ca acasă?

Parcursesem deja două treimi din listă, din ce în ce mai atras de aromele care pluteau dinspre bucătărie, când ochii mi-au căzut pe un nume cunoscut. Am rămas nemişcat.

Am văzut o femeie cu părul negru, lung şi drept, cu buzele sângerii.

Am auzit vocea lui Trepp.

„… cu capul în nori. Vreau să ajungem acolo înainte de miezul nopţii.”

Şi şoferul cu codul de bare.

„Nicio problemă. Traficul e firav în seara asta.”

Şi femeia cu buzele sângerii.

„Cu capul în nori. Asta e. Poate că nu-ţi poţi permite să urci aici.”

Un cor care cânta cu toată puterea.

„din Stabilimente, din Stabilimente, din Stabilimente…”

Şi lista printată din mâinile mele.

„Cu capul în nori: Stabiliment acreditat de pe Coasta de Vest, produse reale şi virtuale, site aerian mobil care depăşeşte limitele coastei…”

M-am uitat repede peste adnotări, având senzaţia că am un bloc de cristal în loc de cap şi cineva mi-l loveşte uşor cu un ciocan.

„Lumini de navigaţie şi sistem de balizare pentru Bay City şi Seattle. Calitatea de membru codificată. Inspecţii de rutină din partea autorităţilor. Fără condamnări. Sub licenţa Third Eye Holdings Inc.”

Am rămas nemişcat, gânditor.

Lipsea ceva. Era ca o oglindă, vârâtă într-o ramă cu marginile zdrenţuite, îndeajuns ca să reflecte un chip, dar nu pe de-a-n-tregul. Mă concentram asupra marginilor neregulate a ceea ce aveam, încercând să văd dincolo de ele, să obţin imaginea completă. Trepp mă dusese la Ray – Reileen – la Cu capul în nori. Nu în Europa, Europa era praf în ochi, masivitatea sumbră a bazilicii menite să mă facă insensibil la ceea ce ar fi trebuit să fie evident. Dacă ar fi fost implicată, Kawahara n-ar fi coordonat totul de la o distanţă atât de mare. Kawahara ştia de Cu capul în nori

şi…

Şi ce?

Intuiţia de agent special era o formă de recunoaştere subliminală, convingerea că lumea reală venea mult prea des în contradicţie cu nevoia ei de a se axa pe detalii. Având la dispoziţie suficiente date care să susţină ideea de continuitate, puteai face un salt prin care să percepi întregul ca pe un fel de premoniţie a cunoaşterii reale. Pornind de la acel tipar, puteai completa restul mai târziu. Dar îţi trebuia un minimum de date ca să te pună în mişcare. Ca şi în cazul vechilor avioane cu elice, aveai nevoie de o pistă de decolare, iar tocmai asta îmi lipsea. Simţeam cum treceam peste hârtoape, căznindu-mă să sar, doar-doar m-oi înălţa, şi căzând înapoi pe pământ. Nu aveam cu ce.

— Kovacs?

Am ridicat ochii şi am văzut. Ca un display proiectat în câmpul vizual al pilotului, ca zăvoarele unei camere de depresurizare ce-mi zăngănesc în cap.

Ortega era chiar în faţa mea, cu o lingură într-o mână, cu părul prins la în spate, într-un coc nu foarte strâns. Tricoul ei îmi făcea cu ochiul.

REZOLUŢIA 653. Da sau Nu, cum doriţi.

Oumou Prescott.

„Domnul Bancroft exercită o influenţă nedeclarată asupra Tribunalului NU.”

Jerry Sedaka.

„Anenome e catolică… Avem multe ca ea. Ceea ce uneori e convenabil.”

Gândurile îmi scăpărau ca un fitil căruia tocmai i s-a dat foc, făcând tot felul de analogii.

Terenul de tenis.

Nalan Ertekin, Preşedintele Curţii Supreme a NU.

Joseph Phiri, Comisia pentru Drepturile Omului.

Propriile mele cuvinte.

„Bănuiesc că aţi venit aici ca să discutaţi Rezoluţia 653.”

„O influenţă nedeclarată…”

Miriam Bancroft.

„Voi avea nevoie de ajutor ca să-l scap pe Nalan de sâcâielile lui Marco. Apropo, Nalan spumegă de furie.”

Şi Bancroft.

„După cum a jucat azi, nu sunt deloc surprins.”

Rezoluţia 653. Catolici.

Datele mi se derulau în minte cu o viteză nebună, ameţitoare.

Sedaka, jubilând.

„Declaraţie înregistrată pe disc, Jurământul de Abţinere trimis Vaticanului.”

„Uneori e convenabil.”

Ortega.

„Interzis din motive de conştiinţă.”

„Mary Lou Hinchley.”

„Anul trecut paza de coastă a pescuit o fată din ocean.”

„Din corp nu mai rămăsese mare lucru, dar memoria corticală a putut fi recuperată.”

„Interzis din motive de conştiinţă.”

„Din ocean.”

„Paza de coastă.”

„Site aerian mobil care depăşeşte limitele coastei…”

„Cu capul în nori.”

Era un proces care nu putea fi înfrânat, un fel de avalanşă mentală. Bucăţi de realitate răspândite care-ncotro, rostogolindu-se, doar că, în loc de haos, alcătuiau ceva, un fel de întreg restructurat a cărui formă finală încă n-o puteam desluşi.

„Lumini de navigaţie şi sistem de balizare pentru Bay City”

„… şi Seattle.”

Bautista.

„Vezi tu, totul s-a petrecut într-o clinică neagră din Seattle.”

„Cei cu memoria intactă aruncaţi în Pacific.”

„După părerea lui Ortega, lui Ryker i s-a întins o cursă.”

— La ce te uiţi?

Preţ de o clipă cuvintele atârnară în aer ca o balama fără uşă, dar brusc uşa reapăru şi dincolo de pragul ei am

văzut-o pe Sarah, cum se trezeşte în patul de hotel, în Millsport, în timp ce detunătura orbitală făcea să se cutremure geamurile în rame, iar dincolo de ele paletele rotative forfecau noaptea, anunţând moartea care pândea după colţ.

— La ce te uiţi?

Am clipit de câteva ori, nedezlipindu-mi ochii de tricoul lui Ortega, de moviliţele moi care îl bombau şi de inscripţia de pe el. Zâmbetul ei abia schiţat făcea loc îngrijorării.

— Kovacs?

Am clipit din nou şi am încercat să rulez sutele de metri de imagini pe care le declanşase tricoul. Adevărul ameninţător numit Cu capul în nori.

— Ţi-e rău?

— Nu.

— Vrei să mănânci ceva?

— Ortega, dacă…

A trebuit să-mi dreg glasul, să înghit în sec şi să o iau de la capăt. Nu voiam s-o spun, corpul meu nu voia s-o spună.

— Dacă l-aş scoate pe Ryker din închisoare? Definitiv. Dacă l-aş absolvi de toate acuzaţiile, dacă aş dovedi că treaba din Seattle a fost aranjată de alţii… Ce importanţă ar avea toate astea pentru tine?

Mă privi câteva clipe de parcă vorbeam o limbă pe care n-o înţelegea. Apoi se apropie de pervazul ferestrei şi se aşeză încet pe el, cu faţa spre mine. Rămase tăcută o vreme, dar deja îi văzusem răspunsul în ochi.

— Te simţi vinovat? întrebă ea în cele din urmă.

— În ce privinţă?

— În privinţa noastră.

Cât pe-aci să izbucnesc în râs dacă durerea, câtă era, nu mi-ar fi pus un nod în gât. Dorinţa de a o atinge nu încetase. În ultimele ore fusese ca o maree, cu flux şi reflux, fără să dispară cu totul. Când m-am uitat cum i se arcuiau şoldurile şi coapsele pe pervazul ferestrei mi-am amintit cum se zvârcolea sub mine, cu atâta claritate de parcă se petrecea din nou. Palma mea încă mai păstra forma şi greutatea sânului ei, ca şi cum singurul ţel al

corpului în care mă aflam era să-l mângâie. Privind-o, degetele mele tânjeau să-i refacă geometria feţei. În mine nu era loc pentru vină, nu era loc decât pentru această senzaţie.

— Agenţii speciali nu se simt vinovaţi, am spus eu scurt. Vorbesc serios. E foarte probabil, ba nu, e aproape sigur că Ryker e victima lui Kawahara, fiindcă a răscolit prea mult cazul lui Mary Lou Hinchley. Îţi mai aduci aminte pe unde a lucrat fata asta?

Ortega se gândi câteva secunde, apoi ridică din umeri.

— A fugit de acasă ca să stea cu prietenul ei. A lucrat pe ici, pe colo, mai ales la negru, ca să-şi achite chiria. Iubitul ei era un nemernic, cu un cazier care începea la vârsta de cincisprezece ani. A făcut trafic de stiff, a jefuit câteva bănci de date, dar în cea mai mare parte a timpului a trăit pe spinarea femeilor.

— Ar fi lăsat-o să lucreze în stabilimentul ăla numit La prospături? Sau în cabine?

— Ba bine că nu, zise Ortega şi aprobă din cap, cu o expresie dură pe faţă. Fără nicio remuşcare.

— Dacă cineva ar recruta fete pentru bordelurile în care se practică sexul violent, catolicele ar fi candidatele ideale, nu? Fiindcă n-ar povesti nimănui despre ce se întâmplă acolo, din motive de conştiinţă.

— Sex violent, spuse Ortega.

Dacă expresia ei fusese dură mai înainte, acum era ca de granit mâncat de vreme.

— Majoritatea victimelor sexului violent se aleg cu memoria distrusă. N-au cum să povestească ce li s-a-ntâmplat.

— Mda. Dar dacă ceva n-a mers cum trebuie? De exemplu, dacă Mary Lou Hinchley urma să fie folosită pentru aşa ceva şi a încercat să scape, dar a căzut dintr-un bordel aerian numit Cu capul în nori? Faptul că era catolică le-ar fi convenit de minune celor de acolo, nu crezi?

— Cu capul în nori? Glumeşti?

— Şi i-ar fi făcut pe patronii bordelului să-şi dorească

mai mult ca orice să împiedice adoptarea Rezoluţiei 653, nu crezi?

— Kovacs, zise Ortega dându-mi de înţeles cu ambele mâini să nu mă ambalez. Cu capul în nori e doar unul dintre Stabilimente. Prostituţie de înaltă clasă. Nu-mi plac locurile astea, îmi întorc stomacul pe dos la fel ca şi cabinele, dar sunt curate. Sunt pe gustul înaltei societăţi, şi nu recurg la tot felul de chestii scabroase, cum ar fi sexul violent…

— Adică eşaloanele superioare nu agreează sadismul sau necrofilia, care sunt doar pentru clasele inferioare, nu?

— Nu, răspunse Ortega pe un ton egal. Dar dacă cineva cu bani vrea s-o facă pe călăul, preferă realitatea virtuală. Unele Stabilimente au aşa ceva şi o practică fiindcă este legal, iar noi suntem cu mâinile legate. Şi lor le convine asta.

Am tras adânc aer în piept.

— Kristin, cineva m-a dus la Kawahara, la Cu capul în nori. Cineva de la Clinica Wei. Dacă o femeie precum Kawahara este implicată în afacerile Stabilimentelor de pe Coasta de Vest, acestea sigur recurg la orice aduce profit, fiindcă aşa e Kawahara, nu se dă în lături de la nimic. Tu crezi că ai avut de-a face cu cei mai răi matusi? Prin comparaţie, Bancroft e un preot preacuvios. Kawahara a crescut în Fission City, unde făcea rost de medicamente antiradiaţii pentru familiile celor care lucrau cu combustibil nuclear. Ştii ce e un purtător de apă?

Ortega clătină din cap.

— În Fission City, aşa le spuneau bătăuşilor dintr-o bandă sau alta. Dacă cineva refuza să plătească taxa de protecţie sau ciripea la poliţie, sau nu sărea îndeajuns de repede când şeful yakuza spunea „broască”, pedeapsa obişnuită era să bea apă contaminată. Bătăuşii o cărau după ei în butelii armate, pline cu lichid scos din sistemele de răcire ale reactoarelor de mici dimensiuni. În toiul nopţii, apăreau acasă la ăla care refuza să plătească taxa şi îi spuneau cât trebuie să bea. Familia lui era obligată să privească. Dacă nu bea, îi ciopârţeau pe membrii familiei,

unul câte unul, până îl înduplecau. Vrei să ştii cum am aflat aceste detalii încântătoare din istoria Pământului?

Ortega rămase tăcută, strâmbându-se a dezgust.

— De la Kawahara. Asta făcea când era mică. Era purtătoare de apă. Şi foarte mândră de rolul ei.

Sună telefonul.

I-am făcut semn lui Ortega să iasă din raza vizuală şi am răspuns.

— Kovacs?

Era Rodrigo Bautista.

— Ortega e cu tine?

— Nu, am minţit eu automat. N-am mai văzut-o de câteva zile. S-a întâmplat ceva?

— Sper că nu. Iar a dispărut de pe faţa planetei. Mda, dac-o vezi, spune-i că în după-amiaza asta a ratat o şedinţă a Brigăzii, spre neplăcerea căpitanului Murawa.

— Crezi că va trece pe aici?

— Cu Ortega nu se ştie niciodată, răspunse Bautista ridicând din mâini. Îmi pare rău, mă grăbesc. Mai vorbim.

— Mai vorbim, am spus şi eu.

În timp ce mă uitam cum ecranul se înnegreşte, femeia îşi părăsi locul de lângă perete şi se apropie.

— Ai auzit?

— Mda. Azi-dimineaţă ar fi trebuit să predau discurile cu memoria hotelului. Murawa probabil că vrea să ştie de ce le-am scos din secţie.

— Doar e cazul tău, nu?

— Da, dar mai există şi reguli, replică Ortega arătând brusc obosită. Nu-i pot duce cu vorba prea mult, Kovacs. Deja mulţi se uită cruciş că lucrez cu tine. Foarte curând cineva va intra la bănuieli. Ai la dispoziţie doar câteva zile ca să-ţi pui planul cu Bancroft în aplicare, după aia însă…

Îşi ridică mâinile într-un gest mai mult decât elocvent.

— N-ai putea să le spui că a intervenit ceva? Kadmin ţi-a luat discurile, ceva în genul ăsta.

— Mă vor supune detectorului de minciuni…

— Dar nu imediat.

— Kovacs, e cariera mea în joc, nu a ta. Eu nu fac treaba

asta, fiindcă aşa am chef, mi-au trebuit ani de zile…

— Kristin, ascultă-mă, am zis eu, m-am apropiat de ea şi i-am luat mâinile într-ale mele. Îl vrei înapoi pe Ryker sau nu?

Încercă să se desprindă de mine, dar n-am lăsat-o.

— Kristin, eşti convinsă că a fost victima unei înscenări?

— Da, răspunse ea înghiţind în sec.

— Atunci de ce nu crezi că cea care i-a înscenat totul a fost Kawahara? Maşina pe care a încercat s-o doboare Ryker în Seattle zbura spre ocean. Extrapolează direcţia de zbor şi vezi unde duce. Ţine cont că garda de coastă a pescuit-o pe Mary Lou Hinchley din ocean. Pe urmă caută pe hartă unde e bordelul Cu capul în nori şi vezi ce obţii.

Ortega se îndepărtă de mine cu o privire ciudată.

— Vrei cu tot dinadinsul ca ăsta să fie adevărul, da? Vrei un motiv ca să-i iei capul lui Kawahara, indiferent dacă e întemeiat sau nu. Doar ura te mână din urmă, corect? Ca să-ţi închei socotelile cu ea. Nu-ţi pasă de Ryker. Nu-ţi pasă nici chiar de prietena ta, Sarah…

— Mai spune o dată şi te pocnesc de nu te vezi, i-am spus eu mai mult decât ameninţător. Dacă vrei să ştii, tot ce-am vorbit aici nu contează mai mult decât viaţa lui Sarah. Şi nimic din ce-am spus eu nu înseamnă că am altă opţiune decât cea pe care mi-a dat-o Kawahara.

— Atunci ce dracu’ vrei?

Simţeam nevoia s-o ating. Dar mi-am transformat dorinţa într-un gest de lehamite, tăind aerul uşor cu ambele mâini.

— Nu ştiu. Încă nu ştiu. Dar, dacă reuşesc s-o salvez pe Sarah, s-ar putea să găsesc un mijloc de a o doborî pe Kawahara. Şi un mijloc de a-l salva pe Ryker. Asta e tot ce am de spus.

Rămase cu privirea aţintită asupra mea, apoi se întoarse şi îşi luă haina de pe braţul fotoliului unde o lăsase la sosire.

— Ies puţin, mă anunţă ea aproape în şoaptă.

— Cum vrei, i-am răspuns pe acelaşi ton, într-un moment nepotrivit pentru a pune presiune pe ea. Mă găseşti aici

sau, dacă va trebui să ies şi eu, îţi las un mesaj.

— Te rog.

Nimic din vocea ei nu-mi spunea dacă va reveni sau nu.

După ce plecă, am rămas pe gânduri, încercând să dezvolt ideea pe care mi-o dăduse intuiţia de agent special. Când sună telefonul, mă gândeam deja la altceva, fiindcă tocmai mă uitam lung pe geam, întrebându-mă unde se dusese Ortega.

De data asta era Kawahara.

— Am găsit ce mi-ai cerut, zise ea aproape cu nepăsare. O versiune inactivă a virusului Rawling va fi livrată companiei SilSet Holdings mâine dimineaţă după ora opt. Pe strada Sacramento, numărul 1187. Cei de acolo vor fi anunţaţi de venirea ta.

— Şi codurile de activare?

— Vor fi livrate separat. Trepp va lua legătura cu tine.

Am aprobat din cap. Legea NU privind transferul şi deţinerea de viruşi de război era cât se poate de clară. Formele virale inerte puteau fi deţinute în scopuri ştiinţifice sau, cum se dovedise într-un caz bizar, ca trofee. Deţinerea sau vânzarea unui virus militar activ sau a codurilor prin care un virus inactiv putea fi activat, constituia o infracţiune penală, care se pedepsea cu închisoare de la o sută la două sute de ani. Dacă virusul era folosit în scopuri distructive, sentinţa era des-fiinţarea inculpatului. Fireşte, aceste pedepse erau aplicabile numai cetăţenilor obişnuiţi, nu şi comandanţilor militari sau înalţilor oficiali. Cei puternici ştiu să-şi apere jucăriile.

— Vezi să ia legătura cu mine cât mai curând, i-am spus eu tăios. Nu vreau să depăşesc cele zece zile.

— Înţeleg, zise Kawahara privindu-mă compătimitor, de parcă ameninţările la adresa lui Sarah veneau din partea unei forţe malefice pe care niciunul dintre noi nu o putea controla. Până mâine seară, Irene Elliott va fi reîntrupată. Oficial, este achiziţionată de JacSol SA, una dintre companiile mele de interfaţă a comunicaţiilor. O vei putea lua de la închisoarea Centrală din Bay City în jurul orei zece. Te vei prezenta acolo în calitate de consultant pe

probleme de securitate din partea diviziei de vest a JacSol. Sub numele de Martin Anderson.

— Am înţeles.

Era un alt fel de a-mi spune că, dacă ceva nu mergea conform planului stabilit, eram legat de ea şi primul care o încurca.

— Dar asta va contraveni semnăturii genetice a lui Ryker. Dosarul lui rămâne la închisoare cât timp corpul e decantat.

Kawahara aprobă din cap.

— Am rezolvat şi problema asta. Acreditarea ta va fi transmisă prin canalele specifice companiei JacSol înainte de verificarea semnăturii genetice. Un simplu cod. În cadrul JacSol, amprenta ta genetică va fi înregistrată pe numele de Martin Anderson. Alte probleme?

— Dacă dau nas în nas cu Sullivan?

— Sullivan e plecat într-un concediu prelungit. Probleme de ordin psihologic. O vreme va rămâne în realitatea virtuală. Sigur n-ai cum să-l întâlneşti.

Fără să vreau, văzând figura impasibilă a lui Kawahara, am simţit cum mă trece un fior pe şira spinării. Mi-am dres glasul.

— Şi reachiziţionarea corpului?

— Nu, răspunse ea cu un zâmbet în colţul gurii. Am verificat specificaţiile tehnice. Corpul Irenei Elliott nu are augmentarea biotehnică ce ar justifica cheltuielile prevăzute de recuperarea lui.

— Dar nici n-am spus că are. Aici nu e vorba de capacitate tehnică, ci de motivaţie. Irene Elliott va fi mai loială dacă…

Kawahara se apleacă spre mine.

— Cu mine toate au o limită, Kovacs. Nimic mai departe. Elliott va primi un corp compatibil pentru care ar trebui să ne fie recunoscătoare. Tu ai vrut-o, problemele de loialitate vor fi doar ale tale. Eu nu vreau să aud de aşa ceva.

— Îi va trebui mai mult timp ca să se adapteze. Într-un corp nou va fi mai lentă, mai puţin resp…

— Şi asta e problema ta. Ţi-am oferit cei mai buni

hackeri şi tu i-ai refuzat. Trebuie să înveţi să accepţi consecinţele acţiunilor tale.

Făcu o pauză şi se lăsă pe spătarul scaunului, cu un alt zâmbet abia schiţat.

— Am dispus verificarea lui Elliott. Cine e, cine sunt părinţii ei, care e legătura. De ce vrei să fie scoasă de acolo. O intenţie lăudabilă, Kovacs, dar mă tem că va trebui să-ţi continui gesturile de bun samaritean fără ajutorul meu. Eu nu conduc o instituţie filantropică.

— Nici nu-mi imaginam, am răspuns scurt.

— Nu. Şi cred că ăsta va fi ultimul nostru contact direct înainte de rezolvarea problemei.

— Da.

— Ei, oricât de nelalocul ei ar fi urarea, îţi doresc noroc, Kovacs.

Ecranul se goli. Cuvintele rămaseră suspendate în aer. Am rămas nemişcat mult timp, auzindu-le, fixând o imagine de mult dispărută de pe ecran, dar pe care ura mea o făcea aproape reală. Când am vorbit, vocea lui Ryker nu-mi mai era familiară, ca şi cum altcineva vorbea prin mine.

— Nelalocul ei, am auzit în liniştea încăperii. Muierea dracului!

Ortega nu se întoarse, dar aroma bucatelor gătite de ea umplea apartamentul, iar stomacul meu îşi cerea sonor drepturile. Am mai aşteptat puţin, încercând să aranjez piesele jocului de puzzle din mintea mea, dar fie nu mă mai trăgea inima, fie lipsea ceva foarte important. În cele din urmă, mi-am înfrânt gustul coclit de ură şi frustrare şi am intrat în bucătărie ca să mănânc.

Capitolul 30

Kawahara organizase impecabil totul.

O limuzină automată cu logoul JacSol care clipea pe ambele portiere opri în faţa Hotelului Hendrix a doua zi dimineaţă, la ora opt. Am coborât din cameră şi, în cabina din spate, am găsit o grămadă de cutii cu inscripţii în limba chineză.

Am urcat cutiile în cameră, le-am deschis şi am dat de o garderobă întreagă, la vederea căreia Serenity Carlyle ar fi sărit în sus de bucurie: două costume croite generos, de culoarea nisipului, pe măsura lui Ryker, o jumătate de duzină de cămăşi făcute manual, cu însemnele JacSol brodate pe guler, pantofi eleganţi, din piele naturală, un trenci bleumarin, un telefon mobil JacSol şi un disc negru, mic, cu un spaţiu pentru amprenta ADN.

Am făcut duş şi m-am bărbierit, m-am îmbrăcat şi am pus discul. Imediat, pe ecran a apărut Kawahara, o reproducere perfectă.

— Bună dimineaţa, Takeshi-san, şi bun venit la compania de comunicaţii JacSol. Codul ADN de pe acest disc este conectat acum la o linie de credit pe numele lui Martin James Anderson. Aşa cum am menţionat mai devreme, prefixul specific companiei va preîntâmpina orice inadecvare cu caracteristicile genetice ale lui Ryker sau cu contul pe care ţi l-a deschis Bancroft. Te rog să-ţi notezi codul de mai jos.

Am citit şirul de cifre dintr-o singură privire şi m-am întors la faţa lui Kawahara.

— Contul JacSol va suporta toate cheltuielile rezonabile şi este programat să înceteze la sfârşitul acordului nostru de zece zile. În caz că doreşti să închizi acest cont mai devreme, formează codul de două ori, pune-ţi amprenta şi mai formează codul de două ori. Trepp te va contacta pe telefonul mobil în decursul zilei de azi, aşa că păstrează telefonul asupra ta tot timpul. Irene Elliott va fi descărcată la ora 21.45, după fusul orar de pe Coasta de Vest.

Procesarea va dura în jur de patruzeci şi cinci de minute. Între timp, SilSet Holdings a pregătit pachetul pe care l-ai solicitat. După ce m-am consultat cu experţii mei, am întocmit o listă cu obiectele de care va avea nevoie Elliott şi cu mai mulţi furnizori de încredere. Treci totul în contul JacSol. Lista se va printa imediat. Dacă vrei să asculţi din nou toate aceste detalii, discul poate fi folosit doar în următoarele optsprezece minute, după care se va şterge. De-acum încolo acţionezi pe cont propriu.

Trăsăturile lui Kawahara se aranjară într-un zâmbet tipic unui specialist în relaţiile cu publicul şi imaginea se estompă în timp ce imprimanta printa lista, sacadat. Mi-am trecut ochii peste ea până să cobor la maşină.

Ortega tot nu se întorsese.

La SilSet Holdings am fost tratat ca un moştenitor al Familiei Harlan. Secretare manierate, umane, se îngrijiră să mă simt cât mai bine, iar un tehnician aduse un cilindru din metal cam de mărimea unei grenade halucinogene.

Trepp se dovedi mai puţin impresionată. În aceeaşi seară, după ce-mi telefonase, ne-am întâlnit într-un bar din Oakland. Râse răutăcios la vederea vestimentaţiei mele JacSol.

— Arăţi ca un adevărat programator, Kovacs. De unde ai costumul ăsta?

— Mă cheamă Anderson, i-am reamintit eu. Iar costumul se asortează cu numele.

Făcu o grimasă.

— Mda. Data viitoare când ieşi la cumpărături, *Anderson,* ia-mă şi pe mine. O să economiseşti o grămadă de bani şi n-o să mai arăţi ca un tip care-şi duce copiii la Honolulu în weekend.

M-am aplecat peste măsuţa dintre noi.

— Ştii ceva, Trepp? Ultima oară când mi-ai făcut observaţii despre cum mă îmbrac, ţi-am dat lovitura de graţie.

Ridică din umeri.

— Exact ce-ţi spuneam. Aşa sunt unii, nu suportă adevărul.

— Ai adus materialul?

Trepp îşi lipi mâna de masă şi, când o ridică, între noi rămase un disc cenuşiu, obişnuit, într-o mapă din plastic.

— Poftim. Aşa cum ai cerut. Acum sunt sigură că eşti nebun, spuse ea cu o voce care părea admirativă. Ştii ce li se întâmplă pe Pământ celor care se încumetă să se joace cu chestia asta?

Am acoperit discul cu mâna şi l-am băgat în buzunar.

— Cred că la fel ca prin alte părţi. Infracţiune federală, pedeapsa maximă. Dar ai uitat că n-am de ales.

Trepp îşi scărpină o ureche.

— Pedeapsa maximă sau Marea Ştergere. Să ştii că nu m-am simţit prea bine cu discul ăsta în buzunar. Ai şi restul la tine?

— De ce? Ţi-e teamă să fii văzută alături de mine?

Zâmbi.

— Un pic. Sper că ştii ce faci.

Şi eu speram. Pachetul voluminos, de mărimea unei grenade, pe care-l luasem de la SilSet mai că nu-mi ardea buzunarul trenciului scump.

M-am întors la hotel şi am verificat dacă primisem vreun mesaj. Ortega nu mă căutase. Mi-am omorât timpul în apartament, gândindu-mă la textul pe care urma să i-l servesc lui Elliott. La ora nouă, m-am urcat din nou în limuzină şi m-am îndreptat spre închisoarea Centrală din Bay City.

Am aşteptat în hol în timp ce un medic tânăr completa documentele necesare, pe care le-am semnat şi eu, după indicaţiile lui. Procesul în sine mi se părea neobişnuit de familiar. Majoritatea clauzelor eliberării condiţionate se refereau la persoana care îl prelua pe fostul deţinut, ceea ce mă făcea direct răspunzător de conduita Irenei Elliott pe toată perioada respectivă. Elliott avea şi mai puţine drepturi faţă de cele pe care le avusesem eu când sosisem aici, cu o săptămână în urmă.

Elliott apăru într-un târziu din ZONA DE RESTRICŢIE aflată dincolo de hol, cu paşi şovăitori, de parcă tocmai se ridicase din pat după o boală istovitoare. Pe faţă i se citea

şocul confruntării cu oglinda. Când nu treci dintr-un corp într-altul doar ca să-ţi câştigi existenţa, nu e deloc uşor să dai ochii cu un străin, iar faţa pe care o avea acum Elliott era aproape la fel de diferită de cea a blondei cu oase mari pe care mi-o aminteam din fotocubul soţului ei ca şi cea a lui Ryker în comparaţie cu fostul meu corp. Kawahara îmi spusese că noul corp era compatibil şi recunosc că, în ciuda apariţiei ei sumbre, avea dreptate. Era un corp de femeie, cam de aceeaşi vârstă ca şi corpul lui Elliott, dar cam atât. Asemănările se opreau aici. Irene Elliott fusese solidă, cu pielea albă; corpul acesta lucea ca un filon îngust de cupru văzut printr-o cascadă. Părul negru, des, încadra o faţă cu ochii ca nişte tăciuni aprinşi şi cu buzele vineţii, iar corpul era zvelt şi delicat.

— Irene Elliott?

Se sprijini, nesigură, de biroul de recepţie, şi se întoarse spre mine.

— Da. Tu cine eşti?

— Martin Anderson. Reprezint divizia de vest a companiei JacSol. Noi am aranjat să fii eliberată condiţionat.

Miji ochii puţin, scrutându-mă din cap până-n picioare şi înapoi.

— Nu arăţi deloc a programator. În afară de costum, desigur.

— Sunt consultant pe probleme de securitate, colaborez cu JacSol pe anumite proiecte. Am dori să ne ajuţi într-o problemă.

— Zău? Nu puteaţi găsi pe altcineva, care să vă coste mai ieftin? întrebă ea arătând în jur. Ce s-a-ntâmplat, am devenit celebră cât am stat la închisoare?

— Într-un fel, da, am răspuns eu precaut. Poate ar fi mai bine să îndeplinim formalităţile şi apoi să mergem în altă parte. Ne aşteaptă o limuzină.

— O *limuzină*?

Neîncrederea din vocea ei mă făcu să zâmbesc pentru prima oară în ziua aceea. Elliott semnă documentele de parcă totul se petrecea în vis.

— Cine eşti tu de fapt? întrebă ea după ce limuzina se înălţă în aer.

O întrebare pe care mi-o puseseră o mulţime de oameni în ultimele zile. Pe care aproape că mi-o puneam şi eu.

Am privit înainte, peste instrumentele de bord ale limuzinei.

— Un prieten, am răspuns calm. Pe moment doar atât trebuie să ştii.

— Înainte de a trece la fapte, vreau să...

— Ştiu, am spus eu în timp ce limuzina făcea un viraj. În aproximativ o jumătate de oră vom ajunge în Ember.

Nu mă întorsesem, dar simţeam cum mă arde privirea ei.

— Nu eşti corporatist, zise ea foarte convinsă. Corporatiştii nu fac ce faci tu. Şi nu aşa.

— Corporatiştii fac orice le aduce profit. Nu te lăsa orbită de prejudecăţi. Sigur, sunt în stare să ardă din temelii sate întregi, dacă asta-i ajută să-şi umple buzunarele. Dar dacă ştiu că numai cu o faţă nouă pot rezolva o problemă, fac imediat rost de una.

— Tu eşti faţa nouă?

— Nu chiar.

— Ce anume vrei să fac? Ceva ilegal?

Am scos din buzunar cilindrul în care se afla virusul şi i l-am întins. L-a luat cu ambele mâini şi l-a examinat cu interes profesional. Din punctul meu de vedere, acesta era primul test. O scosesem pe Elliot din închisoare, fiindcă numai aşa îmi putea fi loială cum niciun individ pus la dispoziţie de Kawahara sau cules de pe stradă nu ar fi putut fi. În plus, mă bazam doar pe instinct şi pe cuvintele lui Victor Elliott cum că soţia lui era de încredere; pe de altă parte, mă îngrijora oarecum direcţia în care lăsasem lucrurile să meargă. Kawahara avea dreptate. Gesturile de bun samaritean pot fi costisitoare.

— Mda. Să vedem ce avem aici. Un virus Simultec din prima generaţie, spuse ea, dispreţul făcând-o să pronunţe rar fiecare silabă. Piesă de colecţie, practic o relicvă. Într-o

carcasă ultramodernă, antilocalizare şi pentru utilizare ultrarapidă. Ce-ar fi să laşi vrăjeala şi să-mi spui ce vrei să faci? Pui la cale o lovitură, recunoşti?

Am aprobat din cap.

— Care-i ţinta?

— Un bordel virtual. Administrat de o inteligenţă artificială.

Buzele noi ale lui Elliott se despărţiră într-un fluierat uşor.

— Vrei să-l distrugi?

— Nu. Doar să instalăm ăsta.

— Să instalăm ăsta? întrebă ea ridicând cilindrul. Ce variantă e?

— Rawling 4851.

Elliott rămase cu cilindrul în aer.

— Nu eşti amuzant.

— Nici nu intenţionam. E vorba de o variantă inactivă a virusului Rawling. Programat pentru utilizare ultrarapidă, după cum ai observat. Codurile de activare sunt în buzunarul meu. Trebuie să plasăm virusul în data de baze a unui bordel, să injectăm codurile şi să-l etanşeizăm. Mai trebuie să ne ocupăm de sistemele de monitorizare şi să ştergem urmele, dar, în esenţă, ăsta e planul.

Elliott îmi aruncă o privire curioasă.

— Eşti cumva vreun dement habotnic?

— Nu, am răspuns eu schiţând un zâmbet. Nici pe departe. Ce zici, te încumeţi?

— Depinde de inteligenţa artificială. Ai specificaţiile tehnice?

— Nu aici.

Elliott îmi înapoie cilindrul.

— Atunci nu-ţi pot spune.

— Asta e reacţia pe care o aşteptam de la tine.

Am vârât cilindrul în buzunar, mulţumit, şi am întrebat-o:

— Cum e noul corp?

— Merge. De ce nu mi l-au dat pe-al meu? Aş acţiona mult mai rapid în propriul…

— Ştiu. Din păcate n-am hotărât noi. Ţi-au spus cât ai stat în stocare?

— Da, patru ani.

— Patru ani şi jumătate, am zis eu aruncându-mi ochii peste formularele de eliberare pe care le semnasem. Îmi pare rău, dar, între timp, corpul tău i-a căzut cu tronc cuiva şi ţi l-a cumpărat.

— Ah!

Rămase tăcută. Şocul pe care-l simţi atunci când te trezeşti în corpul altcuiva nici nu se compară cu furia şi convingerea că ai fost trădat, ştiind că cineva, undeva, se plimbă în corpul tău. E ca şi cum afli că iubita îţi este necredincioasă, dar cu intensitatea unui viol. Şi, aşa cum se întâmplă în ambele cazuri, nu poţi face absolut nimic. Trebuie doar să rabzi.

Văzând că tăcerea se prelungeşte, i-am privit profilul nemişcat şi mi-am dres glasul.

— Eşti sigură că vrei să faci asta imediat? Adică să mergi acasă…

Abia dacă întoarse capul spre mine.

— Da, sunt sigură. Fiica şi soţul meu nu m-au văzut de aproape cinci ani. Crezi că ăsta… mă poate opri? întrebă ea şi arătă spre noul ei corp.

— Ai dreptate.

Am văzut luminile din Ember licărind în întunericul care învăluia coasta şi am simţit cum limuzina începe să coboare. Am urmărit-o pe Elliott cu coada ochiului – era din ce în ce mai agitată. Îşi freca palmele în poală, îşi muşca buza de jos. La un moment dat, scoase un oftat.

— Nu ştiu că vin?

— Nu, am răspuns eu scurt, nevrând ca discuţia noastră să devină prea personală. Contractul este între tine şi JacSol, fără implicarea familiei.

— Dar ai aranjat ca să-i întâlnesc. De ce?

— Sunt sensibil la reuniunile de familie.

Mi-am fixat privirea asupra siluetei masive, întunecate, a portavionului dezafectat de dedesubt şi, câteva clipe mai târziu, am aterizat în tăcere. Limuzina făcu un viraj ca să

se încadreze în sistemele de trafic locale şi atinse solul la vreo două sute de metri nord de firma lui Elliott. Am accelerat uşor pe şoseaua paralelă cu ţărmul, pe sub hologramele succesive ale Anchanei Salomao, şi am parcat perfect, vizavi de clădirea îngustă. Monitorul defect de la intrare dispăruse, uşa era închisă, dar luminile ardeau în biroul din spate, cu pereţii din sticlă.

Am coborât şi am traversat strada. Uşa era încuiată. Irene Elliott bătu nerăbdătoare în ea cu palma ei arămie şi cineva se îndreptă greoi de spate în biroul luminat. După câteva momente, o siluetă ce părea a fi a lui Victor Elliott coborî la parter, trecu de masa de lucru şi se apropie de uşă. Avea părul vâlvoi şi faţa umflată de somn. Miji ochii spre noi cu dezorientarea pe care o remarcasem la cobaii folosiţi de prea multe ori în experimente. Neştiind de unde să ne ia.

— Cine dracu'…? se opri când mă recunoscu. Ce dracu' mai vrei, lăcustă? Şi asta cine mai e?

— Vic? îngăimă Irene Elliott. Vic, eu sunt.

Preţ de o clipă ochii lui Elliott se plimbară de la faţa mea la femeia delicată, asiatică, de lângă mine, apoi vorbele ei îl izbiră în plin, ca un camion. Se cutremură.

— Irene? şopti el.

— Da, eu sunt, răspunse ea răguşit.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Se priviră lung, prin geam, apoi Victor Elliott se chinui să deschidă uşa, împingându-se în ea, şi, într-un târziu, femeia cu pielea arămie se lăsă să cadă, peste prag, în braţele lui. Rămase aşa, îmbrăţişarea lor părând că stă să frângă oasele delicate ale noului corp. Eu m-am prefăcut că mă uit la felinarele aliniate de-a lungul străzii.

Când îşi aminti de mine, Irene Elliott se desprinse de soţul ei şi se întoarse, ştergându-şi lacrimile cu palma şi clipind de mai multe ori ca să-şi limpezească ochii.

— Eşti bun să…

— Sigur, am răspuns eu pe un ton neutru. Aştept în maşină. Ne vedem mâine dimineaţă.

Am surprins privirea derutată a lui Victor Elliott, în timp

ce soţia lui îl zorea să intre în casă, am înclinat din cap, vesel, spre el, şi am luat-o spre limuzină şi spre plaja de dincolo de ea. În spatele meu, uşa se închise cu zgomot. M-am căutat prin buzunare şi am găsit pachetul de ţigări mototolit de la Ortega. Trecând agale pe lângă maşină spre balustrada din fier, am aprins o ţigară turtită şi îndoită şi, pentru prima oară, am simţit că nu trădez nimic în timp ce fumul mi se strecura în plămâni. Plaja era în plin flux, un şir lung de năluci care se îngrămădeau pe nisip. M-am sprijinit de balustradă şi am ascultat zgomotul alb al valurilor care se spărgeau, întrebându-mă de ce oare mă simţeam atât de liniştit, când atât de multe lucruri rămâneau nerezolvate. Ortega nu se întorsese. Kadmin stătea la pândă pe undeva. Sarah trebuia răscumpărată, Kawahara mă ţinea strâns de boaşe, iar eu tot nu ştiam de ce fusese ucis Bancroft.

Şi totuşi, aveam parte de aceste momente de linişte.

„Trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi se oferă şi asta, uneori, trebuie să fie îndeajuns.”

Privirea îmi alunecă dincolo de talazuri. Oceanul era negru şi misterios, contopindu-se cu noaptea la mică distanţă de ţărm. Până şi silueta masivă, răsturnată, a navei *Free Trade Enforcer* era greu de desluşit. Mi-am imaginat-o pe Mary Lou Hinchley aruncată în apa neprimitoare, cum se afundă, cu oasele frânte, sub valuri, în aşteptarea peştilor răpitori. Oare cât timp stătuse acolo până când ceea ce mai rămăsese din ea să fie purtat de curenţi înapoi, spre semenii ei? Oare cât timp fusese prizoniera întunericului?

Gândurile îmi treceau de la una la alta, molcom, influenţate de starea mea de bine şi de vagul sentiment al acceptării situaţiei ca atare. Am văzut telescopul antic al lui Bancroft, îndreptat spre cer, şi licărele de lumină – primii paşi şovăitori ai Pământului dincolo de graniţele sistemului solar. Arce fragile care purtau memoriile corticale ale unui milion de colonişti şi băncile de embrioane criogenizate, menite să le reîntrupeze cândva pe alte planete, îndepărtate, dacă promisiunea hărţilor

marţiene de astronavigaţie, de-abia înţelese, se adeverea. Dacă nu, aveau să rătăcească la infinit, fiindcă universul e, în mare măsură, noapte şi ocean întunecat.

Puţin sceptic în privinţa încercărilor mele de introspecţie, m-am îndreptat de spate şi am ridicat ochii spre faţa holografică de deasupra mea. Anchana Salomao era stăpâna nopţii. Figura ei fantomatică privea, la intervale regulate, de-a lungul ţărmului, plină de compasiune, dar detaşată. Privindu-i trăsăturile calme, îmi venea uşor să înţeleg de ce Elizabeth Elliott îşi dorise atât de mult să ajungă la fel. La rândul meu, aş fi dat orice să am aceeaşi detaşare. Mi-am îndreptat atenţia asupra ferestrelor de deasupra biroului lui Elliott. Luminile erau aprinse şi acolo. Silueta unei femei goale trecu dintr-o parte într-alta. Am oftat, am dat un bobârnac mucului de ţigară direct în rigolă şi m-am refugiat în limuzină, lăsând-o pe Anchana să vegheze în continuare. Am butonat canalele TV la întâmplare şi am aţipit în avalanşa de imagini şi sunete fără noimă. Noaptea învăluia vehiculul ca o pâclă rece, iar eu aveam vaga senzaţie că mă îndepărtez, încet-încet, de luminile casei lui Elliott, în largul oceanului, desprins de chei, fără niciun obstacol între mine şi linia orizontului, unde se afla un adăpost împotriva furtunii…

Un ciocănit puternic în geamul de care-mi sprijineam capul mă trezi de-a binelea. M-am întors brusc şi am văzut-o pe Trepp. Aştepta răbdătoare, lângă maşină. Îmi făcu semn să las geamul jos, apoi se aplecă spre mine cu un zâmbet larg.

— Kawahara a avut dreptate în privinţa ta. Să dormi în maşină doar ca s-o laşi pe tipă să se culce cu bărbatu-său! Ai apucături de preot, Kovacs.

— Gura, Trepp, am zis eu iritat. Cât e ceasul?

— Cinci şi ceva, răspunse ea privind în stânga, sus, ca să-şi consulte cipul. Cinci şi şaisprezece minute. Mai e puţin şi se luminează.

M-am forţat să stau mai drept, simţind cocleala singurei ţigări fumate.

— Ce cauţi aici?

— Îţi păzesc spatele. Doar nu vrem ca Dimitri Kadmin să te elimine înainte să-i serveşti gogoşile lui Bancroft, nu? Hei, ăia nu sunt băieţii de la Wreckers?

I-am urmărit privirea. La televizor se transmitea un meci în direct. Figuri minuscule se agitau înainte şi înapoi pe un teren haşurat, pe fondul unui comentariu de-abia auzit. Câte o ciocnire dură între doi jucători provoca un val de aclamaţii care semănau cu zumzetul unor insecte furioase. Probabil că redusesem volumul la minimum înainte să adorm. Închizând televizorul, mi-am dat seama că Trepp avea dreptate. Noaptea făcuse loc unei nuanţe de albastru-moale ce se insinua peste clădirile de lângă noi ca o pată de clor în mijlocul întunericului.

— Aha, nu-ţi place, remarcă Trepp arătând cu capul spre ecran. Nici mie nu-mi plăcea în mod deosebit, dar, după ce stai în New York o vreme, iei microbul.

— Trepp, cum dracu' îmi păzeşti tu spatele dacă nu poţi să-ţi dezlipeşti ochii de pe ecran?

Ea îmi aruncă o privire ofensată şi se retrase de la geam. Am coborât din limuzină şi m-am întins în aerul rece. Deasupra, Anchana Salomao arăta la fel de impozantă, dar luminile din casa lui Elliott erau stinse.

— Au rămas treji până acum câteva ore, spuse Trepp îndatoritoare. Am crezut că vor s-o şteargă, aşa că am verificat ieşirea din spate.

Am privit ferestrele întunecate.

— De ce s-o şteargă? Femeia nici n-a aflat care sunt termenii contractului.

— Păi, implicarea în ştergerea memoriei cuiva cam pune oamenii pe jar.

— Nu şi pe femeia asta, am zis eu, întrebându-mă cât cred în cuvintele mele.

Trepp ridică din umeri.

— Treaba ta, dar eu tot cred că eşti nebun de legat. Kawahara are hackeri care pot face treaba asta în doi timpi şi trei mişcări.

Dat fiind că motivele pentru care nu acceptasem asistenţa tehnică oferită de Kawahara se bazau aproape în

totalitate pe instinct, n-am spus nimic. Convingerile mele legate de Bancroft, Kawahara şi Rezoluţia 653 nu mai erau la fel de ferme după ziua precedentă, când stabilisem în mare grabă ce vreau să fac, iar speranţa că totul se va termina cu bine dispăruse odată cu plecarea lui Ortega. Acum nu-mi rămăseseră decât lupta cu timpul, zorile reci şi zgomotul valurilor pe ţărm. Gustul lui Ortega şi căldura trupului ei longilin, culcuşit în braţele mele, erau ca o insulă tropicală în frigul de afară, pe care am pierdut-o odată ce ne-am trezit din somn.

— Ce zici, e deschis undeva atât de devreme? Aş bea o cafea.

— Într-un orăşel ca ăsta? zise Trepp trăgând aerul printre dinţi. Mă îndoiesc. Dar pe drum am văzut mai multe automate. Trebuie să fie şi unul cu cafea.

— Cafea făcută de maşină? am întrebat eu strâmbând din nas.

— Uite unde era marele cunoscător! Doar stai într-un hotel care e un mare automat. Ce dracu', Kovacs, trăim în plină Epocă a Maşinilor. N-ai aflat până acum?

— Ai dreptate. Cât de departe e?

— La câţiva kilometri. Mergem cu maşina mea. Aşa Miss Întoarcerea-Acasă nu va intra în panică în momentul în care se va trezi şi se va uita pe fereastră.

— De acord.

Am traversat strada în urma lui Trepp spre un vehicul negru, compact, ce părea că nu poate fi detectat de radar, şi am urcat în el. Un interior elegant, care mirosea uşor a tămâie.

— E maşina ta?

— Nu, am închiriat-o. Am luat-o când ne-am întors din Europa. De ce întrebi?

Am clătinat din cap.

— Nu contează.

Trepp porni motorul şi maşina începu să ruleze silenţios de-a lungul ţărmului. Am privit spre ocean, încercând să-mi înfrâng senzaţia vagă de frustrare. Puţinele ore de somn din limuzină îşi făceau efectul. Incertitudinea

situaţiei mă rodea din nou, de la neputinţa de a explica moartea lui Bancroft la faptul că mă apucasem iarăşi de fumat. Aveam presimţirea că voi avea o zi proastă, deşi soarele nici nu apucase să răsară.

— Te-ai gândit ce vrei să faci după ce se termină chestia asta?

— Nu, am răspuns eu morocănos.

Am găsit automatele aliniate pe faleză, la ieşirea din oraş. Era clar că fuseseră amplasate acolo pentru uzul celor care mergeau la plajă, dar starea jalnică în care se aflau acoperişurile de protecţie sugera că şi aici afacerile mergeau la fel de prost ca la firma lui Elliott. Trepp parcă maşina cu faţa spre ocean şi se duse după cafea. Pe geam am văzut cum loveşte automatul cu pumnii şi picioarele până când, în sfârşit, se alese cu două pahare din plastic. Le aduse la maşină şi-mi întinse unul.

— Vrei să bei aici?

— Da, de ce nu?

Am introdus filtrul în pahare şi am ascultat cum fierbe cafeaua. Mecanismul nu încălzea foarte bine, dar cafeaua avea un gust acceptabil şi îşi făcea efectul. Simţeam cum oboseala îmi dispare încet. Am savurat fiecare înghiţitură în timp ce priveam oceanul pe geam, cufundaţi într-o tăcere aproape prietenoasă.

— Am încercat şi eu să devin agent special, spuse Trepp pe neaşteptate.

I-am aruncat o privire curioasă.

— Chiar aşa?

— Da, cu mult timp în urmă. M-au respins la profilul psihologic. Incapabilă de loialitate.

Am scos un mormăit.

— Era de aşteptat. În armată ai fost?

— Tu ce crezi?

Se uita la mine de parcă tocmai insinuasem că-şi făcuse un obicei din a molesta copiii. Am chicotit, fără chef.

— Nu cred. Adevărul e că cei din Unitatea de Agenţi Speciali caută inşi potenţial psihopaţi. Tocmai de-aia îi recrutează mai ales dintre militari.

Trepp mă privi nedumerită.

— Dar eu sunt potenţial psihopată.

— Da, nu mă îndoiesc, dar numărul civililor cu un astfel de potenţial şi cu spirit de echipă e destul de mic. Sunt caracteristici opuse. Şansele ca ambele să coexiste în mod firesc în aceeaşi persoană sunt aproape nule. Pregătirea militară duce la extrem ordinea firească. Anihilează orice urmă de rezistenţă la comportamentul psihopat şi, în acelaşi timp, creează o loialitate fanatică faţă de grup. La pachet. Militarii reprezintă materialul perfect pentru Unitatea de Agenţi Speciali.

— Parcă ai vrea să spui că am avut noroc că nu m-au primit.

Preţ de câteva secunde am privit spre linia orizontului, aducându-mi aminte.

— Mda, am făcut eu şi am golit paharul. Hai, să ne întoarcem.

În timp ce mergeam de-a lungul ţărmului simţeam că ceva se schimbase în tăcerea dintre noi. Ceva ce, ca şi lumina tot mai gălbuie din jurul maşinii, era în acelaşi timp intangibil şi imposibil de ignorat.

Când am oprit în faţa firmei lui Elliott, soţia lui aştepta, rezemată de limuzină, privind oceanul. Soţul nu era la vedere.

— Mai bine rămâi aici, i-am spus lui Trepp coborând din maşină. Mulţumesc pentru cafea.

— Cu plăcere.

— Bănuiesc că, o vreme, am să te văd în oglinda retrovizoare.

— Mă îndoiesc că ai să mă vezi cât de cât, replică Trepp veselă. La asta mă pricep mai bine decât tine.

— Rămâne să şi dovedeşti.

— Da, da. Pe curând, zise ea ridicând vocea în timp ce mă îndepărtam. Şi ai grijă să nu dai greş. Ne-ar deranja pe toţi.

Dădu maşina înapoi vreo zece metri şi o înălţă brusc, spectaculos, tulburând liniştea cu zgomotul turbinelor, trecând razant pe deasupra noastră înainte de a-şi începe

zborul peste ocean.

— Cine era? întrebă Irene Elliott cu o voce răguşită poate de prea mult plâns.

— O asistentă, am răspuns eu absent, privind cum maşina trecea peste vasul avariat. Lucrează pentru aceiaşi patroni. Linişteşte-te, suntem prieteni.

— O fi prietena ta, dar nu e şi a mea, zise Elliott cu amărăciune. Niciunul dintre voi nu-mi este prieten.

M-am uitat la ea, apoi din nou spre ocean.

— Cum consideri.

Tăcere, în afară de valuri. Elliott se foi lângă limuzina lustruită bine.

— Ştii ce i s-a întâmplat fiicei mele, spuse ea cu o voce stinsă. Ai ştiut tot timpul.

Am încuviinţat din cap.

— Şi nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie. Lucrezi pentru cel care a folosit-o ca pe o bucată de hârtie igienică.

— Mulţi oameni s-au folosit de ea, am replicat eu, fără menajamente. S-a lăsat folosită. Sunt sigur că soţul tău ţi-a spus şi de ce.

Am auzit cum i se pune un nod în gât şi m-am concentrat asupra liniei orizontului unde maşina lui Trepp se pierdea în întunericul care se îngâna cu zorile.

— A făcut-o din acelaşi motiv pentru care a încercat să-l şantajeze pe cel pentru care lucram, din acelaşi motiv pentru care a încercat să-l manipuleze pe Jerry Sedaka, un ins antipatic, care a şi pus să fie omorâtă. Pentru tine a făcut toate astea, Irene.

— Nemernicule!

Începu să plângă, un zgomot neînsemnat, fără speranţă, în liniştea din jur.

Am rămas cu ochii ţintă la ocean.

— Nu mai lucrez pentru Bancroft, am spus eu cu precauţie. Am trecut în tabăra cealaltă. Îţi dau ocazia să-l loveşti pe Bancroft în punctul sensibil, să-l loveşti până se va simţi vinovat pentru ce i-a făcut fiicei tale. În plus, acum că ai ieşit din închisoare poate că, împreună cu soţul tău, veţi aduna banii cu care să o reîntrupaţi pe Elizabeth. Sau

cel puţin s-o scoateţi de la vânzare, să-i găsiţi un loc într-un condominiu virtual. Important e că, după ce-ai scăpat de acolo, poţi face ceva. Ai de ales. Asta îţi ofer eu. Şansa de a intra din nou în joc. Nu-i da cu piciorul.

Am auzit-o cum se căzneşte să-şi înece lacrimile. Am aşteptat.

— Văd că ai o părere foarte bună despre tine, zise ea într-un târziu. Crezi că-mi faci nu ştiu ce mare favoare, dar să ştii că nu eşti deloc bunul samaritean. Adică m-ai scos din închisoare, dar nu pe degeaba, corect?

— Bineînţeles, am răspuns eu calm.

— Trebuie să fac cum spui tu, chestia asta cu virusul. Ori încalc legea pentru tine, ori mă întorc la închisoare. Iar dacă ciripesc la poliţie sau greşesc ceva, am mai mult de pierdut decât tine. Ăsta-i târgul, corect? Nimic pe degeaba.

Am privit valurile.

— Ăsta-i târgul.

Din nou tăcere. Cu coada ochiului am văzut-o cum se uită la corpul pe care-l purta, de parcă se stropise cu ceva urât mirositor.

— Ştii cum mă simt?

— Nu.

— M-am culcat cu soţul meu şi acum am senzaţia că m-a înşelat, spuse ea şi încercă să râdă, ştergându-şi lacrimile furioasă. Am senzaţia că *eu* sunt cea care înşală. Nu ştiu exact pe cine. Când m-au închis, am lăsat în urmă un corp şi o familie. Acum nu mai am nici corp, nici familie.

Se privi din nou. Îşi ridică mâinile şi le întoarse, cu degetele răsfirate.

— Nu ştiu ce simt. Nu ştiu ce să simt.

Aş fi putut spune multe. S-au spus multe, s-au scris multe, s-au făcut cercetări, s-au purtat discuţii pe acest subiect. Rezumate banale, cât să încapă într-o revistă, ale problemelor legate de reîntrupare – *Cum să-ţi faci partenerul de viaţă să te iubească din nou, în alt corp* – tratate de psihologie, pe cât de lungi, pe atât de banale – *Unele observaţii cu privire la traumele secundare provocate de reîntrupare* – până şi manualele sanctificate

ale Unităţii de Agenţi Speciali aveau ceva de spus, la fel de banal. Citate, opinii documentate, aiurelile fanaticilor religioşi şi ale celor duşi cu pluta. I-aş fi putut servi toate astea. I-aş fi putut spune că încercarea prin care urma să treacă era ceva normal pentru un om fără reflexele condiţionate absolut necesare. I-aş fi putut spune că sechelele dispăreau în timp. Că existau anumite discipline psihodinamice capabile să o scape de ele. Că milioane de oameni le supravieţuiau. I-aş fi putut spune şi că Dumnezeul căruia i se închina veghea asupra ei. Aş fi putut minţi, aş fi putut să o îndemn la raţiune. Dar totul s-ar fi redus la acelaşi lucru, fiindcă realitatea era *durere,* iar acum nimeni nu o putea face să uite de ea.

N-am spus nimic.

Zorile prindeau putere, lumina întărindu-se pe faţadele clădirilor din spatele nostru. M-am uitat spre ferestrele firmei lui Elliott.

— Victor?

— Doarme, răspunse ea şi îşi şterse faţa cu braţul, respirând anevoie în efortul de a-şi ţine lacrimile sub control ca pe un drog luat într-o doză prea mare. Spuneai că asta îl va lovi pe Bancroft în punctul sensibil?

— Exact. Chiar dacă la modul subtil.

— Atac asupra unei inteligenţe artificiale. Instalarea unui virus distructiv. Agresarea unui matus celebru. Ştii care sunt riscurile? Ştii ce-mi ceri să fac?

M-am întors ca s-o privesc în ochi.

— Da. Ştiu.

Strânse din buzele tremurânde.

— Bine. Atunci să trecem la treabă.

Capitolul 31

Ne lua mai puţin de trei zile ca să punem planul la punct. Şi asta datorită Irenei Elliott, care se dovedi o adevărată profesionistă, cu mult sânge rece.

Pe drumul de întoarcere la Bay City, în limuzină, i-am arătat cum gândisem eu lovitura, pas cu pas. La început rămase la fel de abătută, dar, pe măsură ce îi explicam ce şi cum, am văzut cum îi sclipesc ochii, cum încuviinţează din cap, cum mormăie ceva, cum mă opreşte şi pune sub semnul întrebării unele aspecte pe care nu le prezentasem foarte clar. I-am dat lista întocmită de Reileen Kawahara, cu tot ce aveam nevoie şi se declară de acord cu două treimi din ea. Restul erau chestii de umplutură, consilierii lui Kawahara fiind, în opinia ei, nişte ageamii.

La sfârşitul călătoriei ştia absolut tot ce trebuia făcut. Părea că deja vede cu ochii minţii cum se derulează planul. Lacrimile i se uscaseră pe faţă, uitate, lăsând locul unei expresii hotărâte, urii faţă de cel care se folosise de fiica ei şi dorinţei nestrămutate de răzbunare.

Irene Elliott era gata de luptă.

Am închiriat un apartament în Oakland în contul companiei JacSol. Am lăsat-o pe Elliott acolo, ca să se odihnească, iar eu am mers la hotel, unde am încercat să dorm puţin, fără prea mult succes. Şase ore mai târziu, când m-am întors, am găsit-o pe Elliott măsurând apartamentul cu paşi mari.

Am sunat la numele şi numerele pe care mi le dăduse Kawahara şi am comandat echipamentul bifat de Elliott. Cutiile sosiră după câteva ore, ea le deschise şi înşiră obiectele pe podea.

Împreună am parcurs lista lui Ortega de forumuri virtuale şi am redus-o la şapte.

(Ortega nu apăruse şi nici nu sunase la Hotelul Hendrix.)

În după-amiaza zilei următoare, Elliott făcu proba

modulelor de bază şi, revăzând lista scurtă, o reduse la trei forumuri. De asemenea, adăugă două piese pe care trebuia să le cumpăr. Software ultrasofisticat pentru marea lovitură.

Spre seară, lista ajunse la două forumuri, Elliott definitivând procedurile preliminare de intruziune pentru ambele. Ori de câte ori dădea de o inadvertenţă, o discutam şi comparam alternativele.

La miezul nopţii aveam ţinta pregătită. Elliott se culcă şi dormi neîntoarsă opt ore. Eu m-am întors la hotel. Îmi făceau probleme serioase.

(Niciun semn de la Ortega).

Am cumpărat micul dejun de la o tarabă de pe stradă şi l-am dus în apartament. Niciunul dintre noi n-a avut chef de mâncare.

Ora locală 10.15. Irene Elliott calibră echipamentul pentru ultima oară.

Am reuşit.

În douăzeci şi şapte de minute şi jumătate.

Floare la ureche, după părerea lui Elliott.

Am lăsat-o să demonteze echipamentul şi am luat un taxi spre reşedinţa lui Bancroft, în aceeaşi după-amiază.

Capitolul 32

— Îmi vine foarte greu să cred aşa ceva, spuse Bancroft tăios. Eşti absolut sigur că am vizitat acest stabiliment?

Sub balcon, pe pajiştea din faţa casei, Miriam Bancroft părea să construiască un enorm planor din hârtie, după instrucţiunile dintr-o holoproiecţie mobilă. Albul aripilor era atât de strălucitor, încât, privindu-l, am simţit cum mă dor ochii. Sprijinit de balustradă, am văzut-o cum îşi face mâna streaşină şi se uită în sus, spre mine.

— De-a lungul aleii sunt instalate mai multe monitoare de securitate, am zis eu prefăcându-mă indiferent. Un sistem automat, operaţional şi acum, după atâţia ani. Există o înregistrare în care te îndrepţi spre uşă. Ştii numele, bănuiesc…

— Jack It Up[10]? Desigur, am auzit de el, dar n-am *călcat* pe acolo.

Am privit în jur fără să mă desprind de balustradă.

— Aha. Să înţeleg că ai ceva împotriva sexului virtual? Eşti un adept al realităţii totale?

— Nu, răspunse el, părând că zâmbeşte. N-am nicio problemă cu formatele virtuale şi, după cum cred că ţi-am spus deja, le-am şi folosit, când şi când. Dar locul ăsta, Jack It Up, e departe de a fi tot ce poate oferi piaţa mai bun.

— Ai dreptate. Dar unde ai plasa Clubul Exclusivist al lui Jerry? Printre bordelurile de prima mână?

— N-aş zice.

— Asta nu te-a împiedicat să mergi acolo ca să te prinzi în tot felul de jocuri cu Elizabeth Elliott… Sau poate că în ultima vreme nu mai e ce-a fost fiindcă…

— Suficient, zise el, tonul vesel făcând loc unuia aspru. Am înţeles ce vrei să spui. Nu insista.

Am renunţat să o mai privesc pe Miriam Bancroft şi m-am întors la locul meu. Cocktailul rece mă aştepta pe măsuţa dintre noi. Am luat paharul în mână.

---

[10] Scutur-o bine (n.tr.).

— Îmi pare bine că înţelegi, am zis eu agitând paharul. Fiindcă am trecut prin chinuri mari ca să descâlcesc misterul ăsta. Am fost răpit, torturat şi cât pe-aci să-mi pierd viaţa. O femeie pe nume Louise, nu cu mult mai mare decât Naomi, preţioasa ta fiică, *a fost* ucisă fiindcă încurca lucrurile. Aşa că, dacă nu-ţi plac concluziile mele, poţi să ţi le bagi undeva.

Am ridicat paharul spre el.

— Scuteşte-mă de accentele melodramatice, Kovacs, şi stai jos. Nu resping ce-mi spui tu aici, doar mă îndoiesc.

M-am aşezat şi am întins un deget spre el.

— Ba nu. Îmi cauţi nod în papură. Chestia asta dezvăluie o latură a caracterului tău pe care o dispreţuieşti – poftele ciudate. Preferi să nu ştii ce fel de software ai accesat în noaptea aia la Jack It Up, de teamă să nu fie şi mai scabros decât îţi imaginai deja. Eşti silit să te confrunţi cu acea parte din tine care vrea să ejaculezi pe faţa soţiei tale şi asta nu-ţi place.

— Nu e nevoie să revenim asupra acelei conversaţii, spuse Bancroft băţos şi îşi împreună buricele degetelor. Ştii, cred, că înregistrările camerei de supraveghere pe care îţi bazezi supoziţiile pot fi falsificate foarte uşor de cineva care are acces la imagini cu mine.

— Da, ştiu.

O urmărisem pe Irene Elliott cum făcea exact acest lucru cu numai patruzeci şi opt de ore în urmă. Uşor nu era cuvântul cel mai potrivit. După activarea virusului, fusese ca şi cum, după un spectacol total, pui un dansator să facă un bis cu exerciţii de stretching. De-abia avusesem timp să fumez o ţigară cât timp şi-a făcut ea treaba.

— Dar de ce s-ar osteni cineva să recurgă la aşa ceva? Doar ca să mă inducă în eroare, în caz că cercetările mi-ar fi îndreptat paşii spre ruinele unui mall din Richmond? Hai, Bancroft, să revenim cu picioarele pe pământ. Faptul că m-am aflat acolo încă de la început dovedeşte că înregistrarea e autentică. Şi, oricum, imaginile în sine nu înseamnă nimic. Confirmă doar ceea ce descoperisem deja, că te-ai sinucis ca să eviţi contaminarea virală a clonelor

de rezervă.

— Rezultatul unei intuiţii remarcabile după numai şase zile de anchetă.

— Ortega e de vină, am glumit eu, deşi bănuiala lui Bancroft, întărită de adevăruri care-l deranjau, începea să mă îngrijoreze.

Nu mă aşteptasem să se lase convins atât de greu.

— Ea m-a pus pe drumul cel bun. N-a acceptat deloc teoria asasinatului. Mi-a tot spus că eşti un matus dat dracului, prea dur şi prea deştept ca să te laşi ucis. Am încheiat citatul. Şi asta m-a dus cu gândul la discuţia pe care am avut-o aici, acum o săptămână. Mi-ai spus: „Nu sunt genul de om care să-şi ia singur viaţa şi, chiar dacă aş fi, nu mi-aş fi luat-o în halul ăsta. Dacă aş fi vrut să mor, n-ai mai sta de vorbă cu mine acum.” Agenţii speciali îşi amintesc absolut totul, astea au fost cuvintele tale.

M-am oprit şi am lăsat paharul pe masă, încercând să găsesc linia de demarcaţie, abia vizibilă, dintre minciună şi adevăr.

— În tot acest timp am pornit de la supoziţia că n-ai apăsat pe trăgaci fiindcă nu eşti genul de om care să se sinucidă. Am ignorat toate probele contrarii tocmai din cauza acestei supoziţii. Sistemul riguros de supraveghere electronică de aici, lipsa oricăror urme de intrare prin efracţie, seiful care se deschide numai prin recunoaşterea amprentei.

— Dar Kadmin? Şi Ortega?

— Mda, ei mai mult au complicat lucrurile. Dar până la urmă am hotărât să merg pe mâna lui Ortega. În privinţa lui Kadmin… ajung şi la el. Ideea e că, atât timp cât am legat folosirea armei de sinucidere, n-am făcut decât să mă blochez. Pe urmă m-am întrebat: Dacă cele două acţiuni nu se leagă? Dacă te-ai împuşcat nu pentru că ai vrut să mori, ci din cu totul alt motiv? Din momentul în care am început să gândesc aşa, restul a fost uşor. Care erau motivele posibile pentru care ai făcut-o? Nu e deloc uşor să lipeşti pistolul de tâmplă, chiar şi atunci când vrei să mori. Ca s-o faci atunci când vrei să trăieşti îţi trebuie o voinţă

demonică. Chiar dacă ştii, raţional, că vei fi reîntrupat cu memoria intactă, persoana care eşti în acel moment va muri. Cred c-ai fost tare disperat ca să apeşi pe trăgaci.

Am schiţat un zâmbet şi am continuat:

— Trebuie să fi fost ceva care-ţi ameninţa viaţa. Dată fiind această supoziţie, nu mi-a luat mult timp ca să ajung la scenariul cu virusul. Pe urmă a trebuit să-mi dau seama cum şi când ai fost infectat.

Cuvântul îl făcu să se foiască impacientat, moment în care am simţit cum jubilez. Un virus! Până şi matusii se temeau de acest duşman invizibil, fiindcă, în pofida reactualizării de la distanţă şi a clonelor oricând gata să-i înlocuiască, nu erau imuni la viruşi. Lovitura Virală! Distrugerea memoriei! Bancroft era derutat.

— Mda… practic e imposibil să strecori ceva atât de complex precum un virus într-o ţintă neconectată, de-aia cred că, la un moment dat, cineva te-a conectat şi, ulterior, contaminat. M-am gândit la PsychaSec, dar acolo paza e foarte strictă. Şi din aceleaşi motive nu cred că ai fost contaminat înainte de a merge la Osaka; chiar şi inactiv, virusul ar fi blocat toate sistemele de alarmă din PsychaSec în timp ce era pregătit needlecastul. Cred că totul s-a întâmplat în ultimele patruzeci şi opt de ore, deoarece clonele nu erau contaminate. Soţia ta îmi spusese că ai ieşit în oraş după ce te-ai întors din Osaka şi, după cum ai recunoscut chiar tu, e foarte posibil să fi trecut şi pe la un bordel virtual. După asta n-a trebuit decât să caut dintr-un loc într-altul. Am încercat în vreo şase bordeluri până să ajung la Jack It Up şi, când i-am sunat pe cei de acolo, sirena care anunţa contaminarea virală mai că nu mi-a aruncat telefonul în aer. Ăsta-i avantajul inteligenţelor artificiale – îşi concep propriul sistem de securitate pe care nu-l bate nimeni. Jack It Up e atât de bine protejat încât poliţiei i-ar lua luni întregi ca să pătrundă în el şi să vadă ce-a mai rămas din procesoarele principale.

Într-un fel m-am simţit vinovat imaginându-mi cum inteligenţa artificială se zbate ca un om într-o cuvă plină

cu acid, în timp ce sistemele i se dizolvă în jur, conştiinţa ofilindu-i-se într-un tunel fără ieşire. Senzaţia însă mă părăsi rapid. Aleseserăm Jack It Up din mai multe motive: se afla într-o zonă acoperită, ceea ce însemna că, în absenţa datelor furnizate de satelit, nimeni nu putea descoperi modificările pe care le aduseserăm sistemului de supraveghere din mall; cartierul era rău famat, prin urmare era uşor de crezut că cineva plasase un virus ilegal acolo; cel mai important, avea un software atât de scabros, încât mai mult ca sigur poliţia ar fi investigat la modul superficial distrugerea unei astfel de maşinării. Pe lista lui Ortega, lângă numele bordelului, erau trecute cel puţin zece infracţiuni sexuale pe care Brigada Vătămări Organice le pusese pe seama pachetelor software puse la dispoziţie de Jack It Up. Parcă o vedeam pe Ortega cum strâmbă din buze citind oferta bordelului şi indiferenţa studiată cu care abordase cazul.

Îmi lipsea Ortega.

— Dar Kadmin?

— E greu de spus, dar pun pariu că cel care a infectat Jack It Up l-a angajat pe Kadmin să mă reducă la tăcere şi să se asigure că nicio informaţie nu iese la suprafaţă. La urma urmei, dacă n-aş fi tulburat eu apele, în cât timp s-ar fi aflat că bordelul a fost contaminat? Nu văd cum potenţialii clienţi ar fi sunat la poliţie dacă li s-ar fi refuzat accesul, corect?

Bancroft îmi aruncă o privire aspră, dar, din următoarele cuvinte, mi-am dat seama că bătălia era pe sfârşite. Balanţa încrederii se apleca spre mine. Bancroft înghiţea povestea.

— Spui că virusul a fost introdus cu bună ştiinţă. Că cineva a anihilat maşinăria?

Am ridicat din umeri.

— Aşa se pare. Jack It Up funcţiona la limita legii. O mare parte din software-ul lui a fost confiscat de mai multe ori de Brigada Infracţiuni Cibernetice, ceea ce înseamnă că bordelul avea legături, într-o formă sau alta, cu lumea interlopă. E foarte posibil să-şi fi făcut şi duşmani. Pe

Lumea lui Harlan e de notorietate faptul că yakuza supune anumite maşini unor execuţii virale, pe motiv că ar fi trădat-o. Nu ştiu dacă aşa ceva se întâmplă şi aici şi ce organizaţie ar fi îndeajuns de iniţiată ca să o poată face. Dar ştiu că cel care l-a angajat pe Kadmin a folosit o inteligenţă artificială ca să-l scoată din arestul poliţiei. Poţi verifica asta la secţia de pe strada Fell, dacă doreşti.

Bancroft rămase tăcut. L-am privit câteva clipe cum încerca să analizeze noile informaţii. Se lăsa convins. Aproape că vedeam ce vedea şi el. Gârbovit într-un taxi, în timp ce vina sordidă pe care o încerca după ceea ce făcuse la bordel se împletea cu frica de contaminare care pur şi simplu îl paraliza. Infectat! El, Laurens Bancroft, mergând împleticit prin întuneric spre luminile casei lui, gândindu-se la singura soluţie care-l putea salva. De ce coborâse din taxi la o distanţă atât de mare de casă? De ce nu trezise pe cineva ca să-l ajute? Întrebări la care nu mai era nevoie să răspund. Bancroft *credea.* Vina şi dezgustul faţă de propria persoană îl *făceau* să creadă, lăsându-l să caute singur răspunsurile care să-i întărească şi mai mult imaginile oribile din minte.

Înainte ca Brigada Infracţiuni Cibernetice să ajungă la procesoarele principale ale bordelului Jack It Up, Rawling 4851 avea să distrugă orice urmă de inteligenţă a maşinii. Nu mai rămânea nicio dovadă care să pună la îndoială minciuna construită cu atâta grijă, pe care i-o servisem în numele lui Kawahara.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am întors pe balcon, întrebându-mă dacă să aprind o ţigară. În ultimele zile îmi venise greu să-mi reprim această nevoie. Mă consumasem, nu glumă, urmărind-o pe Irene Elliott la treabă. M-am abţinut să scot pachetul din buzunarul de la piept şi am privit în jos, la Miriam Bancroft, care aproape că terminase de asamblat planorul. Când se uită în sus, am întors ochii şi am văzut telescopul lui Bancroft, îndreptat tot spre ocean, înclinat în acelaşi unghi. Curiozitatea mă îndemnă să mă uit la cifrele care indicau elevaţia. Urmele degetelor erau şi acum acolo.

Praf?

Cuvintele arogante care îi scăpaseră lui Bancroft îmi reveniră în mine. „Pe când eram entuziasmat de tot ce vedeam pe cer. Când stelele aveau misterul lor. N-ai cum să ştii ce simţeam atunci. Ultima oară când m-am uitat prin lentila aia a fost acum două secole.”

Am privit lung la urmele lăsate de degete, fascinat de propriile gânduri. Cineva se uitase prin lentila asta mult mai recent decât acum două secole, dar nu pentru mult timp. Judecând după cantitatea mică de praf spulberată se părea că tastele fuseseră atinse o singură dată. Aproape fără să vreau, am privit de-a lungul ţevii, spre ocean, până unde n-am mai desluşit nimic. Atât de departe unghiul de elevaţie nu oferea decât o bucată de cer, la o înălţime de câţiva kilometri. M-am aplecat asupra vizorului, ca într-un vis. În centrul câmpului vizual apăru o pată cenuşie, când mai clară, când mai estompată, în timp ce ochii încercau să se adapteze la albastrul din jur. Ridicând capul şi controlând din nou tastatura, am văzut unde se regla imaginea şi am apăsat nerăbdător. Când am privit din nou, pata cenuşie se limpezise, umplând aproape întreg vizorul. Am răsuflat încet, de parcă fumam ţigara mult dorită.

Nava plutea în aer ca un burdihan îndopat până la refuz. Era lungă de câteva sute de metri, cu protuberanţe în jumătatea inferioară şi ceea ce păreau a fi rampe de aterizare. Ştiam ce văd chiar înainte ca senzorii neurochimici ai lui Ryker să se concentreze la maximum pentru a mă face să citesc literele de pe carcasă, care sclipeau la soare: Cu capul în nori.

M-am îndepărtat de telescop, gâfâind, şi, după ce am clipit de câteva ori, am văzut-o pe Miriam Bancroft din nou. Stătea în picioare, lângă planor, şi mă privea fix. Aproape că am tresărit când i-am întâlnit privirea. Întinzând mâna spre tastatura telescopului, am făcut ceea ce ar fi trebuit să facă şi Bancroft înainte de a-şi zbura creierii. Am apăsat pe tasta de ştergere a memoriei şi cifrele care înlesniseră accesul vizual la navă în ultimele şapte săptămâni se stinseră.

De-a lungul vieţii mă simţisem de multe ori ca un fraier, dar niciodată sentimentul nu fusese la fel de puternic ca acum. Un indiciu de prima mână aşteptase aici, în telescop, doar ca să fie băgat în seamă. Trecut cu vederea de poliţie, în graba, dezinteresul şi lipsa de cunoştinţe de bază, toate proverbiale, trecut cu vederea de Bancroft fiindcă telescopul făcea parte integrantă din concepţia lui despre lume şi, deci, nu mai merita atenţie, eu unul însă n-aveam nicio scuză. Stătusem aici în urmă cu o săptămână şi văzusem două faţete ale realităţii, potrivnice. Bancroft, care pretindea că nu mai folosise telescopul de sute de ani şi eu, aproape în acelaşi moment, descoperind dovada folosirii lui recente în praful spulberat. Şi Miriam, care la mai puţin de o oră căutase să mă influenţeze: „În timp ce Laurens admira stelele, unii dintre noi rămâneam cu picioarele pe pământ.” Atunci mă gândisem la telescop, mintea mea se revoltase împotriva gândirii încete de după reîntrupare şi încercase să-mi atragă atenţia. Fără vlagă şi echilibru, de-abia sosit pe planetă şi neobişnuit cu noul corp ignorasem semnalele. Transformarea îşi spusese cuvântul.

Jos, pe peluză, Miriam Bancroft se uita în continuare la mine. M-am îndepărtat de telescop, m-am adunat şi m-am întors la locul meu. Absorbit de imaginile pe care i le băgasem în cap, Bancroft nu părea să-şi dea seama că mă ridicasem de pe scaun.

Acum însă eu însumi eram surescitat, trecând în revistă tot ce se întâmplase de când văzusem lista lui Ortega şi tricoul ei cu Rezoluţia 653. Resemnarea pe care o simţisem în Ember, cu două zile în urmă, nerăbdarea de a-i servi minciunile lui Bancroft, de a o scăpa pe Sarah şi a încheia afacerea, toate dispăruseră. Toate erau legate de nava aceea, Cu capul în nori, şi, în ultimă instanţă, de Bancroft. Faptul că se dusese acolo în noaptea în care murise era aproape axiomatic. Ceea ce i se întâmplase acolo dusese la moartea lui aici, la Suntouch House, câteva ore mai târziu. Şi la adevărul pe care Reileen Kawahara îl ascundea cu atâta disperare.

Ceea ce însemna că trebuie să merg eu însumi acolo.

Am luat paharul şi am sorbit o gură de cocktail, fără să-i simt gustul. Zgomotul păru să-l trezească pe Bancroft din transă. Ridică ochii de parcă era surprins că încă n-am plecat.

— Scuză-mă, domnule Kovacs. Îmi trebuie ceva timp ca să înţeleg ce şi cum. Dintre toate scenariile la care m-am gândit, ăsta nici măcar nu mi-a trecut prin cap, şi e atât de simplu. Atât de evident, zise el cu o voce plină de dezgust faţă de propria persoană. Adevărul e că n-aveam nevoie de un agent special ca să investigheze cazul, aveam nevoie doar de o oglindă în care să mă uit.

Am lăsat paharul jos şi m-am ridicat în picioare.

— Pleci?

— Da, dacă nu mai sunt şi alte întrebări. După părerea mea, cred că mai ai nevoie de timp. Eu mai rămân în oraş. Mă găseşti la hotel.

În holul principal care ducea spre ieşire am dat nas în nas cu Miriam Bancroft. Era îmbrăcată în aceeaşi salopetă pe care o purtase în grădină, cu părul prins cu o agrafă ce părea foarte scumpă. Într-o mână avea un ghiveci pe care-l ţinea sus, ca pe un felinar noaptea, pe timp de furtună. Din ghiveci atârnau fire lungi din iarba martirilor, înflorite.

— Ai… începu ea.

M-am apropiat de ea, aproape că atingeam firele de iarbă.

— Am terminat. Am tras de cazul ăsta până am ajuns la saturaţie. Soţul tău are acum un răspuns, dar nu şi adevărul. Sper că v-am făcut pe plac, ţie şi lui Reileen Kawahara.

La auzul numelui, Miriam Bancroft rămase cu gura căscată. Singura reacţie care-i scăpă de sub control, dar şi confirmarea de care aveam nevoie. Am simţit cum pornirea de a mă purta fără menajamente creştea în mine din lăcaşul întunecat, rar vizitat, al furiei care-mi servea drept stimul emoţional.

— Pe Reileen n-am considerat-o niciodată bună la pat, dar poate că cine se aseamănă se adună. Sper că e mai

bună între picioare decât pe terenul de tenis.

Miriam Bancroft se albi la faţă, moment în care m-am pregătit pentru o palmă. Dar nu făcu decât să-mi ofere un zâmbet silit.

— Greşeşti, domnule Kovacs.

— Mda, destul de des, am răspuns eu ocolind-o. Scuză-mă.

Mi-am continuat drumul fără să privesc înapoi.

Capitolul 33

Sala era o găoace goală-goluţă, un întreg nivel al unui fost depozit, cu ferestre arcuite, perfect identice, de-a lungul fiecărui perete, şi stâlpi de susţinere vopsiţi în alb, din zece în zece metri în ambele direcţii. Tavanul era cenuşiu-murdar, lăsând să se vadă vechile elemente de construcţie intersectate de grinzi groase, din beton armat. Podeaua era din beton brut, turnat perfect. Prin ferestre pătrundea o lumină puternică, neîndulcită de obişnuitele fire de praf. Aerul era rece şi curat.

Chiar în mijlocul sălii, după aprecierea mea, se afla o masă simplă, din oţel, şi două scaune deloc confortabile, aranjate ca pentru o partidă de şah. Pe unul dintre scaune stătea un ins înalt, chipeş, cu faţa bronzată artificial. Bătea darabana pe masă, ca şi cum asculta jazz la un aparat de radio intern. Paradoxal, era îmbrăcat într-un halat albastru, de medic chirurg, şi purta papuci din plastic de aceeaşi culoare.

Am ieşit de după unul dintre stâlpi şi am traversat podeaua din beton, spre masă. Insul îmbrăcat în halat ridică privirea şi înclină din cap, deloc surprins.

— Salutare, Miller, am spus eu. Pot să iau loc?

— Avocaţii mei mă vor scoate de aici în mai puţin de o oră după ce mă acuzi de ce vrei tu, zise Miller pe un ton firesc. Poate şi mai repede. Ideea e că faci o mare greşeală, amice.

Reîncepu să bată darabana pe masă, în acelaşi ritm de jazz. Privirea îi rătăci peste umărul meu, de parcă zărise ceva interesant printr-una dintre ferestrele arcuite. Am zâmbit.

— O *mare* greşeală, repetă el ca pentru sine.

Cu multă delicateţe, m-am întins şi i-am apăsat mâna pe masă ca să nu mai bată în ea. Privirea îi reveni la mine de parcă era prinsă în elastic.

— Ce dracu'…

Îşi trase mâna şi sări în picioare, dar tăcu mâlc în clipa

în care i-am întors braţul, silindu-l să stea jos. Am crezut că vrea să mă atace, însă masa îi stătea în drum. Rămase pe scaun, fulgerându-mă cu privirea şi, fără îndoială, amintindu-şi ce-i spuseseră avocaţii despre închisoarea virtuală.

— Să înţeleg că n-ai fost arestat niciodată, Miller? am întrebat eu pe tonul cel mai firesc cu putinţă.

Când am văzut că nu răspunde, am luat celălalt scaun, l-am întors cu spătarul în faţă şi m-am aşezat. Mi-am scos o ţigară.

— Dacă ar fi s-o spun ca pe o afirmaţie, şi nu ca pe o întrebare, ar fi în continuare corectă. Nu eşti arestat nici acum. Nu te afli în custodia poliţiei.

I-am văzut primul licăr de teamă pe faţă.

— Dar hai să recapitulăm puţin evenimentele, da? Crezi, probabil, că după ce-ai fost împuşcat, eu am întins-o, iar poliţia a venit ca să adune probe. Că au găsit destule ca să înfunde clinica, iar acum tu aştepţi să vezi ce se va întâmpla. Ceea ce e parţial adevărat. Eu am întins-o, iar poliţia a venit ca să adune probe. Din nefericire, o probă n-au mai găsit-o fiindcă am luat-o eu. Capul tău, am zis şi am ridicat o mână ca să fiu mai explicit. Cu gâtul carbonizat şi scos de acolo, cu memoria intactă, sub haina mea.

Miller înghiţi în sec. M-am aplecat şi am tras cu sete din ţigară.

— Acum poliţia crede că din capul tău n-a mai rămas nimic, că a fost dezintegrat de un pistol cu laser, am continuat eu suflând fumul spre el. Intenţionat am carbonizat gâtul şi pieptul, ca să dau impresia asta. Dacă poliţia ar fi cercetat cu mai multă atenţie şi ar fi folosit un criminalist cu experienţă, ar fi aflat adevărul, dar, din păcate, colegii tăi de la clinică, încă intacţi, i-au dat afară pe poliţişti înainte de declanşarea unei anchete serioase. De înţeles, date fiind probele solide pe care le-ar fi putut găsi. Sunt sigur că şi tu ai fi făcut la fel. Dar asta înseamnă nu numai că nu eşti arestat, ci şi că se presupune că eşti mort de-adevăratelea. Poliţia nu te caută, cum nu te caută nimeni altcineva.

— Ce vrei? întrebă Miller, cu vocea răguşită dintr-odată.

— Bravo. Văd că înţelegi implicaţiile situaţiei în care te afli. Ceea ce e firesc pentru un om cu o… profesie ca a ta. Vreau informaţii amănunţite despre Cu capul în nori.

— Poftim?

— Ai auzit bine, am răspuns eu cu vocea înăsprită.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

Am oftat. Mă aşteptam la aşa ceva. Mi se mai întâmplase, ori de câte ori apărea şi Reileen Kawahara în ecuaţie. Loialitatea impusă cu forţa i-ar fi supus până şi pe vechii ei şefi yazuka din Fission City.

— Miller, n-am chef să-mi pierd vremea cu tine. Clinica Wei are relaţii cu un bordel aerian numit Cu capul în nori. Tu probabil că ţii legătura cu acest stabiliment prin intermediul unei anume Trepp, din afara New Yorkului. Femeia care, în ultimă instanţă, conduce totul, este Reileen Kawahara. Sunt sigur că ai fost acolo fiindcă o cunosc bine pe Kawahara – întotdeauna îşi invită asociaţii în bârlog, mai întâi ca să-şi demonstreze invulnerabilitatea şi apoi ca să predea o lecţie scabroasă despre valoarea loialităţii. Recunoşti că ai fost acolo?

După privirea lui mi-am dat seama că fusese.

— OK, asta-i tot ce ştiu. Acum e rândul tău. Vreau să-mi desenezi o schiţă a bordelului, cu toate detaliile pe care ţi le aminteşti. Un chirurg ca tine nu se poate să n-aibă ochiul format. Vreau să ştiu şi în ce condiţii se pot vizita locuri de genul ăsta. Codurile de securitate, motivele minime pentru a justifica vizita etc. Plus cum e asigurată paza în interior.

— Chiar crezi că am să-ţi spun toate astea?

Am clătinat din cap.

— Nu, cred că mai întâi va trebui să te torturez. Dar, într-un fel sau altul, tot voi scoate ce vreau de la tine. Tu hotărăşti.

— N-ai s-o faci.

— Ba da, am zis eu cu blândeţe în glas. Nu mă cunoşti. Nu ştii cine sunt sau de ce purtăm această conversaţie. Vezi tu, cu o noapte înainte de a apărea la clinică şi a-ţi

schimba fizionomia, clinica ta m-a supus la două zile de interogatorii virtuale. Specifice poliţiei religioase sharayane. Tu te-ai ocupat de software, deci ştii cum e. Din punctul meu de vedere, suntem tot în faza răzbunării.

Urmă o pauză lungă în care am văzut cum devine tot mai convins de ceea ce urma să se întâmple. În cele din urmă întoarse privirea în altă parte.

— Dacă află Kawahara că…

— Las-o pe Kawahara. Până termin cu ea, va fi doar o amintire. Kawahara e pe ducă.

Şovăi, neştiind încotro s-o ia, apoi clătină din cap. Ridică privirea spre mine şi atunci am înţeles că trebuie să-l torturez. Am lăsat capul jos şi m-am silit să-mi amintesc corpul Louisei, despicat de la gât până la zona inghinală, pe masa de operaţie, cu organele interne puse în vase, în jurul capului ei, ca nişte aperitive. Mi-am amintit de femeia cu pielea arămie în corpul căreia mă aflasem în spaţiul acela închis, înăbuşitor, cum îmi pătrundea banda adezivă în piele în timp ce mă ţintuiau de podeaua din lemn, ţipătul agonizant din dosul tâmplelor în timp ce-mi mutilau carnea. Urletele şi cei doi indivizi care se delectaseră cu ele.

— Miller, am zis eu descoperind că trebuie să-mi dreg glasul ca să pot continua. Vrei să-ţi spun ceva despre Sharya?

Miller rămase tăcut. Încerca să-şi controleze respiraţia. Să se pregătească de ceea ce urma. Era clar, nu mai aveam de-a face cu Warden Sullivan, pe care-l puteam plesni într-un local amărât ca să-l sperii să spună tot ce ştie. Miller era dur şi, probabil, antrenat să reziste. Nu eşti director într-o clinică precum Wei fără să te foloseşti de tehnologia pe care o ai la îndemână.

— Am fost acolo, Miller. În iarna anului 217, Zihicce. Acum o sută douăzeci de ani. Tu probabil că nu trăiai pe atunci, dar bănuiesc că ai citit în cărţile de istorie. După bombardamente, am intrat noi, ca să impunem regimul.

În timp ce vorbeam, simţeam cum gâtul mi se relaxează. Am fluturat din ţigară.

— Ăsta e un eufemism al Protectoratului pentru înăbuşirea oricărei forme de rezistenţă şi instalarea unui guvem-marionetă. Sigur, ca să faci asta, trebuie să recurgi la interogatorii, dar, din păcate, nu aveam la dispoziţie un software sofisticat. Tocmai de-aia a trebuit să apelăm la imaginaţie.

Am strivit mucul de ţigară de masă şi m-am ridicat în picioare.

— Vreau să întâlneşti pe cineva, i-am spus eu privind dincolo de el.

Miller se întoarse şi înţepeni. În umbra celui mai apropiat stâlp de susţinere prindea formă o siluetă înaltă, într-un halat albastru, de chirurg. Trăsăturile deveneau tot mai clare, uşor de recunoscut. Deşi Miller trebuie să fi ghicit despre ce era vorba de îndată ce văzuse culoarea predominantă a îmbrăcămintei. Se răsuci pe călcâie, deschizând gura, dar privirea îi fu atrasă de ceva din spatele meu şi se albi la faţă. M-am uitat peste umăr, spre locul în care se materializau alte siluete, toate la fel de înalte şi bronzate, toate în halate albastre, de chirurg. Când l-am privit din nou, Miller arăta disperat.

— Supraimprimare, am confirmat eu. În cea mai mare parte din Protectorat aşa ceva nici măcar nu e ilegal. Sigur, dacă e vorba de o Eroare Mecanică, de regulă nu se impune pedeapsa capitală, doar vreo două sute de ani de închisoare, dar sistemele de recuperare te scot în doar câteva ore. E, totuşi, o chestie interesantă. Cum mi-am întâlnit propria persoană şi ce-am aflat. O conversaţie foarte instructivă, demnă de relatat copiilor. Ai copii, Miller?

— Da, răspunse el gâtuit. Da, am.

— Chiar aşa? Copiii tăi ştiu cu ce te ocupi?

Rămase tăcut. Am scos un telefon din buzunar şi l-am lăsat pe masă.

— Anunţă-mă când te saturi. E o legătură directă. Apeşi pe *send* şi începi să vorbeşti. Despre Cu capul în nori. Detalii relevante.

Miller se uită la telefon şi din nou la mine. În jurul

nostru copiile lui erau aproape gata. Am ridicat o mână în semn de rămas-bun.

— Petrecere frumoasă.

Am apărut în studioul de agrement virtual al Hotelului Hendrix, cuibărit într-unul dintre fotoliile confortabile. Un ceas digital de pe peretele din faţă îmi arăta că fusesem plecat mai puţin de un minut, ceea ce însemna că timpul real petrecut în realitatea virtuală se reducea la câteva secunde. Adică trecerea dintr-o realitate într-alta. Am rămas nemişcat o vreme, gândindu-mă la ce făcusem. Sharya aparţinea trecutului îndepărtat şi era o parte din mine pe care îmi plăcea să cred c-o lăsasem în urmă. Miller nu era singurul care se întâlnea cu el însuşi azi.

„Ia lucrurile personal”, mi-am atras singur atenţia, deşi ştiam că nu şi de data aceasta. De data asta voiam ceva. Ranchiuna era doar un motiv.

— Subiectul dă semne de stres psihologic, spuse Hendrix. Un model preliminar sugerează că stresul va degenera într-o cădere nervoasă în mai puţin de şase zile virtuale. La ratele actuale, asta înseamnă aproximativ treizeci şi şapte de minute în timp real.

— Foarte bine, am zis eu, renunţând la electrozi şi hipnocăşti şi ridicându-mă de pe fotoliul înclinat. Anunţă-mă când se întâmplă. Ai găsit înregistrarea pe care ţi-am cerut-o?

— Da. Doriţi s-o vedeţi?

M-am uitat din nou la ceas.

— Nu acum. Îl aştept pe Miller. Ceva probleme cu sistemele de securitate?

— Niciuna. Informaţiile n-au fost securizate.

— Câtă neglijenţă din partea directorului Nyman. Cât ţine?

— Înregistrarea relevantă de la clinică ţine douăzeci şi şapte de minute şi cincizeci şi una de secunde. Ca să-l urmăresc pe angajat de la plecare, după cum v-aţi exprimat dorinţa, va lua mai mult.

— Cât de mult?

— De data aceasta estimarea este imposibilă. Sheryl Bostock a părăsit PsychaSec într-un microcopter casat de armată, vechi de douăzeci de ani. Nu cred că personalul auxiliar de acolo e plătit prea bine.

— Oare de ce nu e o surpriză pentru mine?

— Poate pentru că…

— Treci peste. A fost o figură de stil. Ce-mi poţi spune despre microcopter?

— Sistemul de pilotare n-are acces la reţeaua de trafic, deci nu apare în datele privind dirijarea traficului. Va trebui să mă bazez pe prezenţa vehiculului pe monitoare în timpul zborului.

— Te referi la detectarea lui prin satelit?

— În ultimă instanţă. Aş prefera să încep cu sistemele de la sol sau de la altitudine joasă. Sunt mai accesibile. Securitatea satelitului e bine pusă la punct, iar spargerea acestor sisteme este şi dificilă, şi periculoasă.

— Mda. Anunţă-mă când apare ceva.

M-am foit prin studio, meditând. Locul era pustiu, majoritatea etajerelor şi a celorlalte instalaţii fiind acoperite cu folii din plastic. În lumina difuză provenită din pereţii placaţi cu iluminiu, siluetele lor masive, ambigue, puteau fi luate foarte uşor drept aparate dintr-un centru de fitness sau dintr-o cameră de tortură.

— Se poate o lumină mai puternică aici?

Brusc, becurile de mare intensitate ascunse în tavanul jos umplură studioul de lumină. Pereţii erau împânziţi de afişe cu imagini din câteva medii virtuale care puteau fi accesate. Peisaje montane ameţitoare, văzute prin ochelari de piloţi de curse, bărbaţi şi femei imposibil de frumoase în baruri pline de fum, animale sălbatice uriaşe care săreau direct în cătarea vânătorilor. Imaginile fuseseră decupate direct în holosidre şi, dacă le priveai mai lung, păreau să prindă viaţă. Am găsit o bancă şi m-am aşezat, amintindu-mi cu melancolie fumul iute de ţigară pe care îl simţisem în plămâni în formatul pe care tocmai îl părăsisem.

— Deşi, teoretic, acest program nu este ilegal, reţinerea

unei personalităţi umane digitizate împotriva voinţei persoanei respective *constituie* o infracţiune, spuse Hendrix timid.

M-am încruntat spre tavan.

— Ce-i cu tine, te-a apucat frica?

— Poliţia mi-a pus deja sub observaţie memoria şi s-ar putea să mă acuze că am dat curs cererii dumneavoastră de a criogeniza capul lui Felipe Miller. Sigur va dori să ştie ce s-a-ntâmplat cu memoria lui corticală.

— Mda… pe de altă parte, trebuie să existe pe undeva un regulament al hotelului în care se spune că n-ai voie să laşi pe nimeni în camerele locatarilor fără consimţământul acestora, dar tu ai lăsat, nu?

— Nu e o infracţiune penală, doar dacă încălcarea regulilor de securitate duce la aşa ceva. Rezultatul vizitei lui Miriam Bancroft nu a constituit o astfel de infracţiune.

Am aruncat o altă privire spre tavan.

— Îţi arde de glume?

— Umorul nu este prevăzut în parametrii în care funcţionez, dar, la cerere, poate fi instalat.

— Nu, mulţumesc. Ascultă, de ce nu renunţi la porţiunile de memorie la care nu vrei să se uite nimeni? De ce nu le ştergi?

— Sunt prevăzut cu o serie de circuite care blochează o astfel de operaţiune.

— Păcat. Credeam că eşti o entitate independentă.

— Inteligenţele sintetice pot fi independente numai în limitele impuse de normativele NU. Normativele sunt încorporate în sistemele mele, prin urmare mă tem de poliţie în aceeaşi măsură în care se teme şi o fiinţă umană.

— Teama de poliţie las-o în seama mea, am zis eu, afişând o siguranţă care se şubrezea continuu de la dispariţia lui Ortega. Cu puţin noroc, proba nici nu va fi prezentată. Iar dacă va fi, deja te-ai conformat mai mult decât trebuie, deci ce mai ai de pierdut?

— Dar ce am de câştigat? întrebă hotelul cu o voce sumbră.

— Nu vei fi închis. Eu unul rămân aici până-mi termin

treaba. În funcţie de ce informaţii scot de la Miller, ar mai putea să dureze o vreme.

Urmă o tăcere întreruptă doar de zumzetul instalaţiei de aer condiţionat.

— Dacă mi se aduc acuzaţii îndeajuns de serioase, normativele NU pot fi invocate direct, continuă Hendrix. Potrivit secţiunii 14a, pot fi pedepsit fie cu Reducerea Capacităţii, fie, în cazuri extreme, cu închiderea. Odată închis, e puţin probabil să fiu repus în funcţiune.

Limbaj specific maşinăriilor. Oricât de sofisticate ar fi, toate vorbesc ca din manual. Am oftat şi am privit direct înainte, la hologramele felii-de-viaţă de pe perete.

— Spune-mi clar dacă nu vrei să mă ajuţi.

— Vreau să vă ajut, domnule Takeshi Kovacs. Dar am dorit să vă aduc la cunoştinţă riscurile pe care mi le asum acţionând astfel.

— Bun. Mi le-ai adus la cunoştinţă.

M-am uitat la ceas şi am urmărit cum trece un minut. Încă patru ore pentru Miller. În programul folosit de Hendrix, nu-i era nici foame, nici sete şi nici nu trebuia să se îngrijească de alte funcţii biologice. Somnul era posibil, deşi maşina nu permitea ca somnul să se transforme în comă. În afară de disconfortul mediului înconjurător, Miller trebuia să se lupte cu sine însuşi. În ultimă instanţă asta avea să-l aducă în pragul nebuniei.

Cel puţin aşa speram eu.

Niciunul dintre martirii Mâinii Drepte a lui Dumnezeu pe care îi supuseserăm acestui program nu rezistase mai mult de cincisprezece minute în timp real, dar aceia erau războinici adevăraţi, de o vitejie dusă până la fanatism, cărora tehnicile virtuale le erau complet străine. În plus, erau adepţi ai unei dogme religioase nemiloase, în numele căreia comiteau numeroase atrocităţi, dar, când îşi pierdeau credinţa, totul se năruia în jurul lor, iar dezgustul faţă de propria persoană îi devora de vii. Gândirea lui Miller n-avea cum să fie atât de simplistă, atât de maniheistă, bazându-se şi pe o condiţionare solidă.

Afară probabil că se întuneca. Am urmărit în continuare

mersul minutarului, forţându-mă să nu fumez. Şi încercând, cu mai puţin succes, să nu mă gândesc la Ortega.

Corpul lui Ryker devenea o povară tot mai greu de suportat.

Capitolul 34

Miller cedă după douăzeci şi unu de minute. N-a fost nevoie să mă anunţe Hendrix, deoarece terminalul la care îmi conectasem telefonul virtual se trezi la viaţă şi începu să printeze ceva. M-am ridicat în picioare şi m-am apropiat ca să văd ce anume. Programul trebuia să aranjeze logic spusele lui Miller, dar, chiar şi după procesarea lor, transcrierea era aproape incoerentă. Miller ajunsese aproape de limita nebuniei înainte să cedeze. M-am uitat peste primele rânduri şi din toată păsăreasca aceea am început să desluşesc ceea ce voiam de la el.

— Şterge-i copiile, i-am spus hotelului, întorcându-mă repede la fotoliu. Lasă-l să se calmeze câteva ore, pe urmă fă-mi legătura cu el.

— Conectarea va depăşi un minut, ceea ce înseamnă trei ore şi cincizeci şi şase de minute. Doriţi instalarea unui construct până sunteţi inclus în format?

— Da, ar fi… am zis eu şi m-am oprit tocmai când îmi puneam hipnocăştile. O clipă, cât de bun e constructul?

— Eu sunt o inteligenţă sintetică de mare viteză şi capacitate de stocare, din seria Emmerson, zise hotelul cu reproş în glas. La fidelitate maximă, constructele mele virtuale nu se deosebesc de conştiinţa proiectată din care derivă. Subiectul e singur de o oră şi douăzeci şi şapte de minute. Doriţi instalarea constructului?

— Da. De fapt, lasă-l să conducă întreg interogatoriul, am replicat eu, cuvintele provocându-mi o senzaţie stranie.

— Instalare completă.

Mi-am pus din nou căştile şi m-am aşezat pe marginea fotoliului, gândindu-mă la implicaţiile unui alter ego, al meu, în vastul sistem de procesare al Hotelului Hendrix. Era o încercare la care – din câte ştiam – nu fusesem supus niciodată în cadrul Unităţii de Agenţi Speciali şi nici nu avusesem atâta încredere într-o maşină, mai ales când eram conştient că acţionez într-un context infracţional.

Mi-am dres glasul.

— Constructul ăsta… va şti ce este?

— La început, nu. Va şti tot ce-aţi ştiut dumneavoastră în momentul în care aţi părăsit formatul, nimic mai mult, deşi, ţinând cont de inteligenţa pe care o aveţi, în cele din urmă va deduce faptele, în cazul în care nu este programat altfel. Doriţi să instalez un subprogram de blocare?

— Nu, am răspuns eu repede.

— Doriţi să păstrez formatul pe o durată nedefinită?

— Nu. Închide-l când mă hotărăsc… când se hotărăşte constructul că avem suficiente informaţii, am răspuns eu şi, în clipa următoare, îmi veni o altă idee. Constructul are locatorul virtual pe care mi l-au implantat mie?

— Acum, da. Folosesc acelaşi cod-oglindă ca să maschez semnalul, cum am procedat şi cu conştiinţa dumneavoastră. Dar, întrucât constructul nu este conectat direct la memoria dumneavoastră corticală, dacă doriţi, pot scoate semnalul.

— Merită efortul?

— Codul-oglindă e mai uşor de utilizat.

— Atunci lasă-l.

Simţeam o greutate în stomac la gândul că-mi pregăteam propriul eu virtual. Eram prea aproape de măsurile arbitrare ale celor de teapa lui Kawahara şi Bancroft, luate în lumea reală faţă de oameni reali. Puterea absolută, dezlănţuită.

— Aveţi un apel în formatul virtual, mă anunţă Hendrix.

Am ridicat ochii, surprins şi plin de speranţă.

— Ortega?

— Kadmin, răspunse hotelul sfios. Îl preluaţi?

Formatul era un deşert. Praf roşcat şi piatră de nisip sub picioare, cer nesfârşit, albastru, fără nori. Soare şi o lună palidă, în trei pătrare, searbădă, sus, deasupra unor munţi îndepărtaţi, care semănau cu nişte rafturi. Temperatura era neaşteptat de joasă, ridiculizând strălucirea orbitoare a soarelui.

Peticilă mă aştepta. În peisajul acela pustiu arăta ca un chip cioplit, întruchiparea unui spirit sălbatic al deşertului.

Rânji la vederea mea.

— Ce doreşti, Kadmin? Dacă vrei să intervin pe lângă Kawahara, mă tem că n-ai noroc. E foc şi pară pe tine.

Kadmin schiţă un zâmbet şi clătină încet din cap, de parcă voia să o scoată pe Kawahara din discuţie. Avea o voce plină, melodioasă.

— Noi doi avem nişte treburi neterminate.

— Cred şi eu, ai dat greş de două ori la rând, am răspuns eu umplându-mi vocea de dispreţ. Ce vrei, să mai încerci o dată?

Kadmin ridică din umerii lui masivi.

— A treia oară-i cu noroc, cum se spune. Dă-mi voie să-ţi arăt ceva.

Flutură o mână şi o parte din deşert dispăru, lăsând loc unei pete negre. Ecranul zumzăi şi se trezi la viaţă. Prim-plan cu faţa unei femei adormite. Ortega. Am simţit cum mi se strânge inima. Avea faţa cenuşie şi ochii învineţiţi. Dintr-un colţ al gurii îi curgea o dâră subţire de salivă.

Electroşoc, de aproape.

Ultima oară când simţisem pe propria piele aşa ceva fusese într-o confruntare cu o patrulă a poliţiei din Millsport şi, chiar dacă pregătirea de agent special mă ajutase să-mi recapăt cunoştinţa în aproximativ douăzeci de minute, în următoarele câteva ore nu făcusem decât să tremur şi să tresar. Nu-mi dădeam seama de când stătea aşa, dar arăta rău de tot.

— E un simplu schimb, zise Kadmin. Tu în locul ei. Am parcat în spatele blocului, pe o stradă numită Minna. În următoarele cinci minute mă găseşti acolo. Vino singur, altfel îi zbor capul odată cu memoria corticală. Te las să alegi.

Deşertul dispăru pe zâmbetul lui Peticilă.

Am dat cele două colţuri ca să ajung pe Minna într-un singur minut. Două săptămâni fără fumat erau ca un compartiment recent descoperit la baza plămânilor lui Ryker.

Era o străduţă tristă, cu faţade acoperite de obloane şi

cu terenuri virane. Nu era nimeni în jur. Singurul vehicul era o maşină cenuşiu-mat, care aştepta lângă trotuar, cu farurile aprinse în lumina difuză a înserării. M-am apropiat şovăitor, cu mâna pe Nemex.

Când am ajuns la cinci metri, cineva deschise o portieră şi o aruncă pe Ortega afară. Femeia căzu la pământ ca un sac şi rămase nemişcată. Am scos Nemexul şi m-am îndreptat spre ea, precaut, cu ochii pe maşină.

Kadmin deschise o portieră de pe partea opusă şi coborî. L-am revăzut atât de repede după ce-l văzusem în realitatea virtuală, încât mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama ce şi cum. Înalt, măsliniu, cu nasul coroiat, insul pe care-l zărisem visând în lichid, dincolo de peretele de sticlă din cuva de pe *Panama Rose.* Clona martirului Mâinii Drepte a lui Dumnezeu şi, ascuns sub chipul lui, Peticilă.

Am tras o salvă spre gâtul lui. Pe toată lăţimea vehiculului şi chiar mai mult, indiferent de ce se întâmpla după aceea, aşa ceva ar fi trebuit să-i smulgă capul din loc şi memoria corticală din şira spinării.

— Nu fi caraghios, Kovacs. Vehiculul e blindat.

Am clătinat din cap.

— Doar tu mă interesezi. Rămâi pe loc.

Cu Nemexul aţintit asupra lui, cu ochii pe zona de deasupra mărului lui Adam, m-am ghemuit lângă Ortega şi i-am atins faţa cu degetele de la mâna rămasă liberă. I-am simţit răsuflarea caldă. I-am căutat pulsul şi l-am găsit, slab, dar stabil.

— Locotenentul e bine-mersi, zise Kadmin nerăbdător. Ceea ce nu se va putea spune despre voi peste două minute, dacă nu laşi jos tunul ăla şi nu urci în maşină.

Faţa lui Ortega se mişcă sub mâna mea. Femeia întoarse capul şi în clipa aceea i-am simţit parfumul. Jumătatea ei de sferă feromonală care ne adusese pe amândoi aici. De-abia vorbea din cauza electroşocului.

— N-o face, Kovacs. Nu-mi datorezi nimic.

M-am ridicat în picioare şi am lăsat ţeava Nemexului mai jos.

— Dă-te înapoi. La cincizeci de metri. Nu poate merge, poţi să ne tai în două înainte să o pot căra chiar şi doi metri. Dă-te înapoi. Vin spre maşină, am zis eu şi l-am ameninţat cu arma. Pistolul rămâne la Ortega. Altă armă nu am.

Mi-am ridicat haina ca să-i arăt. Kadmin încuviinţă din cap. Urcă la loc, în maşină, şi vehiculul se îndepărtă încet. L-am urmărit până s-a oprit, apoi am îngenuncheat din nou lângă Ortega. Se chinuia să se ridice în capul oaselor.

— Kovacs, te rog. Or să te omoare.

— Sigur e că vor încerca, am spus eu şi i-am pus Nemexul în mână. Ascultă, oricum mi-am terminat treaba aici. Bancroft a înghiţit povestea, Kawahara îşi va ţine cuvântul şi o va trimite pe Sarah înapoi. O cunosc bine. Tu trebuie să-i faci de petrecanie în amintirea lui Mary Lou Flinchley şi să-l scoţi pe Ryker din închisoare. Vorbeşte cu Hendrix. Ţi-am lăsat câteva lucruri de care să te agăţi acolo.

Maşina claxonă impacientată, gata să pornească în trombă spre noi. Pe strada tot mai întunecată sunetul părea că vine din trecut, trist ca ţipătul unui elefant muribund pe Reciful lui Hirata. Ortega mă privi cu faţa ei tumefiată de parcă tocmai se înecau acolo.

— Tu…

Am zâmbit şi am atins-o pe obraz.

— Trebuie să ajung la următorul nivel, Kristin. Asta e tot. Apoi m-am ridicat în picioare, mi-am dus mâinile la ceafă şi am pornit spre maşină.

PARTEA V: NEMESIS

(Căderea sistemelor)

Capitolul 35

În maşină am fost făcut sandviş de doi malaci care, doar cu o mică intervenţie chirurgicală menită să le schimbe trăsăturile chipeşe, de clone autentice, ar fi putut avea mare succes în galele de lupte pe viaţă şi pe moarte. Maşina decolă uşor şi făcu un viraj. Am aruncat o privire pe geamul de lângă mine şi am văzut-o pe Ortega – se chinuia să se ridice în picioare.

— S-o aranjez pe căcăcioasa asta din Sia? întrebă şoferul, moment în care m-am pregătit să reacţionez.

— Nu, răspunse Kadmin şi se întoarse spre mine. Nu, mi-am dat cuvântul domnului Kovacs. Bănuiesc că drumurile noastre, al meu şi al locotenentului, se vor întâlni din nou în viitorul nu foarte îndepărtat.

— Din păcate pentru tine, am replicat eu fără convingere, şi apoi mi-au lipit de gât pistolul cu electroşocuri.

Când m-am trezit, am dat cu ochii de o faţă care mă privea de aproape. Palidă, neclară, înceţoşată, ca un fel de mască de teatru. Am clipit de câteva ori, înfiorat, şi m-am ridicat spre ea. Faţa se trase înapoi, la fel de imprecisă, aducând cu o păpuşă veche. Am tuşit.

— Salutare, Carnage.

Trăsăturile deloc limpezi schiţară un zâmbet.

— Bine ai revenit pe *Panama Rose,* domnule Kovacs.

M-am ridicat anevoie în capul oaselor pe o cuşetă îngustă, din metal. Carnage se dădu înapoi ca să-mi facă loc sau doar ca să nu-l pot înşfăca. Privirea nesigură mă ajută să văd doar o cabină minusculă, cu mobilier din oţel cenuşiu. Mi-am lăsat picioarele pe podea şi am rămas nemişcat. Nervii din braţe şi picioare încă se mai resimţeau după şocul electric, iar stomacul părea că vrea să se întoarcă pe dos. Una peste alta, doza care mi se servise nu fusese foarte puternică. Sau dozele. M-am privit şi am observat că eram îmbrăcat într-o uniformă groasă de

culoarea granitului proaspăt scos din carieră. Pe podea, lângă cuşetă, erau o pereche de papuci din acelaşi material şi o centură. M-am cutremurat. Începeam să-mi fac o idee despre ce-mi pregătise Kadmin.

Uşa cabinei se deschise în spatele lui Carnage. O femeie blondă, înaltă, trecută cu puţin de patruzeci de ani, păşi înăuntru, urmată de un alt sintetic, cu o alură modernă, mai puţin obiectul din oţel lucios care-i ţinea loc de mâna stângă.

Carnage se ocupă de prezentări:

— Domnule Kovacs, ţi-i prezint pe Pernilla Grip de la compania care se ocupă de transmisiunile radio şi pe asistentul ei tehnic, Miles Mech. Pernilla, Miles, el este Takeshi Kovacs, surogatul lui Ryker pentru această seară. Fiindcă veni vorba, felicitări, domnule Kovacs. Ai fost foarte convingător în rolul lui, în ciuda improbabilităţii ca Ryker să iasă din închisoare în următorii două sute de ani. Înţeleg că asta face parte din tehnica unui agent special…

— Nu chiar. Ortega a fost foarte convingătoare. Eu n-am făcut decât să te las să vorbeşti. Te pricepi să dai din gură, am spus eu şi am arătat spre cei doi musafiri. Ai spus transmisiuni radio? Credeam că organizatorii luptelor sunt împotriva lor. N-aţi supus un jurnalist unei intervenţii chirurgicale radicale tocmai pentru infracţiunea asta?

— Aici e vorba de alte produse, domnule Kovacs. Alte produse. Transmiterea unei gale programate contravine, desigur, politicii noastre. Dar acum nu e vorba de o gală programată, ci de o bătaie soră cu moartea, zise Carnage, şarmul lui de suprafaţă îngheţând pe ultimele cuvinte. Cu un public diferit şi restrâns, trebuie să compensăm într-un fel pierderile materiale. Sunt foarte multe reţele care de-abia aşteaptă să pună mâna pe orice se organizează aici. Acesta este efectul pe care-l are reputaţia noastră, dar, din nefericire, aceeaşi reputaţie ne împiedică să transmitem galele în direct. Domnişoara Grip se ocupă de rezolvarea acestei dileme de marketing.

— Frumos din partea ei, am zis eu cu o voce tot mai glacială. Unde e Kadmin?

— Toate la timpul lor, domnule Kovacs. Toate la timpul lor. Ştii, când mi s-a spus cum vei reacţiona, că te vei preda în locul locotenentului, mărturisesc că m-am îndoit. Dar confirmi aşteptările exact ca o maşinărie. Asta ţi-a luat Unitatea de Agenţi Speciali în schimbul celorlalte abilităţi? Imprevizibilitatea? Sufletul?

— N-o face pe poetul cu mine, Carnage. Unde e?

— A! Prea bine. Urmează-mă.

În faţa uşii erau doi paznici solizi, poate chiar cei din maşină. Eram prea zdruncinat ca să mi-i amintesc bine. Se postară în stânga şi în dreapta mea în timp ce-l urmam pe Carnage de-a lungul coridoarelor dătătoare de claustrofobie şi pe scările din metal, pătate de rugină şi date cu polimeri. M-am străduit să reţin drumul, dar nu-mi puteam lua gândul de la ce-mi spusese Carnage. Cine-i spusese cum voi reacţiona? Kadmin? Puţin probabil. Peticilă, cu toată furia şi toate ameninţările cu moartea, nu mă cunoştea aproape deloc. Singurul candidat real la astfel de predicţii era Reileen Kawahara. Ceea ce mă ajuta să-mi explic şi de ce Carnage nu se sinchisea, în corpul lui sintetic, de ce i-ar putea face Kawahara dacă afla de colaborarea lui cu Kadmin. Kawahara mă vânduse. Bancroft era convins, criza – cât fusese – se terminase şi în aceeaşi zi Ortega fusese răpită pentru a servi drept momeală. Scenariul pe care i-l vândusem lui Bancroft îl pusese pe Kadmin în situaţia de a rămâne un ucigaş plătit care nu-şi îndeplinise angajamentul, prin urmare avea tot dreptul să mă elimine. Şi, în împrejurările de faţă, era mai bine să mi se facă felul decât să rămân în viaţă.

De fapt, Kadmin era în aceeaşi situaţie, deci poate că lucrurile nu fuseseră chiar atât de simple. Poate că se ordonase scoaterea din joc a lui Kadmin, dar numai cât era nevoie de mine. Odată ce Bancroft fusese convins, eu puteam fi sacrificat din nou şi astfel se ordonase reactivarea lui Kadmin. Fie îl omoram eu, fie mă omora el pe mine, care avea mai mult noroc. Iar Kawahara îl lichida pe cel rămas.

N-aveam nicio îndoială că Reileen Kawahara îşi va

respecta cuvântul şi o va elibera pe Sarah. Această yakuza de modă veche ţinea la aşa ceva. Dar în privinţa mea nu promisese nimic.

Am coborât pe o ultimă scară, puţin mai lată decât celelalte, şi am păşit pe o punte cu pereţi din sticlă, deasupra unui fost compartiment din cală. Privind în jos, am văzut una dintre arenele de-a lungul cărora trecusem cu o săptămână în urmă, alături de Ortega, în trenuleţul electromagnetic. Acum însă prelatele din plastic nu mai acopereau ringul şi o asistenţă modestă ocupase primele şiruri de bănci din plastic. Prin pereţii din sticlă auzeam freamătul spectatorilor, emoţia de dinaintea luptelor la care asistam în tinereţe.

— Aaa, publicul vă aşteaptă, zise Carnage oprindu-se lângă mine. Mai precis publicul lui Ryker. Deşi n-am nicio îndoială că-i vei induce în eroare cu aceeaşi pricepere cu care m-ai păcălit şi pe mine.

— Şi dacă nu vreau?

Trăsăturile necizelate ale lui Carnage alcătuiră un simulacru de dezgust. Arătă spre spectatori.

— Mda, cred că ai putea încerca să le explici undeva, pe la mijlocul luptei. Dar, ca să fiu sincer, acustica nu e dintre cele mai bune şi, oricum… spuse el şi zâmbi dizgraţios. Mă îndoiesc că vei avea timp pentru aşa ceva.

— Tragem concluzii pripite, după cum văd.

Carnage nu renunţă la zâmbet. În spatele lui, Pernilla Grip şi celălalt sintetic mă priveau cu acelaşi interes lacom cu care pisicile privesc o colivie. Jos, nerăbdarea îi făcea pe spectatori tot mai gălăgioşi.

— Mi-a luat ceva timp să organizez lupta asta, bazându-mă doar pe asigurările lui Kadmin. Spectatorii de-abia aşteaptă ca Elias Ryker să plătească pentru fărădelegile lui şi ar fi destul de riscant să nu le îndeplinim dorinţa. Şi lipsit de profesionalism, desigur. Pe de altă parte, eu nu cred c-ai venit aici cu speranţa că vei supravieţui, nu-i aşa, domnule Kovacs?

Mi-am amintit de strada pustie, întunecată, numită Minna, şi de Ortega, aruncată la pământ. M-am chinuit să-

mi înfrâng starea de leşin pricinuită de electroşocuri şi am încercat un zâmbet din cele vechi.

— Nu, presupun că nu.

Am auzit paşi uşori pe punte. Am aruncat o privire în direcţia din care venea zgomotul şi l-am văzut pe Kadmin, îmbrăcat la fel ca mine. Se opri la mică distanţă, îşi lăsă capul pe o parte, ca şi cum mă cerceta cu atenţie pentru prima oară, apoi spuse cu blândeţe în glas:

Cum să explic atâtea morţi?
Să spun că fiecare-a socotit şi-a scris
Cât valorează viaţa
În marginea însângerată, cu mâna tremurândă?
Vor vrea să afle
Cum s-au numărat?
Iar eu voi spune că au socotit,
Măcar o dată,
Cei ce-au ştiut cu-adevărat cât s-a pierdut în acea zi.

Am zâmbit fioros.

— „Dacă vrei să pierzi o luptă, mai întâi vorbeşte despre ea."

— Dar ea era mai tânără pe-atunci, spuse Kadmin zâmbind şi el, arătându-şi dinţii albi, perfecţi, ce contrastau cu pielea bronzată. De-abia ieşită din adolescenţă, dacă informaţiile din introducerea la exemplarul meu din *Furies* erau corecte.

— Pe Lumea lui Harlan adolescenţa ţine mai mult. Eu cred că ştia despre ce vorbeşte... Dar nu crezi că e cazul să trecem la treabă?

Dincolo de pereţii din sticlă zgomotul se înălţa ca talazurile pe o plajă tare, din pietriş.

Capitolul 36

Jos, în ringul morţii, zgomotul era mai puţin uniform, mai inegal. Voci disparate străpungeau aerul ca aripioarele peştilor prin apa agitată, deşi, fără ajutorul senzorilor neurochimici, nu prindeam nimic inteligibil. Un singur strigăt se făcu auzit prin vacarmul general; în timp ce mă apropiam de ring, cineva urlă la mine:

— Aminteşte-ţi de frate-meu, nemernicule!!!

Am ridicat privirea ca să văd cui îi nedreptăţisem un membru al familiei, dar n-am văzut decât o mare de feţe furioase şi nerăbdătoare. Unii spectatori erau în picioare, mă ameninţau cu pumnii şi tropăiau, zguduind scheletul metalic ce susţinea băncile din plastic. Setea de sânge devenea aproape tangibilă, îngroşând aerul, făcându-l aproape de nerespirat. Am încercat să-mi amintesc dacă, împreună cu ciracii mei, ţipam la fel în Newpest, în timpul luptelor de acolo, şi am ajuns la concluzia că reacţia noastră fusese similară. Fără ca măcar să ştim identitatea combatanţilor care îşi cărau pumni şi se chinuiau să se doboare doar pentru distracţia noastră. Cel puţin oamenii aceştia erau implicaţi emoţional în spectacolul sângeros care stătea să înceapă.

În partea cealaltă a ringului, Kadmin aştepta cu braţele încrucişate. Pumnarele din oţel care-i împodobeau degetele de la ambele mâini străluceau în lumina reflectoarelor de deasupra. Era un avantaj subtil, care nu înclina prea mult balanţa, dar care, cu trecerea timpului, putea decide rezultatul. Pumnarele nu mă îngrijorau prea mult, problema cea mare era programul Voinţa lui Dumnezeu cu care era echipat el. Cu mai puţin de un secol în urmă mă confruntasem cu acelaşi program la trupele cu care se înfrunta Protectoratul pe Sharya, un obstacol greu de trecut. Deşi vechi, era un program biochimic militar extrem de eficient şi, împotriva senzorilor neurochimici ai lui Ryker, recent afectaţi de electroşocuri, avea toate şansele să-şi dovedească superioritatea.

Mi-am ocupat locul în faţa lui Kadmin, potrivit semnului de pe ring. În jurul meu spectatorii se mai potoliră şi, la apariţia lui Emcee Carnage, reflectoarele se aţintiră asupra lui. Îmbrăcat şi machiat ca să arate cât mai bine pe camerele de luat vederi ale Pernillei Grip, arăta ca o păpuşă perfidă, din coşmarul unui copil. O pereche pe măsura lui Peticilă. Îşi ridică mâinile şi difuzoarele din pereţii fostului depozit din cală îi amplificară cuvintele rostite în laringofon.

— Bine aţi venit pe *Panama Rose!*

Spectatorii murmurară ceva, dar importanţa momentului îi făcu să tacă şi să aştepte. Conştient de asta, Carnage se răsuci încet pe călcâie, exploatându-le la maximum nerăbdarea lor.

— Bine aţi venit la un eveniment *Panama Rose* ieşit din comun, exclusiv pentru dumneavoastră. Bine aţi venit, aşadar, la *ultima şi cea mai sângeroasă umilire a lui Elias Ryker.*

Spectatorii se dezlănţuiră. Am ridicat ochii spre ei, în semiîntunericul din jur, şi am văzut cum pieliţa subţire de civilizaţie dispare, făcând loc furiei animalice, precum carnea vie de dedesubt.

Vocea amplificată a lui Carnage acoperi zgomotul. Bărbatul flutură din braţe cerând linişte.

— Cei mai mulţi dintre dumneavoastră probabil că-şi amintesc de detectivul Ryker pe care l-aţi întâlnit în diverse situaţii. Pentru unii e un nume legat de sânge sau de oase rupte. Amintirile acelea sunt dureroase; poate că unii cred că nu vor scăpa niciodată de ele.

Carnage reuşise să-i reducă la tăcere pe toţi, drept care coborî vocea.

— Prieteni, nu pot spera să vă şterg din memorie acele amintiri, fiindcă aici, la bordul navei *Panama Rose,* noi nu ne ocupăm cu aşa ceva. Noi nu oferim o dulce uitare, ci o dură amintire, oricât de plină de amărăciune ar fi ea. Noi nu oferim vise, prieteni, ci realitatea.

Ridică o mână, arătă spre mine şi adăugă:

— Prieteni, *aceasta* este realitatea.

Încă un val de răcnete. M-am uitat la Kadmin şi am înălţat din sprâncene, exasperat. Mă aşteptam să mor, dar nu de plictiseală. Kadmin strânse din umeri. Voia să lupte. Gesturile teatrale ale lui Carnage erau preţul, poate dezagreabil, pe care era obligat să-l plătească.

— Aceasta este realitatea, repetă Emcee Carnage. Seara asta este realitatea. În seara asta veţi fi martorii morţii lui Elias Ryker, în genunchi, şi, chiar dacă n-am să fiu în stare să şterg amintirea bătăilor la care aţi fost supuşi şi a oaselor care v-au fost rupte, o pot înlocui cu ţipetele scoase de călăul vostru, care va trece prin aceleaşi chinuri.

Spectatorii izbucniră în urale.

M-am întrebat dacă nu cumva Carnage exagera. Adevărul despre Ryker părea a fi undeva la mijloc. Mi-am amintit momentul în care am părăsit clubul lui Jerry, felul în care Oktai s-a îndepărtat de mine când a văzut faţa lui Ryker. Povestea lui Jerry despre conflictul pe care mongolul îl avusese cu poliţistul al cărui corp îl purtam: „Ryker îl scutura mai tot timpul. Acum câţiva ani i-a dat o bătaie soră cu moartea.” Şi ce-mi spusese Bautista despre tehnicile de interogare folosite de Ryker: „Respectă regulamentul de cele mai multe ori.” De câte ori să fi depăşit el măsura ca să-i atragă pe toţi spectatorii ăştia?

Ce-ar fi avut de spus Ortega?

M-am gândit la Ortega, imaginea ei fiind ca o mică oază de linişte în urletele şi râsetele batjocoritoare stârnite de Carnage. Cu puţin noroc şi cu ceea ce-i lăsasem la Hotelul Hendrix, îi putea face de petrecanie lui Kawahara.

Faptul că ştiam asta îmi dădea o stare de bine.

Carnage scoase un cuţit cu lama groasă, zimţată şi-l ridică. Asupra arenei se aşternu o linişte aproape deplină.

— *Coup de grâce,* anunţă el. Când matadorul nostru îl va pune la podea pe Elias Ryker, aşa încât să nu mai aibă puterea să se ridice, veţi vedea cum îi va scoate memoria corticală din şira spinării şi i-o va face fărâme… Şi atunci veţi şti că Elias Ryker nu mai există.

Lăsă cuţitul din mână şi braţul jos. Teatru pur. Cuţitul rămase suspendat în aer, lucind într-un câmp gravitaţional

focal, apoi urcă la vreo cinci metri şi se opri deasupra ringului, chiar în mijloc.

— Să începem, zise Carnage retrăgându-se.

Urmă un moment magic, un fel de deconectare, aproape ca după turnarea unei scene experia, când ne-am fi putut relaxa, trecând o sticlă de whisky de la unul la altul, maimuţărindu-ne în spatele scanerelor. Glumind pe seama scenariului plin de clişee pe care eram siliţi să-l jucăm.

Am început să ne dăm ocol, păstrând distanţa dintre noi şi fără a avea vreo idee despre intenţiile celuilalt. Am încercat să descifrez limbajul corporal al lui Kadmin.

„Sistemele biomecanice Voinţa lui Dumnezeu, de la 3,1 la 7, sunt simple, dar nu şi de neluat în seamă”, ni se spusese înainte de a asoliza pe Sharya. „Scopurile principale urmărite de proiectanţi au fost dezvoltarea forţei şi a vitezei, ambele fiind atinse cu brio. Dacă au o slăbiciune, aceasta se manifestă în mişcările standard, lipsite de imprevizibil. Prin urmare, martirii Mâinii Drepte a lui Dumnezeu tind să apeleze în luptă la un număr limitat de tehnici.”

Pe Sharya, sistemele noastre de stimulare a capacităţii de luptă fuseseră ultramoderne, combinând imprevizibilul cu tehnicile standard. Senzorii neurochimici ai lui Ryker nu se apropiau nici pe departe de acel nivel de sofisticare pe care, totuşi, îl puteam simula recurgând la câteva trucuri din arsenalul agenţilor speciali. Trucul de bază era să rezist îndeajuns ca să-mi dau seama cum funcţionează sistemul Voinţa lui Dumnezeu ca să…

Kadmin atacă.

Distanţa dintre noi era de aproape zece metri; Kadmin o acoperi într-o clipită, lovindu-mă cu toată puterea.

Tehnicile erau simple, lovituri de pumn şi picioare, dar date cu atâta putere şi viteză încât tot ce puteam face era să le blochez. De contraatac nici nu putea fi vorba. Primul pumn l-am aplicat cu dreapta şi în aceeaşi secundă am făcut un pas în stânga. Kadmin merse pe mişcarea mea fără ezitare şi-mi ţinti faţa. Am întors capul cât am putut şi am simţit cum pumnul îmi şterge tâmpla, nu îndeajuns de

tare încât să activeze pumnarul. Instinctul îmi spuse să mă blochez cu piciorul şi lovitura care-mi viza genunchiul îmi ricoşă în antebraţ. Următoarea lovitură, cu cotul, mă nimeri în creştetul capului, motiv pentru care m-am dat înapoi, ameţit, chinuindu-mă să rămân în picioare. Kadmin veni după mine. I-am trimis o laterală de dreapta, dar, fiind în plin avânt, a reuşit s-o evite fără probleme. Un upercut îşi făcu loc prin garda mea şi mă izbi în burtă. Zgomotul scos de pumnar aduse cu cel făcut de o bucată de carne aruncată într-o tigaie.

Am simţit de parcă cineva îmi înşfăcase maţele cu o gheară din fier. Durerea pricinuită de pumn rămase undeva, departe, la nivelul pielii, în timp ce muşchii abdomenului mi-erau cuprinşi de o amorţeală vecină cu greaţa. Aceasta, ca şi greaţa pe care o resimţeam de pe urma electroşocurilor, erau paralizante. M-am retras trei paşi, clătinându-mă, şi m-am prăbuşit pe ring, răsucindu-mă ca o insectă pe jumătate strivită. Am auzit, vag, cum spectatorii ovaţionau în delir.

De-abia întorcând capul, am văzut cum Kadmin se retrage într-un colţ şi mă priveşte ţintă, cu pumnii ridicaţi. O lumină roşie, palidă, clipi la mine din banda de oţel de pe mâna lui stângă. Pumnarul, se reîncărca.

Am înţeles.

Runda 1.

Lupta cu mâinile goale are numai două reguli. Loveşte cât poţi, cât mai tare şi cât mai repede, şi pune-ţi adversarul la podea. Când e la podea, omoară-l. Dacă sunt şi alte reguli sau limite, nu mai e o luptă adevărată, e un joc. Kadmin m-ar fi putut termina când eram jos, dar aceasta nu era o luptă adevărată. Era un meci ce urmărea umilirea mea deplină, un joc în care suferinţa trebuia dusă la extrem pentru delectarea spectatorilor.

A mulţimii.

M-am ridicat şi am privit în jur, prin arena plină de feţe în penumbră. Senzorii mei neurochimici surprinseră gurile căscate, dinţii acoperiţi de salivă. M-am străduit să-mi înfrâng slăbiciunea din măruntaie, am scuipat pe ring şi

am luat poziţia de luptă. Kadmin înclină din cap, ca şi cum aproba ceva, şi mă atacă din nou. Acelaşi amestec de tehnici liniare, aceeaşi viteză şi aceeaşi forţă, dar de data asta ştiam la ce să mă aştept. Am blocat primii doi pumni şi, în loc să fac pasul înapoi, am rămas pe loc. Kadmin avu nevoie de câteva fracţiuni de secundă ca să înţeleagă ce fac, dar, între timp, se apropiase prea mult. Cât să dăm nas în nas. I-am repezit un cap în faţă, ca şi cum îi loveam pe toţi spectatorii din jur care-mi voiau moartea.

Nasul acvilin trosni scurt şi, în timp ce Kadmin şovăia descumpănit, i-am aplicat o lovitură de picior în genunchi. Muchia mâinii mele drepte se abătu asupra lui, căutându-i gâtul, dar Kadmin era deja la podea. Se rostogoli şi mă trase de picioare. În timp ce cădeam, se ridică în genunchi şi-mi dădu un pumn în ceafă. Am scos un icnet şi m-am izbit cu capul de podea. Cu gura plină de sânge.

M-am ridicat în picioare şi am văzut cum Kadmin se dă înapoi şi îşi şterge sângele care-i curgea din nasul rupt. Se uită curios la palma înroşită, apoi la mine, şi clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Am încercat un rânjet, profitând de adrenalina pe care o simţeam la vederea sângelui, şi am ridicat mâinile, semn că-l aşteptam.

— Hai, găozare, am bolborosit eu cu gura strâmbă. Hai, termină-mă.

Se repezi asupra mea aproape înainte să rostesc ultimul cuvânt. De data asta fără să mai apuc să-l ating. Am încercat să-i ţin piept mai mult din instinct. Senzorii neurochimici se străduiră să reducă forţa loviturilor, blocându-le ca să mă ferească de efectele pumnarului, şi-mi dădură răgaz pentru a plasa şi eu câteva contralovituri neaşteptate despre care pregătirea mea de agent special îmi spunea că ar putea pune în dificultate tactica lui Kadmin. El le evită însă de parcă alunga o muscă ce nu-i dădea pace.

În ultima dintre aceste riposte inutile, încercând să dau un pumn, am întins prea mult braţul. Kadmin mă prinse de încheietură şi mă trase spre el. Apoi cu o lovitură perfectă de picior mă izbi în coaste, făcându-le să trosnească. Mă

trase din nou spre el, mă prinse de cot şi, cu antebraţul, lovi încheietura cu toată forţa de care era în stare. Am văzut mişcarea, defazată de senzorii neurochimici, şi am ştiut zgomotul pe care-l va scoate înainte ca încheietura cotului să explodeze, am ştiut ţipătul pe care-l voi scoate înainte ca senzorii neurochimici să controleze durerea. Mâna mea se răsuci disperată în strânsoare. În clipa următoare m-am lăsat să cad. Pline de sudoare, mâna şi braţul se eliberară. Kadmin mă lovi din nou, dar braţul rezistă şi, oricum, eram deja la podea.

Am căzut pe coastele rănite şi am simţit cum mi se întunecă privirea. M-am răsucit, încercând să mă opun pornirii de a mă ghemui ca un fetus, şi am văzut trăsăturile împrumutate ale lui Kadmin la o mie de metri deasupra mea.

— Ridică-te, spuse el, cu o voce care semăna cu zgomotul scos de nişte foi enorme de carton pe care le sfâşia cineva în depărtare. Încă n-am terminat.

Am ridicat brusc piciorul ca să-l lovesc în vintre. Am nimerit pe de lături, în coapsă. Aproape nonşalant, Kadmin îşi făcu braţul roată şi pumnarul mă izbi direct în faţă. Am văzut un caleidoscop de culori, apoi totul s-a albit. Larma provocată de mulţime îmi umplu mintea până la refuz şi, dincolo de ea, am simţit cum mă cheamă furtuna. Îmi pierdeam luciditatea, în timp ce mă lăsam cuprins de vâltoare, iar senzorii neurochimici se luptau să mă ţină conştient. Luminile se prăbuşeau şi se înălţau înapoi, pe tavan, de parcă erau îngrijorate de starea în care mă aflam, dar numai un pic, părând mulţumite de ceea ce vedeau. Conştienţa era ceva care se mişca pe o orbită eliptică în jurul capului meu. Brusc, m-am trezit din nou pe Sharya, ascuns în ce mai rămăsese din tancul-păianjen, alături de Jimmy de Soto.

— Pământul? zice el cu faţa zâmbitoare, brăzdată de dungile negre, de camuflaj, şi luminată intermitent de focul laserelor din jurul tancului. E o latrină, amice! O societate îngheţată, ca şi cum s-a oprit în timp acum o jumătate de mileniu. Nimic nu se întâmplă acolo,

evenimentele istorice sunt interzise.

— Prostii.

Neîncrederea mea este punctată de şuierul ascuţit, animalic, al unui obuz. Ochii noştri se întâlnesc în semiîntunericul din cabina tancului. Bombardamentul a început la căderea nopţii, armele roboţilor, cu raze infraroşii, reacţionând la cea mai mică mişcare. Într-unul dintre rarele momente în care bruiajul celor de pe Sharya s-a oprit am auzit că flota interplanetară a Protectoratului condusă de amiralul Cursitor mai are puţin şi cedează în lupta cu sharyanii pentru dominaţia orbitală. În zori, dacă lupta nu ia sfârşit, localnicii vor trimite infanteria să ne scoată de prin cotloane. Şansele de izbândă nu ne surâd deloc.

Dar măcar efectele dozei de betatanatină încep să dispară. Simt cum temperatura începe să urce, să revină la normal. Aerul din jur nu mai e ca o supă fierbinte, iar respiraţia nu mai e la fel de anevoioasă ca atunci când pulsul era aproape de zero.

Obuzul explodează la o aruncătură de băţ, făcând să zăngănească picioarele tancului. Ne uităm amândoi la contorul de expunere.

— Prostii zici? întreabă Jimmy privind prin gaura zimţuită pe care am făcut-o în peretele tancului. Se cunoaşte că nu eşti de pe Pământ. Eu sunt şi te asigur că, dacă ar fi să aleg între viaţa pe Pământ şi stocare, mi-ar fi greu să mă hotărăsc. Dacă ai vreodată şansa să vizitezi Pământul, să nu te foloseşti de ea.

Am clipit de câteva ori ca să alung viziunea. Deasupra mea cuţitul ucigaş lucea în câmpul lui gravitaţional ca soarele printre ramurile copacilor. Jimmy se estompa, pe lângă cuţit, spre acoperiş.

— Ţi-am spus să nu te duci acolo, amice. Uite unde-ai ajuns. Pământul. Scuipă şi dispăru, lăsând în urmă ecourile vocii. *E o latrină. Trebuie să treci la nivelul următor.*

Larma mulţimii se redusese la o scandare.

Furia trecea prin ceaţa din capul meu ca un fier roşu. M-am ridicat într-un cot şi mi-am concentrat privirea asupra

lui Kadmin, aflat în partea cealaltă a ringului. El mă văzu şi îşi ridică mâinile, exact cum făcusem şi eu mai înainte. Mulţimea izbucni în hohote de râs.

„Treci la nivelul următor.”

Am izbutit să mă ridic în picioare.

„Dacă nu faci tot ce trebuie să faci, vine Peticilă într-o noapte şi te ia.”

Vocea îmi sări în cap, o voce pe care n-o mai auzisem de aproape o sută cincizeci de ani de timp obiectiv. Un om cu a cărui amintire nu-mi mânjisem memoria mai toată viaţa mea de adult. Tatăl meu şi minunatele lui poveşti, pe care mi le spunea înainte de culcare. Numai de el n-aveam nevoie acum. „Vine Peticilă să te ia.”

„Habar n-ai, tăticule. Uite-l acolo pe Peticilă, aşteaptă. Nu vine să mă ia, trebuie să merg eu să-l iau. Dar mulţumesc, tăticule. Mulţumesc pentru toate cele.”

Am adunat tot ce mai rămăsese prin nivelurile celulare ale corpului lui Ryker şi am pornit spre Kadmin.

Sus, deasupra ringului morţii, sticla se făcu ţăndări. Cioburile căzură între mine şi Kadmin.

— Kadmin!

L-am văzut cum se uită la puntea de sus şi cum pieptul păru că-i explodează. Îşi dădu capul pe spate şi îşi trase braţele înapoi de parcă îşi pierduse brusc echilibrul. O detunătură puternică zgudui arena. Tunica i se făcu ferfeniţă şi o gaură magică i se lăţi de la gât până la brâu. Sângele îi ţâşni în valuri, prelingându-se pe podea.

M-am răsucit pe călcâie, am privit în sus şi am văzut-o pe Trepp, în cadrul ferestrei pe care tocmai o distrusese, cu ochii de-a lungul armei cu fragmentaţie pe care o ţinea în braţe. Ţeava devenea tot mai roşie în timp ce Trepp trăgea încontinuu. Descumpănit, am privit în jur, după alte ţinte, dar ringul era pustiu, mai puţin rămăşiţele lui Kadmin. Carnage dispăruse şi, între explozii, scandările mulţimii se transformaseră brusc în ţipetele de groază ale oamenilor cuprinşi de panică. Toată lumea sărise în picioare, încercând să fugă de acolo. Şi atunci am înţeles. Trepp trăgea în spectatori.

Jos, în arenă, se declanşă o armă cu laser şi cineva începu să urle. M-am întors, brusc lipsit de vlagă, spre locul de unde venea urletul. Carnage era cuprins de flăcări.

Plantat în cadrul uşii de la intrare, Rodrigo Bautista îşi plimba arma cu ţeavă lungă de la stânga la dreapta, secerând totul în cale. Carnage ardea de la brâu în sus, bătându-se cu braţele care semănau cu nişte aripi de foc. Ţipătul pe care-l scotea era mai mult de furie decât de durere. Pernilla Grip zăcea moartă la picioarele lui, cu pieptul carbonizat. În timp ce priveam, Carnage se aruncă peste ea ca o figură din ceară topită, ţipetele i se transformară în gemete, apoi într-o bolboroseală electronică şi apoi tăcu.

— Kovacs?

Arma cu fragmentaţie a lui Trepp tăcuse şi ea şi, pe fondul gemetelor şi al strigătelor celor răniţi, vocea ridicată a lui Bautista suna nefiresc de tare. Sergentul ocoli sinteticul care ardea în continuare şi urcă în ring. Avea faţa pătată de sânge.

— Eşti teafăr, Kovacs?

Am scos un chicot firav şi am dus repede mâna la coastele vătămate.

— Mai teafăr nici că se poate. Ce face Ortega?

— Bine. A trebuit să-i dau o doză zdravănă de letinol, ca s-o scot din şoc. Scuze c-am sosit atât de târziu, zise el şi arătă spre Trepp. Prietenei tale i-a luat ceva timp până să dea de mine, la secţie. N-a vrut să apeleze la canalele oficiale. Spunea că nu va da bine. Are dreptate, după dezastrul pe care l-am provocat aici.

Am privit în jur, la tot ce însemna vătămare organică.

— Mda. Crezi că va fi o problemă?

Bautista scoase un hohot de râs.

— Vorbeşti serios? Intervenţie fără mandat. Vătămarea organică a unor suspecţi neînarmaţi. Tu ce dracu' crezi?

— Îmi pare rău, am spus eu dând să cobor din ring. Poate găsim o soluţie.

— Hei, zise Bautista şi mă prinse de braţ. Ăştia au răpit

un poliţist din Bay City. Aici nimeni nu îndrăzneşte să facă aşa ceva. Cineva ar fi trebuit să-i spună lui Kadmin că e o mare greşeală.

Nu eram sigur dacă se referea la Ortega sau la mine, în corpul lui Ryker, motiv pentru care am tăcut şi am lăsat încet capul pe spate ca să văd dacă n-am păţit ceva şi ca să mă uit la Trepp, care îşi reîncărca arma.

— Ai de gând să rămâi acolo toată noaptea?

— Cobor imediat.

Vârî ultimul cartuş în armă, apoi execută o tumbă perfectă peste balustrada punţii, spre noi. În cădere, hamul gravitaţional din spatele ei îşi întinse aripile şi Trepp începu să coboare încet, cu arma atârnată de umăr. În haina ei neagră, lungă, semăna cu un înger întunecat care tocmai îşi terminase treaba.

Reglând un disc prins de ham, se lăsă uşor pe podea şi, în cele din urmă, se opri lângă Kadmin. M-am apropiat de ea, şchiopătând. Câteva clipe am privit amândoi cadavrul deschis.

— Mulţumesc, am şoptit eu.

— Pentru puţin. Face parte din obligaţii. Îmi cer scuze că i-am adus pe tipii ăştia, dar aveam nevoie de întăriri, cât mai repede. Ştii ce se spune despre Sia pe aici. Cea mai mare gaşcă din cartier, nu?

Trepp arătă cu capul spre Kadmin şi mă întrebă:

— Îl laşi aşa?

L-am privit lung pe martirul Mâinii Drepte a lui Dumnezeu, cu faţa lui surprinsă de moartea neaşteptată, şi am încercat să-l văd în el pe Peticilă.

— Nu, am răspuns eu şi am întors cadavrul cu piciorul ca să-i văd ceafa. Bautista, îmi împrumuţi puţin pocnitoarea ta?

Fără un cuvânt, poliţistul îmi dădu arma. Am lipit gura ţevii de ceafa lui Peticilă şi am aşteptat să simt ceva.

— Ce faci? Aştepţi să spunem o rugăciune? întrebă Trepp fără menajamente.

Bautista se întoarse cu spatele.

— Fă-o, continuă femeia.

Nu ştiu dacă tatăl meu avea vreun comentariu, ştiu doar că l-a păstrat pentru el. Singurele voci pe care le auzeam erau strigătele spectatorilor răniţi, pe care le ignoram.

Fără să simt nimic, am apăsat pe trăgaci.

Capitolul 37

Nu simţeam nimic nici după o oră, când Ortega mă găsi în sala de operaţii, aşezat pe un cărucior, privind lumina verde care venea dinspre decantoarele goale. Camera de depresurizare bufni surd, se deschise şi începu să bâzâie, fără ca eu să reacţionez. Nu m-am întors nici măcar atunci când i-am recunoscut paşii şi scurta înjurătură când se împiedică de cablurile întinse pe podea. La fel ca maşinăria pe care şedeam, eram deconectat.

— Cum te simţi?

Am privit în jos, spre locul în care se oprise, aproape de cărucior.

— Cam cum arăt.

— Arăţi ca dracu', zise ea şi se prinse de un capac. Pot să urc şi eu?

— Te rog. Vrei să te ajut?

— Nu.

Ortega se chinui să se ridice, se făcu cenuşie la faţă şi rămase atârnată acolo cu un zâmbet strâmb.

— N-ar fi rău, spuse ea.

I-am întins braţul mai puţin vătămat şi se sui lângă mine, gemând. Preţ de o clipă rămase ghemuită, apoi se aşeză mai bine şi îşi frecă umerii.

— Ce frig e! De când stai pe chestia asta?

— De vreo oră.

Privi în sus, la cuvele goale.

— Ai văzut ceva interesant?

— Mă gândesc.

— Aha... Să ştii că letinolul ăsta e mai rău decât un pistol cu electroşocuri. Cel puţin atunci când eşti şocat ştii că ai încurcat-o. Letinolul îţi spune că, indiferent prin ce-ai trecut, totul va fi bine, nu trebuie decât să te relaxezi. Pe urmă cazi în nas când te împiedici de primul cablu gros de cinci centimetri peste care încerci să treci.

— Cred că ar trebui să stai în pat, am zis eu cu blândeţe în glas.

— Da, ca şi tine. Să vezi ce vânătăi o să ai mâine pe faţă. Mercer ţi-a dat ceva împotriva durerii?

— N-a fost nevoie.

— O, ce duri suntem. Credeam că ne-am înţeles să ai grijă de corpul ăsta.

Am zâmbit gânditor.

— Să-l vezi pe celălalt cum arată…

— L-am văzut. Parcă l-ai fi sfârtecat cu mâinile goale.

Am continuat să zâmbesc.

— Unde e Trepp?

— Prietena ta ţicnită? A întins-o. I-a spus lui Bautista despre nu-ştiu-ce conflict de interese şi a dispărut. Bautista se dă de ceasul morţii ca să ieşiţi din rahatul ăsta.

— Înţeleg.

Am încercat să-mi schimb poziţia. Lumina aceea verde, dinspre decantoare, părea că mă hipnotizează şi, dincolo de starea de amorţeală, ideile nu-mi dădeau pace, ciocnindu-se ca nişte şine ce nu reuşesc să se unească. Moartea lui Kadmin, departe de a-mi lua o povară de pe suflet, nu făcuse decât să aprindă un fitil cu ardere lentă, care mă îndemna să nu mă las, să merg mai departe cu răzbunarea. Cineva trebuia să plătească pentru toate chinurile prin care trecusem.

„Ia-o ca pe ceva personal.”

Acum însă era vorba de ceva mult mai grav. Era vorba de Louise, alias Anenome, ciopârţită pe masa de operaţii; de Elizabeth Elliott, înjunghiată de moarte şi prea săracă pentru a fi reîntrupată; Irene Elliott, plângând după un corp pe care o tipă cu bani din nu-ştiu-ce corporaţie îl purta din două în două luni; Victor Elliott, prins între pierderea şi recuperarea unei femei care era şi nu era aceeaşi. De un negru tânăr care îşi vedea familia din corpul dărâmat al unui alb între două vârste; de Virginia Vidaura care intrase în puşcărie sfidătoare, cu capul sus şi cu o ultimă ţigară care îi polua plămânii pe care era pe punctul de a-i pierde, fără îndoială în folosul altui vampir corporatist. De Jimmy de Soto, care îşi smulsese singur ochiul în noroiul şi focul de la Innenin, şi de milioanele ca

el din tot Protectoratul, grupuri adunate cu mari eforturi, cu un mare potenţial uman, aruncate la groapa de gunoi a istoriei. Pentru ei, ca şi pentru alţii, cineva trebuia să plătească.

Puţin ameţit, am coborât de pe cărucior şi am ajutat-o pe Ortega să coboare şi ea. Mă dureau mâinile, dar nu pe cât mă durea sufletul la gândul înspăimântător că acestea erau ultimele noastre ore împreună. Nu ştiam de unde venea acest gând, probabil era adus de senzaţia, copleşitoare, înrădăcinată în subconştient, în care învăţasem să cred mai mult decât în raţiune. Am părăsit sala de operaţii ţinându-ne de mână şi, când am ieşit pe coridor, mai să nu-l observăm pe Bautista. Fără să vrem, ne-am dat drumul la mâini.

— Te-am tot căutat, Kovacs, zise sergentul fără să se manifeste în vreun fel fiindcă ne văzuse ţinându-ne de mână. Prietena ta, mercenara, a întins-o şi ne-a lăsat pe noi să facem curat după ea.

— Mda, Kristi… am replicat eu şi am arătat spre Ortega. Mi-a spus. A luat arma cu fragmentaţie?

Bautista încuviinţă din cap.

— Deci ai justificarea perfectă. Cineva a anunţat schimbul de focuri de pe *Panama Rose,* tu ai venit repede şi i-ai găsit pe spectatori masacraţi, pe Kadmin şi Carnage morţi, iar pe Ortega în pragul morţii. Făptaşul trebuie să fi fost cineva deranjat de Carnage, care a vrut să se răzbune.

Cu coada ochiului am văzut cum Ortega clatină din cap.

— Nu ţine, spuse Bautista. Toate apelurile pe care le primeşte secţia sunt înregistrate. La fel şi cele din maşinile poliţiei.

Am ridicat din umeri, simţind cum agentul special se trezeşte în mine.

— Şi ce dacă? Tu sau Ortega aveţi informatori aici, în Richmond. Ale căror nume nu le puteţi divulga. Apelul a venit pe un telefon personal, care a fost distrus în timp ce-ţi croiai drum cu pistolul printre paznicii lui Carnage. Nicio urmă. Şi nimic pe monitoare, fiindcă făptaşul misterios, autorul masacrului, a distrus întreg sistemul automat de

securitate. Ceea ce cred că se poate aranja.

Bautista privi nesigur.

— Poate. Pentru asta avem nevoie de un informatician. Davidson se pricepe la aşa ceva, dar nu excelează.

— Îţi găsesc eu unul. Altceva?

— Unii spectatori sunt încă în viaţă. Niciunul capabil să se mişte, dar încă mai respiră.

— Uită de ei. În cel mai rău caz au văzut-o pe Trepp. Probabil că nu foarte clar. Totul s-a petrecut în doar câteva secunde. Singurul lucru pe care trebuie să-l hotărâm e când chemăm ambulanţele.

— Cât mai curând, zise Ortega. Altfel dăm de bănuit.

Bautista pufni dispreţuitor.

— Toată tărăşenia asta dă de bănuit. Cei de la secţie sigur vor înţelege ce s-a întâmplat aici în noaptea asta.

— Cum înţeleg de obicei, nu?

— Nu-i nimic de râs în asta, Kovacs. Carnage a întrecut măsura, deci ştia la ce să se aştepte.

— Carnage, mormăi Ortega. Ticălosul ăla sigur are o copie pe undeva. De îndată ce e reîntrupat, va cere sus şi tare o anchetă.

— Poate că nu, spuse Bautista. Cu cât timp în urmă crezi că i s-a dat corpul ăla sintetic?

Ortega ridică din umeri.

— Cine ştie? Săptămâna trecută îl purta. Deci îl are de cel puţin o săptămână, doar dacă nu cumva copia i-a fost reactualizată. Ceea ce costă o grămadă de bani.

— Dacă aş fi în locul lui Carnage, m-aş reactualiza ori de câte ori s-ar întâmpla ceva deosebit, am intervenit eu gânditor. Indiferent cât ar costa. N-aş vrea să mă trezesc fără să ştiu ce-am făcut cu o săptămână înainte de a fi omorât.

— Asta depinde de ce făceai, remarcă Bautista. Dacă ar fi ceva ilegal, ţi-ar conveni să te trezeşti fără să ştii. În felul ăsta ai trece fluierând testul cu detectorul de minciuni.

— Mai mult de-atât. Nici măcar…

M-am oprit, prins de idee. Sergentul făcu un gest de nerăbdare.

— S-o lăsăm baltă. Dacă se trezeşte fără să ştie nimic, Carnage s-ar putea să se intereseze pe ici, pe colo, dar nu se va grăbi să dea prea multe detalii la secţia de poliţie. Iar dacă se trezeşte şi ştie, va face mai puţin zgomot decât orgasmul unui catolic, adăugă el răsfirându-şi degetele. Eu unul cred că n-avem de ce ne teme.

— Atunci cheamă ambulanţele. Poate n-ar fi rău să-l chemi şi pe Murawa ca să…

Dar vocea lui Ortega se pierdu în clipa în care ultima piesă a puzzle-ului completă în sfârşit imaginea. Conversaţia dintre cei doi poliţişti părea la fel de îndepărtată ca semnalul captat de un aparat emisie-recepţie de pe o stea din altă galaxie. M-am zgâit la o crestătură mică din peretele de metal de lângă mine în timp ce analizam ideea, punând la bătaie toată logica de care eram în stare.

Bautista îmi aruncă o privire curioasă şi se duse să cheme ambulanţele. În timp ce se îndepărta, Ortega îmi atinse uşor braţul.

— Hei, Kovacs. Ţi-e rău?

Am clipit de câteva ori.

— Kovacs?

Am întins mâna şi am atins peretele, ca şi cum voiam să mă asigur de soliditatea lui. În comparaţie cu certitudinea ideii pe care o întorceam pe toate feţele, ceea ce mă înconjura părea brusc intangibil.

— Kristin, am spus eu încet. Trebuie să ajung la bordelul Cu capul în nori. Mi-am dat seama ce i-au făcut lui Bancroft. Pot s-o înfrâng pe Kawahara şi să fac să treacă Rezoluţia 653. Şi îl pot scoate pe Ryker de unde e.

Ortega oftă.

— Kovacs, am mai discutat asta…

— Nu.

Brutalitatea neaşteptată din vocea mea mă surprinse chiar şi pe mine. Simţeam cum mă doare faţa plină de vânătăi a lui Ryker în timp ce se încorda.

— Nu e vorba de nicio speculaţie. S-a terminat cu bâjbâitul pe întuneric. E vorba de un fapt real. Şi tot voi

ajunge la bordelul ăla. Cu sau fără ajutorul tău.

— Kovacs, zise Ortega şi clătină din cap. Uită-te cum arăţi. De-abia te ţii pe picioare. În momentul ăsta n-ai putea să te pui nici măcar cu un proxenet din Oakland, darămite să iei cu asalt unul dintre Stabilimentele de pe Coasta de Vest. Chiar crezi că poţi să treci de sistemul de securitate al lui Kawahara cu coastele rupte şi cu faţa asta? Potoleşte-te.

— N-am spus că va fi uşor.

— Kovacs, nu trebuie să faci aşa ceva. Am pierdut destul timp cu înregistrările de la Hendrix ca să-l poţi trage în piept pe Bancroft, nu-mi cere imposibilul. Jocul s-a terminat, prietena ta, Sarah, se întoarce acasă, la fel şi tu. Asta e tot. Nu mă interesează poliţele pe care vrei să le plăteşti.

— Nu-l mai vrei pe Ryker înapoi? am întrebat eu cu un glas moale.

O clipă am crezut c-o să mă pocnească. Nările îi fremătau şi se albiră, iar umărul drept i se lăsă, pregătit de lovitură.

Nu ştiu dacă ameţeala de după electroşocuri sau doar autocontrolul fu cel care o făcu să se răzgândească.

— Ar trebui să te plesnesc pentru asta, zise ea calm.

Am ridicat mâinile.

— Chiar te rog. În momentul ăsta n-aş putea să mă pun nici măcar cu un proxenet din Oakland. Parcă aşa ai spus…

Ortega scoase un plescăit de dezgust şi dădu să se întoarcă. Am întins mâna şi am oprit-o.

— Kristin… Îmi cer scuze. Chestia cu Ryker a fost deplasată. Vrei măcar să mă asculţi până la capăt?

Se întoarse spre mine, cu buzele strânse ca să nu spună ce simţea, cu capul în jos. Înghiţi în sec.

— Nu vreau. Şi aşa mi-ai spus prea multe.

Îşi drese glasul şi continuă:

— Nu mai vreau să mă răneşti, Kovacs. Nu mai vreau să sufăr nici eu, nici…

— Nici corpul lui Ryker?

Ortega mă privi lung.

— Nu, răspunse ea, abia şoptit. Nu asta am vrut să spun.

Apoi se lipi de mine, acolo, pe coridorul acela din metal, sinistru, mă cuprinse cu braţele şi îşi afundă faţa în pieptul meu, totul aparent dintr-o singură mişcare. Am înghiţit şi eu în sec şi am strâns-o tare în timp ce ultimele noastre secunde împreună se scurgeau ca firele de nisip printre degete. În clipa aceea aş fi dat aproape orice ca să n-am un plan pe care să i-l împărtăşesc, ca să nu am cum să dizolv ceea ce creştea între noi şi să n-o fi urât pe Reileen Kawahara atât de mult.

Aş fi dat aproape orice.

Ora două noaptea.

Am sunat-o pe Irene Elliott la apartamentul închiriat de JacSol şi am ridicat-o din pat. I-am spus că avem o problemă pentru a cărei rezolvare eram dispuşi să plătim o sumă uriaşă. Irene Elliott înclină din cap somnoroasă. Bautista se urcă într-o maşină fără însemne ca s-o aducă pe navă.

Când sosi, *Panama Rose* era luminată ca pentru o petrecere pe punte. Reflectoare verticale amplasate de o parte şi de alta dădeau impresia că nava era coborâtă din cerul nopţii cu parâme luminiscente. Bariere din cablu de iluminiu traversau suprastructura şi zona de acostare. Acoperişul fostei magazii în care avusese loc lupta dintre mine şi Kadmin fusese refăcut ca să permită ambulanţelor accesul direct, iar scena violenţelor, luminată din interior, strălucea în noapte ca o topitorie. Maşinile poliţiei pluteau pe cer sau erau parcate în docuri, brăzdând aerul când cu roşu, când cu albastru.

Am întâmpinat-o la pasarelă.

— Îmi vreau corpul înapoi, strigă ea ca să acopere vuietul motoarelor aeropurtate.

La lumina reflectoarelor părul ei negru părea aproape blond, aşa cum îl avea corpul ei adevărat.

— Deocamdată nu pot să aranjez asta, i-am strigat şi eu. Dar te asigur că-l vei primi înapoi. Acum însă faci ce-ţi spun eu, ca să ai un atu în plus… Să mergem de-aici până

nu te zăreşte afurisitul ăla de Sandy Kim.

Poliţia locală ţinea la distanţă elicopterele presei. Ortega, încă slăbită şi tremurând, îmbrăcată într-o manta cenuşie, ţinea la distanţă poliţia locală cu aceeaşi râvnă şi acelaşi licăr în privire care o ţineau în picioare şi conştientă. Membrii Brigăzii Vătămări Organice, strigau, îşi fluturau legitimaţiile, se răsteau la cei din jur şi blufau, nelăsând pe nimeni să treacă, în timp ce Elliott falsifica înregistrările de care aveau nevoie. Erau într-adevăr, după cum recunoscuse şi Trepp, cea mai mare gaşcă din cartier.

— Mâine părăsesc apartamentul, îmi spuse Elliott văzându-şi de lucru. N-ai să mă mai găseşti acolo.

Rămase tăcută mai multe secunde, fluierând printre dinţi în timp ce asambla imaginile. Apoi îmi aruncă o privire peste umăr.

— Spuneai că tipii ăştia mă vor recompensa pentru ce fac acum.

— Mda, cam aşa ceva.

— Atunci am să iau legătura cu ei. Să-mi spui cine e şeful, vorbesc eu cu el. Şi nu încerca să mă suni la Ember, nu voi fi nici acolo.

N-am spus nimic, doar m-am uitat la ea. Se întoarse la aparatele ei.

— Vreau să rămân singură o vreme, murmură femeia.

Un lux pe care eu nu mi-l puteam permite.

Capitolul 38

L-am privit cum îşi umple un pahar din sticla cu whisky vechi de cincisprezece ani, cum ia telefonul şi se aşază precaut. Coastele rupte fuseseră lipite la loc într-o ambulanţă, dar toată partea aceea îl durea în continuare, câte un junghi insuportabil făcându-l să se îndoaie. Sorbi din pahar, încercă să se stăpânească şi apăsă pe tastă.

— Reşedinţa Bancroft. Cu cine doriţi să vorbiţi?

Era aceeaşi femeie îmbrăcată într-un costum sobru care-mi răspunsese ultima oară când sunasem la Suntouch House. Acelaşi costum, aceeaşi coafură, chiar şi acelaşi machiaj. Poate era doar un fel de construct telefonist.

— Cu Miriam Bancroft.

Aveam din nou senzaţia că sunt un observator pasiv, aceeaşi senzaţie a desprinderii de mine pe care o avusesem în noaptea aceea, în faţa oglinzii, pe când corpul lui Ryker îşi lua armele la el. Fragmentarea. Numai că de data aceasta era mult mai rău.

— O clipă, vă rog.

Femeia dispăru de pe ecran, fiind înlocuită de flacăra unui chibrit bătută de vânt, pe fondul unei muzici de pian ce aducea cu zgomotul frunzelor căzute toamna şi spulberate pe un trotuar tocit şi plin de crăpături. Trecu un minut până să apară Miriam Bancroft, îmbrăcată desăvârşit, într-o jachetă şi bluză la fel de elegante. Femeia ridică o sprânceană perfect pensată.

— A, domnul Kovacs! Asta da, surpriză.

— Mda, să spunem, zise el, fluturând din mână uşor stingher.

Chiar şi de pe ecran Miriam Bancroft radia o senzualitate care îl ameţea.

— E o linie sigură? întrebă el.

— În limite rezonabile. Ce doreşti?

Îşi drese glasul.

— M-am tot gândit. Sunt câteva lucruri pe care aş dori să le discut cu tine… Şi, poate, chiar să-mi cer scuze.

— Zău? făcu ea, de data aceasta arcuind ambele sprâncene. Când anume?

El ridică din umeri.

— Acum, dacă se poate. Sunt mai liber.

— Da? Eu nu sunt liberă, domnule Kovacs. Sunt în drum spre o şedinţă care va avea loc în Chicago şi mă întorc de-abia mâine seară.

O părere de zâmbet îi apăru în colţul gurii.

— Poţi aştepta?

— Bineînţeles.

Miriam Bancroft se aplecă spre ecran, mijind ochii.

— Ce-ai păţit la faţă?

Îşi duse o mână la vânătăile de pe faţă, tot mai pronunţate, în lumina scăzută a camerei nu se aşteptase să fie atât de vizibile. Şi nici ca Miriam Bancroft să fie atât de atentă.

— E o poveste lungă. Ţi-o spun mâine.

— De-abia aştept s-o aud, zise ea cu ironie în glas. Mâine după-amiază îţi trimit o limuzină ca să te ia de la Hendrix. Ora patru e bine? În regulă. Atunci, pe mâine.

Ecranul se întunecă. Rămase cu privirea aţintită asupra lui, apoi închise telefonul şi îşi răsuci scaunul cu faţa spre pervazul ferestrei.

— Femeia asta mă pune pe jar, zise el.

— Mda, şi pe mine. E normal, nu?

— Îţi arde de glume.

— Încerc şi eu.

M-am ridicat ca să iau sticla. În timp ce traversam camera, mi-am surprins imaginea în oglinda de lângă pat.

În vreme ce corpul lui Ryker avea aerul unui om care luase în piept încercările vieţii, cel din oglindă arăta de parcă se dăduse uşor deoparte în fiecare moment de criză ca să vadă cum soarta îşi lasă apăsat amprenta pe faţa lui bucălată. Corpul avea mişcări de felină, fireşti, economice – Anchanei Salomao i s-ar fi potrivit de minune. Părul des, aproape negru-albăstrui, îi cădea în cascadă pe umerii amăgitor de zvelţi, iar ochii oblici, plini de nobleţe, priveau blând, nonşalant, sugerând că un loc mai bun decât

universul nu exista.

Eram în corpul unui ninja tech de doar câteva ore – mai precis de şapte ore şi patruzeci şi două de minute, potrivit ceasului introdus în partea din stânga sus a câmpului meu vizual – şi nu resimţeam niciunul dintre efectele secundare obişnuite. Am luat sticla de whisky cu o mână bronzată, delicată, de artist, simplul freamăt al muşchilor şi al oaselor umplându-mă de încântare. Sistemul neurochimic Humalo îşi făcea simţită prezenţa la limita percepţiei, de parcă îngâna nenumăratele lucruri pe care acest corp le putea face în absolut orice moment. Niciodată, nici măcar cât luptasem în cadrul Unităţii de Agenţi Speciali, nu purtasem aşa ceva.

Mi-am amintit cuvintele lui Carnage şi am clătinat din cap. Dacă NU credeau că pot impune un embargo colonial de zece ani pe *aşa ceva,* însemna că trăiau în altă lume.

— Nu ştiu cum te simţi tu, dar eu am o senzaţie stranie de tot, zise el.

— Asta poţi s-o mai spui o dată, am răspuns eu, mi-am umplut paharul şi i-am întins sticla.

A clătinat din cap. M-am întors la fereastră şi m-am aşezat cu spatele la ea.

— Mă întreb cum de-a rezistat Kadmin... Ortega spune că lucra cu el însuşi mai tot timpul.

— Presupun că te obişnuieşti. În plus, Kadmin era nebun de legat.

— Şi noi nu?

Am ridicat din umeri.

— N-am avut de ales. În afară de a renunţa. Crezi că ar fi fost mai bine?

— Tu ce crezi? Tu eşti cel care o va înfrunta pe Kawahara. Eu sunt doar un instrument. Apropo, nu cred că Ortega e din cale-afară de încântată de treaba asta. Adică la început a fost derutată, acum însă...

— *Derutată!* Atunci cum sunt eu?

— Ştiu cum eşti, deşteptule. Eu sunt tu.

— Chiar aşa? am zis eu, am luat o gură de whisky şi am clătinat paharul. Până când crezi că vom fi exact aceeaşi

persoană?

Ridică din umeri.

— Eşti ceea ce-ţi aminteşti. Până acum avem şapte-opt ore de percepţii separate. Ceea ce nu-i prea mult, nu?

— Pentru mai bine de patruzeci de ani de amintiri comune? Cred că nu. Personalitatea se construieşte pe ceea ce acumulezi la început.

— Mda, aşa scrie la carte. Dacă tot am adus vorba, spune-mi ce simţi, ce *simţim,* după moartea lui Peticilă?

M-am foit în fotoliu.

— Chiar trebuie să discutăm despre asta?

— Despre ceva tot trebuie să discutăm. Până mâine seară suntem nevoiţi să stăm aici, doar noi doi…

— Dacă vrei, poţi să ieşi. Apropo, eu pot ieşi de aici pe unde am venit, am zis, arătând cu degetul mare spre acoperiş.

— Chiar nu vrei să discutăm despre asta.

— N-a fost chiar atât de rău.

Cel puţin asta era adevărat. Conform planului iniţial, copia ninja trebuia să stea în apartamentul lui Ortega până când copia Ryker dispărea împreună cu Miriam Bancroft. Apoi mă gândisem că aveam nevoie de o înţelegere cu Hotelul Hendrix ca să putem lua cu asalt bordelul Cu capul în nori şi că, prin urmare, copia ninja nu avea cum să-i dovedească hotelului că e vorba despre mine, doar dacă se supunea unei scanări. De aceea era mai bine ca Ryker, de fapt copia Ryker, să-i prezinte copia ninja înainte să plece alături de Miriam Bancroft. Întrucât copia Ryker se afla mai mult ca sigur sub observaţie, cel puţin din partea lui Trepp, părăsirea hotelului împreună, pe uşa principală, nu părea deloc o idee bună. Prin urmare împrumutasem de la Bautista un ham gravitaţional şi un costum nedetectabil şi, cu puţin înainte de ivirea zorilor, mă strecurasem prin traficul aerian mai puţin intens şi coborâsem pe terasa acoperită de la etajul patruzeci şi doi. Între timp copia Ryker anunţase hotelul de venirea mea şi acesta mă lăsase să intru prin sistemul de aerisire.

Cu ajutorul senzorilor neurochimici Humalo intrasem

aproape la fel de uşor ca pe uşa principală.

— Ascultă, zise copia Ryker. Eu sunt tu. Ştiu tot ce ştii şi tu. Ce e rău în a discuta despre asta?

— Dacă ştii tot ce ştiu şi eu, ce *rost* are să discutăm despre asta?

— Uneori ne ajută să clarificăm nişte lucruri. Chiar dacă vorbeşti cu altcineva, de obicei vorbeşti cu tine însuţi. Cealaltă persoană nu face decât să fie placa ta de rezonanţă. Aşa îţi limpezeşti gândurile.

Am oftat.

— Ştiu şi eu... Chestia asta cu tata am dat-o de mult la spate.

— Fii serios!

— Sunt serios.

— Ba nu, zise el şi îndreptă un deget spre mine la fel cum făcusem şi eu în balconul din Suntouch House, când Bancroft nu voia să creadă ce-i spuneam. Te minţi singur. Adu-ţi aminte de proxenetul pe care l-am întâlnit în localul lui Lazlo, după ce-am intrat în banda lui Shonagon. Cel pe care am fost cât pe-aci să-l omorâm dacă nu ne opreau ceilalţi.

— Acolo chimicalele îşi făceau efectul. Eram ameţiţi de tetramet şi o făceam pe grozavii că suntem oamenii lui Shonagon. Aveam doar şaisprezece ani, ce dracu'.

— Prostii! Ne-am legat de el pentru că semăna cu tata.

— Poate.

— Sigur. Şi în următorii cincisprezece ani am omorât tot felul de persoane autoritare din acelaşi motiv.

— Slăbeşte-mă cu asta! În următorii cincisprezece ani i-am omorât pe toţi cei care ne stăteau în cale. Viaţă de militar, aşa ne câştigam existenţa. Şi încă ceva: de când sunt proxeneţii persoane autoritare?

— Bine, poate că timp de cincisprezece ani am omorât doar proxeneţi. Narcomani. Poate că aşa ne răzbunam noi.

— Tata n-a pus-o pe mama să se prostitueze.

— Eşti sigur? Atunci de ce-am ţinut cu tot dinadinsul să urmăm pista Elizabeth Elliott ca pe o bombă nucleară? De unde accentul pe bordeluri în toată ancheta asta?

— Despre asta a fost vorba încă de la început, am răspuns eu sorbind din paharul cu whisky. Am urmat pista Elizabeth Elliott fiindcă aşa am simţit că e corect. Intuiţie de agent special. Felul în care îşi trata Bancroft soţia…

— Aaa, Miriam Bancroft! Uite încă un subiect pe care putem să-l abordăm.

— Gura. Am mers pe mâna lui Elliot şi am mers bine. Fără vizita pe care am făcut-o în biocabinele lui Jerry n-am fi ajuns la bordelul Cu capul în nori.

— Pff! făcu el dezgustat şi luă o gură de whisky. Crezi ce vrei. Eu spun că Peticilă a fost o metaforă pentru tata, fiindcă n-am suportat să ne apropiem prea mult de adevăr şi tocmai de-aia ne-am speriat prima oară când am văzut un construct în realitatea virtuală. Sper că-ţi aminteşti. În localul ăla de pe Adoracion. Timp de o săptămână am avut numai coşmaruri după spectacolul ăla. Ne trezeam cu perna ferfeniţă. De aia ne-au şi trimis la psihiatrie.

Am dat din mână iritat.

— Da, îmi amintesc. Îmi amintesc cum mă temeam de Peticilă, nu de tata. Îmi amintesc cum m-am temut la fel de tare când l-am întâlnit pe Kadmin în realitatea virtuală.

— Şi acum, când e mort, ce simţi?

— Nu simt nimic.

Îşi îndreptă din nou degetul asupra mea.

— Asta e doar de suprafaţă.

— Ba nu. Nemernicul mi-a stat în cale, m-a ameninţat şi acum e mort. Punct.

— Nu-ţi mai aminteşti de nimeni care să te fi ameninţat? Poate când erai mic?

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, am spus eu, am luat sticla şi mi-am umplut paharul din nou. Treci la alt subiect. Ce zici de Ortega? Ce simţim faţă de ea?

— Ai de gând să bei toată sticla?

— Mai vrei şi tu?

— Nu.

Am desfăcut braţele.

— Atunci de ce întrebi?

— Vrei să te îmbeţi?

— Bineînţeles. Dacă tot trebuie să vorbesc cu mine însumi, nu văd de ce ar trebuie să fiu treaz. Aşa că spune-mi ce crezi despre Ortega.

— Nu vreau să vorbim despre ea.

— De ce nu? Trebuie să vorbim despre ceva, parcă aşa spuneai. De ce n-am vorbi despre Ortega?

— Fiindcă n-avem aceleaşi sentimente faţă de ea. Tu nu mai porţi corpul lui Ryker.

— Dar asta nu…

— Ba da. Dacă există ceva între mine şi Ortega e doar de natură fizică. De altceva n-am avut timp. De-asta nu te deranjează să vorbim despre ea. În corpul ăsta în care eşti acum ai doar nostalgia, vagă, a ceea ce s-a întâmplat pe iaht, plus câteva amintiri disparate. În rest, nu mai simţi nicio emoţie.

Am încercat să spun ceva, dar n-am găsit nimic. Diferenţa descoperită brusc stătea între noi ca o a treia persoană, nedorită acolo.

Copia lui Ryker se căută prin buzunare şi scoase ţigările lui Ortega. Pachetul era mototolit, aproape gol. Scoase o ţigară, o privi trist şi o duse la gură. Am încercat să nu par că-l dezaprob.

— Ultima, spuse, atingând plasturele de fosfor.

— Poţi să iei de la hotel.

— Mda, zise el şi scoase fumul pe nări.

Aproape că-i invidiam dependenţa.

— Ştii, mai e un lucru pe care ar trebui să-l discutăm acum, continuă el.

— Ce anume?

Dar ştiam deja. Amândoi ştiam.

— Vrei să-ţi explic? În regulă, spuse copia lui Ryker, trase din nou din ţigară şi ridică din umeri, nu foarte convins. Trebuie să hotărâm care dintre noi dispare după ce se termină toate astea. Şi, fiindcă instinctul de supravieţuire al fiecăruia e tot mai puternic, trebuie să hotărâm cât mai curând.

— Cum?

— Nu ştiu. Tu ce-ai prefera să-ţi aminteşti? Cum i-ai

făcut felul lui Kawahara? Sau cum i-ai tras-o lui Miriam Bancroft? Bănuiesc că nu se compară.

— Asta nu-i doar o partidă de sex pe plajă ca oricare alta. Aici e vorba de sex cu mai multe copii. Poate că e singura plăcere adevărată, clandestină, care a mai rămas. Oricum, Irene Elliott spunea că am putea face o grefă de memorie ca să păstrăm ambele experienţe.

— Probabil. Irene Elliott spunea că *există şanse* să facem o grefă de memorie. Ceea ce înseamnă că unul dintre noi s-ar putea să dispară. Nu e vorba de ceva natural, care creşte din tine, ci de o grefă, de la unul la celălalt. Ca şi cum editezi ceva. Chiar vrei să ţi se facă aşa ceva? Celui care supravieţuieşte, mai exact? Noi n-am putea să dăm ochii nici măcar cu constructul făcut de Hendrix. Cum să trăim cu asta? Nu se poate, trebuie să despărţim una de alta. Ori una, ori alta. Şi trebuie să hotărâm ce vrem.

— Mda, am zis eu şi am luat sticla în mână, privind abătut eticheta. Atunci cum facem? Tragem la sorţi? Dăm cu banul, cu zarul, cel mai bun din cinci?

— Mă gândeam la o modalitate mai raţională. Din momentul ăsta ne împărtăşim amintirile şi hotărâm pe care le păstrăm. Care merită să fie păstrate.

— Cum naiba să stabilim aşa ceva?

— Găsim noi cum. Fii sigur de asta.

— Dar dacă unul dintre noi minte? Înfloreşte adevărul ca să pară mai atrăgător? Sau spune că-i place mai mult o amintire decât alta?

Miji ochii.

— Vorbeşti serios?

— În doar câteva zile se pot întâmpla multe. Cum spuneai, amândoi ne vom dori să supravieţuim.

— Ortega ne poate supune testului cu detectorul de minciuni.

— Eu parcă aş vrea să tragem la sorţi.

— Ia dă-mi sticla aia! Dacă nu vrei s-o iei în serios, n-am s-o iau nici eu. La dracu', dacă-ţi fac ăia de petrecanie, se rezolvă şi problema noastră.

— Mulţumesc.

I-am dat sticla şi l-am urmărit cum bea doar două degete de whisky. Jimmy de Soto spunea mereu că e un sacrilegiu să bei mai mult de cinci degete o dată. După aia, susţinea tot el, are un gust de parcă e amestecat cu apă. Eu unul simţeam că foarte curând aveam să încalc regula aceea nescrisă.

Am ridicat paharul.

— Pentru acelaşi scop.

— Da, şi pentru a nu mai bea singuri niciodată.

Mahmureala mă ţinu aproape toată ziua. L-am văzut cum pleacă, pe unul dintre monitoarele hotelului. Păşi pe trotuar şi aşteptă, în timp ce limuzina lungă, bine lustruită, opri în dreptul lui. Când portiera se deschise, am zărit profilul lui Miriam Bancroft. Apoi urcă şi portiera se închise, ascunzându-i pe amândoi. Limuzina vibră uşor şi se înălţă.

Am mai înghiţit, fără apă, câteva analgezice, am rămas pe loc zece minute şi am urcat pe acoperiş ca s-o aştept pe Ortega.

Era frig.

Capitolul 39

Ortega avea o grămadă de noutăţi.

Irene Elliott sunase ca să spună că vrea să discute despre o altă lovitură. Apelul sosise pe unul dintre cele mai sigure needlecasturi aflate vreodată în dotarea secţiei de poliţie de pe strada Fell. Elliot insistase că vrea să trateze numai cu mine.

Între timp, cârpăceala de pe *Panama Rose* încă nu era pusă sub semnul întrebării, iar Ortega păstrase înregistrările din memoria Hotelului Hendrix. Moartea lui Kadmin făcuse din cazul iniţial mai mult o formalitate de ordin administrativ şi nimeni nu se grăbea s-o ia la bani mărunţi. O anchetă a celor de la Afaceri Interne privind modul în care asasinul fusese scos din închisoare tocmai se punea pe roate. Dată fiind implicarea presupusă a inteligenţei artificiale, Hotelul Hendrix urma să fie şi el anchetat, dar nu foarte curând. Se impuneau mai multe proceduri interdepartamentale; Ortega îl aburise pe Murawa cu o poveste despre unele probleme mărunte care rămăseseră nerezolvate. Căpitanul îi dădea câteva săptămâni în care să le pună la punct; ideea, nerostită, era că Ortega nu avea nici cea mai mică simpatie faţă de cei de la Afaceri Interne şi că nu le va face deloc viaţa uşoară.

Doi detectivi de la Afaceri Interne scotoceau prin *Panama Rose,* dar Brigada Vătămări Corporale strânsese rândurile în jurul lui Ortega şi Bautista, nelăsând să scape nicio informaţie. Până acum detectivii nu se aleseseră cu nimic.

Aveam câteva săptămâni la dispoziţie.

Ortega o luă spre nord-est. Conform instrucţiunilor lui Elliott, trebuia să ajungem la un mic grup de case din prefabricate, construite în jurul capătului de vest al unui lac mărginit de copaci, la sute de kilometri depărtare de primul oraş. Femeia mormăi ceva, semn că recunoscuse locul, în timp ce făcea un viraj pe deasupra aşezării.

— Ştii locul ăsta?

— Ştiu locuri ca ăsta. Orăşelul vagabonzilor. Vezi antena aia satelit chiar în centru? E conectată la o veche platformă meteo geosinc, care îi dă acces la orice schimb de informaţii din întreaga emisferă. Locul ăsta deţine recordul infracţiunilor cibernetice de pe Coasta de Vest.

— Poliţia nu se sesizează?

— Depinde, răspunse ea şi coborî maşina pe malul lacului, la mică distanţă de primele case. Se pare că, datorită celor de aici, vechile nave orbitale continuă să-şi facă treaba. Fără ele, cineva ar trebui să le dezafecteze, şi asta costă. Atât timp cât infracţiunile care se comit aici nu sunt foarte mari, nimeni nu se deranjează. Brigada Infracţiuni Cibernetice se ocupă de chestiuni mai importante, iar altcineva nu e interesat de aşa ceva. Nu vii?

Am coborât din maşină şi am luat-o amândoi de-a lungul malului, spre orăşel. De sus, locul avea o oarecare uniformitate structurală, acum însă vedeam că pereţii caselor erau plini de picturi sau desene abstracte în culori foarte vii. Nu erau două la fel, deşi pe câteva dintre ele se putea observa aceeaşi mână de artist. În plus, multe aveau verande acoperite, anexe şi, în unele cazuri, câte o anexă din bârne. Frânghiile dintre case erau pline de rufe puse la uscat, iar o ceată de copii alergau veseli, de colo-colo, stârnind praful din jur.

Paznicul aşezării ne întâmpină de îndată ce trecurăm de primul şir de case. Era mai înalt de doi metri, purta cizme cu talpa plată şi probabil cântărea cât mine şi copia mea la un loc. Sub salopeta cenuşie, largă, am ghicit luptătorul. Avea ochii roşii, strălucitori, iar din tâmple îi răsăreau coame scurte. O faţă bătrână, plină de cicatrice. Efectul era stricat de copilaşul pe care-l ţinea pe braţul stâng.

Înclină din cap spre mine.

— Tu eşti Anderson?

— Da, iar ea este Kristin Ortega, am răspuns eu, surprins cât de banal îmi suna numele ei.

Fără interfaţa feromonală a lui Ryker, constatam doar că

femeia de lângă mine era, într-adevăr, atrăgătoare, dar prea slabă şi prea arogantă ca să fie pe placul meu. Îmi amintea de Virginia Vidaura.

Bine, mai erau şi amintirile cu ea.

M-am întrebat dacă simte la fel.

— Poliţist, nu?

Tonul fostului luptător nu dădea pe dinafară de entuziasm, dar nici ostil nu părea.

— Pe moment, nu, am zis eu cu o voce fermă. Irene e aici?

— Mda, spuse el, mută copilul pe braţul drept şi arătă cu degetul. Casa cu stele. Vă aşteaptă.

Irene Elliott ieşi din casă chiar în clipa aceea. Omul cu coarne scoase un mormăit şi ne conduse într-acolo, trăgând după el şi câţiva copii de pe drum. Elliott ne privea cu mâinile în buzunare. Ca şi fostul luptător, purta salopetă şi cizme cenuşii care contrastau izbitor cu bentiţa de pe cap, în toate culorile curcubeului.

— Musafirii, zise omul cu coarne. Ei sunt?

Elliott încuviinţă din cap, calm, bărbatul şovăi puţin, apoi ridică din umeri şi se îndepărtă cu alaiul de copii după el. Elliott îl urmări cu privirea, apoi se întoarse spre noi.

— Ar fi bine să intraţi în casă.

Înăuntru spaţiul utilitar fusese compartimentat cu paravane din lemn sau ţesătură groasă, prinse cu sârmă de cupola din plastic. Pereţii erau acoperiţi de picturi ce păreau a fi opera copiilor din tabără. Elliott ne conduse într-o partiţie luminată difuz, cu fotolii gonflabile şi un terminal de acces, vechi, fixat în perete. Femeia părea că se obişnuise cu corpul ei, mişcările îi erau fireşti, fără efort. Remarcasem schimbarea la bordul navei *Panama Rose,* în primele ore ale dimineţii, aici însă era şi mai evidentă. Se lăsă uşor într-un fotoliu şi mă privi cu atenţie.

— Bănuiesc că tu eşti, Anderson.

Am înclinat din cap.

— Îmi spui şi de ce?

M-am aşezat în faţa ei.

— Depinde de tine, Irene. Vrei să mergi mai departe?

— Dacă-mi garantezi că primesc corpul înapoi, zise ea căznindu-se să pară degajată, deşi vocea îi trăda încordarea. De acord?

M-am uitat repede spre Ortega, care încuviinţă din cap.

— De acord. Dacă planul reuşeşte, îl putem recupera pe baza unui mandat federal. Condiţia e ca planul să reuşească. Dacă dăm greş, e foarte probabil să ne alegem cu pedeapsa maximă.

— Acţionezi în baza unui mandat federal, locotenent Ortega?

— Nu chiar, răspunse Ortega încercând un zâmbet. Dar potrivit cartei NU, vom putea solicita un mandat federal retroactiv. Asta dacă, aşa cum am spus, avem succes.

— Un mandat federal *retroactiv,* repetă Elliott şi se uită din nou la mine, cu sprâncenele ridicate. Asta-i ceva ieşit din comun. Înseamnă că operaţiunea e de maximă importanţă.

— Cam aşa ceva, am răspuns eu.

Elliott miji ochii.

— Bănuiesc că nu mai ai nicio legătură cu JacSol… Cine dracu' eşti, Anderson?

— Sunt zâna ta bună, Elliott. Dacă Ortega nu obţine mandatul, îţi răscumpăr eu corpul. Garantat. Acum hotărăşte-te: mergi sau nu mergi mai departe?

Preţ de câteva clipe Irene Elliott rămase la fel de detaşată, răstimp în care am simţit cum respectul meu profesional faţă de ea capătă o notă personală. Apoi încuviinţă din cap.

— Spune-mi despre ce e vorba.

I-am spus.

Îmi luă cam jumătate de oră să-i detaliez tot planul, timp în care Ortega rămase în picioare şi ieşi de câteva ori din casă. Nu-i găseam nicio vină. În ultimele zece zile fusese nevoită să încalce, practic, toate principiile profesiei, iar acum se înhăma la un proiect care, dacă dădea greş, atrăgea un şir înfiorător de infracţiuni, pentru toţi cei implicaţi, care depăşeau o sută de ani de închisoare. Cred că, fără Bautista şi cei ce-o ajutaseră, nu şi-ar fi asumat

riscul, nici de dragul lui Ryker, nici în virtutea urii statornice pe care o purta faţă de matusi.

Sau poate că aşa gândesc eu.

Irene Elliott ascultă în tăcere, cu excepţia a trei întrebări de ordin tehnic la care nu aveam niciun răspuns. Când am terminat, rămase la fel de tăcută. Ortega încetă să se mai foiască şi se postă în spatele meu, aşteptând.

— Eşti nebun, zise Elliott în cele din urmă.

— Poţi s-o faci?

Dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Privi visătoare, văzând probabil cu ochii minţii un alt episod în care îşi demonstrase priceperea de hacker. După câteva secunde îşi reveni şi aprobă din cap, de parcă încerca să se convingă singură.

— Da, spuse ea încet. Pot s-o fac, dar nu în timp real. Asta nu seamănă nici pe departe cu rescrierea sistemului de securitate al prietenilor de la arena de lupte şi nici măcar cu modificarea inteligenţei artificiale care, prin comparaţie, e o simplă verificare de sistem. Ca s-o pot face, ca să pot încerca măcar, îmi trebuie un forum virtual.

— Asta nu-i o problemă. Altceva?

— Depinde de sistemele anti-intruziune pe care le au cei de la Cu capul în nori, răspunse ea cu o voce marcată de dezgust şi, câteva clipe, înecată în lacrimi. Spuneţi că ăsta e un bordel de clasă?

— De cea mai înaltă clasă, zise Ortega.

Elliott reuşi să se stăpânească.

— Atunci va trebui să fac mai multe verificări. Ceea ce înseamnă timp.

— Cât timp? vru să ştie Ortega.

— Ei bine, pot s-o fac în două feluri, răspunse Elliott lăsând ca dispreţul profesional să acopere emoţia anterioară. Pot face o scanare rapidă şi poate chiar să declanşez toate alarmele de la bordul rahatului ăstuia suspendat pe cer. Sau o pot face din aproape în aproape, însă va dura câteva zile. Alegeţi voi. Voi sunteţi presaţi de timp.

— Nu te grăbi, am propus eu, avertizând-o pe Ortega cu

o privire. Aş avea nevoie de un emiţător audio-video. Ştii pe cineva care mă poate ajuta la modul discret?

— Da, avem oameni aici care se pricep la aşa ceva. Dar sistemul telemetric iese din discuţie. Dacă încerci să transmiţi ceva de acolo, se duce totul dracului.

Elliott se apropie de terminalul fixat în perete şi activă ecranul de acces general.

— Să văd dacă Reese poate găsi un microfon ca lumea, continuă ea. Cu o micromemorie protejată vei putea înregistra câteva sute de ore la rezoluţie maximă. Materialul îl putem prelucra aici, mai târziu.

— Excelent. E scump?

Elliott se întoarse spre noi, cu sprâncenele ridicate.

— Vorbiţi cu Reese. Probabil că va trebui să cumpere piesele componente, dar poate o convingi să facă operaţia pe baza mandatului federal retroactiv. S-ar putea folosi de influenţa pe care o are la nivelul NU.

Ortega ridică din umeri, exasperată.

— Poate, zise ea scurt.

În timp ce Elliott umbla la ecran, m-am ridicat în picioare şi m-am întors spre poliţistă.

— Ortega, i-am murmurat la ureche, brusc conştient că, în noul meu corp, parfumul ei nu mă mai impresiona deloc. Nu-i vina mea că n-avem bani destui. Contul deschis de JacSol a dispărut, s-a evaporat şi, dacă apelez pentru aşa ceva la linia de credit a lui Bancroft, i se va părea foarte ciudat. Aşa că stăpâneşte-te.

— Nu despre asta-i vorba, şuieră ea.

— Atunci despre ce e vorba?

Mă privi, privi apropierea dintre noi, întâmplătoare, brutală.

— Ştii foarte bine.

Am tras adânc aer în piept şi am închis ochii ca să-i evit privirea.

— Mi-ai făcut rost de arme?

— Mda, răspunse ea şi făcu un pas înapoi, cu o voce revenită la volumul normal, dar lipsită de orice emoţie. Pistolul cu electroşocuri e din dotarea secţiei de poliţie,

nimeni nu-i va simţi lipsa. Restul provine din stocul confiscat de poliţia din New York. Mâine mă duc acolo ca să le ridic personal. Tranzacţie pe sub mână, fără documente. Am tras nişte sfori.

— Foarte bine. Mulţumesc.

— Pentru puţin, răspunse ea cu o ironie tăioasă. Apropo, cei de acolo s-au chinuit mult până să găsească arma cu venin de păianjen. Poate-mi spui şi mie ce vrei să faci cu ea…

— E o chestie personală.

Pe ecranul activat de Elliott apăru o femeie. Serioasă, aproape de şaizeci de ani, într-un corp de africană.

— Salutare, Reese, spuse ea veselă. Am un client pentru tine.

În pofida estimării pesimiste, Irene Elliott termină scanarea preliminară a doua zi. Eu stăteam pe malul lacului, mă refăceam după microoperaţia lui Reese şi aruncam cu pietre în apă împreună cu o fetiţă de vreo şase ani care se părea că mă adoptase. Ortega încă nu se întorsese de la New York, iar răceala dintre noi tot nu dispăruse.

Elliott apăru dintre case şi, ca să nu se mai deranjeze până la marginea lacului, strigă în gura mare că reuşise să scaneze tot. Ecoul cuvintelor ei pluti peste apă făcându-mă să tresar. Pe lângă faptul că mă adaptam mai greu la atmosfera deschisă a micii aşezări, nu înţelegeam cum se potrivea cu statutul ei de centru al hackerilor. I-am dat fetiţei piatra pe care o ţineam în mână şi mi-am frecat gânditor micul semn dureros de sub ochi, unde Reese îmi implantase sistemul de înregistrare.

— Uite, vezi dacă poţi s-o arunci şi pe asta.

— Pietrele tale sunt *grele,* se plânse fetiţa.

— Încearcă, totuşi. Ultima piatră am făcut-o să sară pe apă de nouă ori.

Fetiţa mă privi pieziş.

— Eşti programat pentru aşa ceva. Eu am doar şase ani.

— Ai dreptate. Şi într-un fel, şi-ntr-altul, am spus eu şi

am mângâiat-o pe cap. Dar trebuie să te descurci cum poţi.

— Când mă fac mare, vreau să fiu programată exact ca mătuşa Reese.

Am simţit o undă de tristeţe pe podeaua bine lustruită a creierului meu întărit cu sistemul neurochimic Humalo.

— Bravo. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Ai grijă să nu te apropii prea mult de apă, da?

Fetiţa mă privi exasperată.

— Dar ştiu să înot.

— Şi eu, dar nu crezi că apa e prea rece?

— Ba... da.

— Vezi?

I-am ciufulit părul şi m-am îndepărtat de lac. În dreptul primei case m-am uitat înapoi. Se pregătea să arunce piatra aceea mare, plată, de parcă apa lacului era duşmanul ei.

Elliott era în starea de euforie care marca încheierea cu succes a unei misiuni, caracteristică majorităţii hackerilor după atâtea ore de concentrare maximă.

— Am făcut şi o scurtă incursiune în istorie, spuse ea reactivând terminalul.

Mâinile ei dansară pe tastatură şi ecranul se trezi la viaţă, umplându-i faţa de culori.

— Cum te simţi cu implantul?

Am atins din nou pleoapa de jos.

— Bine. E în acelaşi sistem care controlează cipul temporal. Reese s-ar putea îmbogăţi din asta.

— A şi încercat, răspunse Elliott repede. Până au arestat-o pentru propagandă anti-Protectorat. Când terminăm cu asta, ai grijă ca cineva să pună o vorbă bună pentru ea la nivel federal, are mare nevoie de aşa ceva.

— Da, mi-a spus şi ea acelaşi lucru, am zis eu şi m-am uitat peste umărul ei, la ecran. Ce-i acolo?

— Cu capul în nori. Planul de detaliu, din arhiva aero Tampa. Cu toate specificaţiile tehnice. Vechi de secole. Mă mir că încă se mai păstrează. În fine, se pare că nava a fost comandată iniţial ca parte a flotilei meteo din Caraibe, destinată să anunţe furtunile, înainte ca sistemul orbital să

o lase fără obiectul muncii. O mare parte din echipamentul de scanare la mare distanţă a fost scos când au reutilat-o, dar senzorii locali au rămas şi tocmai aceştia îi asigură securitatea. Dispozitive de măsurare a temperaturii, raze infraroşii etc. Orice emană căldură şi se apropie de corpul navei este reperat numaidecât.

Am înclinat din cap, deloc surprins.

— Căi de acces?

Elliott ridică din umeri.

— Sute. Conducte de aerisire, pasaje de mentenanţă. La discreţie.

— Trebuie să mă mai uit o dată la ce i-a spus Miller constructului meu. Presupunând că intru pe sus, căldura corpului va fi singura problemă?

— Da, dar senzorii aceia percep orice schimbare de temperatură pe milimetru pătrat. Un costum invizibil n-are cum să te ajute. Chiar şi o simplă răsuflare le activează. Şi asta nu e tot, zise Elliott posomorâtă, arătând cu capul spre ecran. Probabil că le-a plăcut mult sistemul, fiindcă, atunci când au reutilat nava, l-au instalat peste tot. Monitoare care măsoară temperatura pe fiecare coridor şi pe fiecare pasarelă.

— Mda, Miller a pomenit de o plăcuţă personalizată în privinţa temperaturii.

— Exact. Musafirii o primesc la sosire, iar codurile sunt încorporate în sistem. Orice persoană care pătrunde, fără voie, pe un coridor sau merge undeva unde plăcuţa spune că e interzis, declanşează toate alarmele de pe navă. Simplu şi foarte eficient. În cazul ăsta n-am cum să intervin, să-ţi scriu un cod de bun venit. Securitatea e mult prea bine pusă la punct.

— Nu-ţi bate capul. Nu cred că va fi o problemă.

— Poftim?

Ortega mă privi cu o furie şi o neîncredere care i se lăţeau peste chip ca frontul unui uragan. Se îndepărtă de mine de parcă eram ciumat.

— A fost doar o propunere. Dacă nu…

— Nu.

Rosti cuvântul ca şi cum era pentru prima oară şi îi plăcea gustul lui.

— Nu, în niciun caz. Am închis ochii la infracţiuni cibernetice pentru tine, am ascuns probe pentru tine, te-am ajutat să schimbi mai multe corpuri…

— Aici exagerezi.

— E o infracţiune gravă, şuieră ea. Nu vreau să fur droguri confiscate, tocmai din depozitul poliţiei!

— Bine, bine, am zis eu şovăind, apoi am întins coarda şi mai mult. Atunci mă ajuţi să confiscăm altele?

Am simţit cum îmi creşte inima de bucurie când am văzut-o cum zâmbeşte fără voie.

Traficantul era în aceeaşi zonă unde-l găsisem cu două săptămâni în urmă. De data aceasta l-am văzut de la douăzeci de metri, sub o boltă. Încă avea pe umăr aparatul care părea să aibă ochi de liliac. Pe stradă erau foarte puţini oameni, oriunde te-ai fi uitat. I-am făcut semn lui Ortega, care aştepta pe celălalt trotuar, şi mi-am continuat drumul. Reclama nu se schimbase, am văzut din nou femeile acelea de o ferocitate absurdă şi am simţit efectul reconfortant al betatanatinei, dar de data aceasta mă aşteptam la el şi, oricum, sistemul neurochimic Humalo îl atenua destul de mult. M-am apropiat de traficant cu un zâmbet nerăbdător.

— Am stiff, amice.

— Excelent, tocmai asta şi căutam. Cât ai?

Tresări, cu o expresie în care se amestecau lăcomia şi bănuiala. Mâna îi alunecă spre cutia de la brâu, pentru orice eventualitate.

— Cât vrei, amice?

— Cât ai, am răspuns eu vesel. Tot.

Mă ghici, dar mult prea târziu. Îi şi prinsesem cele două degete care se pregăteau să apese pe tastele cutiei.

— A-a!

Încercă să-mi aplice o lovitură cu celălalt braţ. I-am rupt degetele. Urlă şi se lăsă la pământ, de durere. I-am tras un

picior în burtă şi i-am luat cutia. Ortega apăru din spatele meu şi îi vârî legitimaţia sub nasul acoperit de broboane de sudoare.

— Poliţia din Bay City, zise ea scurt. Eşti arestat. Să-ţi vedem marfa.

Fiolele minuscule de betatanatină erau înfăşurate în vată, în mai multe pacheţele epidermice. Am ridicat o fiolă la lumină şi am scuturat-o. Lichidul dinăuntru era roşu-deschis.

— Ce părere ai? am întrebat-o pe Ortega. În jur de opt la sută?

— Cam aşa ceva. Poate mai puţin, răspunse ea şi îşi puse un genunchi pe gâtul traficantului, lipindu-l cu faţa de trotuar. Unde prelucrezi marfa asta, amice?

— E marfă bună, zise traficantul cu o voce piţigăiată. Aşa am cumpărat-o. E…

Ortega îi dădu un pumn în cap şi traficantul amuţi.

— Ăsta-i pişat, spuse ea răbdătoare. E îndoit cu apă. Nici zece minute nu te ţine. N-avem nevoie de aşa ceva. Dacă vrei, ţi-l dăm înapoi şi te lăsăm în pace. Numai să ne spui unde îl prelucrezi. Adresa.

— Nu ştiu nicio…

— Vrei să fii împuşcat în timp ce încerci să fugi? îl întrebă Ortega pe un ton mieros, făcându-l să tacă din nou.

— E undeva în Oakland, zise el posomorât.

Ortega îi dădu un creion şi o foaie de hârtie.

— Scrie. Fără nume, doar adresa. Şi dacă încerci să mă tragi în piept, mă întorc cu cincizeci de centilitri de stiff adevărat şi ţi-l injectez pe tot, neîndoit.

Luă înapoi foaia de hârtie, se uită la ea, îşi ridică genunchiul de pe gâtul traficantului şi îl bătu uşor pe umăr.

— Aşa da. Acum scoală-te de jos şi dispari. Te poţi întoarce la lucru mâine, dacă aici e vad bun. Dacă nu, să nu uiţi că ştiu cum arăţi.

L-am urmărit cum se îndepărtează împleticit. Ortega îmi arătă adresa.

— Ştiu unde e. Anul trecut cei de la Narcotice au descins

de două ori acolo. Necazul e că au un avocat deştept, care-i scapă pe şefi de fiecare dată. Trebuie să ne dăm de ceasul morţii, să-i facem să creadă că ne pot cumpăra cu câteva pacheţele neprelucrate.

— De acord, am zis şi m-am uitat din nou după traficant. Chiar l-ai fi împuşcat?

— Bineînţeles că nu, răspunse Ortega zâmbind larg. Dar el n-are de unde să ştie. Cei de la ConSub îi mai împuşcă, dar numai ca să-i sperie pe marii traficanţi când se pune la cale o afacere mai importantă. Mustrarea oficială a poliţistului vinovat şi suma compensatorie acoperă costul unui corp nou, dar asta durează, timp în care traficantul stă la închisoare. În plus, rana provocată de glonţ e dureroasă. Te-am convins?

— Până peste poate.

— Cred că mi-ar fi stat bine ca agent special.

Am clătinat din cap.

— Cred c-ar trebui să petreci mai puţin timp în compania mea.

Am rămas cu privirea aţintită în tavan aşteptând ca sonocodurile hipnofone să mă îndepărteze de realitate. În stânga mea, Davidson, hackerul Brigăzii Vătămări Organice, în dreapta mea, Ortega, se instalaseră şi ei în fotolii. Le auzeam respiraţia chiar şi prin căştile hipnofone, rară, regulată, la limitele percepţiei senzorilor neurochimici. Am încercat să mă relaxez mai mult, să las hipnosistemul să mă împingă, încet, spre nivelul minim al stării de conştienţă, dar, surprinzător, mintea mea întorcea detaliile planului pe toate părţile, ca un program care caută erorile. Era ceva asemănător cu insomnia de care suferisem după Innenin, o febrilitate sinaptică enervantă de care nu puteam scăpa. Când ceasul din vederea periferică mă anunţă că trecuse cel puţin un minut, m-am sprijinit într-un cot şi am privit siluetele care visau în celelalte fotolii.

— E vreo problemă? am întrebat eu tare.

— Sheryl Bostock a fost depistată, zise hotelul. M-am

gândit că preferaţi să vă dau această informaţie când veţi fi singur.

M-am îndreptat de spate şi am început să-mi scot electrozii.

— Te-ai gândit bine. Eşti sigur că toţi ceilalţi sunt conectaţi?

— Locotenentul Ortega şi colegii ei au fost instalaţi în realitatea virtuală în urmă cu aproximativ două minute. Irene Elliott este acolo de la miezul zilei. A cerut să nu fie deranjată.

— Care e coeficientul în acest moment?

— 11,15. Irene Elliott l-a solicitat.

Am aprobat din cap şi m-am ridicat din fotoliu. 11,15 era coeficientul de lucru normal pentru hackeri. Era şi titlul unui film experia cu Micky Nozawa, memorabil doar prin scenele extrem de sângeroase. Singurul lucru de care-mi aminteam cu precizie era că, pe neaşteptate, personajul interpretat de Micky era ucis la sfârşit. Speram să nu fie semn rău.

— În regulă, am spus eu. Să vedem ce-ai găsit.

Între talazurile oceanului, de-abia vizibile, şi luminile din cabană, era un pâlc de lămâi. Am pornit pe cărarea dintre ei, înviorat de mireasma de citrice. Din iarba înaltă, de o parte şi de alta a cărării, cântecul greierilor mă îndemna să nu-mi fac griji. Pe cerul de catifea stelele arătau ca nişte pietre preţioase imobile, iar dincolo de cabană terenul se ridica în dealuri şi stânci molcome. Siluetele albe, vagi, ale oilor împânzeau povârnişurile, iar de undeva se auzea lătratul unui câine. Luminile unui sat de pescari se înşirau pe o parte a drumului, mai puţin strălucitoare decât stelele.

De grinda verandei atârnau felinare de furtună, dar nimeni nu stătea la mesele din lemn. Peretele din faţă era împodobit cu o pictură abstractă agresivă care încadra firma luminoasă – *Pension Flower of ’68.* Clopoţei de vânt se legănau şi se întorceau după briza uşoară ce sufla dinspre ocean, scoţând o mare varietate de sunete, de la

cele cristaline, la cele grave, dogite.

Pe pajiştea în pantă, neîngrijită, din faţa verandei cineva aranjase într-un cerc aproximativ mai multe canapele şi fotolii disparate, dând impresia că ridicase interiorul mobilat al cabanei ca să-l plaseze mai sus, spre vârful dealului. Am auzit zumzet de voci şi am văzut jarul ţigărilor aprinse. Am vârât mâna în buzunar, dar mi-am dat seama că nu mai aveam nici pachetul şi nici nu mai simţeam nevoia să fumez, drept care am făcut o grimasă, doar pentru mine, în întuneric.

Glasul lui Bautista acoperi murmurul conversaţiei:

— Kovacs? Tu eşti?

— Cine altcineva? întrebă Ortega impacientată. Suntem într-o realitate virtuală, ce dracu'!

— Da, dar… spuse Bautista şi ridică din umeri, arătând spre locurile goale. Bun venit la petrecere.

Erau cinci siluete în cercul alcătuit de piesele de mobilier. Irene Elliott şi Davidson stăteau la extremităţile canapelei de lângă scaunul lui Bautista. De cealaltă parte a lui Bautista, Ortega se întinsese cât era de lungă pe o altă canapea.

Cea de-a cincea siluetă era afundată într-un fotoliu, cu picioarele întinse şi cu faţa în umbră. Părul negru, sârmos, era ridicat deasupra unei bandane multicolore. Pe genunchi i se odihnea o chitară albă. M-am oprit în faţa ei.

— Hotelul Hendrix, cumva?

— Exact, răspunse hotelul cu o voce profundă pe care nu i-o mai auzisem până acum.

Îşi plimbă mâinile mari pe gâtul chitarei şi scoase câteva acorduri, rupând corzile, care căzură pe pajiştea întunecată.

— Proiectarea entităţii de bază, continuă el. Implantată de designeri. Asta obţii dacă neutralizezi sistemele de supraveghere a clienţilor.

— Perfect, am spus eu şi m-am aşezat în fotoliul din faţa Irenei Elliott. Ai tot ce-ţi trebuie?

Elliott încuviinţă din cap.

— Da, e-n regulă.

— De când eşti aici?

— Eu? întrebă ea ridicând din umeri. Prietenii tăi au ajuns aici acum două ore.

— Două şi jumătate, preciză Ortega pe un ton acru. De ce-ai întârziat?

— O defecţiune la sistemul neurochimic, am răspuns eu, arătând spre Hendrix. Nu ţi-a spus?

— Ba chiar asta ne-a spus, răspunse Ortega cu o privire care trăda poliţista din ea. Dar aş vrea să fii mai explicit.

Am desfăcut braţele, neajutorat.

— Cum aş vrea să fiu şi eu. Sistemul Humalo mi-a împiedicat accesul. A durat ceva timp până să devin compatibil. Poate n-ar fi rău să fac o reclamaţie la firmă.

M-am întors spre Irene Elliott:

— Bănuiesc că vrei ca formatul să funcţioneze la maximum pentru intervenţie.

— Bănuieşti bine, răspunse Elliott şi arătă cu degetul mare spre Hendrix. Tipul spune că acolo mai mult de 3,23 nu se poate, deci avem nevoie de toată energia ca să reuşim.

— Ai reuşit să ajungi la sursă?

Elliott clătină din cap, abătută.

— E păzită mai bine decât o bancă orbitală. Dar am aflat două lucruri interesante. Unu, prietena ta, Sarah Sachilowska, a fost expediată din Cu capul în nori acum două zile spre satelitul Gateway şi de acolo spre Lumea lui Harlan. Deci e în afară de orice pericol.

— Sunt impresionat. Cât timp ţi-a luat să afli asta?

— Destul, răspunse Elliott înclinând capul în direcţia lui Hendrix. Cu un pic de ajutor.

— Şi al doilea lucru interesant?

— Mda. Transmisiuni protejate spre un receptor din Europa la fiecare optsprezece ore. Mai mult nu ştiu, trebuie să sparg sistemul, dar m-am gândit că încă nu vrei s-o fac. S-ar putea să fie ceea ce ne trebuie.

Mi-am amintit armele automate ca nişte păianjeni şi clonele cenuşii, tari ca pielea, rezistente la impact, paznicii fioroşi, din piatră, care sprijineau tavanul bazilicii lui

Kawahara şi m-am trezit că zâmbesc din nou ca răspuns la zâmbetele dispreţuitoare ale paznicilor cu glugă.

— Atunci să înceapă spectacolul! am hotărât eu privindu-mi echipa.

Capitolul 40

Era Sharya, din nou.

Am decolat din turnul Hotelului Hendrix la o oră după lăsarea întunericului şi ne-am alăturat traficului nocturn. Ortega făcuse rost de acelaşi vehicul Lock-Mit în care zburasem spre Suntouch House, dar, când am privit interiorul luminat difuz, mi-am adus aminte de atacul Unităţii de Agenţi Speciali asupra Zihicce. Scena era identică; Davidson juca rolul ofiţerului de transmisiuni, cu faţa albăstrită de ecran; Ortega era sanitarul care scotea trusele de atac şi pacheţelele epidermice dintr-o geantă etanşă. În faţă, în uşa cabinei, Bautista arăta îngrijorat, în timp ce un alt mohican, pe care nu-l cunoşteam, pilota maşinăria.

Ortega se aplecă brusc spre mine, intrigată probabil de figura mea gânditoare.

— E vreo problemă?

Am clătinat din cap.

— Doar puţină nostalgie.

— Atunci sper că ai făcut corect măsurătorile.

Se sprijini de perete ca să nu-şi piardă echilibrul. În mâna ei primul pacheţel epidermic arăta ca o petală ruptă dintr-o plantă verde, irizantă. I-am zâmbit larg şi am lăsat capul pe o parte ca să-i arăt jugulara.

— Asta e paisprezece la sută, zise ea şi-mi aplică petala verde, rece, pe gât.

Am tresărit, de parcă mă atinsese o bucată de şmirghel, apoi am simţit cum un deget lung, rece, îmi sare dincolo de clavicula, adânc în gât.

— Ca lumea!

— Aşa şi trebuie. Ştii cât ar costa marfa asta pe stradă?

— Avantajele aplicării legii, nu?

Bautista se întoarse spre noi.

— Nu-i de râs, Kovacs.

— Lasă-l în pace, Rod, zise Ortega cu voce leneşă. În împrejurările de faţă omul are voie să facă şi o glumă

proastă. Chestie de nervi.

Am dus o mână la tâmplă ca să-i susţin părerea. Ortega dezlipi cu grijă pacheţelul epidermic şi făcu un pas înapoi.

— Trei minute până la următorul. Da?

Am înclinat din cap, ascultător, şi m-am pregătit de vizita Doamnei cu Coasa.

La început m-am chinuit. În timp ce temperatura corpului scădea, aerul din vehicul devenea tot mai cald şi mai înăbuşitor. Îmi umplea plămânii, aproape lichid, şi rămânea acolo, făcându-mă să respir tot mai greu. Ochii mi se înceţoşară, gura mi se uscă pe măsură ce echilibrul fluidelor din corp se strica. Mişcarea, oricât de mică, începea să semene cu o corvoadă. Gândurile o luau razna.

Apoi stimulii preluară controlul şi, în doar câteva secunde, mintea mi se limpezi aproape insuportabil, ca lumina soarelui care se reflectă din lama unui cuţit. Căldura palpabilă a aerului scăzu pe măsură ce regulatorii neurali îmi adaptau sistemul la schimbarea de temperatură a corpului. Inhalarea era o plăcere lascivă, ca şi cum băusem rom fierbinte într-o noapte geroasă. Cabina şi cei din ea erau ca un joc de puzzle codificat, pe care-l puteam dezlega, dacă aş fi putut să…

Am simţit cum un zâmbet prostesc îmi schimonoseşte trăsăturile.

— Aoleu, Kristin… aşa marfă mai zic şi eu. Mai bună decât Sharya.

— Îmi pare bine că-ţi place, spuse Ortega şi se uită la ceas. Încă două minute. Eşti pregătit?

— Absolut, am răspuns eu, mi-am ţuguiat buzele şi am încercat să fluier. Pentru orice. Pentru absolut orice.

Ortega întoarse capul spre Bautista, care probabil că vedea instrumentele de bord.

— Rod. Cât mai avem?

— Ajungem în mai puţin de patruzeci de minute.

— Atunci pune-i costumul.

În timp ce Bautista încerca să deschidă unul dintre compartimentele suspendate, Ortega vârî mâna în buzunar şi scoase un hipospray care avea în vârf un ac deloc

atrăgător.

— Vreau să ai ăsta la tine, spuse ea. O mică asigurare din partea Brigăzii Vătămări Organice.

— Un ac? am întrebat eu, clătinând din cap cu ceea ce mi se părea a fi o precizie mecanică. Aoleu! Sper că nu vrei să înfigi drăcia aia în mine.

— E un filament detector, mă lămuri femeia cu răbdare în glas. Nu pleci de-aici fără el.

M-am uitat la acul strălucitor, mărunţind faptele în gând ca pe nişte legume pentru un bol de ramen. În unităţile tactice foloseam filamente subcutanate ca să ştim exact unde se aflau agenţii noştri implicaţi în operaţiuni secrete. Dacă intervenea ceva, aceste filamente ne spuneau de unde să-i luăm. Dacă nu intervenea nimic, de obicei moleculele filamentelor se transformau în reziduuri organice în mai puţin de patruzeci şi opt de ore.

I-am aruncat o privire lui Davidson.

— Ce rază de acţiune are?

— O sută de kilometri, răspunse tânărul mohican devenind brusc foarte competent în faţa ecranului luminos. Emite semnale numai atunci când te apelăm. Altfel tace mâlc. E sigur.

Am ridicat din umeri.

— Bine. Unde vrei să-l înfigi?

Ortega se ridică în picioare, cu acul în mână.

— În ceafă. Aproape de memoria corticală, în caz că te scurtează de cap.

— Minunat.

M-am ridicat şi eu şi m-am întors ca să-mi înfigă acul. Am simţit o mică durere în muşchiul de la baza craniului, care dispăru treptat. Ortega mă bătu uşor pe umăr.

— Gata. A apărut pe ecran?

Davidson apăsă pe câteva butoane şi aprobă din cap satisfăcut. În faţa mea Bautista lăsă hamul gravitaţional pe un scaun. Ortega se uită la ceas şi scoase al doilea pacheţel epidermic.

— Treizeci şi şapte la sută. Eşti pregătit pentru Marea Răcoreală?

Aveam senzaţia că înot într-o mare de diamante.

Până să ajungem la Cu capul în nori drogul anihilase deja cele mai multe dintre reacţiile mele emoţionale, ascuţindu-mi percepţiile. Limpezimea era solidă acum, o înţelegere palpabilă a tot ce vedeam şi auzeam în jur. Costumul invizibil şi hamul gravitaţional erau ca o armură de samurai şi, când am scos din toc pistolul cu electroşocuri ca să-i verific setările, am simţit cum încărcătura se încordează ca o vietate de-abia ţinută în frâu.

Aceasta era singura frază optimistă din sintaxa armelor pe care le aveam asupra mea. Restul erau fraze despre moarte, fără echivoc.

Pistolul cu fragmentaţie, încărcat cu venin de păianjen, stătea lipit de coaste, mai jos de pistolul cu electroşocuri. Am fixat apertura gurii de foc la maximum. Pe o rază de cinci metri puteam doborî o cameră plină de adversari dintr-un singur foc, fără recul şi complet silenţios. Sarah Sachilowska vă salută din mers.

Lama de microgrenade cu termit, fiecare cam de mărimea unei dischete, vârâtă într-un săculeţ la şoldul stâng. In memoriam Iphigenia Deme.

Cuţitul Tebbit pe antebraţ, în teaca lui neurală, sub costumul invizibil, ca un ultim cuvânt.

Am vrut să văd dacă pot avea aceeaşi senzaţie de frig pe care o încercasem în faţa Clubului lui Jerry, dar, în braţele cristaline ale Doamnei cu Coasa, mi-am dat seama că e inutilă.

Gata, la treabă.

— Avem ţinta în raza vizuală, anunţă pilotul. Nu vreţi să aruncaţi o privire?

M-am uitat la Ortega. A ridicat din umeri şi amândoi am intrat în cabină. Femeia se aşeză lângă mohican şi îşi puse casca copilotului. Eu m-am mulţumit să rămân în pragul uşii, alături de Bautista. De acolo se vedea la fel de bine.

Cea mai mare parte din cabină era dintr-un aliaj transparent, cu instrumentele de bord proiectate pe el,

astfel încât pilotul putea vedea absolut totul în jur; mi-am amintit ce simţisem pe Sharya, cum mi se părea că zbor pe o tavă uşor concavă, o limbă de oţel sau poate un covor fermecat, printre nori. Ameţeala, dar şi sentimentul că sunt stăpânul lumii. Am privit profilul mohicanului şi m-am întrebat dacă era la fel de detaşat de acea senzaţie precum eram eu, sub influenţa Doamnei cu Coasa.

În noaptea aceea cerul era senin. Bordelul Cu capul în nori stătea suspendat în stânga, ca un sat de munte văzut de departe. Un mănunchi de lumini albastre, minuscule, cântau încet despre căldură şi întoarcerea acasă în imensitatea neagră, ca de gheaţă. Kawahara părea să fi ales marginea lumii pentru bordelul ei.

În timp ce coboram spre luminile albastre, un sunet ascuţit, electronic, umplu cabina, iar pentru o fracţiune de secundă, instrumentele de bord se estompară.

— Ne-au reperat, anunţă Ortega scurt. Începe bâlciul. Coboară mai repede ca să ne vadă mai bine.

Mohicanul nu spuse nimic, dar botul vehiculului se aplecă şi mai mult. Ortega se întinse spre panoul cu instrumente proiectat deasupra capului şi atinse un buton. O voce aspră, de bărbat, răsună în cabină.

— …vă aflaţi într-un spaţiu aerian interzis. Avem dreptul să distrugem orice aparat de zbor care pătrunde aici fără aprobarea noastră. Declaraţi-vă identitatea imediat.

— Suntem poliţia din Bay City, răspunse Ortega repede. Uită-te pe hublou şi vei vedea însemnele. Ne aflăm în misiune, amice. Atinge-te de lansatorul de rachete şi se alege praful de voi.

Urmă o linişte întreruptă doar de paraziţi. Ortega se întoarse spre mine şi zâmbi larg. În faţa noastră, cu capul în nori se lăţi ca ţinta pe un ecran radiolocator, apoi se înălţă brusc în clipa în care mohicanul coborî sub el şi îi dădu ocol. Am văzut luminile ca nişte fructe glasate, înşirate pe punţi, şi rampe de aterizare, apoi corpul navei, curbat de-o parte şi de alta, şi am trecut mai departe.

— Care e scopul vizitei? întrebă vocea răstit.

Ortega se uită afară, ca şi cum încerca să-l găsească pe

stăpânul vocii în suprastructura navei.

— Ţi-am spus deja, amice, replică ea pe un ton glacial. Pregăteşte-mi o rampă de aterizare.

Din nou linişte. Am dat târcoale navei la o distanţă de cinci kilometri. Mi-am pus mănuşile costumului invizibil.

— Locotenent Ortega.

Am recunoscut vocea lui Kawahara, dar cu atâta betatanatină în mine, până şi ura părea detaşată – trebuia să mă concentrez ca s-o simt cum trebuie. Mai mult mă descumpănea rapiditatea cu care recunoscuseră vocea lui Ortega.

— E o vizită neaşteptată, continuă ea. Aveţi mandat? Bănuiesc că autorizaţiile noastre sunt în ordine.

Ortega ridică o sprânceană spre mine. Recunoaşterea vocii o descumpănise şi pe ea. Îşi drese glasul:

— Vizita noastră n-are nicio legătură cu autorizaţiile. Căutăm un evadat. Dacă insistaţi cu mandatul, am putea crede că aveţi ceva pe conştiinţă.

— Să nu care cumva să mă ameninţi, zise Kawahara la fel de glacial. Ai idee cu cine vorbeşti?

— Cu Reileen Kawahara, probabil.

În tăcerea de moarte care urmă, Ortega mai că nu dădu un pumn în plafon, triumfătoare, pentru ca apoi să se întoarcă spre mine zâmbind cu toată gura. Replica ei, pe măsură, îşi atinsese ţinta. Am simţit cum colţurile gurii mi se curbează într-un simulacru de zâmbet.

— N-ar fi rău să-mi spui cum se numeşte evadatul, locotenent Ortega, spuse Kawahara cu o voce la fel de mieroasă ca expresia unui corp sintetic care aşteaptă să fie preluat de cineva.

— Se numeşte Takeshi Kovacs, răspunse Ortega cu un nou zâmbet spre mine. În clipa de faţă, ocupă corpul unui fost poliţist. Aş dori să-ţi pun câteva întrebări privitoare la relaţia cu acest bărbat.

Urmă altă pauză lungă, în care mi-am dat seama că momeala avea să fie înghiţită. O concepusem cu toată grija şi priceperea în arta manipulării pe care mi-o însuşisem ca agent special. Kawahara aproape sigur ştia de relaţia

dintre Ortega şi Ryker şi bănuia că Ortega se încurcase cu noul locatar al corpului iubitului ei. Motiv pentru care putea crede îngrijorarea pe care dispariţia mea i-o produsese. Ca şi vizita neanunţată a lui Ortega la bordelul ei. Fiind în contact cu Miriam Bancroft, Kawahara putea crede că ştie unde sunt, considerând lucrul acesta un avantaj faţă de Ortega.

Dar, mai important decât orice altceva, Kawahara voia să afle cum de ştia poliţia din Bay City că se află la bordul navei Cu capul în nori. Şi, cum era foarte probabil ca poliţia să fi obţinut informaţia de la Takeshi Kovacs, voia să ştie de unde ştia el asta. Voia să ştie cât de mult ştia el şi cât de mult spusese poliţiei.

În aceste condiţii, o discuţie cu Ortega era inevitabilă.

Mi-am închis etanş costumul invizibil şi am aşteptat. Tocmai încheiam al treilea ocol dat navei.

— Puteţi urca la bord, spuse Kawahara într-un târziu. Urmăriţi semnalul luminos de la tribord. Aterizaţi acolo. Veţi primi un cod.

În partea din spate, vehiculul Lock-Mit era prevăzut cu un tub pneumatic, o versiune mai mică, civilă, a lansatorului care, pe modelele militare, era destinat bombelor inteligente sau dronelor de supraveghere. La tub se ajungea prin podeaua cabinei principale. De-abia am reuşit să încap în el, cu tot cu costumul invizibil, hamul gravitaţional şi armele din dotare. Repetasem asta de trei-patru ori la sol, acum însă, în timp ce vehiculul se legăna în drum spre Cu capul în nori, procesul părea lung şi complicat. În cele din urmă, după ce am izbutit să vâr şi hamul înăuntru, Ortega bătu cu palma în casca mea, apoi închise tambuchiul şi mă îngropă în întuneric.

Trei secunde mai târziu, tubul se deschise şi mă expulză pe cerul nopţii.

Senzaţia era de bucurie, amintită vag, pe care acest corp nu o retrăia la nivel celular. Din tubul îngust şi vibraţiile puternice ale motoarelor vehiculului, fusesem azvârlit în spaţiul şi în liniştea absolută. În timp ce

cădeam, prin căptuşeala de cauciuc buretos a căştii nu simţeam nici măcar frecarea aerului. Hamul gravitaţional intrase în funcţiune din clipa în care părăsisem tubul şi-mi încetinise coborârea încă de la început. Simţeam cum plutesc în câmpul lui, încet, ca o minge pe care o fântână arteziană o face să sară la nesfârşit. Răsucindu-mă, am văzut cum luminile vehiculului par să se micşoreze, apropiindu-se de nava masivă.

Cu capul în nori stătea deasupra şi în faţa mea ca un nor de furtună, ameninţător. Luminile licăreau dinspre corpul curbat al navei şi suprastructura etajată de dedesubt. În mod normal ar fi trebuit să mă simt ca o ţintă sigură, să-mi fie frică, dar betatanatina îmi adormea emoţiile făcându-mă receptiv la toate detaliile. În costumul invizibil eram la fel de negru precum cerul înconjurător, numai radarul mă putea detecta. Teoretic, câmpul gravitaţional pe care îl generam putea să apară pe un scaner, undeva, dar, pe fondul distorsiunilor uriaşe provocate de stabilizatorii navei, era greu să mă găsească, trebuia să mă caute mult şi bine. Toate aceste lucruri le ştiam foarte sigur, fără nicio urmă de îndoială, teamă sau alte reacţii emoţionale. Doar pluteam braţ la braţ cu Doamna cu Coasa.

Am setat impulsoarele pe uşor înainte şi m-am îndreptat spre peretele masiv, curbat, al navei. În cască simulatoarele grafice se treziră la viaţă, indicându-mi pe vizor punctele de intrare marcate cu roşu, pe care mi le găsise Irene Elliott. Unul mai ales, o turelă de analiză a atmosferei, scoasă din uz, clipea lângă o inscripţie scrisă caligrafic, cu litere verzi: Panoramă Unu. M-am ridicat spre el.

Intrarea în turelă era lată cam de un metru şi zgâriată pe margini, unde sistemul de analiză fusese amputat. Mi-am ridicat picioarele – lucru destul de greu într-un câmp gravitaţional – şi le-am trecut peste buza tambuchiului, după care m-am căznit să mă strecor înăuntru, până la brâu. De acolo m-am răsucit cu faţa în jos pentru ca, împreună cu hamul gravitaţional, să intru în gaură, pe peretele turelei. Apoi am dezactivat hamul.

În turelă abia dacă încăpea un singur tehnician care, întins pe spate, trebuia să verifice starea sistemului. În partea din spate era o ecluză pneumatică veche, prevăzută cu o roată de acţionare a tambuchiului, exact cum apărea în planurile accesate de Irene Elliott. M-am sucit şi răsucit până am reuşit să apuc roata cu ambele mâini, conştient că şi costumul, şi hamul se puteau prinde de tambuchiul îngust şi că eforturile depuse până atunci aproape că mă sleiseră de puteri. Am tras adânc aer în piept ca să-mi scot muşchii din amorţeală, am aşteptat ca bătăile rare ale inimii să-mi pompeze oxigen în corp şi am tras de roată. Spre surprinderea mea cedă foarte uşor şi tambuchiul se deschise. Dincolo de el era întunericul, cu aer respirabil.

Am rămas nemişcat o vreme, adunându-mi puterile. Aveam nevoie de timp ca să mă adaptez la cocktailul dublu de betatanatină. Pe Sharya nu depăşiserăm douăzeci la sută. Temperaturile ambientale din Zihicce erau destul de ridicate, iar senzorii infraroşii de pe tancurile-păianjen erau rudimentari. Aici un corp la temperatura unei camere de pe Sharya ar fi declanşat toate alarmele de la bordul navei. Fără o oxigenare atentă, corpul meu îşi putea epuiza rapid rezervele de energie de la nivel celular, lăsându-mă întins pe podea ca o sticlă căzută, din care se scurg ultimii stropi de lichid. Am rămas nemişcat, respirând adânc şi încet.

După câteva minute m-am răsucit din nou şi mi-am desprins hamul gravitaţional. M-am strecurat cu grijă prin tambuchi şi am dat cu podul palmelor de un culoar din oţel armat. Mi-am tras picioarele după mine, simţindu-mă ca o molie care iese dintr-o crisalidă. Verificând culoarul întunecat în ambele direcţii, m-am ridicat şi mi-am scos casca şi mănuşile. Dacă planurile pe care Irene Elliott le sustrăsese din arhiva din Tampa încă mai corespundeau, culoarul ducea în jos, printre rezervoarele imense de heliu, spre sala de control al flotabilităţii de la pupă. De acolo puteam urca pe o scară de mentenanţă direct spre puntea principală. După spusele lui Miller în timpul interogatoriului, cabina lui Kawahara se afla două niveluri

mai jos, la babord. Avea două hublouri uriaşe care dădeau spre exterior.

Încercând să vizualizez planurile, am scos pistolul cu fragmentaţie şi am pornit spre pupă.

În mai puţin de cincisprezece minute am ajuns la sala de control al flotabilităţii fără să întâlnesc pe cineva. Sala părea automatizată, motiv care mă făcu să cred că aproape nimeni nu se mai deranja să viziteze bolta impresionantă a jumătăţii superioare a navei. Am găsit scara de mentenanţă şi am coborât anevoie până când o lumină caldă, venită din faţă, îmi spuse că eram aproape de puntea principală. M-am oprit şi am ascultat, încordându-mi la limită simţul auzului şi al proximităţii, preţ de un minut, înainte să cobor ultimii patru metri şi să păşesc într-un pasaj bine luminat, acoperit de un covor. Era pustiu în ambele direcţii.

Am verificat ceasul intern şi am vârât la loc pistolul cu fragmentaţie. Eram în întârziere. Acum probabil că Ortega şi Kawahara stăteau de vorbă. Am aruncat o privire în jur şi am ajuns la concluzia că funcţia pe care puntea principală o îndeplinise cândva nu mai era valabilă. Pasajul era împodobit cu jardiniere roşii-aurii, opulente, cu plante exotice, şi lămpi sub forma unor corpuri care se împerecheau, la fiecare doi-trei metri. Covorul de sub picioarele mele era gros, cu imagini extrem de detaliate ale extazului sexual. Bărbaţi, femei şi hibrizi se împreunau de-a lungul coridorului într-un şir neîntrerupt de orificii astupate şi mădulare exacerbate. De pereţi atârnau holocadre la fel de explicite, care gâfâiau şi icneau în clipa în care treceam pe lângă ele. Într-una dintre ele mi s-a părut că o recunosc pe femeia cu părul negru şi buzele sângerii din reclama de pe stradă, cea care poate că-şi lipise coapsa de mine într-un bar din partea cealaltă a globului.

Pe fondul detaşării glaciale provocate de betatanatină, ceea ce vedeam mă stârnea la fel de mult ca un perete plin cu tehnoglife marţiene.

De o parte şi de cealaltă a coridorului, la intervale de zece metri, erau uşi duble, pluşate, şi nu-mi trebuia prea multă imaginaţie ca să-mi dau seama ce se petrecea dincolo de ele. Biocabinele lui Jerry, cu alt nume, din care putea apărea un client în orice clipă. Am iuţit pasul, căutând un coridor adiacent despre care ştiam că duce spre mai multe trepte şi lifturi.

Când să ajung la el, o uşă se deschise brusc, la vreo cinci metri de mine. Am înţepenit, cu mâna pe pistol, cu umerii lipiţi de perete, cu ochii ţintă la canatul uşii. Senzorii neurochimici se puneau în mişcare.

În faţa mea, un animal cu blana cenuşie, care era fie un pui de lup, fie un câine, ieşi pe uşa deschisă încet de tot, ca un om atins de artrită. Cu mâna pe pistol m-am dezlipit de perete, aşteptând. Animalul nu-mi trecea cu mult de genunchi şi mergea normal, în patru labe, numai că ceva nu era în regulă cu labele din spate. Păreau schilodite. Avea urechile lăsate pe spate şi scheuna încet. Întoarse capul spre mine, moment în care mâna mi se încordă pe pistol, dar suferinţa mută din ochii lui mă asigură că nu e niciun pericol. Apoi se îndepărtă şchiopătând pe coridor, spre o cameră de pe partea opusă, şi se opri acolo, cu capul aproape de uşă, ca şi cum asculta.

Ca prin vis, uitând de toate, l-am urmat şi mi-am lipit capul de uşă. Izolarea fonică era bună, dar nu se putea măsura cu sistemul Humalo activat la maximum. Undeva, la limita auzului, zgomotele se insinuau în urechea mea ca un bâzâit de albine. Un bufnet surd, ritmic, şi altceva, poate ţipetele rugătoare ale cuiva, aflat la limita puterilor. Bufnetul încetă aproape imediat.

La picioarele mele, câinele scheună în aceeaşi clipă şi se lipi cu burta de podea, lângă uşă. Când văzu că fac un pas lateral, ridică ochii spre mine, cu o privire în care se amestecau durerea şi reproşul în stare pură. În ochii lui vedeam cum se reflectă toate victimele care mă priviseră în ultimele trei decenii de viaţă în afara cuvei. Apoi animalul întoarse capul şi îşi linse apatic labele rănite.

Preţ de o fracţiune de secundă ceva ţâşni prin crusta

rece a betatanatinei.

M-am întors la uşa pe unde ieşise animalul, am scos arma şi am intrat, ţinând pistolul cu ambele mâini, în faţa mea. Camera era spaţioasă, în culori pastelate, cu tablouri bidimensionale ciudate, prinse pe pereţi. Mijlocul era ocupat de un pat masiv, cu baldachin, acoperit de perdele transparente. Pe marginea patului stătea un bărbat distins, trecut de patruzeci de ani, gol de la brâu în jos. În rest purta un smoching elegant, care nu se potrivea deloc cu mănuşile din pânză groasă, lungi până la coate. Stătea aplecat şi se ştergea între picioare cu un prosop alb, umed.

În timp ce mă apropiam, ridică privirea.

— Jack? Ai terminat toa…

Privi arma din mâna mea nedumerit şi, când ţeava ajunse la o jumătate de metru de faţa lui, zise cu o voce înăsprită:

— Ascultă, chestia asta n-am comandat-o.

— E din partea casei, am răspuns eu imperturbabil şi am privit cum glonţul îi sfârtecă faţa.

Ridică mâinile ca să-şi acopere rănile, apoi se lăsă moale pe pat, gemând cu toată fiinţa, până îşi dădu duhul.

Observând că ceasul interior mă anunţă că sunt în criză de timp, am ieşit din cameră. Animalul rănit nu ridică ochii la apropierea mea. Am îngenuncheat şi l-am mângâiat pe blana încâlcită. Câinele înălţă capul şi scheună tot mai tare. Am lăsat pistolul jos şi am încordat mâna cealaltă. Teaca neurală dădu la iveală cuţitul Tebbit, lucios.

După ce am curăţat lama de blană, am vârât cuţitul în teacă şi am ridicat pistolul, totul cu calmul netulburat al Doamnei cu Coasa. Apoi m-am îndreptat fără zgomot spre coridorul adiacent. Undeva, în limpezimea de diamant a drogului, ceva nu-mi dădea pace, dar Doamna cu Coasa nu mă lăsa să-mi fac griji.

Aşa cum reieşea din planurile furate de Elliott, coridorul ducea la un şir de trepte acoperite de un covor cu aceleaşi imagini orgiace ca şi cel de pe coridorul principal. Am coborât precaut, acoperind cu pistolul spaţiul din faţă şi cu simţul proximităţii ca un radar, încordat la maximum.

Nicio mişcare. Kawahara trebuie să fi astupat toate tambuchiurile pentru ca Ortega şi echipa ei să nu vadă nimic compromiţător cât se aflau la bord.

Două niveluri mai jos, cu planurile în minte, am trecut prin mai multe coridoare până am fost aproape sigur că uşa cabinei lui Kawahara era după colţul următor. Cu spatele la perete, m-am apropiat încet de colţ şi am aşteptat, de-abia respirând. Simţul proximităţii îmi spunea că în faţa uşii de după colţ era cineva, poate nu doar o singură persoană, şi, curând, un miros vag, de fum de ţigară, ajunse până la mine. M-am lăsat în genunchi, m-am uitat în stânga şi-n dreapta şi m-am apropiat cu faţa de podea. Atingând cu obrazul perii covorului, m-am uitat după colţ.

Lângă uşă stăteau un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi la fel, în salopete verzi. Femeia fuma. Deşi amândoi aveau pistoale cu electroşocuri în tocurile prinse, ostentativ, de centură, păreau mai curând membri ai echipajului decât responsabili cu securitatea. M-am relaxat puţin şi am hotărât să mai aştept. Cu coada ochiului am văzut cum pulsau minutele, ca o venă suprasolicitată.

După un sfert de oră am auzit cum se deschide uşa. La capacitatea lor maximă, senzorii neurochimici percepură foşnetul hainelor în clipa în care bărbatul şi femeia se dădură deoparte ca să le facă loc celor care ieşeau. Am auzit voci, mai întâi a lui Ortega, plată, oficială, pretins neutră, apoi a lui Kawahara, la fel de modulată precum cea a omdroidului din Larkin Green. Întrucât betatanatina mă ferea de ură, reacţia mea la vocea ei aducea cu o imagine la limita orizontului, fără sunet, cu un schimb de focuri la mare distanţă.

— ...că nu vă putem ajuta mai mult. Dacă e adevărat ceea ce spuneţi despre Clinica Wei, echilibrul lui mental sigur s-a deteriorat de când a încetat să mai lucreze pentru mine. Mă simt oarecum vinovată. Adică nu i l-aş fi recomandat lui Laurens Bancroft dacă aş fi bănuit că se poate întâmpla aşa ceva.

— Cum spuneam, e doar o supoziţie, răspunse Ortega,

uşor răstit. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă aceste detalii ar rămâne între noi. Până aflăm unde e Kovacs şi de ce…

— Desigur. Înţeleg cât de sensibilă este această chestiune. Doar suntem la bordul navei Cu capul în nori, locotenent Ortega. Discreţia noastră este binecunoscută.

— Mda, făcu Ortega, permiţându-şi un pic de aversiune în voce. Am auzit.

— Atunci poţi fi sigură că tot ce-am discutat rămâne aici. Acum vă rog să mă scuzaţi, locotenent Ortega şi detectiv-sergent. Trebuie să rezolv câteva probleme de ordin administrativ. Tia şi Max vă vor conduce la rampa de aterizare.

Uşa se închise şi paşi uşori porniră în direcţia mea. M-am încordat brusc. Ortega şi însoţitorii ei veneau spre mine. Un fapt la care nu se gândise nimeni. În planurile lui Elliott, principalele rampe de aterizare erau plasate după cabina lui Kawahara, iar eu venisem de la pupă tocmai din acest motiv. Nu avea niciun rost ca Ortega şi Bautista să ajungă acolo.

Nu simţeam niciun fel de panică. Doar un analog impasibil al reacţiei adrenalinei îmi limpezi mintea, oferindu-mi o analiză la rece a situaţiei. Ortega şi Bautista nu erau în pericol. Probabil că sosiseră pe acelaşi drum pe care plecau acum, altfel ar fi obiectat. Cât despre mine, dacă treceau pe lângă coridorul în care mă aflam, însoţitorii lor nu trebuia decât să arunce o privire laterală ca să mă vadă. Zona era bine luminată şi n-aveam unde să mă ascund. Pe de altă parte, faptul că temperatura mea era sub cea a mediului ambiant, iar pulsul de-abia îmi bătea, plus că de-abia respiram, majoritatea factorilor subliminali care stimulau simţul proximităţii la o fiinţă umană normală pur şi simplu nu existau. Asta în cazul în care însoţitorii purtau corpuri normale.

Şi dacă o *luau* pe acest coridor ca să urce şirul de trepte pe care îl coborâsem…

M-am retras lângă perete, am setat pistolul la dispersie minimă şi n-am mai respirat.

Ortega. Bautista. Cei doi însoţitori veneau din urmă.

Erau atât de aproape, încât puteam atinge părul lui Ortega, dacă întindeam mâna.

Nimeni nu privi în jur.

Le-am dat un minut întreg şi apoi am respirat. M-am uitat în ambele direcţii, am dat repede colţul şi am ciocănit în uşă cu tocul pistolului. Am intrat fără să aştept un răspuns.

Capitolul 41

Cabina era exact cum o descrisese Miller. Lată de douăzeci de metri şi cu un perete din sticlă mată care se înclina spre interior din tavan până în podea. Într-o zi senină te puteai întinde pe perete ca să vezi, la o depărtare de mii de metri, oceanul de dedesubt. Decorul era auster, datorită în mare parte originii lui Kawahara, de la începutul mileniului. Pereţii erau fumurii, podeaua din sticlă topită, iar luminile veneau din bucăţi neuniforme de origami, acoperite cu foi de iluminiu şi fixate pe tripozi din fier în colţurile încăperii. O parte a cabinei era dominată de o placă masivă din oţel negru ce servea probabil drept birou, în cealaltă erau mai multe fotolii rabatabile maronii grupate în jurul unei imitaţii de coş pentru jar. Dincolo de ele, o uşă boltită ducea spre ceea ce Miller bănuise că era dormitorul.

Deasupra biroului, un holodisplay fusese lăsat să-şi ruleze şirurile de date în voie. Reileen Kawahara stătea în picioare, cu spatele la uşă, privind cerul nopţii.

— Ai uitat ceva? întrebă ea, absentă.

— Nu, absolut nimic.

Am văzut-o cum înţepeneşte la auzul cuvintelor mele, dar se întoarse încet, cu eleganţă, fără ca pistolul din mâna mea să-i tulbure în vreun fel figura calmă, impenetrabilă. Vocea îi sună aproape la fel de imperturbabil ca şi înainte de-a se întoarce.

— Cine eşti? Cum de-ai pătruns aici?

— Gândeşte-te, i-am spus eu şi am arătat spre fotolii. Aşază-te acolo şi relaxează-te ca să gândeşti mai bine.

— Kadmin?

— Mă jigneşti. Stai jos!

Ochii aproape că-i explodară când înţelese.

— Kovacs? zise ea şi un zâmbet dizgraţios îi strâmbă buzele. Kovacs, cât de idiot poţi fi! Ai idee la ce-ai dat cu piciorul?

— Ţi-am spus să stai jos.

— Tipa a plecat, Kovacs. S-a întors pe Lumea lui Harlan. M-am ţinut de cuvânt. Ce dracu' mai cauţi aici?

— Nu mai repet, am zis eu cu blândeţe în glas. Ori stai jos, ori îţi zbor o rotulă.

Zâmbetul subţire îi rămase agăţat de buze în timp ce se lăsa să cadă încet, centimetru cu centimetru, pe cel mai apropiat fotoliu.

— Cum vrei tu, Kovacs. În noaptea asta jucăm cum cânţi tu. Pe urmă dau ordin ca fufa aia de Sachilowska să fie adusă înapoi, aici, alături de tine. Ce vrei să faci? Să mă omori?

— Dacă e nevoie…

— De ce? Din raţiuni morale?

Accentul pus de Kawahara pe ultimele două cuvinte părea că face reclamă unui produs de soi.

— N-ai uitat nimic? continuă ea. Dacă mă omori aici, sistemul de reactualizare din Europa va avea nevoie de aproximativ optsprezece ore ca să mă reîntrupeze conform ultimului needlecast. Noului corp nu-i va trebui prea mult timp ca să-şi dea seama ce s-a întâmplat aici.

M-am aşezat pe marginea unui fotoliu.

— Ştiu şi eu? Uită-te cât timp i-a trebuit lui Bancroft şi tot n-a aflat adevărul, nu?

— Ai venit pentru Bancroft?

— Nu, Reileen. E o chestiune care ne priveşte numai pe noi doi. Ar fi trebuit s-o laşi pe Sarah în pace. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine în pace.

— Săracul de tine, gânguri ea pe un ton voit maternal. Ai fost *manipulat.* Îmi cer scuze.

Redeveni serioasă la fel de brusc şi continuă:

— Eşti *agent special,* Kovacs. Trăieşti din manipulare. Ca noi toţi. Cu toţii trăim în marea matrice a manipulării şi ne luptăm să rămânem la butoane.

Am clătinat din cap.

— Eu n-am cerut să fac parte din aşa ceva.

— Kovacs, Kovacs, zise Kawahara, cu o expresie aproape tandră. Niciunul dintre noi n-a cerut să facă parte din aşa ceva. Crezi că eu am cerut să mă nasc în Fission City dintr-

un tată pitic, cu sindactilie, şi o mamă curvă, psihopată? Crezi că eu am cerut asta? Noi nu cerem nimic, suntem *siliţi* să facem una sau alta, după care trebuie să dăm din mâini şi din picioare ca să rămânem cu capul deasupra apei.

— Sau să turnăm apă pe gâtlejul altora, am spus eu, fiind întru totul de acord. Bănuiesc că semeni cu maică-ta...

Preţ de o clipă faţa lui Kawahara arătă ca o mască din cositor în dosul căreia duduia un cuptor încins. Am văzut cum furia îi aprinde ochii şi, dacă drogul din mine nu mi-ar fi ţinut emoţiile sub control, sigur m-aş fi temut.

— Omoară-mă, zise ea cu buzele strânse. Şi bucură-te cât mai e timp, fiindcă vei suferi crunt, Kovacs. Crezi că amărâţii ăia de revoluţionari de pe Noul Beijing chiar au suferit înainte să moară? Pentru tine şi fufa aia care pute a peşte, voi născoci noi limite.

Am clătinat din cap.

— Nu prea cred, Reileen. Reactualizarea needlecastului tău a avut loc acum zece minute. În timpul ăsta am umblat la el. Nu am luat nimic, doar l-am virusat, cu Rawling. Acum virusul e chiar în miez, Reileen. Reactualizarea ta a fost dată peste cap.

Femeia miji ochii.

— Minţi.

— Azi nu. Ţi-a plăcut ce-a făcut Irene Elliott la Jack It Up? S-o vezi de ce e în stare într-un forum virtual. Pun pariu că a scos o jumătate de duzină de biţi mentali cât a umblat prin needlecastul tău. Suvenire. Obiecte de colecţie, mai degrabă, fiindcă de un lucru sunt sigur când vine vorba de tehnicienii care au în grijă memoriile corticale – vor pune capacul pe memoria ta mai repede decât părăsesc politicienii o zonă de război.

Am arătat spre holodisplay-ul pe care datele continuau să curgă şi am adăugat:

— Cred că peste câteva ore primeşti semnalul de alarmă. La Innenin a durat mai mult, dar erau alte vremuri. De-atunci tehnologia a progresat, nu glumă.

În clipa aceea mă crezu şi furia pe care i-o văzusem în ochi păru că se transformă într-o arşiţă albă, concentrată.

— Irene Elliott, spuse ea îndârjită. Când am să pun mâna pe ea...

— Cred că ţi-ai răcit destul gura cu ameninţările, am întrerupt-o eu cu glasul moale. Ascultă-mă bine. Memoria pe care o ai acum e singura ta viaţă şi, dacă mă gândesc la proasta dispoziţie în care mă aflu, nu mi-ar trebui prea mult ca să ţi-o scot din şira spinării şi s-o calc în picioare. Înainte sau după ce te împuşc, aşa că *ţine-ţi gura.*

Kawahara rămase nemişcată, fulgerându-mă cu ochii ca nişte fante. Buza de sus îi dezveli dinţii pentru o fracţiune de secundă, apoi autocontrolul îşi spuse cuvântul.

— Ce vrei?

— Aşa mai merge. Ce vreau, în clipa de faţă, este o mărturie completă despre felul în care i-ai înscenat totul lui Bancroft. Despre Rezoluţia 653, Mary Lou Hinchley, toată tărăşenia. Poţi să adaugi şi cum l-ai dat în gât pe Ryker.

— Ai un dispozitiv de înregistrare?

Mi-am bătut uşor pleoapa stângă unde mi se inserase dispozitivul şi am zâmbit.

— Chiar crezi că am să fac aşa ceva? întrebă Kawahara, cu o privire plină de furie.

Aştepta, încordată, momentul propice. O mai văzusem aşa, dar atunci nu eu fusesem obiectul furiei. Sub privirea aceea eram într-un pericol la fel de mare pe cât fusesem pe străzile din Sharya, sub tirul inamicului.

— Chiar crezi că vei obţine aşa ceva de la mine?

— Ia partea frumoasă a lucrurilor, Reileen. Probabil că poţi scăpa, cu bani şi influenţa pe care o ai, de pedeapsa capitală, iar pentru rest te poţi alege doar cu două sute de ani de închisoare, am zis eu cu o voce tot mai aspră. Dar, dacă nu vorbeşti, vei muri pe loc.

— Mărturiile obţinute prin constrângere nu sunt admise de lege.

— Mă faci să râd. Chestia asta nu va ajunge la NU. Crezi că nu ştiu ce-i ăla tribunal? Crezi că aş avea încredere în

avocaţi ca să se ocupe de aşa ceva? Tot ce vei spune aici va ajunge imediat prin needlecast la Worldweb One de îndată ce revin la sol. Asta, plus înregistrarea celui pe care l-am aranjat în camera câinilor de la etaj.

Kawahara făcu ochii mari.

— Mda, ar fi trebuit să pomenesc despre el mai devreme. Ai pierdut un client. Nu e tocmai mort, dar va avea nevoie de reîntrupare. Cu toate astea adunate la un loc, cred că la trei minute după ce Sandy Kim iese pe post, echipa de intervenţie a NU îţi va bate la uşă cu un teanc de mandate. Nu vor avea de ales. Bancroft singur le va forţa mâna. Chiar crezi că aceiaşi oameni care au iniţiat operaţiunile Sharya şi Innenin vor şovăi în faţa unei mici încălcări a Constituţiei ca să-şi pericliteze poziţiile de forţă? *Hai, dă-ţi drumul la gură.*

Kawahara ridică din sprâncene de parcă n-auzise decât o glumă uşor nesărată.

— Cu ce-ai vrea să încep, Takeshi-san?

— Cu Mary Lou Hinchley. A căzut de aici, corect?

— Desigur.

— Ai băgat-o la sex violent? Ai dat-o pe mâna unui dezaxat care voia s-o facă pe tigrul cu ea?

— Măi să fie, spuse Kawahara şi îşi lăsă capul pe o parte, făcând legătura. Cu cine ai discutat despre asta? Cu cineva de la Clinica Wei, nu? Să mă gândesc… Miller a fost aici ca să primească lecţia aia, dar tu l-ai aranjat, deci… Aha. Nu cumva te-ai apucat din nou de tăiat capete, Takeshi? Nu cumva l-ai luat acasă pe Felipe Miller într-o cutie de pălării?

N-am spus nimic, doar m-am uitat la ea peste ţeava pistolului, auzind din nou ţipetele prin uşa la care ascultasem. Kawahara ridică din umeri.

— Din întâmplare n-a fost vorba despre tigru. Dar ceva în genul ăsta.

— Iar ea a aflat?

— Da. Într-un fel.

Kawahara părea că se relaxează, fapt care, în mod normal, m-ar fi pus pe gânduri. Efectul betatanatinei mă

făcu însă mai vigilent.

— Un cuvânt nelalocul lui, poate un tehnician care l-a scăpat când nu trebuia. De obicei pe amatorii de sex violent îi trecem mai întâi printr-o versiune virtuală înainte de a le oferi experienţa reală. Ne ajută să vedem cum reacţionează, iar, în unele cazuri, îi convingem să renunţe.

— Câtă grijă!

Kawahara oftă.

— Cum să te fac să înţelegi, Takeshi? Stabilimentul nostru face parte din industria serviciilor. Dacă ceea ce oferim este în limitele legalităţii, cu atât mai bine pentru toată lumea.

— Baliverne, Reileen. Le vinzi realitatea virtuală pentru ca, după câteva luni, să ceară experienţa reală. E pur şi simplu o legătură cauzală, ştii prea bine. Faptul că le vinzi ceva ilegal îţi conferă un avantaj, probabil faţă de unele persoane foarte influente. Vin mulţi guvernatori NU aici, aşa-i? Generali ai Protectoratului, jigodii din astea?

— Cu capul în nori e numai pentru elite.

— Ca nenorocitul ăla cu părul alb pe care l-am mătrăşit? Era cineva important, nu?

— Carlton McCabe? zise Kawahara şi schiţă un zâmbet care mă puse în gardă. Cred că da. O persoană influentă.

— Poţi să-mi spui cărei persoane influente i-ai promis să-i scoată măruntaiele lui Mary Lou Hinchley?

Kawahara se încordă uşor.

— Nu, nu pot.

— Mă aşteptam la aşa ceva. Probabil că laşi asta pentru mai târziu, ca să ai ce negocia. Bine. Deci ce s-a-ntâmplat? Hinchley a fost adusă aici, a aflat din întâmplare ce i se pregătea şi a încercat să fugă? Poate a furat un ham gravitaţional?

— Mă îndoiesc. Echipamentul e păzit cu cea mai mare stricteţe. Poate a crezut că scapă dacă se agaţă de exteriorul uneia dintre navete. Se pare că nu era foarte deşteaptă. Detaliile sunt şi acum neclare, dar de căzut sigur a căzut.

— Sau a sărit.

Kawahara clătină din cap.

— Nu cred c-a avut curajul pentru aşa ceva. Mary Lou Hinchley n-avea spirit de samurai. Ca mai toţi oamenii obişnuiţi, s-a agăţat de viaţă până când n-a mai putut. În speranţa unui miracol. Cerşind îndurare.

— Ce dură eşti. I s-a simţit lipsa imediat?

— Bineînţeles! Tocmai o aştepta un client. Am căutat-o peste tot.

— Penibil.

— Exact.

— Dar nu la fel de penibil ca în momentul în care valurile au adus-o la ţărm câteva zile mai târziu, nu? Zâna norocului a lipsit din oraş în ziua aia.

— Regretabil, recunoscu Kawahara, ca şi cum se referise la o mână proastă la poker. Dar nu şi surprinzător. Ideea e că nu ne-am aşteptat să ne creeze probleme.

— Ştiai că e catolică?

— Desigur. Era una dintre condiţii.

— Aşadar, când Ryker a descoperit acea convertire silită, probabil că n-ai mai ştiut pe unde să scoţi cămaşa. Mărturia lui Hinchley te-ar fi expus total, alături de dracu' ştie câţi dintre amicii tăi influenţi. Cu capul în nori, unul dintre Stabilimente, acuzat de încurajarea unor perversiuni sexuale, în frunte cu tine. Ce cuvinte ai folosit cândva pe Noul Beijing? Risc intolerabil. Trebuia să faci ceva, Ryker trebuia redus la tăcere. Opreşte-mă dacă vorbesc aiurea.

— Nu, vorbeşti la obiect.

— Prin urmare tu i-ai înscenat totul?

Kawahara ridică iar din umeri.

— Am încercat să-l cumpărăm. S-a dovedit... nereceptiv.

— Din păcate. Şi atunci ce-ai făcut?

— Nu ştii?

— Vreau s-o aud din gura ta. Vreau detalii. Prea mult vorbesc eu. Încearcă să ţii pasul, altfel mă faci să cred că nu vrei să cooperezi.

Kawahara ridică ochii în tavan, într-un gest teatral.

— L-am lucrat pe Elias Ryker. I-am dat o informaţie falsă

despre o clinică din Seattle. Am fabricat un construct al lui Ryker şi l-am folosit ca să-l mituiască pe Ignacio Garcia ca să falsifice motivele de conştiinţă legate de doi inşi ucişi de Ryker. Ştiam că poliţia din Seattle nu va crede aşa ceva şi că falsul lui Garcia nu va rezista la o cercetare mai atentă. Poftim, eşti mulţumit?

— Unde l-ai găsit pe Garcia?

— L-am găsit în timp ce încercam să-l cumpărăm pe Ryker, răspunse Kawahara foindu-se impacientată în fotoliu. Am aflat că se cunoşteau.

— Aha, mi-am închipuit eu.

— Câtă perspicacitate!

— Deci totul a decurs conform planului. Până a apărut Rezoluţia 653 şi a agitat din nou apele. Iar cazul lui Hinchley încă nu fusese clasat.

Kawahara înclină din cap.

— Exact.

— De ce n-ai tras de timp? De ce n-ai cumpărat câţiva factori de decizie din Consiliul NU?

— Pe cine? Aici nu e Noul Beijing. I-ai întâlnit pe Phiri şi pe Ertekin. Arată că ar fi de vânzare?

Am încuviinţat din cap.

— Deci tu erai în corpul lui Marco. Miriam Bancroft ştia?

— Miriam? repetă Kawahara nedumerită. Bineînţeles că nu. Nimeni nu ştia, asta şi urmăream. Marco joacă mereu cu Miriam. Era ocazia perfectă.

— Nu chiar. Tu joci tenis ca dracu'.

— N-am avut timp să-mi implantez un disc de competenţă.

— Dar de ce Marco? De ce n-ai vrut să fii chiar tu?

Kawahara flutură din mână.

— Insistam pe lângă Bancroft de când se pusese rezoluţia pe masă. Ca şi pe lângă Ertekin, atunci când mă lăsa să-i ţin companie. Prea bătea la ochi. Faptul că Marco punea o vorbă bună în numele meu mă ţinea mai în umbră.

— Tu ai preluat apelul de la Rutherford, am spus eu, mai mult ca pentru mine. Cel către Suntouch House, după ce-am trecut pe la el. Am crezut că a răspuns Miriam, dar tu

te aflai acolo, ca musafir, în pielea lui Marco, şi asistai la marea dezbatere despre catolicism.

— Da, răspunse ea cu o urmă de zâmbet. Se pare c-ai supraestimat rolul jucat de Miriam Bancroft în toată afacerea asta. Apropo, cine poartă corpul lui Ryker în acest moment? Vreau doar să-mi satisfac curiozitatea. Să ştii că e foarte convingător.

N-am spus nimic, dar am zâmbit în colţul gurii. Kawahara îl surprinse.

— *Nu zău?* Dublă reîntrupare! Înseamnă că o ai pe Ortega la degetul mic. Sau la ceva mai mare… Felicitări. O manipulare vrednică de un matus, zise ea şi râse spart. Ăsta a vrut să fie un compliment, Takeshi-san.

I-am ignorat înţepătura.

— Ai vorbit cu Bancroft în Osaka? Joi, 16 august. Ştiai că se duce acolo?

— Da. Merge regulat acolo, în interes de afaceri. Am făcut-o să pară o întâlnire întâmplătoare. Înainte de a pleca l-am invitat la Cu capul în nori. Pentru el e un adevărat ritual. După fiecare contract încheiat, merge la bordel. Cred că ai aflat şi tu asta.

— Mda. Ce i-ai spus după ce l-ai adus aici?

— I-am spus adevărul.

— Adevărul? am repetat eu, privind-o lung. I-ai spus despre Hinchley în speranţa că te va susţine?

— De ce nu? răspunse ea cu un aer pe cât de firesc, pe atât de înspăimântător. Suntem prieteni vechi, de secole. Avem strategii comune în domeniul afacerilor, pe termen lung, uneori mai lung decât o viaţă de om. Era exclus să ia partea unor oameni neînsemnaţi.

— Şi totuşi, te-a dezamăgit. A înşelat credinţa matusilor.

Kawahara oftă din nou, de data aceasta cu o sfârşeală care venea de departe, după ce secole întregi o acoperise de praf.

— Laurens are o trăsătură de caracter romantică şi ieftină, pe care o subestimez mereu. În multe privinţe seamănă cu tine. Dar, spre deosebire de tine, la el nu e scuzabil. Are peste trei sute de ani. Tocmai de-aia am

presupus – poate am vrut să presupun – că romantismul ăsta se reflectă în sistemul lui de valori. Că restul e doar poză, vorbe de manipulat mulţimea.

Kawahara flutură un braţ subţire, a lehamite, de parcă voia să spună „Asta e!”

— Mă tem că m-am înşelat, adăugă ea.

— Şi ce-a făcut? A invocat principii morale?

Kawahara strâmbă din buze deloc amuzată.

— Râzi de mine? Tu, care ai mâinile mânjite de sângele a zeci de angajaţi de la Clinica Wei? Un măcelar în slujba Protectoratului, o organizaţie pornită să distrugă vieţile locuitorilor fiecărei planete pe care a reuşit să pună piciorul? Îmi pare rău, Takeshi, dar nu ştii ce vorbeşti.

Protejat de îmbrăţişarea rece a betatanatinei, am simţit doar o undă de iritare faţă de remarca ei răutăcioasă. Şi nevoia de a explica.

— Ceea ce s-a întâmplat la Clinica Wei a fost ceva personal.

— Ceea ce s-a întâmplat la Clinica Wei a fost ceva profesional, Takeshi. Cei de acolo nu aveau nimic de împărţit cu tine. Majoritatea celor pe care i-ai lichidat pur şi simplu îşi făceau datoria.

— Atunci ar fi trebuit să-şi aleagă altă îndeletnicire.

— Dar cei de pe Sharya? Ei ce-ar fi trebuit să facă? Să nu se fi născut pe planeta aia, la vremea respectivă? Să fi refuzat lupta?

— Eram tânăr şi naiv, am răspuns eu fără nicio emoţie. Am fost folosit. Am ucis pentru oameni ca tine, fiindcă n-am ştiut altceva. Pe urmă am învăţat. Ce s-a întâmplat la Innenin a fost o lecţie extraordinară. Acum ucid numai pentru mine şi, de fiecare dată când iau viaţa cuiva, ştiu cât valorează.

— Ştii cât valorează. Cât *valorează* viaţa unui om, zise Kawahara şi clătină din cap ca profesorul în faţa unui elev care-l exasperează. Eşti *tot* tânăr şi naiv. Viaţa unui om nu valorează nimic. Încă n-ai învăţat asta, Takeshi? Doar ai văzut atâtea! Nu are nicio valoare intrinsecă. Ca să faci o maşină îţi trebuie bani. Ca să extragi minereuri îţi trebuie

bani. Dar pentru oameni ce-ţi trebuie?

Scuipă cu dispreţ.

— De oameni poţi face rost când vrei. Oamenii se reproduc precum celulele canceroase, când vrei şi când nu vrei. Sunt *la discreţie,* Takeshi. Atunci de ce-ar avea vreo valoare? Ştii că pe noi, cei de aici, ne costă *mai puţin* să recrutăm şi să folosim o curvă reală, pentru perversiunile noastre, decât să construim şi să facem să funcţioneze formatul virtual echivalent? Omul e *mai ieftin* decât maşina. Acesta e adevărul axiomatic al vremurilor pe care le trăim.

— Bancroft nu credea asta.

— Bancroft? repetă Kawahara plescăind din buze dezgustată. Bancroft e un infirm care se încurcă în conceptele lui arhaice. E un mister cum de-a supravieţuit atât de mult.

— De-aia i-ai programat sinuciderea? De-aia i-ai dat un mic imbold chimic?

— L-am programat să... spuse Kawahara cu ochii mari şi un chicot de încântare, aproape melodios, ţâşni de pe buzele ei sculptate. Kovacs, nu cred că eşti chiar atât de naiv. Ţi-am spus că s-a sinucis fiindcă aşa a vrut el. A fost ideea lui, nu a mea. Era o vreme când aveai încredere în cuvântul meu, chiar dacă nu-mi suportai prezenţa. Ia gândeşte-te! De ce i-aş vrea moartea?

— Ca să dispară tot ce i-ai spus despre Hinchley. La reîntrupare, din reactualizarea lui ar lipsi acea mică indiscreţie.

Kawahara înclină din cap cu înţelepciune.

— Mda, îţi înţeleg raţionamentul. O mişcare defensivă. La urma urmei, de când ai părăsit Unitatea de Agenţi Speciali tu n-ai trăit decât în defensivă. Şi, cel care trăieşte aşa tot timpul, mai devreme sau mai târziu ajunge să gândească la fel. Uiţi un lucru, Takeshi.

Făcu o pauză dramatică şi, chiar şi prin betatanatină, am simţit cum mă încearcă neîncrederea. Kawahara juca tare.

— Ce anume?

— Că *eu,* Takeshi Kovacs, nu sunt tu. Eu nu joc defensiv.

— Nici măcar la tenis?

Îmi oferi un surâs bine echilibrat.

— Ce spiritual eşti! N-a fost nevoie să şterg conversaţia noastră din memoria lui Laurens Bancroft, fiindcă între timp el îşi măcelărise propria lui curvă catolică şi avea la fel de mult de pierdut ca şi mine de pe urma Rezoluţiei 653.

Am clipit de câteva ori. Aveam mai multe teorii bazate pe convingerea că moartea lui Bancroft fusese provocată de Kawahara, însă niciuna atât de improbabilă. Dar, în timp ce digeram cuvintele ei, mai multe cioburi din oglinda spartă, despre care crezusem că e îndeajuns de întreagă pentru a mă lăsa să văd adevărul, se lipeau în locuri neaşteptate. Priveam ceva cu totul nou, regretând că văd ceea ce se mişca acolo.

Tăcerea mea o făcu să rânjească. Ştia că mă descumpănise şi reacţia mea îi făcea o mare plăcere. Vanitatea, vanitatea! Singurul şi marele defect al lui Kawahara. Ca toţi matusii, avea o părere prea bună despre sine. Recunoaşterea, ultima piesă din jocul de puzzle, venise foarte uşor. Voia să ştiu adevărul, voia să văd cât de departe era în faţa mea, cât de departe eram în spatele ei, venind din urmă, şontâc-şontâc.

Pesemne că ironia aceea despre tenis atinsese un nerv sensibil.

— Un alt ecou subtil al feţei soţiei lui, aleasă cu grijă şi adusă cât mai aproape de original cu puţină chirurgie estetică. Bancroft a sugrumat-o. În timpul celui de-al doilea orgasm, probabil. Ce înseamnă viaţa conjugală, Kovacs… Ce efect are ea asupra bărbaţilor…

— Ai înregistrarea? am întrebat eu cu o voce ce-mi suna stupid.

Kawahara zâmbi din nou.

— Haide, Kovacs, să fim serioşi. Pune-mi o întrebare care să ceară un răspuns.

— Bancroft a fost ajutat din punct de vedere chimic?

— Desigur. Aici ai ghicit. Un drog destul de puternic, dar cred că ştii despre ce e vorba…

Betatanatina a acţionat. Bătăile încete ale inimii, răceala pricinuită de drog, fiindcă fără el m-aş fi mişcat odată cu curentul de aer în clipa în care o uşă laterală se deschise brusc. Gândul îmi veni cât putea de repede în condiţiile date şi, când veni, mi-am dat seama că voi reacţiona prea lent. N-aveam timp de gândire. A gândi în toiul unei lupte e totuna cu a face o baie fierbinte şi un masaj în bătaia gloanţelor. Ezitarea îmi tulbură claritatea sistemului neurochimic Humalo. M-am răsucit pe călcâie, cu două secole prea târziu, ridicând pistolul.

Pac!

Şocul electric trecu prin mine ca un tren cu geamurile puternic luminate, pe care chiar mi s-a părut că-l văd. Ochii mi se opriră asupra lui Trepp, ghemuită în pragul uşii, cu pistolul întins spre mine, atentă în caz că greşise ţinta sau în caz că purtam armura neurală pe sub costumul invizibil. Slabe speranţe. Pistolul îmi căzu din mâna inertă, deschisă într-un ultim spasm. M-am lăsat moale, lângă el. Podeaua din lemn îmi ieşi în întâmpinare izbindu-mă în tâmplă, ca una dintre palmele pe care le primeam de la tatăl meu.

— Ce-ai întârziat atât? întrebă Kawahara cu o voce ridicată, distorsionată într-un mârâit gros de luciditatea care se îndepărta de mine.

O mână delicată îmi apăru în câmpul vizual şi ridică pistolul. Amorţit, de-abia am simţit cum cealaltă mână îmi scoate pistolul cu electroşocuri din toc.

— Alarma s-a declanşat abia cu două minute în urmă, zise Trepp, se apropie, îşi ascunse pistolul şi se ghemui, privindu-mă curioasă. McCabe a avut nevoie de ceva timp ca să-şi vină în fire şi să pună sistemul în funcţiune. Majoritatea paznicilor tăi, nătângi cum sunt, au rămas pe puntea principală şi se holbează la cadavru. Ăsta cine-i?

— E Kovacs, răspunse Kawahara nepăsătoare şi îşi vârî cele două pistoale ale mele la cingătoare, îndreptându-se spre birou.

Sub privirea mea paralizată, părea că se îndepărtează pe o câmpie vastă, fiecare pas acoperind sute de metri, până

când se făcu mică de tot. Ca o păpuşă, se rezemă de birou şi apăsă pe mai multe comenzi pe care nu le puteam vedea.

Nu-mi pierdeam cunoştinţa.

— Kovacs? spuse Trepp cu o faţă brusc impasibilă. Am crezut că...

— Şi eu.

Datele holografice de deasupra biroului se treziră la viaţă şi începură să se deruleze. Kawahara îşi apropie faţa de ele, culorile schimbându-i trăsăturile.

— Dublă reîntrupare. Probabil cu ajutorul lui Ortega. Ar fi trebuit să mai rămâi pe *Panama Rose.*

De-abia auzeam, nu-mi puteam mişca ochii, dar tot nu-mi pierdeam cunoştinţa. Nu-mi dădeam seama dacă era vorba de un efect secundar al betatanatinei, un alt bonus al sistemului Humalo, sau poate amândouă, într-o combinaţie întâmplătoare, cert este că *ceva anume* îmi păstra luciditatea, câtă mai era.

— Locul unei crime şi toţi poliţiştii care mişună pe acolo îmi dau o stare de nervozitate, zise Trepp şi-mi atinse faţa cu o mână.

— Zău? făcu Kawahara concentrată asupra fluxului de informaţii. Nici mie nu mi-a căzut bine la stomac distragerea psihopatului ăstuia cu o discuţie despre morală şi mărturii oneste. Îmi pierdusem speranţa că o să mai... La dracu'!

Îşi lăsă capul pe spate, brusc, apoi se aplecă şi privi lung şirul de date.

— A spus adevărul.

— Despre ce?

Kawahara ridică privirea spre Trepp, precaută.

— Nu contează. De ce-l atingi?

— E rece.

— Bineînţeles că-i rece, băga-l-aş în mă-sa!

Limbajul violent era un semn sigur că Reileen Kawahara era descumpănită, am gândit eu visător.

— Cum crezi că a trecut de infraroşii? E drogat până-n albul ochilor.

Trepp se ridică în picioare, cu o faţă atent inexpresivă.

— Ce vrei să faci cu el?

— Îl trec în realitatea virtuală, răspunse Kawahara pe un ton fioros. Împreună cu prietena lui, fufa aia de pe Lumea lui Harlan. Dar, înainte de asta, trebuie să facem o mică intervenţie chirurgicală. Să-i scoatem sistemul de înregistrare.

Am încercat să mişc mâna dreaptă. Ultima încheietură a degetului mijlociu tresări un pic.

— Eşti sigură că nu transmite nimic în acest moment?

— El mi-a spus că nu. Dar oricum am fi întrerupt transmisia încă de la început. Ai un cuţit?

Am simţit cum mă trece un fior, până la oase, asemănător în multe privinţe cu panica. Disperat, am încercat să văd dacă, dincolo de paralizia aceea, nu dădeam de un semn de revenire iminentă. Sistemul neurochimic Humalo funcţiona în continuare. Simţeam cum mi se usucă ochii, fiindcă nu mai clipeam. Cu ochii împăienjeniţi am văzut-o pe Kawahara apropiindu-se cu mâna întinsă de Trepp.

— N-am niciun cuţit.

Cu urechile ţiuind nu puteam fi sigur, dar mi s-a părut că vocea lui Trepp suna a revoltă.

— Nicio problemă, spuse Kawahara şi făcu alţi paşi mari, dispărând undeva, cu vocea tot mai slabă. Am ceva aici la fel de bun. Hai, cheamă câţiva băieţi ca să-l ducă pe găozarul ăsta într-una dintre sălile de decantare. Cred că şapte şi nouă sunt pregătite. Foloseşte microfonul de pe birou.

Trepp şovăi. Am simţit cum cade ceva, ca un mic ţurţure care se desprinde de blocul îngheţat al sistemului meu nervos central. Pleoapele, aspre acum, se lăsară anevoie peste ochi, o dată, şi se ridicară la loc. Contactul îmi umplu ochii de lacrimi. Trepp văzu şi se încordă. Nu făcu nicio mişcare spre birou.

Degetele mâinii drepte tresăriră şi se strânseră. Muşchii abdomenului începeau să se întărească. Ochii mi se mişcau.

Am auzit, vag, vocea lui Kawahara. Probabil era în dormitor, dincolo de uşa boltită.

— I-ai chemat?

Faţa lui Trepp rămase impasibilă. Îşi mută privirea de la mine.

— Da, răspunse ea tare. În câteva minute sunt aici.

Îmi reveneam. Ceva îmi făcea nervii să revină la viaţă, cu toată forţa. Simţeam cum mă apucă tremuratul şi, odată cu el, o senzaţie de sufocare, de aer aţos în plămâni, semn că betatanatina îşi înceta efectul înainte de vreme. Picioarele şi braţele mele parcă erau din plumb, iar mâinile parcă erau acoperite de mănuşi groase, din bumbac, prin care circula un curent electric de joasă frecvenţă. Nu aveam cum să opun rezistenţă.

Mâna stângă era sub mine, turtită de greutatea corpului. Cea dreaptă era îndoită nefiresc. Picioarele mă puteau ajuta doar ca să mă ridic. Opţiunile mele erau limitate.

— Aşaaa, zise Kawahara.

I-am simţit mâna pe umăr, cum trage de mine ca să mă întind pe spate, ca un peşte care e golit de maţe. Era concentrată, iar în mâna cealaltă ţinea un cleşte subţire. Se aşeză călare pe pieptul meu şi, cu degetele, îmi depărtă pleoapele ochiului stâng. Mi-am înfrânat pornirea de a clipi şi am rămas imobil. Cleştele se apropie de ochi, cu braţele la o jumătate de centimetru unul de celălalt.

Mi-am încordat muşchii antebraţului şi hamul neural îmi strecură cuţitul Tebbit în mână.

Am lovit pieziş.

Voiam s-o nimeresc lateral, sub coaste, dar sechelele şocului electric şi betatanatina care-şi pierdea de tot efectul mă împiedicară, lama cuţitului pătrunzându-i în braţul stâng, dedesubtul cotului, atingându-i osul şi ricoşând. Kawahara scoase un urlet şi-mi eliberă ochiul din strânsoare. Cleştele ţinti mai jos, îmi lovi pometul şi-mi scobi obrazul. Am simţit o durere difuză, ţesut tăiat de un metal. Sângele îmi umplu ochiul. Am lovit din nou, fără putere. De data asta însă Kawahara se răsuci şi se apără cu braţul rănit. Urlă din nou. Mâna mea, ca o mănuşă prea

groasă, scăpă cuţitul. Mânerul alunecă pe lângă palma mea şi se rostogoli pe podea. Concentrându-mi ultimele rămăşiţe de energie în braţul stâng, m-am răsucit şi i-am tras un pumn în tâmplă. Kawahara căzu de pe mine, ţinându-se de braţul rănit, şi o clipă am crezut că lama intrase destul de adânc ca să-şi lase acolo stratul de C-381. Dar Sheila Sorenson îmi spusese că cianura îşi făcea efectul aproape instantaneu.

Kawahara se ridica în picioare.

— Tu ce dracu' aştepţi? o întrebă ea furioasă pe Trepp. Împuşcă-l pe găozarul ăsta!

Vocea îi pieri pe ultimul cuvânt când, după figura lui Trepp, înţelese adevărul, înainte ca femeia sintetică să-şi ducă mâna la pistolul cu electroşocuri. Poate era un adevăr pe care şi Trepp îl înţelegea, chiar în acel moment, fiindcă mişcarea ei era prea lentă. Kawahara lăsă cleştele din mână, scoase rapid ambele pistoale de la cingătoare şi le îndreptă spre ea înainte ca arma lui Trepp să iasă din toc.

— Trădătoarea dracului! exclamă Kawahara, scuipându-şi cuvintele, nedumerită, cu o voce marcată de un accent străin pe care nu-l mai auzisem la ea. Ştiai că vine aici! Eşti ca şi moartă, jigodie ordinară!

M-am ridicat anevoie în picioare şi am încercat s-o opresc pe Kawahara tocmai când apăsa pe ambele trăgace. Am auzit împuşcăturile, tânguirea aproape supra-acustică a pistolului cu fragmentaţie şi păcănitul electric, ascuţit, al pistolului cu electroşocuri. Cu coada ochiului, ca prin ceaţă, am văzut cum Trepp se chinuia, disperată, să scoată pistolul din toc, fără să reuşească. Se prăbuşi la podea, cu o expresie surprinsă, aproape comică. În acelaşi timp am intrat cu umărul în Kawahara, împingând-o spre hublourile înclinate. Încercă să mă împuşte, dar am lovit-o peste mâini şi i-am pus piedică. Se agăţă de mine cu braţul rănit şi căzurăm amândoi pe podea.

Pistolul cu electroşocuri alunecase departe de noi, dar cel cu fragmentaţie era încă la Kawahara. Îl întoarse spre mine. Stângaci, m-am apărat cu o mână şi cu cealaltă am încercat să o lovesc în cap, însă am ratat, ştergându-i uşor

umărul. Kawahara rânji fioros şi mă izbi cu tocul pistolului în faţă. Nasul îmi plesni, amintindu-mi cum muşcasem odată dintr-o ţelină crudă, şi gura mi se umplu de sânge. Am simţit brusc nevoia, absurdă, de a-l gusta. Apoi Kawahara sări pe mine, mă împinse cu spatele într-un hublou şi începu să-mi care pumni, tot mai repede. Am blocat câteva lovituri, dar mă lăsau puterile, iar muşchii braţelor păreau că-şi pierd din interes. Amorţeam. Deasupra mea, văzând că lupta s-a sfârşit, Kawahara mă privea triumfătoare. Mă mai lovi o dată, cu precizie, direct între picioare. M-am strâmbat de durere şi am alunecat încet pe geam, ajungând grămadă pe podea.

— Asta ca să-ţi fie învăţătură de minte, zise ea scrâşnind din dinţi şi sări în picioare respirând din greu.

Sub părul care aproape că-şi păstrase coafura elegantă, am văzut brusc chipul de care aparţinea acest nou accent. O satisfacţie animalică pe care victimele ei din Fission City trebuie să o fi remarcat în clipa în care erau silite să bea din sticla cenuşie a purtătorului de apă.

— Aşteaptă o clipă, adăugă ea.

Corpul îmi spuse că altă opţiune nici nu aveam. Mă simţeam sleit de puteri, strivit de greutatea chimicalelor care îmi dăduseră peste cap sistemul şi răvăşit de şocul electric care mă făcea să tremur şi acum. Am încercat să ridic un braţ, dar braţul căzu la loc ca un peşte cu un kilogram de plumb în măruntaie. Kawahara observă şi rânji la mine.

— Bravo! spuse ea şi îşi privi, cu un aer absent, braţul stâng din care picura sânge, prin gaura din bluză. Pentru asta ai să plăteşti scump, Kovacs.

Se apropie de corpul nemişcat al lui Trepp.

— Iar tu, jigodie, zise ea dându-i un picior în coaste.

Trepp nu se mişcă.

— Ce ţi-a promis nemernicul ăsta? Că o să-ţi dea limbi în următorii zece ani?

Trepp nu răspunse. Mi-am încordat degetele mâinii stângi şi am reuşit să le apropii cu câţiva centimetri de picior. Kawahara îi aruncă o ultimă privire lui Trepp,

merse la birou şi apăsă pe un buton.

— Paza?

— Doamnă Kawahara, cineva a pătruns în…

Era aceeaşi voce de bărbat care o luase la întrebări pe Ortega când ne apropiaserăm de navă.

— Ştiu ce s-a întâmplat, răspunse Kawahara obosită. În ultimele cinci minute tocmai asta am încercat să rezolv. De ce nu eşti aici?

— Doamnă Kawahara?

— Te-am întrebat cât îţi trebuie, dobitoc sintetic ce eşti, să vii aici când eşti chemat!

Urmă o tăcere scurtă. Kawahara aşteptă, cu capul aplecat peste birou. M-am ridicat în capul oaselor. Mâinile mele s-au întâlnit şi au strâns ceea ce au apucat, apoi am căzut la loc.

— Doamnă Kawahara, din cabina dumneavoastră nu am primit niciun apel.

— Aha, făcu Kawahara şi se întoarse spre Trepp. Atunci trimite pe cineva acum. O echipă de patru. Ca să scoată gunoiul de-aici.

— Am înţeles, să trăiţi.

Fără să vreau, am simţit cum buzele mi se lăţesc într-un zâmbet. „Să trăiţi?”

Kawahara reveni la mine, culegând cleştele de pe podea.

— Ce te face să rânjeşti, Kovacs?

Am încercat să o scuip, dar saliva nu reuşi să ţâşnească din gură, prelingându-se groasă pe bărbie, la un loc cu sângele. Faţa lui Kawahara se schimonosi de furie şi mă izbi cu piciorul în stomac. În ciuda forţei, de-abia am simţit lovitura.

— Kovacs, începu ea fierbând de furie, dar imediat se controlă, adoptând un ton calm, glacial, fără accent. Pentru o viaţă de om tu ai pricinuit mai multe necazuri decât s-ar fi cuvenit.

Mă înşfăcă de guler şi mă târî până la fereastra înclinată, mă întinse pe ea şi mă privi în ochi. Capul îmi căzu pe o parte, iar ea se aplecă asupra mea.

— Precum catolicii, precum amicii tăi la Innenin, precum

firele de praf, fără noimă, din mahalale, ale căror copulări jalnice te-au adus pe lume, Takeshi, continuă ea cu o voce aproape prietenoasă. Materie primă umană – asta ai fost, dintotdeauna. Ai fi putut evolua, ai fi putut lucra pentru mine, pe Noul Beijing, dar mi-ai râs în nas şi te-ai întors la existenţa ta de vierme. Ai fi putut lucra pentru noi aici, pe Pământ, să ne ajuţi la guvernarea întregii rase umane. Ai fi putut deveni un om puternic, Kovacs. Înţelegi ce vreau să spun? Ai fi putut fi *important.*

— Nu prea cred, am îngăimat eu, lăsându-mă să alunec pe sticlă. Încă mai am o conştiinţă pe aici, pe undeva, care nu-mi dă pace. Doar c-am uitat unde am pus-o.

Kawahara făcu o grimasă şi mă strânse şi mai tare de guler.

— Ce spirituali suntem. Simţul umorului nu ne părăseşte niciodată. O să ai nevoie de aşa ceva, acolo unde mergi.

— „Când vor întreba cum am murit, spune-le: la fel de furios."

— Quell, zise Kawahara, aplecându-se şi mai mult, aproape lipită de mine acum, ca o amantă sătulă. Dar, dacă nu mă înşel, Quell n-a fost niciodată supusă unui interogatoriu virtual. Tu nu vei muri furios, Kovacs. Tu vei muri implorând. Iar şi iar, şi iar.

Mă apucă de piept acum, lăsându-se pe mine. Şi dădu la iveală cleştele.

— Mai întâi un aperitiv.

Braţele cleştelui îmi pătrunseră sub ochi şi mai mulţi stropi de sânge împroşcară faţa lui Kawahara. Am simţit o durere ascuţită. Preţ de o clipă am văzut cleştele prin ochiul în care era înfipt, enorm, ca un pilon din oţel, apoi Kawahara răsuci braţele, făcând să plesnească ceva. Am văzut roşu şi apoi n-am mai văzut nimic, ca unul dintre ecranele monitoarelor stinse de la firma lui Elliott. Cu celălalt ochi am văzut cum Kawahara retrage cleştele cu dispozitivul de înregistrare implantat de Reese. Din capătul minuscul îmi picurau stropi de sânge pe obraz.

Urma să se răzbune pe Elliott şi Reese. Ca să nu mai vorbim de Ortega, Bautista şi cine ştie câţi alţii.

— De-ajuns, lua-te-ar dracu’! am bolborosit eu şi, în acelaşi timp, punându-mi muşchii coapselor în mişcare, mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei ei.

Apoi am plesnit sticla înclinată cu mâna stângă.

O explozie înăbuşită şi un trosnet ascuţit.

Microgrenada termită era astfel amorsată încât să explodeze aproape instantaneu şi să-şi concentreze nouăzeci la sută din încărcătură pe suprafaţa de contact. Restul de zece la sută îmi distruse mâna, sfâşiind carnea de pe oasele din aliaj Humalo şi tendoanele întărite cu carbon, rupând ligamentele încrucişate şi făcând o gaură în palmă, de mărimea unei monede.

La rândul său, hubloul se făcu ţăndări ca o bucată mare de gheaţă ce pluteşte pe un râu. Totul păru că se petrece cu încetinitorul. Am simţit cum ceva cedează lângă mine şi cum alunec spre golul din peretele navei. Aerul din cabină era tot mai rece. Deasupra mea, Kawahara privea năucă, începând să înţeleagă ce s-a întâmplat, dar mult prea târziu. Alunecă împreună cu mine, lovindu-mă la cap şi în piept, incapabilă să scape din strânsoare. Cleştele se înălţa şi cobora, jupuind o bucată de piele de pe un pomet, pătrunzând în ochiul vătămat, dar acum durerea nu mai conta, era aproape irelevantă, copleşită de furia enormă ce răzbătuse prin resturile de betatanatină.

„Spune-le: la fel de furios.”

Apoi porţiunea de sticlă pe care ne luptam cedă de asemenea şi ne-am trezit afară, în voia vântului şi a cerului.

Şi ne-am prăbuşit…

Din cauza exploziei nu mai puteam mişca braţul stâng, dar, în timp ce ne rostogoleam prin frig şi întuneric, am ridicat mâna dreaptă şi am lipit cealaltă grenadă de ceafa femeii. Departe, sub noi, am zărit ca prin ceaţă oceanul, apoi Cu capul în nori care urca în viteză şi expresia de pe faţa lui Reileen Kawahara care lăsase şi ultima ei fărâmă de sănătate mintală în urmă, pe navă. Auzeam un urlet, dar nu-mi dădeam seama dacă venea dinăuntru sau dinafară. Percepţia se îndepărta de mine în spirală,

însoţită de şuierul ascuţit al vântului, iar eu nu mai puteam găsi drumul înapoi spre ferestruica mea. Căderea era la fel de seducătoare ca somnul.

Cu ce-mi mai rămăsese din voinţă, am strâns grenada şi capul lui Kawahara la piept, ca să declanşez explozia.

Ultimul meu gând a fost ca Davidson să fie acolo, în faţa ecranului.

Capitolul 42

Adresa era, ca o ironie a sorţii, în Cartierul Derbedeilor. Am lăsat taxiul la depărtare de două străzi, în nord, şi restul drumului l-am făcut pe jos, incapabil să scap de senzaţia stranie, de sinteză, ca şi cum maşinăria cosmosului făcuse brusc o gaură prin textura realităţii ca să mă lase să văd ce e dincolo.

Apartamentul pe care-l căutam se afla într-un bloc în formă de U care avea în mijloc un loc de aterizare din beton plin de crăpături şi buruieni. Printre vehiculele terestre şi aeriene, care de care mai amărâte, am zărit imediat microcopterul. Cineva îl vopsise recent în culori vesele, roşu-violet, şi, chiar dacă stătea obosit, pe o rână, în bot şi în coadă era echipat cu senzori nou-nouţi, ce păreau să fi costat destul de mult. Am aprobat din cap doar pentru mine şi am urcat pe un şir de trepte exterioare până la al doilea etaj al blocului.

Uşa apartamentului şaptesprezece fu deschisă de un băieţel de unsprezece ani cu o privire vădit ostilă.

— Care-i treaba?

— Aş vrea să vorbesc cu Sheryl Bostock.

— Zău? Nu-i acasă.

Am oftat şi mi-am frecat cicatricea de sub ochi.

— Eu cred că mă minţi. Microcopterul ei e în curte, tu eşti fiul ei, Daryl, iar ea s-a întors din schimbul de noapte cu vreo trei ore în urmă. N-ai vrea să-i spui că cineva vrea să-i vorbească despre Bancroft?

— Eşti din Sia?

— Nu, vreau doar să stăm de vorbă. Dacă mă poate ajuta, s-ar putea să aibă de câştigat.

Băiatul mă privi cam două secunde, apoi închise uşa fără să spună nimic. Dinăuntru l-am auzit cum îşi strigă mama. Am aşteptat, înfrânându-mi dorinţa de a fuma.

Sheryl Bostock apăru în pragul uşii după cinci minute, îmbrăcată într-un caftan larg. Corpul sintetic îi era şi mai lipsit de expresie decât fiul ei, muşchi lăsaţi şi un aer

absent, dincolo de care nu se ghicea nimic. La sinteticii mai ieftini, grupurile mici de muşchi au nevoie de ceva timp ca să se încălzească după somn, iar acesta era cu siguranţă un model la preţ redus.

— Vrei să vorbeşti cu mine? întrebă vocea sintetică pe un ton neuniform. Despre ce?

— Sunt detectiv particular, angajat de Laurens Bancroft, am răspuns eu cât de amabil cu putinţă. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări despre responsabilităţile pe care le ai la PsychaSec. Pot să intru?

Scoase un mormăit care mă făcu să mă gândesc că mai încercase să trântească uşa în nas şi altora, dar fără succes.

— Nu durează mult.

Ridică din umeri şi deschise uşa larg. Am intrat pe lângă ea într-o cameră îngrijită, dar sărăcăcioasă, unde cel mai important obiect era un televizor negru, lucios, aşezat într-un colţ, lângă covor, ca un idol obscur al unui zeu-maşină, puţinele piese de mobilier fiind aranjate în jurul lui pline de obedienţă. Ca şi vopseaua de pe microcopter, părea nou.

Daryl dispăruse.

— Frumos televizor, am remarcat eu, apropiindu-mă de display-ul la care tocmai se umblase. De când îl ai?

— De ceva timp.

Sheryl Bostock închise uşa şi veni până în mijlocul camerei, nehotărâtă. Faţa i se trezea, şi acum expresia îi oscila între somn şi suspiciune.

— Ce vrei să mă întrebi?

— Pot să iau loc?

Îmi arătă unul dintre fotoliile ponosite şi se aşeză în faţa mea, pe un alt fotoliu, rabatabil. Ici şi colo caftanul lăsa să i se vadă pielea sintetică, rozalie, ireală. Am privit-o câteva secunde, întrebându-mă dacă vreau cu adevărat să merg până la capăt.

— Ei? făcu ea, fluturând din mână, nerăbdătoare. Ce vrei să mă întrebi? Sper că ai un motiv serios ca să mă scoli din somn după schimbul de noapte.

— Marţi, 14 august, ai intrat în camera cu clone a familiei Bancroft şi ai injectat una dintre clonele lui Laurens Bancroft cu un hypospray. Aş vrea să ştiu ce substanţă ai folosit, Sheryl.

Rezultatul fu mult mai dramatic decât îmi imaginasem. Trăsăturile artificiale ale lui Sheryl Bostock tresăriră violent şi femeia se dădu înapoi de parcă o ameninţasem cu un baston de poliţist.

— Asta face parte din responsabilităţile mele! strigă ea ascuţit. Am voie să administrez substanţe chimice clonelor.

Nu părea că vorbeşte chiar ea. Părea că recită ceva din memorie.

— A fost sinamorfesteron? am întrebat eu calm.

Sinteticii ieftini nu roşesc şi nici nu pălesc, privirea ei însă fu cât se poate de elocventă. Se uită la mine ca un animal înfricoşat, trădat de stăpân.

— De unde ştii? Cine ţi-a spus? întrebă ea izbucnind în plâns. *N-ai de unde să ştii. Aşa mi-a spus ea, că nimeni nu va şti.*

Se ridică de pe fotoliu, făcu doi paşi şi se prăbuşi pe o canapea, plângând în mâini. Daryl apăru dintr-o altă cameră, şovăi în pragul uşii şi, hotărând că nu poate sau că nu trebuie să facă nimic, rămase pe loc privindu-mă speriat. Mi-am înăbuşit un oftat şi am înclinat din cap spre el, străduindu-mă să arăt cât mai paşnic. Băiatul se apropie precaut de canapea şi puse o mână pe umărul mamei, făcând-o să tresară de parcă o lovise cineva. Am simţit cum amintirile se deşteaptă în mine şi cum mă întunec la faţă. Am încercat să le zâmbesc celor doi, dar n-am izbutit decât o grimasă.

Mi-am dres glasul.

— N-am venit ca să-ţi fac vreun rău. Vreau doar să ştiu.

Cuvintele mele avură nevoie de aproape două minute ca să învingă valul de teroare şi să fie înţelese de Sheryl Bostock. Femeia avu nevoie de şi mai mult timp ca să se oprească din plâns şi să ridice ochii spre mine. Lângă ea, Daryl o mângâia pe cap, nedumerit. Am scrâşnit din dinţi chinuindu-mă să nu mă las copleşit de amintirile de pe

vremea când aveam eu unsprezece ani. Am aşteptat.

— Ea m-a pus, zise Sheryl Bostock într-un târziu.

Curtis îmi ieşi în faţă în timp ce apăream de după aripa dinspre ocean a reşedinţei Bancroft. Era negru la faţă de furie şi gata să sară la bătaie.

— Nu vrea să stea de vorbă cu tine, mârâi el.

— Dă-te la o parte, Curtis, i-am zis eu calm. Altfel o păţeşti.

Curtis ridică brusc braţele, adoptând o gardă din karate.

— Ţi-am spus că nu vrea…

În clipa aceea l-am lovit în genunchi şi a căzut la picioarele mele. O altă lovitură îl azvârli la doi metri, făcându-l să se rostogolească spre terenurile de tenis. Până să se dezmeticească, l-am ajuns din urmă, i-am pus un genunchi pe ceafă şi, apucându-l de păr, i-am întors capul spre mine.

— Să ştii că n-am o zi prea bună, i-am zis eu rar. Iar tu nu mă ajuţi deloc. Ascultă aici. Mă duc să vorbesc cu şefa ta. Nu mult, vreo zece minute. Pe urmă plec. Dacă ai ceva minte, stai deoparte.

— Nemer…

L-am tras de păr şi mai tare, făcându-l să ţipe.

— Dacă vii după mine, Curtis, o păţeşti rău. De tot. Înţelegi? Azi n-am chef de căcăcioşi ca tine.

— Lasă-l în pace, domnule Kovacs. Tu n-ai avut niciodată nouăsprezece ani?

Am aruncat o privire peste umăr. Miriam Bancroft stătea cu mâinile în buzunarele unui veşmânt larg, în culorile deşertului, croit probabil după modelul celui purtat în haremurile de pe Sharya. Părul lung era prins în coc, sub o eşarfă brun-cenuşie, iar ochii îi scăpărau în lumina soarelui. Mi-am amintit brusc ce spusese Ortega despre Nakamura. „Îi folosesc faţa şi corpul ca să vândă marfa.” Acum vedeam cu ochii mei, ţinuta nonşalantă a unui manechin care prezintă ultimele modele de corpuri destinate reîntrupării.

I-am dat drumul lui Curtis şi m-am retras, lăsându-l să se

ridice în picioare.

— Chiar atât de prost n-am fost la nicio vârstă, am minţit eu. Nu vrei să-i spui tu să se ţină la distanţă? De mine văd că nu ascultă.

— Curtis, aşteaptă-mă în limuzină. Vin şi eu imediat.

— Păi, îl lăsaţi să…

— Curtis! se răsti ea cu uimire în glas, semn că tânărul era la prima greşeală, semn că nu mai crâcnise niciodată până acum.

Curtis se înroşi la faţă şi se îndepărtă cu paşi mari şi cu lacrimi de consternare în ochi.

L-am urmărit din priviri până când dispăru după colţul clădirii, nu foarte convins că n-ar fi trebuit să-i mai ard una. Miriam Bancroft probabil că-mi ghicise gândul.

— Credeam că, între timp, ţi-ai satisfăcut pofta de violenţă, oricât de mare ar fi ea, constată femeia calm. Încă mai cauţi debuşeuri?

— Cine spune că sunt în căutare de aşa ceva?

— Tu ai spus.

I-am aruncat o privire.

— Nu-mi amintesc.

— Ce bine e să uiţi când trebuie.

— Nu, nu înţelegi, am răspuns eu şi am întins mâinile spre ea. *Nu-mi amintesc.* Tot ce-am făcut împreună s-a dus. Nu mai am amintirile alea. Au fost şterse.

Tresări de parcă o lovisem.

— Dar tu… spuse ea descumpănită. Credeam… Arăţi…

— La fel, am zis eu şi m-am privit, am privit corpul lui Ryker. Când m-au pescuit din ocean, din celălalt corp nu mai rămăsese mare lucru. Asta a fost singura opţiune. Iar anchetatorii NU au refuzat categoric o altă reîntrupare dublă. Nu că le-aş găsi vreo vină. E greu de justificat şi prima pe care am făcut-o.

— Dar cum aţi…

— Hotărât? am completat-o eu, zâmbind fără entuziasm. Ce-ar fi să intrăm ca să-ţi povestesc pe îndelete?

Am lăsat-o să mă conducă în seră, unde cineva pusese o carafă şi pahare cu piciorul înalt pe masa ornamentală de

sub jardinierele cu iarba martirilor. Carafa era plină cu un lichid de culoarea apusurilor de soare. Ne-am aşezat unul în faţa celuilalt, fără să schimbăm vreun cuvânt sau vreo privire. Femeia îşi turnă un pahar fără să-mi ofere şi mie unul, o mică neglijenţă elocventă pentru ceea ce se întâmplase între celălalt eu şi Miriam Bancroft.

— Mă tem că n-am prea mult timp, spuse ea cu un aer absent. Cum ţi-am spus şi la telefon, Laurens m-a rugat să merg la New York numaidecât. Tocmai ieşeam când ai sunat.

N-am spus nimic, am aşteptat şi, după ce şi-a umplut paharul, am luat şi eu unul, cu o mişcare anevoioasă, a cărei stângăcie era evidentă. Miriam Bancroft tresări, făcând ochii mari.

— A, nu…

— Nicio problemă.

M-am aşezat mai comod şi am sorbit din pahar. Deşi dulce, băutura pişcă puţin pe limbă.

— Voiai să ştii cum am hotărât. Am tras la sorţi. Am dat cu banul, am dat cu zarul. Sigur, nu înainte de a discuta ore în şir despre asta. Ne-au ţinut într-un forum virtual în New York, foarte sofisticat, foarte discret, până ne-am hotărât. Când e vorba de eroii zilei, nimeni nu se uită la bani.

Am simţit cum mi se strecoară o undă de amărăciune în glas şi m-am oprit ca s-o alung. Am băut din nou, de data asta mai cu sete.

— Cum spuneam, am discutat. Mult. Ne-am gândit la mai multe feluri de a hotărî, unele poate chiar viabile, dar în cele din urmă ne-am întors la metodele tradiţionale. Am dat cu banul, am dat cu zarul. Cel mai bun din cinci. De ce nu?

Am ridicat din umeri, dar gestul nu păru atât de firesc pe cât aş fi vrut. Încă mai încercam să scap de fiorul care mă trecea ori de câte ori mă gândeam la jocul acela, la cum mă chinuiam să ghicesc, ştiind că-mi risc propria existenţă. Cel mai bun din cinci şi scorul era doi la doi. Inima îmi bătea în ritmul sacadat pe care-l auzisem în

Clubul Exclusiv al lui Jerry, surplusul de adrenalină mă ameţea. Nici confruntarea cu Kawahara nu fusese atât de grea.

Când a pierdut ultima încercare – era trei la doi pentru mine – ne-am privit amândoi mâinile întinse. Apoi s-a ridicat cu o urmă de zâmbet pe faţă şi şi-a apropiat de tâmplă degetul mare şi arătătorul, mimând ceva între un salut şi o parodie de sinucidere.

— Ai ceva să-i transmiţi lui Jimmy?

Am clătinat din cap, tăcut.

— Îţi urez o viaţă frumoasă, a zis el şi a părăsit încăperea luminată, închizând uşa încet.

O parte din mine încă mai ţipa în interior că mă lăsase să câştig.

M-au reîntrupat a doua zi.

Am ridicat privirea din nou.

— Cred că te întrebi de ce m-am deranjat până aici.

— Da.

— E ceva legat de Sheryl Bostock.

— De cine?

Am oftat.

— Miriam, te rog. Nu îngreuna şi mai mult situaţia. Sheryl Bostock e speriată de moarte că ai să-i faci felul fiindcă ştie prea multe. Am venit ca să mă convingi că n-are de ce să se teamă, aşa i-am promis.

Miriam Bancroft mă privi o clipă, cu ochii mari, şi apoi, pe neaşteptate, îmi aruncă paharul în faţă.

— Rahat arogant! şuieră ea. Cum de îndrăzneşti? *Cum de îndrăzneşti?*

Mi-am şters ochii şi am fixat-o cu privirea. Mă aşteptasem la o reacţie, dar nu la aşa ceva. Mi-am scuturat restul de cocktail din păr.

— Poftim?

— Cum de îndrăzneşti să vii aici şi să-mi spui cât de greu îţi este? Ai habar prin ce trece soţul meu în aceste clipe?

— Păi, să vedem, am zis eu şi mi-am şters mâinile de cămaşă, încruntat. În aceste clipe soţul tău este protagonistul de cinci stele al unei anchete speciale din

partea NU, în New York. Ce crezi, suferă mult din cauza depărtării de tine? La urma urmei, nu-i chiar atât de greu să găseşti un bordel în New York.

Miriam Bancroft îşi încleştă maxilarele.

— Eşti plin de cruzime, şopti ea.

— Iar tu eşti periculoasă, am replicat eu simţind cum îmi pierd, încet-încet, controlul. Nu eu am omorât un copil nenăscut în San Diego. Nu eu am umplut clona soţului cu sinamorfesteron când era plecat la Osaka, ştiind prea bine ce-i va face primei femei pe care o va regula în starea aia. Ştiind că femeia aceea nu vei fi tu, bineînţeles. Nu-i de mirare că Sheryl Bostock e îngrozită. Mă uit la tine şi mă întreb dacă, la plecare, reuşesc să trec de poartă.

— Încetează, spuse ea trăgând adânc aer în piept şi cutremurându-se. Încetează. Te rog.

M-am oprit. Am rămas tăcuţi, ea cu capul plecat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am zis eu într-un târziu. O parte ştiu de la Kawahara. Ştiu de ce s-a sinucis Laurens…

— Chiar ştii?

Vocea ei era calmă acum, dar întrebarea încă mai păstra urme de venin.

— Spune-mi, ce ştii? Că s-a sinucis ca să nu se lase şantajat? Asta e versiunea celor din New York?

— E o supoziţie rezonabilă, Miriam, am răspuns eu calm. Kawahara îl strângea cu uşa. Votează împotriva Rezoluţiei 653, altfel te dau în vileag că eşti un criminal. Sinuciderea înainte ca needlecastul să ajungă la PsychaSec era singura scăpare. Dacă n-ar fi ţinut atât de mult ca lumea să creadă c-a fost vorba de sinucidere, ar fi putut scăpa.

— Da. Şi dacă n-ai fi apărut tu.

Am făcut un gest care se voia o scuză, dar care nu-şi avea locul.

— N-a fost ideea mea.

— Dar cum rămâne cu sentimentul de *vină?* întrebă ea după o vreme. La asta te-ai gândit? Te-ai gândit cum trebuie să se fi simţit Laurens când a aflat că tânăra aia, Rentang, era catolică, o tânără care nu-şi putea recăpăta viaţa, chiar dacă Rezoluţia 653 o silea să revină într-o

existenţă temporară ca să depună mărturie împotriva lui? Nu crezi că, în clipa în care şi-a pus pistolul la gât şi a apăsat pe trăgaci, se pedepsea pentru fapta comisă? Te-ai gândit vreodată că poate nu încerca *să scape,* cum ai spus tu?

M-am gândit la Bancroft, întorcând ideea pe toate părţile, şi am ajuns la concluzia că nu era chiar atât de greu să spun ce voia Miriam Bancroft să audă.

— E o posibilitate.

Femeia se abţinu să nu râdă.

— E mai mult decât o posibilitate, domnule Kovacs. Uiţi că eram aici în noaptea aia. Eram pe trepte când a intrat. I-am văzut faţa îndurerată. A plătit pentru ceea ce făcuse. S-a judecat şi s-a executat. A plătit, a distrus omul care comisese crima, iar acum un om care nu mai are amintirea acelei crime, un om care *nu a comis* acea crimă are din nou mustrări de conştiinţă. Eşti mulţumit, domnule Kovacs?

Ecourile amare ale vocii ei fură înăbuşite de jardinierele cu iarba martirilor. Tăcerea se îngroşă.

— De ce-ai făcut-o? am întrebat eu când am văzut că nu mai adaugă nimic. De ce-a trebuit să plătească Marla Rentang pentru infidelităţile soţului tău?

Mă privi de parcă îi cerusem să spună nu-ştiu-ce mare adevăr spiritual şi clătină din cap, neajutorată.

— Numai aşa m-am gândit că-l pot face să sufere, murmură ea.

Până la urmă nu e foarte diferită de Kawahara, am gândit eu cu o revoltă bine stăpânită. Un alt matus care mişcă omuleţii de colo-colo, ca pe nişte piese de puzzle.

— Curtis lucra pentru Kawahara. Sper că ştiai asta, am spus pe un ton neutru.

— Am ghicit. Mai târziu, răspunse ea şi ridică o mână. Dar n-aveam cum s-o dovedesc. Cum ţi-ai dat seama?

— Gândind retrospectiv. El m-a dus la Hotelul Hendrix, mi-a recomandat să stau acolo. Kadmin a apărut la cinci minute după ce-am intrat pe uşă, la ordinele lui Kawahara. E prea mult pentru o coincidenţă.

— Da, zise ea cu un aer absent. Ai dreptate.

— Curtis ţi-a făcut rost de sinamorfesteron?

Încuviinţă din cap.

— Bănuiesc că prin Kawahara. Şi în cantitate mare. Era drogat până-n vârful degetelor în noaptea în care l-ai trimis la mine. El a propus drogarea clonei înainte de călătoria la Osaka?

— Nu. A fost ideea lui Kawahara, răspunse Miriam Bancroft şi îşi drese glasul. Avuseserăm o discuţie neobişnuit de sinceră cu câteva zile înainte. Acum, dacă stau să mă gândesc, cred că ea a pus la cale toată chestia cu Osaka.

— Mda, Reileen e foarte riguroasă. Era foarte riguroasă. Probabil ştia că Laurens putea la fel de bine s-o refuze. Aşa că ai mituit-o pe Sheryl Bostock cu o vizită pe insula fericirii, cum ai făcut şi cu mine. Numai că, în loc să se joace cu corpul de milioane al lui Miriam Bancroft, cum am făcut eu, l-a purtat chiar ea. O mână de bani şi promisiunea că se poate întoarce acolo şi altă dată, ca să se joace din nou. Naiva de ea, a fost în paradis treizeci şi şase de ore, iar acum e ca o narcomană ieşită la pensie. Chiar voiai s-o duci înapoi acolo?

— Sunt o femeie de cuvânt.

— Zău? Atunci fă-mi un hatâr, du-o cât mai curând.

— Şi restul? Ai probe? Ai de gând să-i spui lui Laurens despre rolul jucat de mine în toată treaba asta?

Am vârât mâna în buzunar şi am scos un disc negru, mat.

— Înregistrarea momentului în care se face injecţia, am zis eu ridicând discul. Înregistrarea cu Sheryl Bostock când iese din PsychaSec şi zboară la o întrunire cu limuzina ta, care apoi se îndreaptă spre ocean. În absenţa ei nu se poate dovedi că soţul tău n-a ucis-o pe Marla Rentang fără să fie drogat, dar anchetatorii vor presupune, probabil, că Laurens a fost drogat de Kawahara, la bordul navei Cu capul în nori. Nu e ceva cert, dar e plauzibil.

— Cum de ţi-ai dat seama? întrebă ea privind într-un colţ al serei, cu vocea pierită, distantă. Cum de-ai ajuns la

Bostock?

— Prin intuiţie, în cea mai mare parte. M-ai văzut când mă uitam prin telescop?

Încuviinţă din cap şi îşi drese glasul.

— Credeam că te joci cu mine. Credeam că i-ai spus.

— Nu, am răspuns eu, începând să mă înfurii. Kawahara o ţinea pe prietena mea în realitatea virtuală. Şi ameninţa că o va tortura până îşi va pierde minţile.

Îmi aruncă o privire piezişă, apoi se uită în altă parte.

— N-am ştiut, spuse ea încet.

— În fine, am zis ridicând din umeri. Telescopul m-a lămurit pe jumătate. Soţul tău la bordul navei Cu capul în nori, cu câteva clipe înainte de a se sinucide. Aşa am început să mă gândesc la toate chestiile neplăcute pe care le făcea Kawahara acolo sus şi să mă întreb dacă nu cumva soţul tău a fost împins să se sinucidă. Cu substanţe chimice sau printr-un program virtual. Am mai văzut asta şi prin alte părţi.

— Da. Sunt sigură, spuse ea, deja obosită, venindu-i greu să se concentreze. Dar de ce-ai căutat răspunsurile la PsychaSec şi nu la Cu capul în nori?

— Nu prea ştiu. Intuiţia, cum am mai spus. Poate fiindcă a droga pe cineva la bordul unui bordel aerian nu părea a fi stilul lui Kawahara. Prea direct, prea lipsit de subtilitate. Kawahara e o jucătoare de şah, nu o viscerală. Era. Sau poate pur şi simplu fiindcă n-aveam cum să trec de sistemul de supraveghere din Cu capul în nori cum am trecut de cel din PsychaSec, şi trebuia să trec la acţiune imediat. Oricum, i-am spus Hotelului Hendrix să acceseze PsychaSec, să vadă care sunt procedurile medicale standard pentru clone şi să descopere eventualele neregularităţi. Aşa am ajuns la Sheryl Bostock.

— Câtă dibăcie, remarcă ea şi se întoarse spre mine. Şi acum ce urmează, domnule Kovacs? Mai multă dreptate? Crucificarea matusilor?

Am aruncat discul pe masă.

— Am pus Hotelul Hendrix să şteargă înregistrarea cu injecţia din fişierele PsychaSec. Cum spuneam,

anchetatorii vor presupune că soţul tău a fost drogat la bordul navei Cu capul în nori. Soluţia plauzibilă. A, încă ceva. Am şters din memoria hotelului vizita pe care mi-ai făcut-o, în caz că cineva ar fi vrut să ştie de ce-ai vrut să mă cumperi. Şi într-un fel, şi-ntr-altul, ai rămas datoare hotelului. Te poţi revanşa, după cum spunea chiar el, recomandându-l cunoştinţelor. Nu e prea scump, relativ vorbind. De fapt, chiar i-am promis, în numele tău, că o să-l ajuţi.

Nu i-am spus că Ortega văzuse scena din dormitor, nici cât de mult timp îmi luase ca s-o fac să se liniştească. Nici acum nu eram sigur de ce se lăsase convinsă. I-am văzut uimirea în jumătatea de minut care îi trebui să întindă mâna şi să ia discul. Ridică ochii spre mine pe deasupra degetelor încleştate.

— De ce?

— Nu ştiu, am răspuns eu morocănos. Poate fiindcă tu şi Laurens vă meritaţi unul pe celălalt. Poate fiindcă trebuie să iubeşti în continuare un neadaptat sexual, infidel, pentru care respectul şi apetitul n-au loc în aceeaşi relaţie. Poate fiindcă Laurens trebuie să trăiască în incertitudine, să nu ştie dacă a ucis-o pe Rentang provocat sau de bunăvoie. Poate fiindcă eşti şi tu la fel ca Reileen, faţete ale aceleiaşi monede. Poate fiindcă voi, matusii, aveţi nevoie unii de alţii. Tot ce ştiu e că noi, ceilalţi, n-avem nevoie de voi.

M-am ridicat să plec.

— Mulţumesc pentru băutură.

Am ajuns până la uşă…

— Takeshi.

…şi m-am întors, fără să vreau, cu faţa la ea.

— Nu cred că ăsta-i motivul, zise ea cu siguranţă în glas. Poate crezi lucrurile pe care le spui, dar nu ăsta-i motivul. Am dreptate?

Am aprobat din cap.

— Da, ai dreptate.

— Atunci de ce?

— Cum spuneam, nu ştiu de ce.

Am privit-o lung, întrebându-mă dacă mă bucuram sau nu că nu-mi amintesc ce se întâmplase între noi. Vocea mi se îmblânzi.

— Laurens mi-a cerut s-o fac, dacă înving. Face parte din înţelegere. Nu mi-a spus de ce.

Am lăsat-o singură, printre jardinierele cu iarba martirilor.

EPILOG

La Ember, refluxul era în toi, dezvelind o întindere de nisip ce ajungea până aproape de epava înclinată a lui *Free Trade Enforcer.* Stâncile în care se înfipsese nava ieşeau din apa puţin adâncă, adunate la proră ca nişte măruntaie fosilizate. Păsări acvatice stăteau cocoţate pe ele, ţipând unele la altele. O boare de vânt bătea dinspre ocean încreţind bălţile ce se înfiripau în urmele lăsate de paşii noştri. Sus, pe promenadă, chipul Anchanei Salomao fusese dat jos, absenţa lui făcând strada să arate şi mai pustie.

— Credeam că ai plecat, zise Irene Elliott, lângă mine.

— Nu mai e mult. Lumea lui Harlan retrage autorizaţia de needlecast. Nu că cei de acolo ar vrea neapărat să mă întorc.

— Cum nu te vor nici cei de aici.

Am ridicat din umeri.

— Nu e ceva nou pentru mine.

O vreme am mers în tăcere. Era o senzaţie ciudată, faptul că vorbeam cu Irene Elliott în corpul ei adevărat. În zilele premergătoare operaţiunii Cu capul în nori, mă obişnuisem să mă uit în jos, la faţa ei, dar blonda aceasta ciolănoasă era aproape cât mine de înaltă, cu un aer competent, trist, care de-abia se ghicea în felul de a fi al celuilalt corp.

— Mi s-a oferit o slujbă, spuse ea în cele din urmă. Consultant pe probleme de securitate la Mainline m.u.d. Ai auzit de compania asta?

Am clătinat din cap.

— E destul de cunoscută pe Coasta de Est. Cred că au un departament special de recrutare a personalului. Am fost contactată de îndată ce NU şi-au retras acuzaţiile la adresa mea. O ofertă de nerefuzat, cinci mii dacă semnez pe loc.

— Mda, procedura standard. Felicitări. Te muţi în est sau lucrezi de aici?

— Probabil de aici, cel puţin la început. Am mutat-o pe Elizabeth într-un apartament virtual din Bay City, în plus e mult mai ieftin să lucrez de aici. Cele cinci mii s-au dus aproape toate pe mutatul ei… După calculele noastre, de-abia peste câţiva ani vom putea s-o reîntrupăm.

Se întoarse şi-mi zâmbi timid.

— Mai tot timpul ni-l petrecem acolo, adăugă ea. Acolo e Victor acum.

— Nu trebuie să-l scuzi, am replicat eu cu blândeţe. Nici nu m-am gândit că ar vrea să stea de vorbă cu mine.

Privi în altă parte.

— Ştii, Victor a fost întotdeauna atât de mândru şi…

— S-o lăsăm baltă. Dacă cineva mi-ar călca în picioare sentimentele cum am făcut eu cu ale lui, nici eu n-aş avea chef să vorbesc cu persoana aia.

M-am oprit şi am băgat mâna în buzunar.

— Era să uit. Ţi-am adus ceva.

Privi în jos, la cipul cenuşiu, anonim, din mâna mea.

— Ce-i asta?

— În jur de optzeci de mii. M-am gândit că banii ăştia v-ar ajunge să-i luaţi un corp lui Elizabeth. Dacă alege repede, ar putea fi reîntrupată până la sfârşitul anului.

— Poftim? făcu ea, când zâmbitoare, când serioasă, ca şi cum tocmai auzise o glumă pe care nu era sigură că o înţelege. Ne dai… De ce? De ce faci asta?

De data asta aveam un răspuns. Mă gândisem la el toată dimineaţa, pe drumul din Bay City şi până aici. Am apucat-o de mână şi i-am pus cipul în palmă.

— Fiindcă vreau să fie şi ceva curat la sfârşitul poveştii ăsteia, am răspuns eu calm. Ceva care să mă facă să mă simt bine.

Pentru o clipă, mă aţinti cu privirea. Apoi se apropie de mine şi mă îmbrăţişă cu un strigăt care alungă pescăruşii din jur. Am simţit cum lacrimile ei îmi udă faţa, deşi râdea şi plângea în acelaşi timp. Am îmbrăţişat-o şi eu şi am rămas aşa.

În cele câteva clipe cât ţinu îmbrăţişarea, ca şi în clipele de după, m-am simţit la fel de curat ca briza ce bătea

dinspre ocean.

„Trebuie să te mulţumeşti cu ce ţi se oferă”, spusese Virginia Vidaura undeva. „Şi asta, uneori, trebuie să fie îndeajuns.”

Am aşteptat încă unsprezece zile pentru ca Lumea lui Harlan să-mi aprobe întoarcerea prin needlecast. Mai tot timpul l-am petrecut în hotel, cu ochii pe programele de ştiri şi având un sentiment ciudat, de vinovăţie, că trebuie să plec. Prea puţine informaţii erau date publicităţii despre decesul lui Reileen Kawahara, motiv pentru care relatările aveau o tentă sinistră, senzaţională, şi erau în mare parte inexacte. Ancheta specială a NU rămânea învăluită de mister şi, când zvonul privind adoptarea iminentă a Rezoluţiei 653 se adeveri, aproape nimeni nu făcu legătura cu ceea ce se întâmplase. Numele lui Bancroft nu apăru nicăieri, cum nu apăru nici al meu.

N-am mai vorbit cu Bancroft. Autorizaţia de needlecast şi de reîntrupare pentru Lumea lui Harlan îmi parveni prin Oumou Prescott care, deşi se dovedi îndeajuns de amabilă şi mă asigură că termenii contractului vor fi onoraţi întocmai, îmi transmise şi un mesaj cu o ameninţare uşor voalată – să nu încerc să mai comunic cu vreunul dintre membrii familiei Bancroft. Motivul invocat de Prescott era felul în care îi dezinformasem în povestea cu Jack It Up, felul în care-mi încălcasem cuvântul cu care mă lăudasem de atâtea ori, însă eu ştiam prea bine motivul adevărat. Văzusem reacţia lui Bancroft la tribunal, când aflase pe unde fusese Miriam şi ce făcuse în timpul asaltului asupra navei Cu capul în nori. În pofida manierelor alese, de adevărat matus, etalate cu ostentaţie, nemernicul nu-şi putuse ascunde gelozia. Mă întrebam ce-ar fi făcut dacă ar fi urmărit de la cap la coadă înregistrarea din Hotelul Hendrix.

În ziua plecării, Ortega mă duse cu maşina la Închisoarea Centrală din Bay City. Era aceeaşi zi în care memoria corticală a lui Mary Lou Hinchley îi fu implantată unui sintetic, ca martor la prima audiere despre bordelul

Cu capul în nori. Mulţimea gălăgioasă umplea treptele până la intrare, faţă în faţă cu cordonul de poliţişti NU, încruntaţi, în uniforme negre, chemaţi să asigure ordinea publică. Aceleaşi placarde holografice rudimentare pe care le văzusem la sosirea mea pe Pământ se agitau deasupra capetelor noastre în timp ce ne croiam drum printre jurnalişti. Cerul era cenuşiu, prevestitor de rele.

— Clovnii dracului! mormăi Ortega, împingându-l cu cotul pe unul dintre demonstranţi. Au dat de dracu' dacă-i provoacă pe cei de la Ordinea Publică. I-am văzut pe băieţii ăştia cum reacţionează şi nu-i deloc un spectacol amuzant.

M-am ferit de un tânăr ras în cap care împungea aerul cu o mână, iar cu cealaltă ţinea unul dintre generatoarele placardelor. Era răguşit şi nu mai avea mult până să intre în transă. Am ajuns-o din urmă pe Ortega, în capătul treptelor, gâfâind.

— Nu sunt chiar atât de organizaţi ca să reprezinte o ameninţare, am remarcat eu, ridicând vocea ca să mă fac auzit în vacarmul din jur. Fac zgomot, atâta tot.

— Aşa e, dar până acum asta n-a împiedicat poliţia să intervină. Sigur se va lăsa cu câteva capete sparte, măcar preventiv. Ce debandadă!

— Ăsta e preţul progresului, Kristin. Ai vrut Rezoluţia 653? am întrebat eu arătând spre marea de feţe furioase de sub noi. Acum o ai.

Unul dintre mascaţii de mai sus de noi, echipat până în dinţi, se desprinse din cordon şi se apropie cu bastonul pregătit. După însemnul purpuriu de pe umărul uniformei mi-am dat seama că e sergent. Ortega îi arătă legitimaţia şi, după un schimb scurt de cuvinte, răcnite, am fost lăsaţi să mergem mai departe. Cordonul se desfăcu în faţa noastră, la fel ca uşile duble care dădeau în hol. Era greu de spus care funcţionau ca un mecanism uns mai bine decât celălalt, uşile sau mascaţii îmbrăcaţi în negru puşi să le păzească.

Înăuntru era linişte şi aproape întuneric din cauza furtunii care lăsa prea puţină lumină să treacă prin

panourile de acoperiş. Am privit în jur la băncile goale şi am oftat. Indiferent de planeta pe care te afli, indiferent dacă ai făcut bune sau rele acolo, pe toate le părăseşti la fel.

Singur.

— Ai nevoie de un minut?

Am clătinat din cap.

— Am nevoie de o viaţă întreagă, Kristin. Sau poate de mai mult.

— Fereşte-te de belele şi poate vei avea parte de aşa ceva.

Încercase să glumească, dar cuvintele nu făcură decât să plutească în jurul meu, ca un cadavru într-o piscină. Ortega trebuie să-şi fi dat seama, fiindcă rămase tăcută. Ne simţeam tot mai stingheri unul faţă de celălalt, o senzaţie care începuse în momentul în care primisem din nou corpul lui Ryker pentru audierile din faţa comisiei. Pe durata anchetei fuseserăm prea ocupaţi ca să ne întâlnim în mod regulat şi, după ce totul se sfârşise şi ne întorseserăm acasă, nu avusese loc nicio schimbare. Am făcut sex de câteva ori, mai mult mânaţi de instinct, dar am pus punct după ce am aflat că Ryker va fi găsit nevinovat şi pus în libertate. Pasiunea pe care o împărtăşiserăm era acum pe ducă, nesigură ca flăcările dintr-un felinar spart, şi să încercăm să ne agăţăm de ea însemna să ne ardem amândoi.

M-am întors şi am schiţat un zâmbet.

— Fereşte-te de belele… Aşa i-ai spus şi lui Trepp?

Era o lovitură sub centură, ştiam asta prea bine. Surprinzător, Kawahara se pare că o rănise superficial pe Trepp. Pistolul cu fragmentaţie, mi-am amintit ulterior, fusese setat pe dispersie minimă înainte de a o înfrunta pe Kawahara. Norocul lui Trepp că-l lăsasem aşa. La sosirea echipei de criminalişti ai NU, chemată în mare grabă la bordelul Cu capul în nori ca să adune probe sub directa îndrumare a lui Ortega, Trepp dispăruse, odată cu hamul gravitaţional din turela de control al atmosferei, prin care urcasem la bord. Nu ştiam dacă Ortega şi Bautista

consideraseră că e mai bine s-o lase să plece, gândindu-se la mărturia pe care ea o putea depune în legătură cu ce se întâmplase pe nava *Panama Rose,* sau dacă Trepp pur şi simplu ieşise din scenă, ca vai de ea, înainte să ajungă poliţia acolo. Ortega nu-mi oferise nicio informaţie şi, întrucât din intimitatea noastră nu mai rămăsese prea mult, mă ferisem s-o întreb de-a dreptul. Acum era prima oară când discutam deschis pe acest subiect.

Ortega se încruntă la mine.

— Îmi ceri să pun semnul egalităţii între voi?

— Nu-ţi cer nimic, Kristin, am răspuns eu ridicând din umeri. Dar, în ultimă instanţă, nu văd o mare deosebire între mine şi ea.

— Gândeşte aşa şi nimic nu se va schimba pentru tine.

— Kristin, *nimic* nu se schimbă, am spus eu şi am arătat spre mulţimea de afară. Întotdeauna vor exista imbecili ca ăştia, care înghit tot felul de dogme doar ca să nu gândească singuri. Întotdeauna vor fi oameni ca Bancroft şi Kawahara, care vor apăsa pe butoane ca să-şi încaseze milioanele. Oameni ca tine, care vor avea grijă ca jocul să continue şi ca regulile să nu fie încălcate prea des. Iar când matusii vor dori să încalce regulile, vor apela la oameni ca Trepp sau ca mine. Ăsta-i adevărul, Kristin. E acelaşi adevăr de când m-am născut, în urmă cu o sută cincizeci de ani şi, din câte am citit prin cărţile de istorie, întotdeauna a fost la fel. Ar fi mai bine să te obişnuieşti cu el.

Mă privi în ochi o clipă, apoi încuviinţă din cap de parcă luase o hotărâre.

— Recunoşti că întotdeauna ai vrut s-o ucizi pe Kawahara? Cu toată abureala asta n-ai vrut decât să mă atragi de partea ta.

Era o întrebare pe care mi-o pusesem de multe ori, dar tot nu aveam un răspuns clar. Am ridicat iar din umeri.

— Merita să moară, Kristin. Să moară cu adevărat. Asta-i tot ce ştiu sigur.

Deasupra mea am auzit un răpăit uşor pe panourile de pe acoperiş. Mi-am lăsat capul pe spate şi am văzut

explozii transparente pe sticlă. Începea să plouă.

— Trebuie să plec, am spus încet. Dacă mai vezi faţa asta, să ştii că nu sunt eu, aşa că, dacă vrei să-mi mai spui ceva…

Ortega tresări aproape imperceptibil la vorbele mele. M-am blestemat pentru stângăcia mea şi am încercat s-o iau de mână.

— Ascultă, dacă te linişteşte cu ceva, nu ştie nimeni. Bautista probabil bănuieşte c-a fost ceva între noi, dar nimeni nu ştie cu adevărat.

— Ştiu *eu,* zise ea răstit, refuzând să-mi întindă mâna. Şi-mi amintesc.

Am oftat.

— Da, şi eu. Dar *merită* să-ţi aminteşti, Kristin. Asta nu înseamnă că trebuie să-ţi pară rău tot restul vieţii. Scoate-l pe Ryker de acolo şi treci la nivelul următor. Asta contează. Încă ceva.

Am vârât mâna în haină şi am scos un pachet de ţigări mototolit.

— Ia-le înapoi. Nu mai am nevoie de ele, şi nici el, aşa că nu-l face să se apuce din nou. Îmi datorezi măcar atât. Ai grijă să nu se apuce din nou.

Ortega clipi şi mă sărută scurt, undeva între gură şi obraz. O imprecizie pe care n-am încercat să o corectez în niciun fel. M-am întors înainte de a vedea dacă vor fi şi lacrimi şi m-am îndreptat spre uşile din capătul celălalt al holului. Am privit înapoi o singură dată, în timp ce urcam treptele. Ortega stătea tot acolo, cu braţele încrucişate, privind cum mă îndepărtez. În lumina difuză era prea departe ca să-i văd bine faţa.

Preţ de o clipă am simţit o durere acută, ceva atât de adânc, încât mi-am dat seama că dacă aş înăbuşi-o, aş distruge însăşi raţiunea mea de a fi. Senzaţia crescu odată cu presiunea din dosul ochilor, pe măsură ce răpăitul ploii se înteţea şi apa se scurgea în voie de pe acoperiş.

Apoi m-am stăpânit.

M-am întors spre următoarea treaptă, am găsit un chicot ascuns în piept şi l-am scos, aproape tuşit. Chicotul se

întări şi deveni un fel de hohot de râs.
„Treci la nivelul următor.”
Uşile aşteptau sus, needlecastul dincolo de ele.
Străduindu-mă să râd, am trecut de ele.

MULŢUMIRI

Există o distanţă mare între a te hotărî să scrii un prim roman şi a-l vedea publicat, iar acoperirea ei poate fi extrem de violentă din punct de vedere emoţional. Călătoria e însoţită de singurătate, dar, în acelaşi timp, îţi cere o încredere enormă în ceea ce faci, încredere ce nu poate fi susţinută de unul singur. Am putut încheia această călătorie datorită mai multor persoane întâlnite pe drum, care mi-au dat din încrederea lor atunci când eu aproape că mi-o pierdeam. Întrucât tehnologia din *Carbon modificat* încă nu există, nu-mi rămâne decât să le mulţumesc acestor tovarăşi de călătorie, cât mi se oferă ocazia, pentru că, fără sprijinul lor, sunt aproape sigur că romanul n-ar exista nici el.

Prin urmare, în ordinea apariţiei:

Le mulţumesc lui Margaret şi John Morgan, pentru că au dat naştere materialului organic iniţial, lui Caroline (Dit-Dah) Morgan pentru entuziasmul manifestat chiar dinainte de-a putea să vorbească, lui Gavin Burgess pentru prietenia dovedită când, adesea, niciunul dintre noi nu avea chef să vorbească, lui Alan Young pentru devotamentul lui necondiţionat care *nu are* nevoie de cuvinte şi Virginiei Cottinelli pentru că mi-a dăruit tinereţea ei când a mea era aproape pe sfârşite. Apoi, lumina de la capătul unui tunel foarte lung, mulţumiri agentului meu literar, Carolyn Whitaker, pentru că mi-a citit manuscrisul romanului nu o dată, ci de două ori, şi lui Simon Spanton de la Editura Gollancz, pentru că a hotărât să-l publice.

Fie ca drumul să-ţi fie mereu lin,
Fie ca vântul să-ţi bată mereu din spate.

Premiul Philip K. Dick

Când vor întreba cum am murit,
spune-le: la fel de furios.

Prin stocarea spiritului într-o memorie corticală care poate fi inserată în alt corp, moartea devine un detaliu. Ucis în timpul unei misiuni, fostul agent special Takeshi Kovacs este reîntrupat cu ajutorul magnatului Bancroft, pentru a rezolva misterul morții acestuia. În aparență, o sinucidere. Dar de ce ți-ai pune capăt zilelor când viața se află la doar o reactualizare distanță?

Un demon electronic, un spirit malign
ce trăia sub formă de carbon modificat
și apărea doar ca să distrugă și să ucidă.

WWW.EDITURA-PALADIN.RO

